

„Ha elmulasztod Laymont, egy ritka élvezetből fosztod meg magad.”
STEPHEN KING

**RICHARD
LAYMON**

VIDÁMPARK

Richard Laymon

Vidámpark

ALEXANDRA

Eredeti cím: Funland
Copyright © Richard Laymon, 1989
A fordítás a HEADLINE BOOK PUBLISHING PLC, 1990
kiadása alapján készült
Headline House
79 Great Titchfield Street
London W1P 7FN

Fordította: Radnai Csaba

Hungarian edition and translation
Copyright © 1995 by Alexandra Kiadó

Minden jog fenntartva. Jelen könyvet, illetve annak részeit tilos adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen eszközzel, elektronikus vagy kinyomtatott formában a tulajdonos írásbeli engedélye nélkül reprodukálni, kivéve a sajtóértékelés céljára idézett rövid részleteket!

A történetben előforduló összes szereplő kitalált személy. Élő vagy holt személyekkel való hasonlóságuk csupán a véletlen műve.

ISBN 963 8086 57 2

Magyarországon kiadja a DIREKT Kft.

ALEXANDRA Kiadója
Felelős kiadó: a kft. Ügyvezetője

Ezt a könyvet
Ann Laymonnak és Kelly Ann Laymonnak ajánlom, akik a feleségem és a lányom,

a társaim
és a legjobb barátaim

Szeretettel

Csavargók megjelenése számos kaliforniai településen mindennapos esemény. Boleta Bay és a Vidámpark azonban kitalált helyszínek. A történet szereplői és eseményei csupán a szerző képzeletének szülöttei.

VIDÁMPARK

A zárva lévő hatalmas kapu mellől, a félhomályból bukkant elő, és Tanya felé vonszolta magát. Úgy nézett ki, mintha éppen most mászott volna elő a sírból egy zombifilmben - arca szürke volt a holdfényben, a szemgödrei pedig csak fekete üregeknek látszottak. Fejét félrebillentette, lábait alig emelve vonszolta magát előre, s foszlott rongyaiba belekapott a szél.

Tanya megtorpant. Karjait összefonta a mellkasa előtt. Annak ellenére, hogy az óceán felől hideg szél csapott az arcába, már egyáltalán nem fázott. A bőre, mintha külön életet kezdett volna élni, bizsergett, borzongott és izzadt egyszerre. Úgy érezte, mintha pánt feszülne a homlokán, és szorítaná össze a fejét, miközben a karján és a tarkóján végigfutott a hideg.

Az alak közelebb jött.

Tanya tudta, hogy ez nem zombi.

Zombik nem léteznek, s ezért nem is tudnak kárt tenni senkiben.

Ez egy csavargó volt.

Egy volt azok közül az ártalmas élősködők közül, akik veszélyt jelentettek bárkire - mindenkire -, aki kimerészkedett a sétányra vagy a tengerpartra. Rengetegen voltak már, s egyre csak gyűlt a világnak ez a mocskos söpredéke.

ELSŐ FEJEZET

A zárva lévő hatalmas kapu mellől, a félhomályból bukkant elő, és Tanya felé vonszolta magát. Úgy nézett ki, mintha éppen most mászott volna elő a sírból egy zombifilmben - arca szürke volt a holdfényben, a szemei pedig csak fekete üregeknek látszottak. Fejét félrebillentette, lábait alig emelve vonszolta magát előre, s foszlott rongyaiba belekapott a szél.

Tanya megtorpant. Karjait összefonta a mellkasa előtt. Annak ellenére, hogy az óceán felől hideg szél csapott az arcába, már egyáltalán nem fázott. A bőre, mintha külön életet kezdett volna élni, bizsergett, borzongott és izzadt egyszerre. Úgy érezte, mintha pánt feszülne a homlokán, és szorítaná össze a fejét, miközben a karján és a tarkóján végigfutott a hideg.

Az alak közelebb jött.

Tanya tudta, hogy ez nem zombi.

Zombik nem léteznek, s ezért nem is tudnak kárt tenni senkiben.

Ez egy csavargó volt.

Egy volt azok közül az ártalmas élősködők közül, akik veszélyt jelentettek bárkire - mindenkire -, aki kimerészkedett a sétányra vagy a tengerpartra. Rengetegen voltak már, s egyre csak gyűlt a világnak ez a mocskos söpredéke.

A csavargó, néhány lépésre Tanyától, kinyújtotta felé a karját.

A lány hirtelen hátralépett, s az a gyanúja támadt, hogy még jó néhány csavargó lopakodik felé a sötétből. Idegesen körülnézett, de senkit sem látott.

Azonban tisztában volt vele, hogy figyelik. Csavargók. Kettő, három, vagy akár tíz. Bámultak a játékok és a bódék közé beszorult sötétségből, a sarkok mögül, s talán leskelődtek az emelt sétány deszkapadlóinak repedései alól is. Látnak, de nem látszanak.

- Ki tudna segíteni egy kis apróval, szépségem?

A lány a hang felé fordította a fejét.

Most már látszottak a szemei. Nedvesen csillogtak a holdfényben. Kilátszott hiányos fogazata, mikor a száját alázatos, de egyben sunyi vigyor húzta szét. A hűvös szél nem volt elég erős ahhoz, hogy megkímélje a lányt az alak savanyú bűzétől.

- Persze - mondta Tanya. - Hogyne. - Válltáskáját a hasa elé lendítette, kinyitotta, és elővette az erszényét.

- Vó'na talán egy-két dolcsi is a számomra, he? - Fejével bólogatott, miközben borostás állát dörzsölgette. - Má' három napja semmit se' ettem.

- Megnézem, mennyi van nálam - mondta a lány. A hangja remegett. Kinyitotta az erszényét.

- Azt' miccsiná' errefelé? - kérdezte az alak. - Nem valami biztonságos itt, tudja-e. Sok fura alak mászkál errefelé, ha érti, mirő' beszélek.

- Vigyázni fogok - mondta Tanya.

- Finom kisasszony. Azok a nyavalyások szeretik az ilyen finom kisasszonyokat.

Pénzért helyett Tanya egy fehér kártyát húzott elő az erszényéből. Előrelépett, és belevágta a papírdarabot a kinyújtott, várakozó tenyerébe.

- Mi? - bámult rá.

- El tudod olvasni?

- Mi a szar ez?

- Egy üzenet a számodra.

Az alak eltépte a kártyát, és elhajította. A szél belekapott a papírdarabokba. - Adjon má' három-négy dolcsit, na! - Megrázta a kinyújtott tenyerét. - Mi lesz má'?

Tanya hátrarántotta a válltáskáját. Érezte, ahogy a tömött táská hozzásimul a derekához. - A kártyára az volt írva, te írástudatlan barom, hogy "Kedves Csavargó! A Mogorva Medve Haragos Húga Üdvözl Téged".

- Mi a SZAR?

Tanya nekirentott. Az alak kiáltva hátratántorodott. A lány megmarkolta a szakadozott kabátot, egyik lábát az alak lábai mögé rakta, majd hátralökve elgáncsolta.

Az alak háta a sétány deszkáira csapódott. Sziszegve tört elő belőle a levegő, mikor a lány rátaposott a hasára. Összegörnyedve az oldalára fordult, és hevesen zihálni kezdett.

Tanya benyúlt a pulóvere nyakán, és egy sípot húzott elő. Elfordult a vonagló csavargótól, és röviden belefújta a sípjába.

A jegyárúzó bódé sokkal messzebb volt, mint ahogy gondolta.

Ha bajba került volna...

De nem került bajba.

A többiek kiugrottak a bódé melletti búvóhelyről, és felé rohantak: Nate, Samson, Randy, Csillag, Cowboy, Karen, Heather és Liz.

A csapat.

Tanya csavargásza.

Miközben figyelte a többiek rohamát, büszkeség öntötte el a szívét. Mosolygott akkor is, mikor az egyik öklét hirtelen feltartotta a feje fölé. Mindannyian a fejük fölé emelték az öklüket. Valaki - csak Cowboy lehetett - harciasat kiáltott. Nate rosszállóan megütögte a karját.

Tanya a csavargó felé fordult, aki már négykézlábra állt, és megpróbált eliszkolni előlük. A lány odaugrott, és oldalba rúgta, majd rátaposott a bokájára. Az alak rikoltzott, majd elhasalt. A lány várt, miközben az alak lábát a deszkasétány padlójához szorítva tartotta. Egy pillanatig csak a szél zúgása, és a partot nyaldosó hullámok sistergése hallatszott. Aztán meghallotta a közeledő lépések zaját.

Néhány másodperc múlva őt és a csavargót embergyűrű vette körül.

Nate megveregette a fenekét. - Hogy ment?

- Könnyedén. - Lelépett a csavargó bokájáról.

Az alak egészen elveszett az őt körülvevő csapat gyűrűjében.

Tanya hátralépett, s helyét Nate foglalta el.

- Engedjenek el! - nyöszörgött a csavargó. - Hadd menjek!

Zihált és nyögött, miközben ütések záporoztak a testére.

Tanya megfordult, hogy megvizsgálja a sétányt. Senkit sem látott. Ha vannak is más csavargók a közelben - amiben egészen biztos volt, és bízott is benne, hogy vannak -, azok nem fognak kedvet érezni ahhoz, hogy megpróbáljanak segíteni a társukon.

- Neee! Kééérem!

Tanya a csavargóra nézett. Karen éppen belekapaszkodott a nadrágja egyik szárába, míg Heather megmarkolta a másikat. Megrántották, mire a nadrág lecsúszott a csavargó aszott lábairól.

- Óóóó - szólt Cowboy. - Most megnézzük, milyen szerszáma van egy ilyen öreg számárnak.

- Lehet, hogy érdemes lenne elcserélned vele - jegyezte meg Liz.

- Nyald ki.

- Pofa be - szólt rájuk Nate. - Menjünk, kapjuk fel.

A meztelen csavargót csuklóinál és bokáinál fogva felemelték a sétányról. Megpróbálta kezét és lábát kirántani a szorításból, miközben fejét rémülten forgatta. - Haaadd menjek mááá' - nyöszörgött. - Naaa.

Tanya szétterítette a csavargó kabátját. Lélegzetét visszatartva dobta bele a pár cipőt, és a néhány ruhadarabot. A nadrág és az ing egy-két helyen nyirkos volt, míg máshol kérgesre keményedett a beleszáradt kosztól. A lány öklendezni kezdett, de mégsem hagyta abba a ruhák összegyűjtését. A kabáttal összecsomagolta a halom rongyot, csomót kötött az ujjából, majd felkapta. Vigyázva, hogy a csomag ne érjen a testéhez, a többiek után szaladt, akik a rúgkapáló csavargóval egy lámpavashoz érkeztek.

A lámpát - az összes lámpát a Vidámparkban - egy órával zárás után leoltják.

Cowboy egy összetekert kötelet emelt le a válláról. Az egyik végét a kezében tartva, a kötelet felhajította.

A köteg folyamatosan bomlott le, majd átrepült a pózna kovácsoltvas karján. A kötélt teljesen kiegyenesedett, kivéve a végén lévő hurkot. A fiú elkapta.

- Ne! - kiáltotta a csavargó, mikor Cowboy az arca előtt meglengette a hurkot. - *Kééérem! Nem csináltam semmit!*

- Há' nem csiná' semmit - utánozta Liz.

- Húzzuk már fel - mondta Samson.
- De jó magasra - tette hozzá Heather.
- Ne! - A csavargó rémulten dobálta a fejét, de Cowboynak mégis sikerült a hurkot áthúzni a fején.
- Kinyújtjuk a nyakadat - szólt Cowboy. - Megnézzük, hogyan táncolod a pózna-polkát.
- Elég legyen már a játékból. Csináld - szólt közbe Tanya. Ledobta a ruhaköteget, és elkapta a kötélt szabadon lógó végét. Addig húzta, míg a kötélt megfeszült. A csavargó rikoltozni kezdett. Az addig szorosan tartó kezek most elengedték. A csavargó ülepe felemelkedett a deszkáról, miközben lábaival vadul kapálózott. Tanya markában érezte az alak egész testsúlyát, ahogy centiről centire húzta a kötelet. Samson, Heather és Cowboy a segítségére siettek.

- Jó, így elég - szólt Nate.
Abbahagyták a húzást. - Tartsátok így - mondta Tanya. Otthagyta hármukat, akik belekapaszkodtak a kötéltbe.

A meztelen csavargó lábujj hegyen tipegett, miközben a nyakára feszülő kötelet markolta.

Tanya odalépett hozzá. - Meg akarsz halni? - kérdezte.

Sírós, nyöszörgő hang volt a válasz. Az orrából kifolyt takony már az álláról készült lecsöppenni.

- Visszataszító vagy - mondta Tanya. - Undorító. Mint egy rakás ürülék.

- Vagyis szar - világosította fel Liz.

- Valahogy nem bírjuk, ha ilyen alakok mászkálnak errefelé. Idegesek leszünk tőle. Megértetted?

Az alak bólogatni próbált, mint egy megrémült gyerek.

- Húzzátok! - kiáltott Tanya.

A csavargó felemelkedett. Kezei görcsösen szorították a hurkot, hátát kihomorította, lábaival pedig kapálózott, mintha futni próbált volna a levegőben.

- Elég volt - mondta Nate.

A csavargó lehuppant. Először a sarkai érték a talajt, majd az ülepe. Az egyik térdével állba rúgta saját magát, amittől a feje hátrabicsaklott. Széttérülve halkan nyöszörgött, majd hirtelen a kötelet kezdte lecibálni a nyakáról.

Nate kikapta a hurkot a kezéből.

Hirtelen mozdulattal a csavargó bokájára dobta, és megrántotta.

- Húzd - kiáltotta Nate.

A csavargó jobb lába hirtelen felemelkedett.

A teste követte.

Mikor a feje már egy méterre volt a sétány felett, Cowboy a pózna tövéhez kötözte a kötélt végét. - Erre a felvonásra nem számítottál, mi? - nevetett Cowboy.

Körbevettek a himbálózó csavargót, aki kezét a talaj felé nyújtogatva próbálta megállítani a hintázást, de túl magasan lógott ahhoz, hogy ez sikerülhetett volna neki. Szabadon csüngő bal lábával, mint egy újonnan nőtt végtaggal, semmit sem tudott kezdeni.

- Hogy tetszik így a világ neked? - kérdezte Cowboy.

- És hogy tetszett volna akkor - folytatta Tanya -, ha a kötelet a nyakadon hagytuk volna? - A lány leguggolt, és belenézett a csavargó kidülledt szemeibe. - Legközelebb meg fogunk ölni, te anyaszomorító! Megértetted? Úgyhogy jobban teszed, ha elkotródsz innen rögtön, miután valaki kioldozza a köteleidet.

- És ne próbálj visszajönni - tette hozzá Nate.

Heather kuncogva előrelépett, és mindkét kezével meglökte a csavargó csípőjét, mint egy játszótéri hintát.

Tanya a csavargó felé rúgta a kupac ruhát. Táskájából egy kis üveg petróleumot vett elő, és lelocsolta a rongyokat. Meggyújtott egy gyufát, tenyerével körbevette, hogy eltakarja az erős szél elől, majd rádobta az átázott holmikra. A kupac egy pillanat alatt lángolni kezdett.

A lángok megvilágították a csavargó szikár, borostás arcát és aszott testét.

Tanya belerúgott a lángoló kupacba, ami rövid repülés után, pont a csavargó alá pottyant. Sikoltozva rántotta fel a fejét, mintha megpróbált volna felülni.

- Hülye vagy? - kiáltotta Nate. Előreugrott, és lábával elkotorta az égő rongyokat. A halom darabjaira hullott, s égő rongydarabokat kapott fel a szél, amelyekből zsarátnokok szikráztak szerteszét.

A csavargó belekapaszkodott Nate nadrágjába. A fiú felrántotta az egyik lábát, és térdrel arcba rúgta az alakot, amitől az hátralendült, s kezei már csak a levegőt markolászták. A fiú Tanya felé fordult. - Mi az *istent* akarsz te...

- Nem akartam, hogy megfázzon.

- Jézusom!

- Megsült volna a virslije - mondta Liz.

- Minket pedig gyilkosság miatt kerestek volna. Uramatyám. Gyerünk, tűnjünk el innen.

Otthagyták a himbálózó csavargót, és elindultak a holdfényes sétányon.

MÁSODIK FEJEZET

- Óóóó, jó lábak. Nyam-nyam.

Dave a hang felé fordult, s látta, hogy az egy zöld zokni „szájából” jött, amit egy koldusasszony húzott az egyik kezére. Elfordult, és továbbindult.

Ha Joan meghallotta volna a megjegyzést, amit a lábaira tettek, úgy tett volna, mint aki nem hallott semmit. Rendszeresen nem vesz tudomást az elismerő megjegyzésekről, pedig a sétányon való járőrözés alatt igen gyakoriak a dicsérő szavak, s egy-két fütyi is felharsan a háta mögött.

- Szép lábacskák, merre jártatok? Biztosan a kényelmes ágyacskátokban voltatok éjszaka, miközben Enochot megsütötték.

- Igaza van - mondta Joan. - Tényleg pompás lábaid vannak.

Dave megállt. Visszanézett az idős asszonyra, aki keresztbe rakott lábakkal ült az egyik padon. Ráncos arcát már egy közeledő fiatal pár felé fordította, s feléjük fecsegett a zoknibábbal. Azok ketten felgyorsították lépteiket, s nem néztek a bolondozó asszonyra.

A hőség ellenére egy takaró csuklyaként borította fejét és a vállait, de látni engedte foltos blúzának elejét. A foltok mellett lyukak is tarkították a ruháját, amely a blúzból és egy kifakult szoknyából állt. Mellette a padon egy sárga műanyag edény állt, amelyben néhány pénzdarab feküdt.

- Mi lesz már? - szólt Joan. - Adj neki egy dolcsit. Szépeket mondott a lábadra.

- A tiedre. Milyen Enochról beszélt?

- Ki az az Enoch?

- Nem tudom, de megsütötték, nem ezt mondta?

- Ki tudja? Kit érdekel? Ez mind bolond.

Dave visszaballagott az asszonyhoz. A nő rábámult összetapadt, szürke hajtincsein keresztül, aztán lesütötte a szemét. A báb Dave felé fordult.

- Nini - kezdte. - Zsarulábak, mindennap. Rézbőrű zsarulábak. Lábas hekus.

- Milyen Enochról beszélt? - kérdezte.

A zokninak tárva maradt a szája, mintha megijedt volna a kérdéstől. A száj nem volt más, mint a nő hüvelykujja és többi ujjai közötti rés. Egy nyomorult kis báb, gondolta a férfi, még szemei sincsenek.

A száj megmozdult. - Kíváncsi zsaru. Nem szabad. Ha a zsaru kíváncsi, a banyának vége. Nem szabad.

- Kérdeztek magától valamit - csattant fel Joan.

A zokni megriadt.

- Az istenért, Dave.

A báb megrándult, mintha lövés érte volna.

- Mi történt Enochkal? - kérdezte Dave.

- Menj, menj, menj - nyögte a zokni. Egy szót sem. Hol volt akkor a szép zsaruláb? Otthon az ágyban? Bolond beszéd. - A zokni előrelendült, beleharapott Dave combjába, majd az ágyéka felé kapott.

A férfi hátrahőkölt. A zokniszáj még fogva tartotta a nadrágszárat, majd kicsúszott belőle,

- A francba! - csattant fel a férfi. Joan felnevetett.

Dave, anélkül hogy hátranézett volna, otthagya a banyát.

Joan nevetve belé karolt. - Első osztályú kihallgatási technika!

- Meg akart *tökörészni*.

- Meg akarta fogni a pisztolyodat.

Dave hátán borzongás futott végig.

- Letartóztathatjuk hivatalos közeg elleni erőszak vétsége miatt.

- Ne bosszants még te is. Kíváncsi lennék, hogy akkor is így nevetnél-e, ha téged tapogattak volna meg. Jézus Mária! - Még mindig érezte azt az átkozott zoknit. Megdörzsölte a combját.

- Én sosem mentem volna ilyen közel - mondta Joan.

- Kivéve, ha meg akarnám bilincselni, de akkor is inkább kesztyűt viselnék. Meg gázálcot és vegyvédelmi ruhát, ha egyáltalán hozzá kellene érnem. Ezek az emberek undorítóak. Ha rajtam állna, elzavarnám őket a városból.

- Csatlakozhatsz a csavargásokhoz.

- Maradjon kettőnk között, de én inkább segíteném őket, mint hogy vadásszak rájuk. A legjobban persze annak örülnék, ha egyáltalán nem kellene ilyenekkel foglalkoznom, úgyhogy veszek magamnak egy hot dogot, meg veszek neked is, ha kérsz.

Dave a kezére bámult. Nem látszott koszosnak. Mégis annak érezte a tenyerét, amivel a combját dörzsölte. Egyébként ő is éhes volt. Már tíz órától, a Vidámpark nyitásától járőröztek. - Szerezz egyet nekem is, oké? Addig kezet mosok.

- De jól szappanozd meg. A csavargókosz nagyon ragadós.

- Kímélj meg a vicceidtől, Joan. Ki nem állom őket. Otthagyta a partnerét a hotdogos-bódé előtti sorban, és elindult a közelebbi illemhely felé. A Vidámparkban két helyen voltak toaettek, amelyeket a sétány egy-egy végére építettek. Ez ma már a hatodik látogatás lesz valamelyikben.

A parkbeli járőrözéseik során rendszeresen benéztek az illemhelyekre. Dave a férfiakét, míg Joan a nőket ellenőrizte.

- Ha bármi szarság történik - szokta Joan mondani -, azt ott nem kell sokáig keresni.

Valóban gyakran botlottak lézengő csavargókba, gyakran sikerült megakadályozni szexuális zaklatást, vagy akár alkalmi drogkereskedelmet. Bár már hosszú idő óta az egyetlen nevezetes esemény az volt, mikor egy részeg szeszkegész behányt a női illemhelyre, és szerencsétlen Joannek kellett kivonszolni a tökrészes csavargót, mégis gyakran ellenőrizték a toaetteket munkájuk során.

Dave a szokásos elővigyázatossággal lépett be a helyiségbe. Egy dolgot végző kilenc-tíz éves gyereket leszámítva, teljesen kihaltnak látszott. Az egyik fülke ajtaja csukva volt. Dave lekuporodott, és benézett az ajtó alatt. Két lábszárat látott, és egy letolt nadrágot. Mikor felállt, látta, hogy a fiú, fejét hátrafordítva figyeli.

- Milyen napod volt ma? - kérdezte Dave, miközben a kézmosóhoz lépett.

- Ez az új játék nagyon klassz.

Dave mosolygott. - Én is bírom. - Kihúzott néhány papírtörülközőt az adagolóból, benedvesítette őket a vízcsap alatt, majd elkezdte dörzsölni a combját.

- Igazi a pisztolyod? - kérdezte a fiú.

- Egy .38-as Smith & Wesson.

- Rendőr vagy?

- Annak kell lennem, nem gondolod? Mi lenne, ha bárki ilyen fegyverrel az oldalán mászkálhatna?

A fiú mosolygott. Begombolta a nadrágját, megnyomta a vízöblítő gombját, majd bámulva Dave-hez lépett.

- Látod a jelvényemet? - kérdezte Dave. Vizes kézzel a pólóján lévő emblémára bökött.

- Ez az *egyenruhád*? Mindig ebben vagy?

- Csak itt a parkban, mikor meleg van. Egyébként ugyanolyan inget szoktunk viselni, mint a többi zsaru.

- Fura.

Dave öltözete magáért beszélt. Kék kalapja baseballsapkára hasonlított, de a Nemzeti Liga emblémája helyett a „Boleta Bay Rendőrkapitányság” szavak rövidítése volt ráhímezve aranyszínű cérnával. A betűket egy csillag körvonala vette körbe. Fehér pólóján ugyanezt az emblémát viselte, s a nadrágja ugyanolyan kék volt, mint a sapkája. Lábán fehér zoknit és kék tornacipőt viselt. Csak a fekete szolgálati öv, amelyről a fegyver és tartója, egy gumibot, rádió, bilincs és egyéb tartozékok csüngtek, árulkodott arról, hogy viselője egy rendőrájárőr.

- Nagyon frankó - szólt a kölyök elismerően, a hosszú vizsgálgódás után. Víz alá tartotta a kezét, majd miközben törölte, így szólt: - Én is rendőr leszek.

- Jó ötlet. Lehet, hogy társak leszünk.

- Ááá. Én Los Angeles-i vagyok, én ott leszek rendőr.

- Az pedig egy kiváló csapat.

A kölyöknek felragyogtak a szemei, aztán így szólt: - Majd találkozunk - és elsietett.

Dave megtörölte a lábát, majd a kezét is megmosta. Mosolygott, mikor eszébe jutott Joan tanácsa a szappanhasználatról.

Mikor emlékezete felidézte az öregasszony mozdulatát, a mosoly lefagyott az arcáról.

Meg kell próbálni megérteni ezeket az embereket...

Gloria kedveli ezeket... Kár hogy nem ismeri ezt a bábozó banyát.

Ők is emberi lények, Dave.

Akkor miért nem úgy viselkednek?

Nagyszerű, gondolta. Vitatkozom Gloriával, s még csak nincs is itt.

Ha legalább feleolyan okos volna, mint Joan...

Hagyjuk.

Megszárította a kezét és kiszaladt a napfénybe. Joan a sétány szélén lévő kerek asztalkák egyikénél ült. Egy hot dogot evett éppen, s előtte egy pohár kóla volt. Az asztal túloldalán két hot dog feküdt, egy sokkal nagyobb pohár Pepsi, s egy zacskóban még sült krumpli is. Dave leült a halom étel elé.

- Megpróbálsz felhizlalni?

- Te még növésben vagy. Nem lehet kizárólag szójacsíran és gomolyasajton élni.

- Ha még el is mesélném, mivel akart megetetni tegnap este!

- El akarod rontani az étvágyamat? - kérdezte Joan.

A fogával felszakított egy műanyag zacskót, s a mustárt a hot dog ropogós héjára folyatta.

Miközben Dave figyelte, összefutott a nyál a szájában. Kicsomagolta az egyik hot dogját és beleharapott. Az átforrósított kifli héja ropogott a foga alatt, majd a virsli repedt szét a harapástól. Az étel melege jólesően terült szét a szájában. Miután lenyelte, felsóhajtott: - Igazi étel.

- Szóval, a konyhaművészet melyik alkotásával akart elkápráztatni Gloria tegnap este?

- Nem tudom, csak annyit láttam, hogy wokban készült.

- Az rossz jel.

- Valamilyen párolt növényzet volt.

- Mire hasonlított? - A szemével próbált mosolyogni, mivel éppen egy óriási darabot harapott a hot dogból. Elővigyázatossága ellenére egy adag mustár kenődött az alsóajkára, s maradt ott mindaddig, míg a falatot le nem nyelte.

- Sejttem, hogy mi lehetett az. Legalábbis a nagy részét felismertem - mondta Dave. - Volt benne gesztenye, bambuszrügy, gomba meg borsó. Az egészből a legjobb a szójaszósz volt.

- Azért a gomba sem rossz - szólt Joan, s megnyalta a mustáros ajkát. - Különösen egy szelet marhasülttel.

- Kérlek, ne beszélj nekem húsról.

- Csak nem vegetáriánusnak készülsz?

- A szervezetem tisztítás alatt van.

- Én hamburgert vacsoráztam. - Joan felemelte az egyik kezét, s a szétnyitott hüvelyk- és mutatóujjával mutatta, hogy milyen vastag volt.

- Ne izgass fel, kérlek.

- Képzeld el, ha még ketchupot is tettem volna a krumplira.

- Azt hittem, hogy azt nekem hoztad.

- Persze hogy neked. - Kiharapta a második zacskót, és a ketchupot ráöntötte a sült krumpli felére, és enni kezdte.

- Ez mind a combjaidra fog rakódni.

- Úgyis neked vannak a legjobb lábad a környéken - mondta a lány, s még több krumplit tett a szájába.

Ezt nem kellett volna, gondolta Dave. Ismét a combján *érezte* az öregasszony kezét.

- Szerinted a csavargászok tegnap éjjel ismét raktak a tűzre? - kérdezte Joan.

- Ez most pont úgy hangzott, mint ahogy a banya beszélt.

- Hogy Enochot megsütötték? Lehet, hogy megölték valakit? A csavargászok nem szoktak veszélyesek lenni.

- Eddig még nem - ismerte el Dave. - Vagy még nem tudunk róla.

- Ha Enochot megsütötték, akkor ez azt jelenti, hogy Enochot megsütötték.

- Igazad van.

- Én nem láttam még, hogy bántottak volna valakit, és szerintem te se. Ezek csak bosszantják a csavargókat, nekünk pedig nincs miért foglalkoznunk ezzel. A gyilkosság pedig nagyon messze van ettől.

- Nem annyira. Emlékszel, hogy kezdődött? Kezdetben elkaptak egy-két csavargót, és kidobták őket a városból. Azóta már sokkal durvábbak.

- Van néhány móka a számlájukon - mondta Joan.

- Nem csak móka, el is páholtak már néhányat. Nagyon közel vannak ahhoz, hogy előbb-utóbb megöljék valamelyiket. Igaz, eddig még nem tették meg, habár nem tudom, miért vagyunk ennyire biztosak ebben. Ezek a csavargók jönnek-mennek, senki sem veszi észre, ha valamelyik eltűnik közülük. Csak addig leszünk ennyire magabiztosak, amíg elő nem kerül egy holttest.

- Én nem tartok ettől - mondta Joan, miközben a szívószállal felkavart kóláját bámulta. - Néhány nappal ezelőtt, éjszaka, mikor azt a csövest felkötözték a Hurrikán pályájára, nem hiszem, hogy meg akarták volna ölni, s a holttestét elrejtetni. Szerintem egyszerűen csak kínozni és megalázni akarják ezeket az embereket.

- Hát meglett volna az első áldozat, ha a hullámvasutat elindítják.

- De hát ezek helyi srácok. Tudják, hogy nyitás előtt mindent ellenőriznek a Vidámparkban. Ezek csak be akarják szaradni őket.

- Lehet, hogy egy kicsit messze mentek ezzel az Enoch fickóval.

- Vagy lehet, hogy ez az öreg szipirtyó beadott neked valami hülyeséget.

- Ki kellene kérdeznünk a többit.

- Óh, ez nagyon jó ötlet. - Joan felhúzta az orrát. - Délután kihallgatjuk a bolondokat.

- Néhány közülük biztosan ismerte a fickót. Igazán feltehetnénk nekik egy-két kérdést.

- Nem sok hasznunk lesz belőle. Lehet, hogy még tolmácsot is kell fogadnunk. Ismersz valakit, aki érti a csavargók nyelvét? - Mosoly futott végig Dave arcán. - Hová lett az emberségességed?

- Az emberek számára tartogatom, ha véletlenül találkozónék velük. - Felkapott néhány szál krumplit. - Befejezted?

- Még csak meg sem kóstoltam.

A lány a férfi szája elé tolta a krumplit. - Hát akkor mi lesz, nagyfiú! Inkább ezt egyed, mint a bambuszrügyeket.

Miután végeztek, Joan összegyűjtötte a papírokat, nejlonokat és poharakat, majd bedobálta őket a szemetesbe. A szék piros csíkokat hagyott a combja hátoldalán. Ha a sült krumpli ezekre a combokra rakódna, gondolta Dave, még akkor is nagyon jó lábai lennének Joannek.

Gloria mellé állítva, kitűnő példát mutatna a szörnyen „mérgező” ételek hatásairól, melyekről Gloria oly nagy beleéléssel szokott magyarázni. Joan egy fejjel magasabb volt Gloriánál. Feszese izmai voltak ott, ahol Gloriának csak csontjai, s hajlatai ott, ahol Gloria lapos volt. A bőre fényes volt, míg Gloriáé fakó és sápadt. Joanból sugárzott az erő és a magabiztosság, míg Gloriába csak hálai járt a lélek.

Mondjuk ha kutyák lennének... gondolta Dave.

Egyikük sem kutya.

De ha mégis azok lennének, akkor Joan egy aranyszörű vadászkutya lenne, míg Gloria egy uszár.

- Itt akarsz egész nap álmodozni? - kérdezte Joan.

- Nem, csak egy kicsit elmerengtem. - Miközben feltápászkodott, abban reménykedett, hogy nem látszik rajta merengésének tárgya.

Folytatták a járőrözést.

A férfi pocsékul érezte magát. Úgy érezte, mint aki egyszerre csal és csalatkozik. Két hete, mióta Joan a partnere, egyfolytában összehasonlítja kettőjüket, s egyre elégedetlenebb lesz. Nem volna szabad, hogy ez történjen. Nem volna szabad gyengéd érzéseket táplálnia a partnere iránt, főleg nem akkor, ha egy másik nővel van kapcsolata. Nem csalódhat az ember a barátnőjében minden alkalommal, mikor egy vonzóbb nő jön szembe az utcán.

Persze voltak más problémái is Gloriával, amelyek már az együttélésből származtak. Minél közelebbi egy ismeretség, annál több hiba kerül a felszínre. A fő meg mindig zöldebb a... persze ameddig oda nem mész, és nem nézed meg közelebbről. Joan sem tökéletes. A kétheti ismeretség már elég volt ahhoz, hogy kiderüljön Joan makacssága, forrófejűsége, és az, hogy nem kimondottan toleráns. Isten segítse azt a férfit, aki egyszer belebolondul.

Viszont nagyon jó humorérzéke van, ami Gloriáról... Elég volt, mondta magának.

- Asszonyom?

Egy pillantás elég volt hozzá, hogy Dave rájöjjön, a Joanre vigyorgó négy fickó tengerész. Nem voltak ugyan egyenruhában, de a rövidre nyírt frizurájuk, és gyerekes arcuk elárulta őket azonnal. Úgy néztek ki, mint akik lógnak az iskolából, és nagyon jól érzik magukat.

- Uraim, mit tehetek önökért? - kérdezte Joan.

- Lefényképezhetnének? Csak egyszer, rendben? Vagyis mindannyiunkkal egyszer. Biztosan megteszi nekünk ezt a szívességet. Mit szól hozzá? Oké? Semmi idétlenkedés, csak négy kép. Tudjuk, hogy munkában van, meg minden, de mi néhány nap múlva kihajózunk a Perzsaöböl felé, és...

- Miért ne - mondta a lány.

Dave alig hitt a fülének.

Zavar, vagy bosszúság minden nyoma nélkül hagyta, hogy a társaság szószólója melléálljon. A fickó hozzábújt, s pofákat vágott a fényképezőgépbe. Mielőtt a társa elkattintotta volna a masinát, Joan átkarolta a fiút, akinek az arca hirtelen elvörösödött. Miután elkészültek, a fickó hátralépett, pirulva megrázta a fejét, majd megpördült a sétányon. - Szerintem meghaltam, és a mennyországba kerültem - nyögte.

A következő tengerész egy kövér srác volt, akinek az arcát pattanások tarkították. Joan megdörzsölte kefefrizuráját. A fiú megforgatta a szeméit. A lány magához húzta, s vézna társuk megörökítette a pillanatot.

A harmadik tengerész egy vigyorgó fekete óriás volt, aki úgy állt Joan mellett, mintha sétatálcát nyelt volna. A lány hozzá is odasimult, karjával átkarolta, s csiklandozni kezdte. A fickó vihogva hajlongott éppen, mikor a masina elkattant.

Az első tengerész kivette a fényképezőgépet a vézna, szemüveges fiú kezéből, aki az összes fotót készítette. - Te jössz, Henry, gyere.

- Oh, nem. - Megrázta a fejét, s bárgyúan elmosolyodott. - Már eleget zaklattuk a hölgyet.

- Henryke.

- Mi lesz már, fiúk?

- Henry fél a lányoktól.

- Hagyjátok, majd én beszélek vele - mondta Joan. Henryre nézett. - Ugye hogy nem félsz tőlem? Gyere ide.

A vér kiszaladt a fiú arcából, de mégis elindult a lány felé.

A fiú barátai nevetve biztatták.

A fiú Joan mellé állt, s majd egy fejjel alacsonyabb volt a lánynál. Enyhén előrehajolva, Joan az ujjával a saját arcára bökött. A fiú rémültnek és vidámnak látszott egyszerre. Nekiindult, hogy pusztít nyomjon a lány arcára. Joan hirtelen elfordította fejét, és szájon csókolta az elképedt fiút. A fényképezőgép elkattant.

A barátai némán álltak.

Csókolózás után Henry átkarolta a lányt. Dave látta a fiú arcát. Szemüvege nekinyomódott Joan arcának, szemei csukva voltak, száját pedig szorosan összeszorította. Bólintott, s Dave rájött, hogy Joan súgott neki valamit. Hirtelen mosoly terült szét a fiú arcán.

Otthagya Joant, és visszament a barátaihoz.

- A kurva nénikédet - motyogta az egyik. A fekete óriás hátba veregette.

- Jó utat, fiúk - szólt utánuk Joan, miközben integetett.

A négy fickó szorosan együtt maradt, integetve, egymást löködve tűntek el a tömegben. Henry csöndesen felemelte az egyik kezét, mintha a legjobb barátjától búcsúzott volna el.

Joan kikapcsolta szolgálati övének egyik zsebét. Előhúzta a napszemüvegét, feltette, majd így szólt: - Jópofa kölykök.

- Most legalább volt egy jó napjuk - mondta Dave.

- Na menjünk. Őrizzük a közrendet.

HARMADIK FEJEZET

Jeremy Wayne száguldott lefelé a dombról kerékpárjával. Felszabadultan mosolygott, kigombolt ingébe belekapott a szél. Szabad volt és izgatott.

A Vidámpark felé tartott.

Tegnap este, az egész napos költözködés után körülnézett már a parton, de akkor nem volt egyedül. „Csak leugrunk és körülnézünk”, ahogy az anyja mondta. Nem is történt másként. Végigjárták a sétányt, de nem ültek fel semmilyen játékra. „Erre később bőven lesz még idő”, mondta az anyja.

A később most van, gondolta Jeremy.

Befordult a következő sarkon, és maga mögött hagyta a szomszédos utcákat. Flancos szállodák, ajándékboltok, éttermek és benzinkutak mellett hajtott el. Az út szélén parkoló autók nagy része rádióikat bömböltető fiatalokkal volt tele, és az utcán sétáló emberek többsége fürdőruhát viselt.

Ez hihetetlennek tűnt.

Nagyon boldog volt, hogy elköltöztek Bakersfieldből. Utálta azt a helyet. Olyan volt, mint bármelyik kisváros. De ez valami egészen más.

Itt mindenki nyaral.

És ő itt fog élni, csak néhány mérföldre a Vidámparktól és a tengertől.

Még tartott a június, így az egész nyár még előtte állt, végtelen napjaival, melyeken igazán azt fog csinálni, amihez valóban kedve volt; felfedezni a sétányt, strandolni, *bámulni a lányokat*.

Fantasztikus.

Keresztülhajtott az óriási parkolón. Mivel már elhagyta az összes épületet, tökéletes kilátás nyílt az egész Vidámparkra. Szemeivel végigpásztázta az eléje táruló látványt. Láta a főbejárat magas kapuját, tetején egy vigyorgó bohócfejjel, látta a falakat, amelyek mutatványosbódék, üzletek, büfék, jegyváltók s játékok hátoldalai voltak, amely épületek mind a sétány felé néztek. Láta a hullámvasút félelmetesen tekergő, kanyargó pályáját. Az épületek közül kiemelkedett az ugróállvány, melyről ejtőernyővel lehetett leugrani, s a monumentális óriáskerék, melynek magasban lévő gondolái már mintha a felhők között jártak volna.

- A frászt hozná rám - mondta anya tegnap este.

- Szerintem klassz - válaszolta a fiú.

Tudta, hogy ez a hely nem mérhető Disneylandhez, de még csak egy nagyvárosi vidámparkhoz sem. Járt már az ország legjobb szórakoztató parkjaiban, és a Boleta Bay-i Vidámpark egészen biztosan alulmaradt volna egy összehasonlításban. Kicsi volt és elavult, de nem lehetett nem szeretni.

És az övé.

Az övé, mindazzal az izgalommal együtt, amit érzett, amely érzést azzal táplált, hogy ez a park egy cseppet sem tűnt korszerűnek, díszletszerűnek és *biztonságosnak*.

A tegnap esti barangolástól összeszorult a mellkasa, s forróság öntötte el az ágyékát.

Bármi megtörténhet itt.

Ugyanezt az izgalmat érezte, mikor leszállt a kerékpárjáról a parkoló szélén. Az első kereket a bicikliállványhoz láncolta, majd elindult a bejárat felé.

Felugrott a betonlépcsőre.

Bement.

Volt még egy kellemes különbség a többi vidámparkhoz képest. Itt nem kell tizenöt dolcsit összeguberálnod ahhoz, hogy bemehess, csak az kerül pénzbe, ha *csinálsz* is valamit. Átlépheted a kaput egy cent kifizetése nélkül.

Mindennap lejöhet és bemehet - ha kedve lesz hozzá.

Habár Jeremy pénztárcájában majdnem harminc dollár volt, komótosan ellépett az első jegyárusító bódé előtt, hogy kiélvezhesse a szabad bejárás minden zamatát. Tudta, hogy a sétányon mindenfelé jegyárusító bódéba fog ütközni, így bárhol jegyet vehet akármelyik játékra. Kivárja, hogy kedvet kapjon valamelyikre.

Megtapogatta a nadrágzsebét. Dagadt erszénye kényelmes érzéssel töltötte el. A zseb hajtókáját azért ráhajtotta a zsebre, s a patentját összekapcsolta.

Az ilyen helyeken nem lehetünk elég óvatosak. A tengerparti felfedezés után tisztában volt vele, hogy jó néhány lompos figura tekereg a környéken.

Nekiindult a sétánynak, s rögtön útjába is akadt néhány ezek közül. A szikár, koszos fickónak szalmából font cowboykalapja volt, de úgy nézett ki, mintha a lova taposott volna előzőleg rá. Egy összetöredezett cigaretta lógott az ajkához tapadva, s a borostája is meglehetett már jó néhány napos. Jeremy látott egy hájas, szakállas motorost, kitérdelt farmernadrágban. A felsőtestén nem hordott mást, csak egy levágott ujjú farmerdzsekit, s így látni lehetett a mellére tetovált koponyát, aminek a szemüregéből kígyó mászott elő. A fickó mellett egy aszott, buta arcú nő állt, aki hasonló nadrágot s egy rojtos bőrmellényt viselt. A mellény lazán volt összefűzve, s így látni engedte, hogy alatta sem melltartót, sem mást nem visel. Jeremy észrevette a nő mellét a fűzők között, és hirtelen elfordította a fejét. Nem akarta, hogy kukucskáláson kapják rajta, pedig amit látott, azt szívesen nézte volna még egy darabig.

Az biztos, hogy ilyen csapat nincs Disneylandben.

Látott néhány jól fésült családot is, de a többség repedt nadrágú, koszos ingű s buta arcú emberekből állt. A fickók tele voltak tetoválásokkal, és soknak közülük kés lógott az oldalán. Nagyszájú lányok trikókban és kifakult pólókban hangoskodtak. Egymással kiabáló fickók bandákba verődve arénáztak a sétányon, s vihogtak és fütyültek, ha megpillantottak egy csinos lányt. És persze csavargók. A fiú több csavargót látott, mind eddig bárhol.

Jeremy izgalma szorongássá változott.

Ez *nem* Disneyland.

Itt valami történni fog.

Már azt kívánta, bárcsak ne egyedül jött volna ide. Tegnap este jobb volt, mikor anyjával járt itt.

A francha, gondolta. Nem vagyok olyan beszari, hogy ne merjek elmenni akárhová az anyukám nélkül. Már tizenhat éves vagyok.

Semmi sem fog történni.

Ugyan látott egy csomó alakot, akik nagyszájúak voltak, piszkosak és ápolatlanok, de voltak olyanok is, akik rendesen néztek ki: jól öltözött párok, gyermekes családok, s tizenévesekből álló társaságok.

Rengeteg csinibaba.

Ezek mindannyian jól érezték magukat, s tudomást sem vettek a csövesekről és csavargókról.

Viszont ők nincsenek egyedül, gondolta Jeremy.

- Hé, öcsi! - Egy metsző hang hatolt át a zsi bongáson. - Te ott, abban a kék rövidnadrágban.

Rajtam kék nadrág van. Biztosan nem rám gondolt. A hang felé fordította a fejét.

- Igen, te - szólt egy lány. Egy játékosbódében állt, s kezével integetett Jeremy felé. A háta mögött konzervdobozokból álló piramisok voltak. A bódé mindkét sarka tömve volt színes plüssállatokkal. - Gyere ide - mondta. - Mi lesz már, szépfü! Ne kérsd magad. - Egy puha labdát dobált egyik kezéből a másikba. Egyik lábát feltette a bódé alacsony előlapjára. A lába izmos volt. A pénzváltó kötény eltakarta a csípőjét, eltakarva a nadrágot, amit viselt. A mellei szabadon voltak a laza póló alatt, és finoman himbálóztak, ahogy a labdát dobálta. - Egy dobás, egy dolcsi. Ha ledobod a dobozokat, nyersz. Nem nyersz, ha meg sem próbálsz.

A piruló Jeremy megrázta a fejét. - Nem, köszönöm - motyogta, és elsietett.

Meg kellett volna próbálnom. A fenébe. Most azt hiszi rólam, hogy egy kis hülye vagyok.

Jobban meg is tudtam volna nézni. Nem volt túlzottan jóképű, de a többi része...

- Hé, haver!

Jeremy megtorpant, ahogy egy csavargó lépett elé, s vigyorgott felé megbámult fogaival.

- Haver. Adsz egy kis aprót, mi? Rendes gyerek vagy, mi? Kisegítesz, mi? - Kinyújtotta koszos tenyerét. - Néhány apró nem vág a fő'dhöz. Segiccsé' má' ki.

Jeremynek a hideg futott végig a hátán. - Nincsen pénzem - mondta. A hangját vékonykán hallotta. - Sajnálom.

- Adj egy dolcsit, haver. - A csavargó nem mozdult, s le-föl mozgatta a tenyerét. - Rendes gyerek vagy, mi? Nem ettem má'...

- TŰNÉS, SZARHÁZI!

Jeremy megijedt, majd hátratántorodott, ahogy valaki odaugrott, és egy cowboykalappal arcon ütötte a csavargót.

- TAKARODJ INNEN! GYERÜNK!

A csavargó, fejét behúzza s kezével eltakarva, eloldalgott. A fiú, aki Jeremyvel egyidős lehetett, vagy egy kicsivel idősebb, szemöldökét összehúzza csapkodta a kalapját. - Most biztos sikerült összeszednem néhány rohadt tetvet - motyogta.

- Ne haragudj - mondta Jeremy.

- Most láthattad, hogyan kell bánni ezekkel a szutykokkal. - Fejébe nyomta a kalapot, s kezét végighúzta a karimája mentén. Mosolyogva kezét nyújtott Jeremynek. - Gibsonnak hívnak, George Gibson. A barátaim Cowboyoknak szólítanak.

Jeremy megrázta a fiú kezét. Kemény szorítása volt. - Én Jeremy vagyok. Jeremy Wayne.

- Hé, Wayne, mint a Herceg.

- Ja. Egyébként kösz, hogy elzavartad ezt a csövest.

- Nekem ez szórakozás. Mi lenne, ha Hercegnek szólítanálak? Jeremy elég gyámoltalanul hangzik, bár szerintem ezt te is tudod. Olyan, mint a George. Utálok ezt a nevet. Egyedül jöttél?

Jeremy tanácstalan volt. A fiú barátságosnak tűnt, de lehet, hogy csak készül valamire. Az is lehet, hogy a csavargó társa, és ezzel a trükkel akarnak pénzt kihúzni a balfácánokból. Lehet, hogy ő akarja elszedni a pénzem, vagy talán valaki másnak dolgozik.

- Az őseiddel vagy itt? Merre vannak?

- Egyedül jöttem - árulta el Jeremy.

Cowboy oldalba verte. - Az a jó. Én is. Kicsit körbevezetlek. Úgy nézel ki, mint akire ráfér a segítség. - Nem tudom, én...

- Menjünk. Ki a mellet, be a hasat.

Cowboy megfordult, és elindult. A bakancsa alatt kopogott a sétány fapadlója. Jeremy mellette maradt. Miért ne? - gondolta. A srác rendesnek látszik. Lehet, hogy csak egyszerűen barátkozni akar...

- Hol laksz, Herceg?

- Most már itt élek. Nemrég költöztünk ide.

- Igen? Hová?

- Ide, Boleta Baybe.

- De hová?

A címemre kíváncsi? - Nem tudom - hazudta Jeremy. - Néhány utcára innen. Arrafelé.

- Én a Lila utcában lakom. Elég balfasz egy utcanév, nem? Lila.

Jeremy ismerte azt az utcát. Csak egy sarokra volt a Poppytól. Ez a fiú ezek szerint szomszéd. - Azt hiszem, én a Poppyn lakom.

- Majd átugrok. - Ismét hátba vágta Jeremyt. - Hányadik osztályba mész?

- Harmadikos leszek.

- Hé, én is!

- Kicsi a világ - mondta Jeremy. Rögtön érezte, hogy elég bénán hangzott. Ha nem lesz elég óvatos, Cowboy azt gondolhatja, hogy csak egy kis pöcsös. Éppen elég sokáig élt ezzel az érzéssel. Itt volt az óriási esély arra, hogy új életet kezdjen, hogy maga mögött hagyja a régi Jeremyt, s olyan legyen, mint a többi, hasonló korú srác. - Hát - kezdte - remélem, hogy talállok majd valakit, aki megcsinálja a házi feladataimat helyettem.

- Hohó. Ettél ma már fagyit?

Jeremy megrázta a fejét.

- Menjünk. Vesszek.

A pultnál Cowboy egy köteg bankjegyet húzott elő a zsebéből, rendelt két „Szuper Kilimandzsárót”, és kifizette őket.

Darabja három és fél dollár.

- Kösz szépen - mondta Jeremy, ahogy Cowboy átnyújtotta neki az óriási tölcsért. A hatalmas adag fagyalt legalább kétszer akkora volt, mint normál társai. Le volt öntve csokoládéval, amelybe pörkölt cukrot és mogyoródarabokat dobáltak bele, s az egészet vastagon beterítette a tejszínhab.

- Mégsem ülhetünk fel üres gyomorral, Herceg.

- Felülni? Mire?

- A hullámvasútra.

Folytatták útjukat a sétányon, miközben mindketten belefeledkeztek a fagyaltjukba. Most is rengeteg rossz arcú figurát és csavargót látott Jeremy, de már egyáltalán nem feszélyezte. Itt volt vele Cowboy. Ha bárki ismét jópofáskodni próbál, már nem kell egyedül szembenéznie vele.

Cowboy a fiú előtt lépdelt, néha köszönt, s valamit kiáltott a barátainak, akiket észrevett. Közülük néhány egyik-másik bódében dolgozott. Úgy tűnt, hogy rengeteg embert ismert, s közülük igen sok volt a lány. Volt közöttük csúnya is, csinos is, de néhánytól Jeremynek elakadt a lélegzete. De egy dologban az összes lány megegyezett. Mindannyian úgy viselkedtek, mintha kedvelnék Cowboyt.

Ez nagyszerű, gondolta Jeremy. Ha a barátja leszek, én is megismerkedhetek velük.

Még sosem volt olyan barátja, mint Cowboy. Bakersfieldben a legjobb haverja Ernie volt, egy vékony, szórtan srác, akinek a szemüvege állandóan ragasztószalaggal volt betekerve, mert rendszerint az arcával akarta elkapni a feléje dobott labdát, s az iskola összes bunkója is rajta próbálta ki a boksztudását. Örömet csak abban lelte, ha sikerült kapcsolatot teremtenie Alaszkával az amatőr rádióján keresztül.

Rendes fiú volt, de örök vesztes.

Ernie szerint az összes népszerű fickó az iskolában nem más, mint ostoba seggfej, ösztönlény. A csinos lányok pedig csak unalmas libák, akik azt gondolják magukról, hogy virágillatút finganak.

Egy ilyen baráttal nincs esély semmire. Viszont egy olyannal, mint Cowboy...

- Hé, odanézz! - Cowboy hangos kiáltása felriasztotta Jeremyt az elmélkedésből.

Egy lány mosolygott és integetett Cowboy felé egy kalitka rácsain keresztül. A lány egy kicsiny deszkán ült, s a lábait lóbálta. Alatta egy vízzel töltött tartály volt, amelynek üvegből volt az egyik fala.

Miközben integetett, egy jól célzott labda pont a céltábla közepét találta el. A lendület mozgásba hozott egy szerkezetet, s a folyamat végén a lány ülőkéje öszszecsuklott. Sikoltva beleesett a mély vízbe. Az üvegen keresztül Jeremy látta, hogy buborékok ezrei szállnak felfelé a lány ruhájából, s mintha szél fújná alulról, a pólója s a haja felfelé emelkedett. Egy pillanatra leguggolt a medence alján, szája kidagadt a benne tartott levegőtől, s a haja is elkezdett lassan leereszkedni. Megrázta az öklét a fickó felé, akinek sikerült eltalálnia a céltáblát, majd kimászott a medencéből. Víz zuhogott le a testéről, miközben a fémlépcsőn lépdelt felfelé. Kilépett a tartály szélére.

Vizes lábai fényesek voltak. Jeremy látta a fürdőbugyija körvonalát a testére tapadt rövidnadrágon keresztül. A pólója rásimult a hátára, s a bőre rózsaszínű árnyalatot adott a vékony, fehér anyagnak. A haja vastag, fényes fonatokban csüngött a két lapockája között, majdnem elég hosszan ahhoz, hogy eltakarja a melltartója pántját.

Visszamászott a kalitkába, amelynek az ülőkéje már ismét az eredeti helyzetben volt. Ráült.

- Csak egy szerencsés dobás volt, uram! - kiáltotta.

- Igen? Akkor ezt nézd meg!

- Nem mostanában fogok ismét beleesni.

Ismét repült a labda a céltábla felé, de most nem talált, és nagyot puffant az útjába kerülő vásznon.

A lány rávigyorgott, és megtapsolta.

Jeremy sajnálta, hogy a lánynak csúnya arca van. Mindenhol máshol nagyszerűen nézett ki. Hátról bombázó volt, előlről viszont csalódást okozott. Mintha a Jóisten az arcán elkövetett gyalázatot a testén tette volna jóvá. A szemei túl közel voltak egymáshoz, az orra kicsi volt, és rendkívül pisze. Ettől az arca malacszerűvé vált, s a szája is túl széles volt. A fogai összevissza álltak, de leginkább előre.

A következő labda is elvétette a célt.

- Csináltass szemüveget, Hosszúpuska!

A fickó a lány felé intett, majd átkarolta a barátnőjét, és elballagtak.

- Gyerünk - szólt Cowboy. Odalépett a labdákat adogató férfihoz, és átnyújtotta a fagyiját Jeremynek. - Adjon három labdát, Jim - mondta, és elővett három dollárt.

- Aztán nehogy egy ház ablakát dobjad be - szólt a lány.

- Vegyél nagy levegőt, Lizzie. - Elhajította az első labdát, s az pont a céltábla közepét találta el. Lizzie leesett.

Mászás közben a válla fölött hátranézett. - Jó dobás volt, zöldfülű. Ki a barátod?

Jeremy érezte, hogy pír önti el az arcát.

- A haverom, Herceg. Új fiú a városban. Most találkoztunk.

- Örülök, hogy megismertelek, Herceg.

- Én is.
 Újra a padon ült. Cowboy ismét dobott. A lány belezuhant a vízbe.
 Cowboy nevetett. - Most végre tiszta leszel. Úgysem szoktál zuhanyozni, habléány.
 - Hadd próbálja meg a Herceg is - szólt a lány, miközben mászott kifelé a medencéből.
 Cowboy felajánlotta az utolsó labdát. - Oh, nem - mondta Jeremy. - Csináld csak.
 - Ne szarj be - kiabált Lizzie.
 Nagy sóhajjal adta oda Cowboynak mindkét fagyit, és megfogta a labdát.
 Ez lesz a vesztem, gondolta. Eldobom a labdát a retekbe, és rájönnek, hogy egy balfasz vagyok.
 Repült a labda.
 Egyenesen a céltábla felé.
 Pont a közepét találta el, de visszapattant róla.
 Lizzie ülőkéje nem mozdult. A lány vihogott és tapsikolt. - Balszerencse, Hercegecske.
 A fenébe!
 - Egy kicsit erősebben kellett volna dobnod - szólt Cowboy, de közben mosolygott. - Próbáld meg még egyszer - mondta, és elővette a pénzköteget.
 - Nem, nem. Kösz, elég volt. Majd máskor. El vagyok ma fáradva. Tudod, a pakolás, bútorcipelés, meg ilyenek.
 - Cowboy! - Lizzie kiáltott a rácsok közül.
 - Na.
 - Átadnál Tanyának egy üzenetet?
 - Ne kímélj.
 - Kérdezd meg Janetről. El akarom hozni magammal ma este. Kérdezd meg tőle, hogy lehet-e.
 Aztán majd hívjal fel, hogy mit mondott.
 - Meglesz. Aztán nehogy a sok fürdéstől ráncosak legyenek a cicijeid.
 A lány hallgatott, majd elvörösödött.
 Fél tucat várakozó kezdett nevetni egyszerre, de Jeremy túlságosan döbbent volt ahhoz, hogy ő maga is kacagjon.
 - Na menjünk innen, Herceg.
 Elindultak. Jeremy visszaadta az egyik fagyit Cowboynak, és keresztülvágtak a sétányon.
 Megtalálták a kerítésen a nyitott kaput, és letrappoltak a tengerpartra.

NEGYESEDIK FEJEZET

- Valaki nagyon tud itt bendzsózni - mondta Dave. A vidám, pattogó zene alig szűrődött keresztül a játékok és a mutatványok zaján, a kiabálásokon és nevetéseken, s a magasra fellendülő Vikinghajó utasainak sikoltozásán.

Úgy tűnt, hogy valahonnan a sétányról jön a zene. Dave észrevett egy embergyűrűt a távolban, már majdnem a sétány északi végénél.

- Nézzük meg - mondta.

- Inkább azt hallgassuk, mint a sok sületlenséget. - Ebéd óta hét nincstelen sikert szóra bírniuk. Egyik sem mondta azt, hogy ismer bármilyen Enoch nevű férfit. Mikor azt kérdezték, hogy történt-e valami különös az elmúlt éjjel, az egyikük azt mondta, hogy egy repülő csészealjjal találkozott, amiből ember nagyságú gyíkok másztak elő, csövet dugtak a gyomrába, és kiszívtak mindent, amit benne találtak. Szerinte azért csinálták, hogy megigya azt az üveg bort, amit alig sikerült ellopnia az előző nap az üzletből. A másik azt mondta, hogy egy összenőtt albínópár megpróbálta berángatni a sétány alá, hogy feletessék őt a kedvenc pókjukkal. Egy asszonynak megjelent a Szent Szűz, és adott neki egy kődarabot, aminek gyémánt van a közepében. Amíg az asszonnyal beszéltek, az egy követ rácsált, mintha mogyoró lett volna, s a fogaival próbálná feltörni. A következő férfi dagályosan és összefüggéstelenül fecsegett. Egy másik bémultan bámult rájuk, és valami gyilkosról motyogott. Csupán egyetlenegy tűnt normálisnak, és ő azt állította, hogy jóízűen aludt a homokdűnék között.

Joan egész idő alatt sóhajtozott, és forgatta a szeméit. Szerinte merő időpocsékolás a sétány koldusait kérdegetni.

Mégsem volt teljesen hiábavaló.

Néhány beszélgetés után a férfi kezdett meggyőződni arról, hogy Enoch megsütése annyira lehet valóságos, mint a kavicsban lévő gyémánt, vagy az albínók és a marslakók támadása.

Taps harsant fel, miután elhallgatott a zene. Csak néhány ember hagyta ott a hallgatóságot, a többség nem mozdult. Néhányan most csatlakoztak a tömeghez, míg mások a kör belseje felé igyekeztek, nyilvánvalóan azzal a szándékkal, hogy pénzzel fejezzék ki elismerésüket a zenészek felé.

Mikor Dave és Joan a hallgatósághoz érkezett, akkor csendült fel a következő zeneszám: „Mikor a szentek a mennybe menetelnek.” A melódia olyan tömören és színesen szólt, olyan telt harmóniák szólaltak meg a háttérben, hogy Dave három, de legalább két zenészre számított. Hallgatta a duót, vagy talán triót, akik a „Szenteket” olyan nagyszerűen játszották, hogy a ritmusra tapsoló hallgatók is abbahagyták a tapsolást, és mozdulatlanul hallgatták a zenét.

Joan végig Dave mellett maradt, míg a férfi körbejárta az összegyűlt hallgatóságot, hogy találjon egy kicsiny rést, ahol megláthatják az előadókat.

Néhány szakadt motoros, látva, hogy rendőrök, hirtelen hátat fordított az előadásnak. Dave és Joan a helyükre léptek.

Nem trió, nem duó.

A zene egyetlen bendzsóból jött, amit egyetlenegy lány pengetett, aki nem lehetett több tizenhét évesnél.

Kihúzott háttal állt, a súlyát egyik lábán tartotta, míg a másikkal előrelépett, sarkát letámasztotta, s a lábfejével a ritmust ütötte. A bendzsó nagyobbak és nehezebbnek látszott, mint amiket Dave eddig látott. Vastag, fényes fémház vette körül a kerek hangszert, ami a lány hasának simult, s vállán egy széles, színes pánt tartotta. Miközben zenélt, fejét büszkén feltartotta.

A hangszer tokja, ami nyitva hevert a lány előtt, tele volt pénzürmekkel, és papírbankókkal. A hangszertok mellett egy hátizsák hevert.

Véget ért a nóta. Felharsant a taps. A lány megbiccentette a fejét, és leengedte a karját. Amíg zúgott a taps, néhányan a hallgatóság köréből, nagyrészt gyerekek, akiket a szüleik biztattak, előreléptek, és pénzt dobtak a hangszertokba. Habár a lány lesütötte a szemét, Dave mégis hallotta, hogy köszönetet mond minden egyes pénzdarabért.

Olyan szégyenlősnek látszott, mint egy elsős, a szülők számára rendezett iskolai szavalóversenyen.

Mikor felemelte a fejét, egyenesen egy Dave mellett álló kislányra szegezte a tekintetét, felhúzta a szemöldökét, s belekezdett a "Paff, a bűvös sárkány"-ba.

- Örült jó - suttogta Joan.

- Ahogy mondod.

A bal keze ámulatba ejtő gyorsasággal futott és dolgozott a hangszer nyakán, míg a mozdulatlan jobb kezén csak az ujjai mozogtak ördögi ügyességgel. A ritmust doboló lábától eltekintve az egész teste feszes volt és mozdulatlan. Mereven maga elé bámult, miközben játszott. Az arca kifejezéstelennek tűnt, mintha nagyon messze járna gondolatban, de Dave arra gondolt, talán csak a koncentráció teszi.

Miközben pengetett, a nyelvének rózsaszínű csücske kilátszott szájának jobb sarkából.

Dave nagyon fiatalnak, és nagyon sebezhetőnek látta.

A hátizsák szerint vándorzenész volt.

Megvizsgálta a lányt körülvevő tömeget, valaki olyan után kutatva, aki a lány társa lehet. Senki sem illett bele ebbe a szerepbe. Ez persze nem jelentette azt, hogy nincs társa, de Dave mégis arra gyanakodott, hogy a lány magányos vándor.

Valószínűleg stopos, és a szabad ég alatt alszik.

Potenciális áldozat.

Még akkor is veszélyes lenne ez számára, ha férfi volna, de az a tény, hogy fiatal lány, megtízszerezi a veszélyforrásokat.

Messziről ugyan összetéveszthető lehet egy férfival. Szőke haja rövidre volt nyírva. A teste sovány volt, s a mellei is jól láthatóan kicsik voltak, mert a bendzsó pántja feszesre húzta a blúzárt a mellkasán. Az arca ugyan nem volt férfias, de nagyon sok hasonló korú srácnak sincs az övéénél markánsabb arca.

Dave rádöbrent, hogy a fiús külső csak kétes előnyökhöz juttatja utazása során, hiszen lehetnek a melegek között is rossziúk.

Talán eddig szerencséje volt, gondolta Dave.

Vajon milyen balszerencse sodorta ide, Boleta Bay-be? A nincstelenektől, akiktől nyüzsgött a környék, igazán nem kell tartania. Azok az emberek a saját világuk mocsarába süllyedtek, s csak nagyon ritkán jelentenek veszélyt a környezetükre. De a csavargások már egészen más tésztát.

A lány nem volt csavargó. Utcazenész volt, vándorénekes, aki a napi megélhetését az utcán keresi meg.

De a gyerekeknek nincsen érzékük a részletekhez, és sajnos a lány öltözéke is megzavarhatja őket.

Kopott és poros bakancsot viselt. A farmerjének az alja ki volt rojtosodva, s az egyik szára kirepedt, és látni engedte a combját. Öv gyanánt egy színes, szőtt pántot viselt, amely a hangszeren lévő pánt párja lehetett. A derekán volt megcsomózva, s a két vége lelógott a térdéig, s enyhén lobogott a szélben. Kék ingének ujjait a vállánál levágta, s egyik-másik patentja is hiányzott. Nyakláncként zsinórra felfűzött apró, fehér kagylókat viselt. Fülében hatalmas karikák voltak, s homlokára vörös fejpántot kötött.

Mi tagadás, a ruházata egy kalóznak is a becsületére vált volna.

A Boleta Bay-i srácok egészen biztosan csavargót fognak látni benne.

És annak megfelelően fognak cselekedni.

A lány bajba fog kerülni, gondolta, mikor véget ért a nóta.

Amíg a közönség tapsolt, néhányan, s köztük ő is előreléptek. A férfi előhúzta a tárcáját, és egy ötöst dobott a tokba. A lány megköszönte. A férfi megkerülte a hangszertokot, és megállt a lány előtt. Az nyugodt, kérdő szemekkel nézett rá. - Uram?

- Hol tanult meg így játszani?

- Apámtól.

- Nagyon ügyes.

- Köszönöm. Van valami probléma?

- Látom, hátizsákkal van. Itt akarja tölteni az éjszakát?

- Azt gondoltam, hogy szabad. Esetleg törvénybe ütköző?

- Van egy helyi előírás ez ellen, de nem szoktuk végrehajtani. Van társa?

A lány enyhén megrázta a fejét, de a szemét nem vette le Dave-ről.

- Ne szórakozzon vele - kiabált valaki a háttérből.

- Rohadt zsaruk - szólt a másik.
- Nem csinált semmit.
- Miért nem mással foglalkoznak?

A lány felemelte az egyik kezét, hogy lecsendesítse a felbolydult tömeget.

- Csak annyit akarok mondani - kezdte Dave -, hogy problémáink vannak egy tizenévesekből álló társasággal, akik éjszakánként embereket támadnak meg. Ismerünk már egy-két ronda trükköt tőlük. Alapvetően csavargókat és csöveseket macerálnak, de senki számára nem biztonságos itt éjszakázni. Nem szeretném, ha ezeknek a fickóknak az áldozatává válna. Ők...

- Hagyja már békén, nem hallja?

- Kérem - szólt valakihez, elnézve a férfi karja mellett. - Szeretném végighallgatni. Rögtön folytatam a játékot.

- Köszönöm - szólt Dave. - Rengeteg motel van a környéken. Azt hiszem, okosabban tenné, ha éjszakára bejelentkezne valamelyikbe. Ki tudja fizetni a szállást? Olyan harminc-negyven dollár körül vannak a szobaárak a környéken. A Clancy utcában van egy diákszálló is. Az egészen olcsó lehet.

- Nem tudom. - Lesütötte a szemét. - Gondolkodni fogok rajta. Mindenesetre köszönöm önnek a felvilágosítást...

- Dave. Dave-nek hívnak.

- Én Robin vagyok.

- Robin. - A férfinak tetszett a név. Illett hozzá. - Miért tűnik úgy nekem, hogy nem fogadta meg a tanácsomat?

A lány megrántotta a vállát.

A férfi ismét előhúzta a tárcáját. Talált benne három darab egydollárost és egy húszast. Kihúzta a húszdolláros bankjegyet, és a lány felé nyújtotta.

- Köszönöm, de nem fogadhatom el. Igazán. Ez túl sok, és az előbb már adott egy ötöst is. Láttam. Az elég. Azt a zenéért kaptam, de nem akarok alamizsnát elfogadni. Oké?

- Nem akarom, hogy baja essék néhány arénázó taknyos miatt.

A lány nyugodt szemében mintha félelem csillant volna meg. - Vigyázni fogok - mondta.

A lakás, gondolta hirtelen a férfi. Aludhatna nálam is.

Ne legyél hülye. Azt gondolná, hogy csak a bugyijára pályázol.

- Ahogy akarja - mondta a férfi. - Ha nem akar szobát kivenni az éjszakára, akkor legalább rejtőzzön jól el. Mondjuk a homokbuckák közé, ahol senki nem veszi észre. Ne jöjjön a sétány közelébe, miután este bezárják a kapukat. Ez a kedvenc vadászterületük,

- Így lesz - válaszolta a lány. - Keresek egy eldugott helyet. - Végre elmosolyodott. - Mindig így csinálom. Nem estem a fejemre.

- Rendben. Sok szerencsét, Robin.

A lány bólintott, s kinyújtott kezével megfogta a férfi felkarját. - Köszönöm - mondta.

Dave elindult. Néhányan a hallgatóság köréből megbámulták, ahogy átvágott az embergyűrűn.

A háta mögött megszólalt Robin. - Ezt a dalt egy Dave nevű rendőrnek küldöm.

Joan magasra húzott szemöldökkel nézett a férfira. - Miről volt szó? - kérdezte.

Mielőtt még a férfi válaszolhatott volna, a bendzsó életre kelt. Dave megfordult. A lány szeme rászegeződött. Nyelvének rózsaszínű csücske kilátszott szájának jobb sarkából.

ÖTÖDIK FEJEZET

- Hová megyünk? - kérdezte Jeremy.
- Meglátogatjuk Tanyát - mondta Cowboy. - Hogy tetszik neked Liz?
- Ember, alig hittem a fülemnek.
- Miért?
- Tudod, amit a cicijéről mondtál.
- Ja, azért. Szereti, ha ilyeneket mondok neki. Felizgatja.
- Ismered közelebbről?
- Viccelsz? Ő a szoptatósdajkám.
- A barátnőd?
- Eltaláltad, Herceg.

Még időben sikerült legyűrnie az álmélkodását, ami biztosan nagyon hülyén hangzott volna. Ehelyett inkább így szólt: - Nem rossz. Van neki húga?

- Nincs. Viszont van egy unokatestvére, Janet. Lehet, hogy ma este találkozhatsz vele, meg még néhány barátommal is. Persze csak ha van kedved. Bemutatlak Tanyának, és megkérdezzük a ma estéről.

- Nagyszerű.

A homokban tapostak, kerülgetve a törülközőiken elterülő napozókat. Habár Cowboy ment az élen, ő is ugyanazt az utat választotta, amelyet Jeremy is választott volna. A lényeg az volt, hogy az összes csinos, fürdőruhás lány az útjukba essen. Sokuk háton feküdt, s egyetlen öltözőkük a kicsiny fürdőruha volt. A legtöbbnek fényes volt a bőre, a különböző naptejektől és olajoktól. Mások hason feküdtek. Az ő hátuk teljesen meztelen volt, kioldozott bikinijük pántja a mellük alatt feküdt. Néhányan könyvet olvastak, míg mások a barátjukkal beszélgettek, s néhányan aludtak. Egy-két összebújt szerelmespárt is látott, akik mintha azt gondolták volna, hogy egyedül vannak az egész strandon.

Jeremy nagyra nyílt szemekkel bámulta őket, s közben a már olvadozó fagyiját majszolgatta. Néha váltottak egy-két szót Cowboyjal, de sokkal inkább a látványnyal voltak elfoglalva.

Mindennap lejöhetnek ide, ha kedvem tartja.

Ember.

Nem csinállok semmit, csak bóklászok, és *nézem* őket.

Ez még a Vidámparknál is *jobb*.

Cowboy elvezette egy karcsú, fiatal nő mellett, aki a törülközőjén feküdt, s karját összefonta az arca alatt. A bikinije ki volt kötözve, s Jeremy láthatta mellének fehér oldalát, amely kigömbölyödött a ránehezedett súlytól. Az egész háta meztelen volt, s csak a fényes, kék bikinialsó takarta el a fenekét. A bikininadrág fenéke nem volt szélesebb tíz-tizenkét centinél, s a derekától lefelé fokozatosan keskenyedett, míg egy vékony csík maradt belőle, ami eltűnt a nő két lába között.

- Alig takarja el a lukat - motyogta Cowboy.

- Szívesen is cserélnék a fickóval - válaszolta Jeremy.

A fickó a nő mellett térdelt, és napolajat öntött a hátára. A nő megborzongott, ahogy az olaj végigfolyt a hátán. A fenéke enyhén megremegett. A fickó félretette az üveget, és nekiállt szétkenni a napolajat. Simogatva terítette szét a folyadékot, s Jeremy is érezte már a finom, meleg és síkos bőrt a saját kezei alatt.

Szívesen elidőzött volna még a látványnál, s Cowboy is hasonlóképpen érezhetett, mert miután elhaladtak megállt, és visszanézett. Jeremy hálás szívvel követte a példáját.

A fickó már a nő fenekére locsolta a napolajat. Az olaj, ezüstösen csillogva, lefolyt a nő combjára. A fickó dörzsölni kezdte.

- Kívánjuk azt, hogy hirtelen forduljon meg – mondta Cowboy.

- Ja. Forduljon meg, és felejtse el, hogy kikötötte a bikinijét. Cowboy rávigyorgott. - Isten hozott Boleta Bayben.

- Azt hiszem, hogy tetszeni fog itt nekem.

- Ha ez tetszik, akkor kíváncsi leszek, hogy mit fogsz szólni, ha meglátod Tanyát. - Ezzel elfordult, és elindult.

Jeremy még egyszer visszanézett, és látta, hogy a fickó éppen becsúsztatta a kezét a nő combjai közé, majd visszafordult, és igyekezett utolérni Cowboyt.

- Ki az a Tanya? - kérdezte.

- Nate csaja. Majd meglátod. A srácok direkt vízbe akarnak fulladni, csak azért, hogy ő húzza ki őket.

- Mi?

- Vízimentő. Meg iskolai szurkolókórus-vezető. Ha látnád, mikor ott ugrál a pálya szélén... attól még a halottak is feltámadnak.

- Olyan izgató?

- Ha tudsz olyan fickót mutatni nekem, aki nem dugná meg, akkor az buzi. Ismerek olyan *csajokat* is, akik szívesen bemásznának mellé az ágyba, sőt olyat is, aki már be is mászott.

- Azt mondtad, hogy Nate csaja.

- A rohadt szemét. Szívesen lecsapnám a kezéről, de hát mégiscsak a legjobb barátom.

- Liz egyáltalán nem örülne ennek.

- Hát nincs is a dolognak túl nagy esélye, sajnos. Nate így, vagy Nate úgy, csak akkor lenne bármi esélyem is Tanyánál, ha nőnek húsz centit, és valahonnan szereznék magamnak egy új archerendezést.

- Talán valami drogot kéne beadnod neki.

- Mi? Drogot? - Cowboy lekapta a kalapját, és oldalba verte vele Jeremyt. - Menj a francba! Azt hiszed, hogy én ilyen perverz izé vagyok. Úristen! Nem hiszek a fülemnek! És mégis, milyen drogra gondoltál?

Jeremy szótlanul ballagott, s a szemei ragyogtak. Ha Cowboy eddig gyanakodott volna arra, hogy egy pisissel áll szemben, akkor ez a megjegyzés Tanyáról biztosan meggyőzte az ellenkezőjéről. Ezzel biztosan sikerült megnyernie magának a srácot.

- Mikor látom már meg? - kérdezte Jeremy.

- Megjöttünk. - A fagyija maradékával Cowboy a vízimentő-állomásra bökött. Nem volt messze. Jeremy egy állványon magasodó fehér bódét látott, amelyre falépcsőkön lehetett felmászni. Egy lány állt a magasban, kicsit előrehajolt, kezét a korláton tartotta.

- Ő az? - kérdezte Jeremy.

- Nyertél.

Közelebb mentek. A lány éppen elfordult, így nem láthatták az arcát. A többi viszont megdöbbenő volt. Jeremy úgy vélte, hogy a lány legalább száznyolcvan centi magas. Az összes hozzá hasonlóan magas csaj csont és bőr szokott lenni. Nem így Tanya. Meztelen lábaira feszült a bronzbarna bőr, s combja izmos volt és formás. Piros rövidnadrágot és fehér pólót viselt, ami szabadon lógott a derekára.

Sem a nadrág, sem a póló nem feszült a testén, habár az egyébként laza rövidnadrág kikerekedése feszes és gömbölyű feneket rejtett. A szél hozzászorította a pólót a lány lapos hasához, és előreugró formás melleihez. A túlméretezett öltözék jól takarta a lány fantasztikus alakját, s talán távol tartotta a fickók folyamatos zaklatását is. De rajtuk nem fogott ki. Különösen nem Jeremyn. Így a lány teste félig eltakart titok volt a fiú számára, legalább olyan izgató, mintha fürdőruhában látta volna.

A lány a haját lófarokban viselte, amely aranyzárgán fénylett a napsütésben.

Ha az arca is olyan, mint a teste...

- Hé! Tanya! - Cowboy a lépcső aljáról felkiáltott.

A lány lenézett a magas állványról. Napszemüveget viselt. Eltakarta a szemeit.

De amit Jeremy az arcán látott, az talán még ámulatba ejtőbb volt, mint amit Cowboy elmondott neki. Nem egyszerűen szép, hanem elbűvölő volt a lány arca. Szőke haja vastag kötegekben keretezte magas homlokát. Az arca és az állkapcsa határozott volt, mintha az isteni szobrász egy haragos istennőt faragott volna gránitból, majd meggondolva magát lekerekítette volna az erős éleket, puhította, lágyította volna a vonásokat, és a végén addig csiszolta volna a felületét, amíg az a bársonyéhoz nem kezdett hasonlítani.

A lány bőre olyannyira barna volt, hogy a fogai féhéren világítottak, mintha saját fényük lett volna. A szája széles volt. Az ajkai, amelyek csak egy árnyalattal voltak sötétebbek, mint az arc bőre, teltek és

vastagok voltak. Úgy tűnt, hogy egész testének ezek a legpuhább pontjai. Az arcának ez az elbűvölő szépsége különös keveréke volt a kiszolgáltatott kislánynak és az erotikus istennőnek.

Cowboy vicce, amely talán nem is volt vicc, hogy a srácok szándékosan a hullámok közé vetik magukat, hogy Tanya mentse meg az életüket, már egyáltalán nem tűnt túlzásnak. A lehetőség, hogy egy ilyen nő húzza ki őket az óceánból, és esetleg a szájon át történő lélegeztetést is kieszközöljék, nagyon sok fickót sarkalhatott elszánt lépésre.

- Szia, Cowboy - mondta a lány. A hangja pont olyan volt, mint amilyenre Jeremy számított, mély és határozott.

- Ma este?

A lány feje lassan Jeremy felé fordult. A fiú úgy érezte, hogy elolvad, mint a fagyija. Kívánta, bárcsak látná a lány szemeit. Ha azok is olyanok, mint a teste többi része...

- Ne aggódj Herceg miatt. Új fiú. A helyzet az, hogy ő is szeretne jönni. Mondtam neki, hogy meg kell kérdezni ezt tőled. Liz meg azt szeretné tudni, hogy jöhet-e a húga.

- Nem.

Jeremy megrázkódott. Valami összeszorította a torkát.

Tudhattam volna. Túl jól kezdődött ez az egész. Cowboyt sikerült átvernem, de a lány átlát rajtam. Kiszúrta, hogy balfácán vagyok. A fenébe!

Tanya ellépett a korláttól. A lépcső tetejére állt, és rosszállóan Cowboyra nézett. Egy gyönyörű, de haragos istennő. - Ez a mi ügyünk - kezdte. - Nem a kívülállóké. Neked és Liznek ezt tudnotok kellene.

- A Herceg már itt lakik. Most költözött ide.

A lány levette a napszemüvegét, és Jeremyre nézett. Szemének kéksége jól illett a délutáni égbolthoz. Jeremyt méregette. A pillantás átjárta a fiút. Jeremy szíve hevesen kezdett verni, s lábai elgyengültek.

- Nekünk nem kellenek pisisek - mondta a lány. A szavai jéggé dermedtették a fiút.

- Hé! - kiáltott valaki Tanya felé. Én. Ez én voltam.

- KAPD BE! - ordította.

Még mindig a markában szorongatta a már teljesen szétolvadt „Szuper Kilimandzsárót”. A fagy maradáka már kezdett kifolyni az elázott tölcséren.

Elhajította.

A fagylalt kifolyt a repülő tölcsérből. De nem az összes. A tölcsér, a maradék fagyival egy lebarnult combnak ütődött. A fehér fagylalt szétkenődött a lány lábán.

Egy nagy adag még a rövidnadrágja laza szárán is befröccsent.

Jeremy pislogott. Nem akarta elhinni, hogy ezt tette. A tölcsér még mindig ott csüngött Tanya fagyis combján, majd leesett, mikor a lány leviharzott a lépcsőn.

- Jézusom, Herceg - nyögte Cowboy.

A fiú a futást mérlegelte. Ehelyett mégis inkább merev és mozdulatlan maradt, s kezeit az oldalához szorította.

Tanya megragadta a fiú ingének elejét. Felemelte, hogy Jeremy kénytelen volt lábujjhegyre állni. Belenézett a szemébe. A felsőajkának egyik oldala felrándult, kivillantva fehér fogait. - Te kis patkány.

- Kapd be, hülye picse.

Alig hitte el, hogy ilyet mondott.

Ez meg fog engem ölni.

Ehelyett lerántotta a fiú ingét a vállairól, és lehúzta róla teljesen. Belenyomta a kezébe. - Töröld le - mondta.

A fiú szíve meglódult. - Mi?

- Hallottad. - Megragadta a fiú vállát, és térdre lökte. A fiú az átázott nadrágra és a fagylaltos lábra meredt.

A fehér fagy már elkezdett folyni a lány lábán, ezért Jeremy a térdénél kezdte a törlést. Ingével egyre feljebb dörzsölte a lány lábát. Érezte combjának feszességét. A szája teljesen kiszáradt, s mintha a szíve kipumpálta volna a levegőt a tüdejéből.

Megállt a nadrág szegélyénél, az ingén száraz területet keresett, és letörölte a nadrágon lévő fagylaltot. Leeresztette a kezét.

- Még nem vagy kész.

- Mi?

- Csináld.

Mint egy kesztyűbe, úgy csúsztotta be a kezét a nadrág szárán. Az inge hamar átázott, s a lány combja még mindig síkosnak tűnt. Bugyinak nyomát sem érezte.

- Csak szétkened.

Kihúzta a kezét, száraz részt keresett az ingén, azt a kezére csavarta, majd ismét benyúlt a nadrágszáron.

Forróság és fagyosság, izzadás és kiszáradás gyötörte egyszerre.

Törölgetem. Érzem. A lábát, és azt a sekély völgyet, ahol a combja találkozik a testével. Ha csak néhány centivel nyúlnék beljebb...

Ember! Ilyen közel!

Nem szabad!

Jézusom, nem! Nem szabad!

Kirántotta a kezét. Fejét hátrabillentve, felnézett Tanyára.

- Mit kell most mondanod? - csattant fel a lány.

A fiú megrántotta a vállát.

- *Mit kell most mondanod?*

- Köszönöm szépen - mondta Jeremy.

- Úúú - ez Cowboy felől jött.

- Állj fel.

Felállt.

Tanya ajkai mosolyra görbültek. - Éjjel egykor. A bohóc alatt.

- Ez azt jelenti, hogy jöhettek?

- Azt. - A lány szemében különös fény csillant. - Cowboy, meséld el neki a szabályokat. És mondd meg Liznek, hogy hagyja otthon az unokatestvérét, vagy ő maga se jöjjön.

HATODIK FEJEZET

A gonosztevők köztünk vannak
(Gloria Weston)

Harrison Bentley volt a neve, de a barátai csak Bentsnek szólították. Közülünk páran pedig csavargónak.

Néhány éjszakával ezelőtt megverve s lemeztelenítve felkötözték a vidámparkbeli Hurrikán hullámvasút pályájára. Egy kártyát ragasztottak a homlokára, amely így szólt: „A Mogorva Medve Haragos Húga Üdvözl Téged.”

Nem, a hullámvasút nem száguldott keresztül Harrison Bentley-n, és nem oltotta ki az életét. A kocsik sem siklottak ki az ütközés miatt, és nem rántották szerencsétlen utasaikat a végzetükbe. Harrisont meg időben felfedezték, s így időben megelőzték a bajt.

A teljes kihülés előtt nem sokkal került kórházba ez az ember, akinek a teste tele volt zúzódásokkal és sebekkel. A válla kifordult, két bordája és az orra eltörött.

A testét ért sérülések hamarosan meggyógyulnak, de ezt az embert ennél mélyebb sebek érték. A halálfélelem, a megaláztatás, a bántalmazás, és az a rémület, hogy szédületes magasságba, a Hurrikán pályájára kötözték, és ott is hagyták egész éjszakán keresztül. Ez az ember tudta azt, hogy számára a reggel nemcsak a felkelő napot jelenti, hanem a felé száguldó hullámvasút kerekeit is.

Ezek a sebek talán sosem fognak begyógyulni.

Harrison Bentley egész életére beteg marad.

És kik miatt?

Mi tudjuk, hogy kik miatt. Mi mindannyian tudjuk ezt.

Ez az ember bűnös, és megbűnhődött miatta.

Vajon mi lehet az a fertelmes gyalázat, amit elkövetett?

Mi mindannyian tudjuk a választ.

Az a bűne, hogy hajléktalan.

Ő egy csavargó. Példásan megbüntette ezért a Mogorva Medve Haragos Húga.

Nem ő az első áldozata a városunkban és különösen a sétányon garázdálkodó gonosztevőknek. Sok súlyos testi sértést követtek már el ez ideig. Ő csak a legújabb áldozat.

A helyi hatóságoknak van tudomása arról, hogy legalább húsz esetben szenvedtek sérelmet a nincstelenek ezektől a tizenéves banditáktól. Az első támadások, amelyek az elmúlt nyáron kezdődtek, eltörpülnek Harrison Bentley meghurcolásának brutalitása mellett. Az akkori áldozatokat megkötözték, szájukat betömték, és kivitték őket a városból. Néhány mérföldnyire sértetlenül lökték ki őket a kocsiból. A rémült áldozatokat megfenyegették, hogy ne merjenek visszatérni Boleta Baybe.

Azonban hamarosan a „csavargó-taxi” már nem elégtette ki a kamaszokból álló csöcseléket. A városból történő kizsuppolás helyett a csavargókat elkezdtek megverni, s a legkülönbözőbb helyekre dobálni, mint szakadékokba, a sétány alatti sötétségbe vagy a Vidámpark bódéi közé. Rendszerint egy kártyát hagytak az illetőn, amely a Mogorva Medve Haragos Húgának újabb áldozatáról számolt be.

A verések, amelyek önmagukban is rendkívül gonosz cselekedetek voltak, túl szelídnek bizonyultak ezen vadállatok számára. Az ütlegetések tovább folytatódtak, de új, és beteges elemekkel bővült ki az eljárás.

Négy héttel ezelőtt, egy reggeli kocogó egy Bolond Barbi néven közismert hajléktalant talált a sétány korlátjához bilincselve. A korábbi gyakorlatnak megfelelően Barbit elnászpángolták. De újdonság volt az, hogy ruháit letépték róla, és egész testét zöld festékkel kenték be.

Bill, a következő áldozat már piros és sárga csíkokat kapott.

Lucy fenekét a sétány deszkapadlójához ragasztották. Sárga tálkáját, amelyben a járókelőktől kapott fillérjeit tartotta, az arcára ragasztották.

Jamest felültették a körhinta egyik lovára. Kezét hátrakötötték, nyakára pedig akasztófahurkot tettek. Ha az éjszaka folyamán vagy hajnalban leesett volna a lóról...

Harrisont a hullámvasút pályájára kötözték.

Nem ő volt az utolsó. Városunk saját barbárai újabb zaklatásokat és bűncselekményeket fognak elkövetni, egyre nagyobb gonosszággal és kegyetlenséggel.

Mi vagyunk a felelősek emiatt.

Mindannyian a bűntársaik vagyunk.

Mi is félünk a csavargóktól, piásoktól, bolondoktól. Mi is úgy érezzük, hogy ott vannak mindenütt, s kinyújtott kezükkel alamizsnát kérnek. Úgy tekintünk rájuk, mint akik veszélyt jelentenek ránk, s a puszta látványuk is ragályokat terjeszt.

Valóban terjesztenek egy ragályt.

Ez a ragály, kedves barátaim, a bűnösség.

Mert nekünk *van*. Van otthonunk, családjunk, ételünk, ruháink, és számtalan ilyen luxuscikkünk. Nekik nincs.

Utáljuk őket, mert emlékeztetnek minket erre a tényre.

Ezért azt akarjuk, hogy tűnjenek el.

A csavargások is ezt akarják. A csavargások, a gyermekeink, pontosan úgy viselkednek a csavargókkal, mint ahogy mi is szeretnénk, csak hogy mi nem merjük megtenni. Ehelyett csak az undort látják az arcunkon. Hallják a halkan elmormolt szitkainkat, és gúnyos nevetésünket. És egy maroknyi társaság úgy határozott, hogy megteszi nekünk azt a szívességet, hogy megtisztítják a várost, s megszabadítanak bennünket ettől az undok tehertől. Megszülettek a csavargások.

Persze már a kezdet kezdetén előjáróink rosszállóan nyilatkoztak e társaság tevékenységéről.

De nagyon sokuknak tetszett.

Legalább valami történt már a csavargók ügyében.

Matricák tűntek fel az autók szélvédőin: „Csavargóirtók”, „Házasodik a csavargó - elveszi a jókedvedet”, „Mogorva Medvét az elnöki székbe!”. Viccek születtek. „Mi a legjobb csalétek csavargászához? Macskaeledel.” És „Miből veszed észre, hogy meghalt egy koldus? Nem kér tőled két dolcsit, mikor rálépsz.”

Nem ítéltük el a csavargókat ért erőszakot, hanem egyetértettünk vele. Tapsoltunk nekik. A cinikus hozzáállásunk; a jóváhagyásunk úgy hatott, mint egy szurkolótábor buzdítása, és sokat lendített a Mogorva Medve csapatán.

Úgy vélem, hamarosan az első halálos áldozatról fogok írni. És vajon a gyermekeink lesznek-e a felelősek ezért?

Nem hiszem.

Nagyon közel állunk ahhoz, hogy holnap, jövő héten, vagy a jövő hónapban *gyilkolni* fognak.

De miattunk fogják megtenni.

A pillanat olyan vészes gyorsasággal rohan felénk, mint ahogy a hullámvasút száguld végig a pályáján.

Egy csavargó meg fog halni.

Egy csöves, egy piás, egy bolond. Egy koldus, aki érthetetlenül motyog, rongyokban jár, és a szaga kibíráhatatlan. Nagyon sokan közülünk azt fogják gondolni, hogy a világ most egy kicsivel jobb lett, hogy ez a csavargó meghalt.

De az igazi gyilkosok mi leszünk.

És az áldozat sem egy csavargó lesz, ne is áltassuk magunkat.

Nem egy csavargó lesz, hanem egy emberi lény. Egy férfi vagy egy nő, akit elhagyott a szerencséje, aki vesztett a nagy, kozmikus kockajátékban, s mára már csak a saját szenvedélyeinek a rabja. De akkor is egy személy, nem csak csavargó.

Egy egyéniség, aki gyermek volt valamikor, és őt is szerette az anyja és az apja. Egy gyermek, aki küzdött azért, hogy fennmaradhasson karácsony éjjel, mert meg akarta lesni a Jézuskát. Egy kislány, aki szeretett ugrókötelezni és görkorcsolyán száguldozni. Egy kisfiú, aki tágra nyílt szemekkel csodálta első kerékpárját, és aki keservesen sírt, mikor eldurant a léggömbje. Ő is biztosan szeretett rágózni és fagylaltot enni.

Egy gyerek, aki most biztosan imádná a Vidámparkunkat, hot dogjával, vattacukrával és játékaival együtt.

Ő a mi csavargónk.

Ő a mi áldozatunk.

Ő az, aki meg fog halni a holdfényes sétányon egy közelgő éjszakán, és egy kártya lesz a testére ragasztva: „A Mogorva Medve Haragos Húga Üdvözl Téged.”

Engedjék meg, hogy képletesen átírom a kártya üzenetét.

Valahogy így: ”A Mogorva Medve Haragos Húga, és *Boleta Bay Polgárai* Üdvözlnek Téged.”

Dave összehajtotta az *Esti Híreket*, és a kávéasztalra dobta. Felemelte a söröspoharát, és ivott.

- Hogy tetszik? - kérdezte Gloria. A nő a férfi mellett ült a kanapén, lábát maga alá húzta, s az egyik kezét a háttámlán pihentette. Ahogy Dave-re nézett, egyik szemöldökét magasra felhúzta, készen arra, hogy megvédje érzelmeiben gazdag vezércikkét.

- Szép munka - mondta a férfi.

- Nem mondasz igazat.

- Nézd, ez csak felkavarja az indulatokat.

- Ez volt a célom. Ez egy szégyen, ami ebben a városban történik. Valamit tenni kell ellene.

- Egyetértek. - Dave kiitta a sörét, és letette a korsót. - Miért nem indulunk már az Öreg Halászbába?

- Most ne beszélj másról.

- Éhes vagyok.

- Mondd meg őszintén, hogy mit gondolsz az írásomról.

Dave felsóhajtott. Miért nem csinálja végig? Azt kell neki mondani, amit olyan sóvárogva szeretne hallani. - Miért nem beszélgetünk erről valami finom vacsora mellett? - kérdezte.

A Jézuskára váró kisgyerek, a rágógumi és a görkorcsolya rendkívül élénken éltek Dave fejében, de semmi kedve sem volt ezekről társalogni.

- Értem - mondta a nő. - Beleszarsz.

- Muszáj így beszélned?

A nő most *igazán* meglepettnek látszott. - Oh? És Joan talán nem szokott így beszélni?

- Az más.

- Milyen szempontból?

- Azt hittem, hogy a csavargókról akarsz velem beszélgetni.

- Majd arra is sort kerítünk. Most meséld el nekem, hogy Joan miért engedheti meg magának, hogy ilyen szavakat használjon, én meg miért nem. Talán nekem nem áll jól? Persze, hiszen „ő olyan, mint a haverom”. De hát ő egyáltalán nem olyan, mint a haverjaid, vagy nem vetted még észre?

- Neked megfeküdte a gyomrodat a zabpehely. De lehet, hogy a bambuszrügy.

- Joan úgy beszélt itt múlt héten, mint egy matróz, és egyáltalán nem pfujoltál miatta.

- Nem szoktam kritizálni a vendégeimet.

- Ezek szerint rendjén van az, hogy ő így beszél?

- Engem nem zavar.

- De nekem mégsem szabad azt mondanom, hogy „beleszarsz”.

- A te szádból hamisnak hangzik, és gyerekes. Olyan vagy, mint egy kisiskolás, aki meg akarja döbbszteni a szüleit.

A nő arca elvörösödött, álla leesett.

- Te szemét - mondta.

Dave tudta, hogy az előbb túl messze ment. Tudta azt is, Gloria ég a vágytól, hogy szembeállítsa a saját szociálisan érzékeny lelkiismeretét a cinikus zsaruval, de arra egyikőjük sem számított, hogy ennyire személyeskedővé válik a vitájuk, s bármelyikük megbántódik.

- Ne haragudj - mondta Dave. Egyik kezét a nő karjára tette.

Gloria elrántotta a karját.

- Menj a pokolba! Oh, bocsáss meg. Hamis voltam, meg gyerekes. - Felállt a kanapéról, és a bejárati ajtó felé indult.

- Gloria!

A nő kinyitotta az ajtót.

- Felejtük el az egészséget, és menjünk el az Öreg Halászbába.

Visszanézett a férfira.

A nő szemei vörösek voltak.

A fene egye meg.

- Hé - kezdte a férfi. - Nem akartalak megbántani.

- Nem, persze hogy nem. Jó étvágyat a vacsorához. - Kilépett, és bevágta az ajtót.

Joan felhúzta fehér pamutruhájának cipzárját, és megnézte magát a hálósobai tükörben. A lábának nagy része szabadon maradt. Ez volt az első miniszoknyája azóta, hogy ismét visszajött a divatba. Egyáltalán nem volt ellenére.

- Jó ez a szerelés - szólt Debbie az ajtóból. Joan a hűgára nézett. - Nem túl rövid?

- Bomba vagy - válaszolta Debbie, miközben belépett a szobába. - Kölcsönvehetem majd néha?

- Hát, talán. - A lány nem volt olyan magas, mint Joan, de a ruha rajta is jól állt volna. Egy kicsit szomorú volt amiatt, hogy nem mostanában fog teljesen belenőni ebbe a ruhába.

- Miért talán?

- Nem akarom, hogy a fiúid összenyálazzák.

- Ugyan már.

- Miért? A barátaid nem nyáladznak?

- Tudnod kellene, hiszen pont annyit találkozol velük, mint én.

- Valakinek mégiscsak oda kellene figyelnie rád.

- Valaki meg nagyon jól tenné, ha *rád* figyelne már egy kicsit.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Ma este is *vele* leszel? - Debbie felhúzta felsőajkát, mikor ezt kérdezte.

- Bármelyik pillanatban itt lehet.

- A te életed.

- Így van. Semmi kivetnivalót nem találok Haroldban.

- Nem hát. Ő tökéletes. Miért nem mész hozzá feleségül?

- Még nem kérte meg a kezemet - válaszolta Joan.

Debbie szeme kikerekedett. - Ezt nem mondtad komolyan, ugye? Ha véletlenül ezzel állna elő, mondd meg neki, hogy szálljon le rólad, rendben?

- Lehetnél egy kicsit diplomatikusabb is.

- De nem mész hozzá, ugye?

- Nem hiszem.

- Hát, legalább nem vagy egészen örült.

- Kösz.

- Ha engem kérdezel, szerintem nem hozzád való. Nem tudom, hogy miért jársz vele egyáltalán.

- Nem kérdezlek.

- Mi tetszik benne egyáltalán?

- Harold nagyon kedves fiú.

- De te sokkal jobbat érdemelsz.

- Igen? És ki vagy te, hogy ezt eldöntsd? Talán az anyám? A gúnyos mosoly lefagyott Debbie arcáról.

- Ne haragudj - mondta Joan.

A lány megrántotta a vállát, de az arca fakó maradt, s egy pillanatra a szemei viharosnak tűntek. Gyorsan elfordította a fejét. - Hová visz ez a Drága Ember ma este?

- Moziba. Tudod, most van a Nyári Filmfesztivál az egyetemen.

- Micsoda izgalom.

- Lehet, hogy elmegyünk utána máshová is. Éjfél felé itthon leszek, vagy ha nem, akkor telefonálok.

- Miattam ne hogy megfoszd magadat tőle.

Még mindig bánva, amit az előbb mondott, Joan így szólt: - Nem volna kedved velünk jönni?

- Az aztán lenne valami.

- Biztos vagyok benne, hogy Harold örülne neki.

- Talán vehetnék néhány leckét is az erogén zónák témaköréből?

- Ezt nagyon kétlem.

- Igen? Talán lehervad, hogyha nézik?

- Viccelsz? Nem nyúl hozzám. Akár vannak nézők, akár nincsenek.
- Túrót. - Tüzes szemekkel Joanre nézett. – Szokott tapizni.
- Ez újdonság a számomra.
- Hazudsz.
- Igaz. Világhírű hazudozó vagyok.
- De hát ez... olyan furcsa. Nem engedted neki, vagy miért?
- Van valami közöd hozzá?
- Egyszerűen csak kíváncsi vagyok. Egy hónapja már ezzel a fickóval jársz. Most akkor mi van?
- Nem tudom. - Érezte, hogy elpirul.
- Vele van baj, mi? Talán homokos?

Joan megrántotta a vállát. - Hagyjuk a témát, rendben? Nem tudom hogy mi a baj, és beszélgetni sem akarok erről.

- Akkor mi a francért jársz vele?
- Mondtam már. Kedves fiú. Szóval, akarsz velünk jönni, vagy nem?
- Akkor meg mit szoktatok csinálni, mikor együtt vagytok? Semmit?
- Gyere el, aztán majd meglátod.
- Azt már nem. Jesszusom. Én érzem, hogy ezzel a fickóval valami nincs rendben.

Megszólalt a csengő.

- Majd jövök - mondta Joan. - Éjfélkor.
- Jó. Érezd jól magad.

Joan felkapta a kezításkáját az ágyról, és átrohant a nappalin. Kinyitotta a bejárati ajtót. Harold állt az előtérben. A férfi a lány arcára nézett, mint aki meg akar bizonyosodni arról, hogy valóban Joan áll előtte, majd szokatlan módon ránézett a lány melleire, bár lehet, hogy csak nem akart túl sokáig a lány arcára nézni. - Hogy van a rend öre?

- Rendesen - válaszolta.

A férfi elmosolyodott, és bólintott. - Mehetünk?

- Aha. - A lány becsukta az ajtót, a férfihoz lépett, és kinyújtotta felé a kezét. Az gyengéden megszorította.

- Biztosan tetszeni fog a mai film - mondta a férfi, miközben a Volvójához ballagtak.
- Akkor ez azt jelenti, hogy nem lesz feliratos?
- Polanskitól lesz a *Macbeth*.
- Igazán? Én eddig azt hittem, hogy Shakespeare írta.
- Szörnyű vagy.
- Nem vagyok szörnyű, csak hiányoztam az iskolából.
- Borzasztó.

A férfi kinyitotta a jobb oldali ajtót Joannek. Miközben a lány beszállt az autóba, végig a férfit figyelte, aki egyszer sem pillantott a lábaira.

Jellemző. De abban bízott, hogy ez az új ruha majd kivált némi érdeklődést a férfiból.

Megspórolhattam volna a ruha árát, gondolta, miközben becsukta az ajtót.

Végignézett magán. Ha a ruha még egy kicsivel rövidebb lenne, biztosan kilátszana a bugyija. Meztelen combjával érezte az autóülés kárpitját.

Harold beült a kormány mögé.

- Hogy tetszik neked az új ruhám? - kérdezte Joan.
- Nagyon előnyös - mondta a férfi, és beindította az autót.
- Felejtük el a mozit.
- De hát ez egy klasszikus! - Lehajtott a járdaszegélyről.

- Én már láttam egyszer. És különben is, gyertyát sem tarthat az Orson Welleséhez. Ez csak annyiban magasröptű, hogy néhány csaj pucér fenékkal parádézik benne. *Ezért* akarod olyannyira megnézni?

- Ne légy ilyen.
- Menjünk ki a sétányra.

A férfi a lányra nézett. Döbbenet ült az arcán.

- Voltál már ott egyáltalán?
- Egyszer, és biztosíthatlak róla, hogy az éppen elég volt.

- Én szeretnék kimenni.
 - Joan. Te a sétányon *járőrözöl*. Ott vagy mindennap. Elment az eszed?
 - Mit gondolsz, én munka közben felülhetek az óriáskerékre vagy a körhintára? Tudod, mit csináltam ma? Tízszer ellenőriztem a budikat, és egy csomó elmebeteg fecsegését hallgattam végig repülő csészealjokról és Szűz Mária látogatásáról.
 - Az egy visszataszító hely. És veszélyes is.
 - A veszély tudja, hogy én még veszélyesebb vagyok nála. Mi mindketten ugyanannak az oroszlánnak vagyunk a kölykei...
 - És koszos is. A park tiszta mocsok, és rajtad meg az új ruhád van, *egy fehér ruha*. Ha bármire is ráülsz, rögtön tönkremegy. Ez örültség, tisztára örültség.
 - Én éppen elég művészfilmet láttam az elmúlt hetekben. Szóval? Kimegyünk a Vidámparkba? Kérlek! Veszek neked vattacukrot.
 - Ki nem állom.
 - Akkor pattogatott kukoricát. Oké, nekem mindegy. Nézzük meg a Macbethet. Én meg majd elmegyek a sétányra valamikor máskor, amikor neked órád lesz. Biztosan találkozom egy jóképű tengerésszel.
- Harold elindult a Vidámpark felé.

HETEDIK FEJEZET

- Huszonhárom - szólt a Mindentudó. Joan elővette a jogosítványát és megmutatta. Huszonhét éves volt. Nyereményül kapott egy ceruzát, amelynek a végén egy dinoszaurusz alakú radír volt.

Haroldot is rá akarta venni, hogy álljon a Mindentudó elé, de a férfi szerint ez elűzte volna a szerencséjüket.

A frizurája és a kis pocakja, amely szétnyitotta dzsekijének elejét, arra ébresztette rá a lányt, hogy a fickónak jó esélye van arra, hogy nyerjen. Valószínűleg kitalálná, hogy Harold közelebb van a negyvenhez, mint a harmincöthöz. De Harold rendkívül öntudatos volt a külsejét illetően, és igyekezett elkerülni a kínos helyzeteket.

A sétányon voltak.

Joan az elmúlt nyár óta nem járt itt éjszaka, pedig sötétedés után sokkal vidámabbnak tűnt a hely: a bódékat színes izzókkal világították ki, s a játékok és mutatványok feliratai most színes neonfények voltak. Bárhová is nézett, mindenhol színes izzók és füzérek világítottak. A vattacukor, a kukorica, a hot dog, a sült krumpli, a parfümök és arcszeszek és az óceán illatának keveréke most sokkal kellemesebb és csábítóbb volt, mint napközben. A tömeg is sokkal nagyobb volt. Különös, de vonzó légkör.

Ez van itt minden éjjel, gondolta, én meg kimaradok belőle.

Ha Harold is megérezné a hely hangulatát...

- Mihez lenne kedved? - kérdezte a lány.

- Azt hiszem, már késő van a *Macbeth*hez.

- Itt is kell lennie valaminek, ami tetszik. Mi a véleményed egy Csészealjrról? - kérdezte, és elkapta tekintetét az éppen kikászálódó utasokról. Nevető lányok, összekapaszkodó, egymást támogató párok. - Menjünk - mondta. - Most nincs sor. Nem kell várnunk.

- Menjél csak. Én itt maradok, és nézlek.

- Hát az nagyon szórakoztató lesz.

- Menj csak. Ragaszkodom hozzá. Nem akarom elrontani a szórakozásodat.

Joan megrántotta a vállát. - Majd később. Menjünk. - Megfogta a férfi kezét és vezette. - Keresünk valami olyant, ami neked is tetszik.

- Hát olyasmit itt nem nagyon találunk.

A lány észrevette a bábozó banyát. Az öreg szipirtyó el sem mozdult a helyéről. A zokni ugyanúgy "beszért" azokhoz a szerencsétlenekhez, akik nem kerültek ki nagy ívben az öregasszonyt. Joan csábítást érzett arra, hogy Haroldot a banya irányába kormányozza.

Tulajdonképpen Harold a *Macbethet* akarta megnézni ma este. Itt is van rögtön az egyik vészbanya.

Ez kegyetlenség lenne.

Visszaemlékezett arra, ahogyan a báb Dave lába felé kapott, és felnevetett.

- Mi van? - kérdezte Harold.

- Az egyik kedvenc koldusom. - Fejével az öregasszony felé bökött.

Harold úgy nézett rá, mint aki azt gondolja, "én nem látok semmi mulatságosat rajta".

- A bábjával ma beleharapott Dave lábába.

- Olvastad Gloria cikkét? Amit a csavargászokról írt.

- Hát beleadott apait-anyait.

- Szerintem tiszteletre méltó az erőfeszítése.

- De azért jobban tenné, ha leszállna a magaslóról. Felelős a seggem. Jellegzetes, szívszorító szarkeverés. Mindannyian bűnösök vagyunk? - A lány hevesen gesztikulált, majd felmutatott a Hurrikán magas és meredek pályájára. - Dave és én, mi vittük a bőrünket a vásárra, hogy hozzuk azt a nyavalyást arról a kurvamagas micsodáról, és akkor ő von engem felelősségre. Ha bármelyikünk leesett volna, most halott ember lenne. Ne beszéljen nekem bűnrészességről. Egyébként meg ő is tudja, hogy mi hoztuk le onnan. Vajon beleírta ezt a prédikációjába? Nem. Az egyetlen szempontja az

volt, hogy a várost, a zsarukat úgy állítsa be, mint akik pártolják a csavargászást. Mint egy szurkolótábor, semmi más. Én nem tudom, hogy mer Dave szemébe nézni, ezután a szarkeverés után.

Eleresztve Harold kezét, a Puska Tusához lépett. Fizetett a pulnál álló embernek. Megtöltötte a fegyvert öt teniszlabdával. Felemelte, és tüzelt. Az első labda kivágódott, tíz métert repült, és eltalálta a fellógatott bábut. A hasát érte a lövés. A lábai felrepültek, és az egész bábu megvonaglott a kötélén.

A lány Haroldra nézett, aki már rég megbánta, hogy felemlítette Gloria cikkét.

Joan kilőtte a második labdát is a bábura. Ez pont a kitömött fejet találta el.

- Könnyedén *letartóztathatnánk* ezt az átkozott Haragos Hugicát, ha az áldozatok hajlandóak lennének együttműködni velünk. De semmi hasznukat nem vesszük. Semmit. Tudod, hogy mit sikerült ez idáig kiderítenünk?

A labda a bábu mellének csapódott.

- Azt, hogy tizenévesek. Azt mondták, mind lányok. Aztán meg hogy mind fiúk. Létszámuk a néhánytól az ötvenig terjedt, attól függően, hogy kit hallgattunk ki. A vezetőjük a Sátán hasonmása, szarvval és farokkal, esetleg egy szőke bombázó, vagy egy nagydarab néger, Charles Manson ikertestvére, de lehet hogy Zarch a Hatodik Dimenzióból..

- Értem - mondta Harold. Joan elvétette a bábut.

- Öntelt, önbíráskodó kurva.

Az utolsó labda pont a bábu arcát találta el. Harold átkarolta a vállát. - Nem akartalak felidegesíteni.

- Ki ideges?

- Gloria csak a munkáját végzi.

- Mi meg a mienket. Csakhogy ő hajlamos erről megfélekezni.

Ismét elvegyültek a tömegben.

- Nem próbáljuk ki a dodzsemet? - kérdezte a lány.

- Amilyen állapotban vagy, még elgázolnál valakit.

- Én teljesen jól vagyok - motyogta.

- Tisztelt Nagyszerű!

A lány megpillantotta Jasper Dunnt. A hullaszerű öregember rákacsintott. Joan meggyorsította a lépteit.

- Ne rohanjon el, Zsaru kisasszony. Jöjjenek be mindketten, magácska és a csinos gavallérja is. Tekintsék meg Jasper Csodálatos Gyűjteményének lélegzetelállító ritkaságait. Hozd be a hölgyet, haver. Ne hagyjátok ki. Itt látható a kétfejű gyermek, a borneói szőrtelen orangután, Ram Cho-tep, a múmia, és más ritka és misztikus különlegesség. Az ifjú hölgy remegni és vacogni fog, és a karjaid közt fog elájulni.

A lány megállás nélkül továbbment.

- Nekem tetszik - szólt Harold. - Téged nem érdekel Jasper Csodálatos Gyűjteménye?

- Ez a fickó egy szemétláda.

- Történt valami?

- Csak bámul, de az éppen elég. Mikor erre járok, nem mindig találkozom vele. Sok időt tölt a Gyűjteményével. Szeret bemenni a csoporttal, figyeli a reakciókat, és szemez a nőkkel.

- Az ifjú hölgy remegni és vacogni fog - utánozta Harold. - Voltál már benn?

- Csak egyszer. Az egyik csaj elájult.

- Hát akkor ez egy nagyon érdekes gyűjtemény lehet.

- Szerintem valami másról volt szó. A lány a padlón feküdt, a szoknyája fel volt gyűrve a derekáig, Dunn meg előtte térdelt. Én nem mondom, hogy meg akarta erőszakolni, de nagyon meg volt riadva, mikor berontott a lány vőlegénye.

A lány megállt, és visszanézett. Egy tizenévesekből álló társaság, srácok a barátnőikkel várakoztak a lépcsőn, s adták át a jegyeket Dunn-nak. Az egyik lány kövérkés volt, de a másik karcsú volt, és vonzó. Laza trikót és rövidnadrágot viselt. - Oda nézz - mondta Joan. - Biztosan követni fogja őket. Rohadt kéjenc.

Dunn követte a társaságot, mikor azok beléptek az ajtón. - Bárcsak ez a szemét eltűnne a föld színéről. Az övé az Elvarázsolt Kastély is. - Joan fejével a Gyűjteménnyel szomszédos, kétemeletes épület felé bökött. A sötét neonfelirat a bejárat felett, a közeli fények miatt olvasható volt: „Jasper

Elvarázsolt Kastély”. Az összes ablak deszkával volt beszögelve. - Hallottam, hogy rácsok voltak a folyosók padló helyén, ez a takony meg a rácsok alól leskelődött a nők szoknyái alá.

- Kedves fickó. Emiatt zárátk be a Kastélyt?

Joan megrázta a fejét. - Néhány torzszülött kiszabadult az egyik este. Volt egy ilyen Torzszülött Parádéja, amit a gyűjteményével együtt mutogatott. Néhány borzasztó... ember. Én is csak úgy hallottam. Néhány közülük beszökött az Elvarázsolt Kastélyba. Azt hiszem, öt vagy hat évvel ezelőtt történt. Én még Stanfordban laktam. Dave mesélt erről. Azt mondta, hogy letepertek egy kislányt és a nagymamáját.

- Szörnyű - motyogta Harold.

- Az asszony meghalt szívrohamban.

- És a kislány?

- Nem esett baja. Néhány tengerész észrevette őket. De a nagymama már halott volt. Dunnt kötelezték, hogy számolja fel a Torzszülött Parádét, és az Elvarázsolt Kastély miatt is felelősségbiztosítást kellett volna fizetnie. Ehelyett inkább bezárta, de megmaradt a tulajdonában. Senki sem tudja rávenni, hogy bontassa le.

- Talán újra meg akarja nyitni.

- Nem lennék meglepve, hiszen a Gyűjteményben nincsenek *rácsok* a padlón.

Harold az elhagyatott Elvarázsolt Kastélyra nézett. - Pedig biztosan élvezném - mondta.

- Nahát, ez igazán kellemetlen. Ez az egyetlen móka az egész sétányon, amihez kedved lenne, és pont ez nincs nyitva.

- Komolyan mondom. Gyerekkoromban rengeteget jártam a chicagói vurstliba. Azt hiszem, már nem is létezik. Ott is volt egy ilyen, úgy hívták, Aladdin Kastély. Vagy Palotája? Nem emlékszem pontosan, de imádtam.

- Nahát, ez hihetetlen.

Belekarolt a férfiba, és elindultak. - Ezek szerint te élvezted az ilyen parkokat, megboldogult gyerekkorodban.

- Mielőtt nem lettem ilyen földhözragadt.

Joan elmosolyodott. - Mesélj nekem a földhözragadság előtti korszakodról.

- Túlságosan félénk voltam.

A lány megszorította a karját. - Egy pillanat - aztán mosolyogva felemelte a kezét. - Jim. Beth. Sziasztok.

A két rendőr feléjük ballagott, miközben Jim végig a lány lábait bámulta.

- Nem látod ezt a helyet eleget? - kérdezte Beth.

- Dave nem ül föl velem a Hurrikánra.

- Csak felmászott rá - szólt Jim. Bemutatta nekik Haroldot. Kezet ráztak.

- Legyél vele óvatos, Harry - mondta Jim.

- Miért, törékeny?

- Fekete öves.

- Nem azzal veszem le az embereket a lábukról - nevetett Joan.

- Ne hagyd, hogy az ágyhoz bilincseljen. Ha védtelen leszel, akkor jön a fekete öv.

- Ez a személyes tapasztalatod? - kérdezte Harold.

- Csak szeretné - mondta Joan.

Beth oldalba bökte Jimet. - Menjünk, Casanova. Örülök, hogy megismerkedtünk, Harold.

- Ja - mondta Jim. Megütötte Harold karját. - Még egy szó, Harry. Hajts rá.

Harold mosolygott és bólogatott.

- Ez kettő volt, haver - mondta Joan.

- De ki számolja?

A két rendőr elballagott. Mielőtt még eltűntek a tömegben, Joan látta, hogy egymásra néznek, és beszélgetni kezdenek. Nem volt számára kétséges, hogy a barátjáról. Jim biztosan nincs tőle elragadtatva.

- Érdekes fickók - mondta Harold.

- Eléggé.

Jim legalább próbálkozik, gondolta Joan.

- Igaz, hogy fekete öves vagy?

- Inkább fekete harisnyakötős.
- Mit szólnál egy kis vattacukorhoz?
- Az jó lenne.

Mivel lehetne felrázni, töpregett Joan.

A férfi vett egy adag vattacukrot Joannek, de magának semmit. A lány puha csomókat tépett le a fogával, a szájába vette, de a cukor semmivé vált, mielőtt még megrághatta volna.

- Szóval, ott a vurstliban - kezdte - mit szeretnél még Aladdin Kastélyán kívül? A hullámvasutat?
- Nem tudtak felvonszolni rá. Mondtam, félénk voltam.
- Hogy tetszett az óriáskerék?
- Még ránézni sem bírtam.
- És hogy tetszene az óriáskerék most?
- Oh, nem nagyon.

- De nekem igen. - A bejárata melletti felirat szerint öt jegyet kellett váltani hozzá. A lány a legközelebbi pénztár felé indult, s Harold rémülten követte.

- Joan, én fel nem ülök erre a micsodára.

A lány beállt a sor végére. - Fogjad - mondta, és átadta a vattacukrot. - Meg kell próbálnod. Biztosan tetszeni fog. - A férfi melán az édességre nézett. Megrázta a fejét. Joan előhúzta a pénztárcáját a válltáskájából, és kivett egy tízdollárost.

- Ha azt hiszed, hogy fel tudsz cipelni erre az életveszélyes szerkezetre...
- Kedvesem, mindenki fél a magasban.
- És ezt pont az mondja, aki megmászta a Hurrikánt.

- Be is voltam szarva. De mégis megcsináltam, mert meg kellett csinálni. És te is fel fogsz ülni az óriáskerékre, ugyanezen ok miatt.

- Nekem nem kell felülnöm.
- De igen. - Megvette a tíz jegyet, és eltette a visszajárót.

Harold követte a lányt, és beálltak az óriáskeréknél várakozó sorba. A férfi ideges mosolylyal adta vissza a vattacukrot a lánynak. - Igazán azt várod tőlem, hogy végigcsináljam ezt?

- Tetszeni fog. Megígérem.
- Nem fog tetszeni, mert nem fogok felülni.
- Már megvettem a jegyeket.
- Akkor kétszer mehatsz. Itt fogok állni, a biztonságos talajon, és várlak türelemmel.

A lány mélyen belenézett a férfi szemébe. - Azt akarom, hogy velem gyere, Harold. Az óriáskerékre. Nem kérlek arra, hogy próbáld ki a Hurrikánt is, vagy valami mást. Csak ezt. Nem fogsz belehalni.

- Persze hogy nem, mert nem is ülök fel rá.
- Harold, kérlek.

Az ideges mosoly lefagyott a férfi arcáról. Helyét a zaklatás miatti rosszallás vette át. - Nem értem, hogy miért ragaszkodsz ennyire hajthatatlanul ehhez. Ez csak egy vásári marhaság. Igazán nem éri meg, hogy emiatt veszekedjünk. Nem hiszem, hogy bármiféle változást hozhat a dolgok menetében, hogy felülök-e erre a baromságra, vagy sem.

- Számomra igen nagy változást hozhat.
- Oh, szóval most be kell bizonyítsam, hogy férfi vagyok, igaz? Ez valamiféle teszt?
- Nem annak indult - mondta Joan.

- Felülök erre az átkozott izére, ha ez boldoggá tesz téged.

- Jó - motyogta. Elfordult, és beleharapott a vattacukorba, ami elolvadt a szájában. Úgy érezte, hogy sírnia kell.

Az óriáskerék teljes sebességgel forgott. Kivilágított küllői csillogtak, a gondolák imbolyogtak, és az utasok sikoltottak, mikor lenéztek a szédítő mélységbe. A lány úgy látta, hogy néhányan közülük összeölelkeztek. Beledobta a vattacukrot a szemeteskosárba.

- Mondtam, hogy felülök - szólt a férfi sértődötten.
- Hallottam.
- Akkor meg mi a bajod? - kérdezte.
- Ennek vidám dolognak kellene lennie.

- Elnézést. - A hangja nem tűnt bocsánatkérőnek. - Azt hiszem, én nem vagyok egy *igazán* vidám fickó. Talán az egyik vagány zsaru haveroddal kellett volna idejönnöd. Biztos vagyok benne, hogy Dave szívesen menne egy kört veled ezen az átkozott óriáskeréken.

- Biztosan nem nyafogna miatta.
- Szóval én nyafogok. Hát ez csodálatos.
- Egyáltalán nem az.
- Jézusom.
- Még csak hozzám se értél, Harold. A férfinak leesett az álla.
- Joan, az isten szerelmére.

Körülnézett, mintha attól rettegne, hogy valaki kihallgatja őket. De a többi várakozó mind beszélgetett, és senki sem figyelt rájuk. A levegő tele volt nevetéssel és sikoltozással, a kikiáltók hangoskodásával, a céllövöldék ropogásával és a zenegépekből áradó muzsikával.

A férfinak nem kellett hallgatózóktól tartania.

- Én vagyok? - kérdezte Joan. - *Én* vagyok az oka?
- Nem. Egyáltalán nem.
- Akkor meg micsoda? Már hetek óta együtt vagyunk. Megfogjuk egymás kezét, és estipuszt adunk egymásnak... én adok estipuszt neked. És ez minden.
- Azt gondoltam, hogy te akarod így.
- Akkor te nem sokat tudsz... - Harold rettegő pillantása elhallgattatta. - Te félsz tőlem, igaz? - kérdezte halkan.
- Ez nevetséges.
- Én olyan vagyok... mint az óriáskerék. Rettegsz tőlem. Miért? Istenem, hát csak egy nő vagyok.
- Egy nagyon vonzó nő.
- Túlságosan vonzó vagyok a számodra? Ezért nem nézel rám, ezért nem érsz hozzám. A férfi maga elé bámult. - Valami ilyesmi, azt hiszem.
- Jöhetnek.

Harold megmerevedett.

A sor megindult, így már ők is feljutottak az óriáskerék platformjára.

- Nem muszáj felülnünk - mondta a lány.

De a férfi megrázta a fejét, és a kapuhoz lépett. A jegyszedő elvette a bilétákat Joantól. Beléptek az üresen álló gondolába. Gyengéden billegett, mikor leültek. A jegyszedő lecsukta a gondola korlátját, és bereteszte.

Egy rándulással, amely meglódította a gondolát, elindult velük az óriáskerék. Nemsokára megállt, hogy a következő gondola utasai is beszállhassanak.

Harold mindkét kezével a gondola peremét markolta.

Joan rátette egyik kezét a férfi combjára. Az visszaneézett rá. Mély levegőt vett, mikor a kerék újra megindult.

- Nincs mitől tartanod - mondta Joan. - Az óriáskerék biztonságos, és én is az vagyok.
- Persze - motyogta.
- Miért járunk még mindig együtt - kérdezte a lány -, ha ennyire félsz tőlem?
- Tetszel nekem - mondta a férfi, mikor a kerék ismét mozgásba lendült.
- Te is tetszel nekem.
- Szeretek beszélgetni, sétálni veled. Te mindig vidám vagy. És persze okos is.
- Akkor meg mitől félsz?
- Nem tudom.
- De igen. Mondd el.

A kerék hirtelen megindult. Harold behunyta a szemét. Csak ült, szorította a gondola peremét, lábait összezárta, hátát kihomorította, és behunyt szemmel csikorgatta a fogait.

Joan megveregette a combját. - Lazíts, oké? Lassan már *én* is félni kezdek.

- Ne haragudj - mondta, de igyekezett nem mozgatni az állkapcsát.
- Hé, nem fogunk kiesni, ha kinyitod a szád.

A férfi ismét egy rövidet sóhajtott, mikor újból megindult az óriáskerék. Már közel jártak a legtetejéhez.

Átkozott magasan voltak.

Joan úgy érezte, mintha minden belső szerve egy emelettel lejjebb maradt volna.

- Jézusom - nyögte.

A sétány nagyon távol volt. Ha ez a szar felborulna...

- Én nem olyanfajta férfi vagyok - szólalt meg Harold -, aki egy ilyen nőt megérdemelne.

- Ez az önmagát beteljesítő jóslat... Úúú. – Mindkét kezével belekapaszkodott a gondola oldalába.

Mikor a kerék ismét megállt, a legmagasabb pontján voltak. A gondola finoman himbálózott.

Rájött, hogy ez a pozíció, habár magasabban van, mint az előző, mégis sokkal kevésbé rémisztő.

Talán azért, mert az óriáskerék legmagasabb pontjáról körülnézve nem látták már az alattuk fekvő területet. Megcsodálhatták a távoli, fákkal borított hegyoldalt, a strand végtelen vonalát és az autók fényszóróit, amelyek fényes csíkká változtatták az autópályát. A sétányból viszont már semmi sem látszik.

Semmi sem, ami alattunk van.

Semmi olyan, amire rázuhanhatnánk, ha a szerkezet szétesne, vagy felborulna.

Csak nem szabad lenézni.

Elindultak lefelé, és a lány ismét meglátta a sétányt.

Abbahagyva a bámészkodást, Harold felé fordította a fejét.

Még mindig mereven és csukott szemekkel ült.

Ez az ember, gondolta, gyáva.

Én is féltém, emlékeztette magát.

Na de nem ennyire.

Ugyan könnyörtelen volt vele, és bűnösnek is érezte magát amiatt, hogy felcipelte magával ide, de rá kellett hogy döbbenjen, elvesztette, a tiszteletét a férfi iránt.

Nem látott már benne semmi mást, csak egy férfi utánzatát.

Fél a vásári mutatványoktól. Fél tőlem.

Arra is rájött, hogy semmi újat nem tapasztalt ma este, csak megbizonyosodhatott a gyanújáról. Talán ezért is csalta őt ide. Ki akarta rántani a számára biztonságos, akadémikus világból, és... próbára tenni. Nem volt ez egy tudatos terv, de a gondolatai mélyén már biztosan megfogalmazódott, mikor elindultak a Vidámpark felé.

Megtartani a férfiasság próbáját.

Persze nem szól az összes tapasztalat ellene, de a lényegét bevallotta.

Fél tőlem.

Le tudná vetkőzni ezt az érzést, gondolta Joan. Meg tudnám tanítani rá. Elcsábítanám. Egy óra múlva megszabadulna a félelmétől. A fenét, tíz perc múlva.

Ennyi időre lenne szükség, hogy rájöjjön, nem nevetem ki, és nem is zavarom el. Ennyi időre lenne szükség, hogy rájöjjön, én egyszerűen csak egy nő vagyok.

Az óriáskerék megmozdult, egy emelettel lejjebb eresztve őket. Ezután már nem állt meg a kerék gondoláról gondolára, hanem egy teljes fordulatot tett velük. Elindultak a sétány felé, majd felrepültek ismét a szédítő magasságba, de Joannek már rég elillant a félelme. Átlendültek a tetőpontra, és már ismét lefelé haladtak.

Ez egy teljesen szokványos dolog.

Csak egyszer kell ágyba csálnom, és minden rendben lesz.

Biztosan. A testének az a kicsiny része, amelyik fél tőlem, nagyon jól fogja magát érezni. De mi lesz a többivel?

Tudta, hogy már soha többé nem tudna számítani, támaszkodni rá, és bízni benne. Neki kellene az erősebbnek lennie.

Inkább anya, mint szerető.

Nem akarom ezt.

Hamarosan az óriáskerék megállt. Fokozatosan közelebb kerültek a talajhoz. Amíg a jegyszedő ki nem nyitotta a gondola korlátját, Harold mozdulatlanul ült. Kimásztak.

Már a sétányon jártak, mikor Joan így szólt: - Vigyél haza, kérlek.

- Ideges lettél tőlem?

- Nem. Minden rendben van.

- Felültem erre a rohadt kerékre.

- Tudom. Nagyon bátor voltál.
- Ami a másik dolgot illeti...
- Minden rendben van - mondta Joan. - Mindent értek.
- Te... annyira különbözöl azoktól a nőktől, akiket eddig ismertem. Sokkal szebb vagy, és buzog benned az élet. Azt hiszem, ez nyomaszt engem, és nem akartam megkockáztatni, hogy elveszítslek téged. Attól tartottam, hogy ha én... rád vetem magam, akkor talán te... nem tudom.

- Hagyjuk ezt, Harold. Nem szükséges magyarázkodnod.

- Nem akartalak elveszíteni - mondta újra.

A lány megfogta a kezét. Kisétáltak a Vidámparkból, s egyenesen a parkoló felé indultak. A férfi kinyitotta a lány számára az ajtót. Joan beült. Mikor a férfi is beszállt az autóba, nem néztek egymásra.

Maguk mögött hagyták a parkolót.

- Tudtam, hogy inkább a *Macbethre* kellett volna elmennünk - mondta a férfi.

Joan nem szólt semmit.

- Megálljunk valahol egy italra?

- Inkább ne, köszönöm. Nem érzem igazán jól magam. Vigyél haza, kérlek.

- Pedig beszélgetnünk kellene...

- Majd egyszer máskor, rendben?

- Jó.

Mikor megérkeztek a lány házához, a férfi felhajtott a járdaszegélyre, leállította a motort, és a lány felé fordult. - Bejövök veled - mondta. Az utcalámpák bágyadt fényében Joan ideges mosolyt látott a férfi arcán. - Most már tudom, hogy mit érzel. Nekem... nekünk be kell pótolnunk az elvesztegetett alkalmakat. Mi a véleményed erről?

Az, hogy patetikus vagy, gondolta a lány, pontosan ez a véleményem.

- Ne ma este - mondta.

- Joan, kérlek.

- Majd felhívlak. - Megpaskolta a férfi térdét, s halványan érezte, hogy Harold a keze után nyúl. Gyorsan visszarántotta a karját, és kinyitotta az ajtót.

- Ne így, kérlek.

- Majd felhívlak - mondta a lány.

Kimászott az autóból, becsapta az ajtót, és felszaladt a bejárati ajtóhoz vezető lépcsőn.

NYOLCADIK FEJEZET

Robin felébredt, és alig akarta elhinni, hogy ismét véget ért az előadás. Kicsit késve ért be a moziba, így lemaradt a legújabb James Bond-film elejéről. Mikor ismét elkezdődött a vetítés, újra beült a nézőtérre, azt tervezve, hogy kijön, mikor a film a már megismert részhez ér.

Ennyit a tervekről.

Elszunnyadt, és átaludta a második előadást. A nézőtér most már teljesen világos volt, a közönség pedig az ajtókon tolongott kifelé.

Boldog volt, hogy senki sem rabolta ki.

Egyik karjával még mindig a hátizsákja pántját karolta át. Meg akarta előzni azt, hogy alvás közben leejtse a csomagot. A bendzsó tokját a lábai közé vette.

Oldalra billentette a tokot, majd felállt, és a hátára vette a zsákját. A hangszertokot a kezében tartva, elindult az üres székek között.

Kifelé menet betért a mosdóba. Senki sem volt a helyiségben. Megmosta az arcát, és fogat mosott.

Az előcsarnok kihalt volt, leszámítva azt a néhány dolgozót, akik a zárással foglalatostkodtak. Tizenévesek. Ahogy az ajtó felé indult, meghallotta az egyik lányt, aki a frissítőket áruló pult mögött állt. Beszélgettek. Robin vállával kilökte az üvegajtót, és kilépett. A szél hűvösen simította végig meztelen karját, és besurrant blúzának nyílásain is. Borzongva nekiiramodott a járdának, amíg egy bezárt üzlet kapubejárójához nem ért. Ott kinyitotta a hátizsákját, és elővett egy könnyű anorákot. Felhúzta, majd nyakig begombolta. A zsák oldalzsebéből egy vadászkést húzott elő, és becsúsztotta a nadrágja farzsebébe.

Újra hátára vette a zsákját, felkapta a hangszertokot, és nekiindult az utcának. Egy pillanatra megtorpant. Egyetlen autó sem mozdult, csupán néhány parkolt a járdaszegélyen. A saroknál egy ember kutyát sétáltatott. A lány senki mást nem látott. A mozi előcsarnoka már teljesen sötét volt. Az összes üzlet és étterem kihaltnak látszott.

Átment az utca túloldalára, és dél felé, a sétány felé indult.

Ez is egy olyan város, ahol teljesen kiürülnek az utcák sötétedés után.

Bár most már jóval sötétedés után vagyunk, mondta magának.

De azért mégis elég furcsa, gondolta, hogy egy ilyen turistáktól hemzseggő hely, mint Boleta Bay, teljesen elnéptelenedjen ebben az esti órában.

Vajon mennyi lehet az idő egyáltalán? Éjfél már biztosan elmúlt.

Ami azt jelenti, hogy már a Vidámpark is bezárt.

Halvány félelmet érzett, de maga sem tudta, hogy miért. Aztán eszébe jutott a rendőr figyelmeztetése a tizenévesekből álló csapatról.

Ha bármivel próbálkoznának, gondolta, a késsémmel fogják magukat szembetalálni.

Minden egyes lépésnél érezte, ahogy a lapos penge hozzásimul a fenekéhez.

Az apja vadászkése volt.

Már számtalanszor segített rajta. Sokszor elég volt csak előhúzni ahhoz, hogy elriassza a támadóját.

Csak egyszer kellett használnia. Egy buszállomáson történt, San Franciscóban. A fickó bejött a mosdóba, miközben ő az arcát mosta. Este volt, így rajtuk kívül már senki sem volt a helyiségben. A fickó a falhoz lökte, széttépte az ingét, és már a lány nadrágját próbálta lehúzni, mikor Robin a bordái közé nyomta a kést. A fickó egészen megrémült. - Nézd meg, most mit csináltál velem - mondta, és térdre rogyott.

Hiába volt az anorák meleg, Robin mégis beleborzongott, ahogy ismét felidézte azt az éjszakát.

Olyan élenként élt az emlékezetében, hogy szinte képes volt újra átélni azokat a pillanatokat. Újra érezte a rémületet, ahogy a férfi megragadta, érezte a rettegést, mikor az ingét tépte szét, előtte volt, ahogy a kését a férfi oldalába szúrja, és újra átélte a bűntudatot is.

A fickó döbbsen és rémülten nézett rá.

- Nem kellett volna megpróbálnod, haver - mondta rohanás közben.

Azóta gyakran gondolt arra, hogy vajon meghalt-e a férfi.

Most is erre gondolt, és az anorák egyre kevésbé védte a hidegtől.

Önvédelem volt, mondta sokszor magának. Ha meghalt, akkor azt saját magának köszönheti, egyébként pedig lehet, hogy már más nőt is megerőszakolt korábban. Ha halott, akkor legalább egy szemétlárával kevesebb. Lehet, hogy szívességet tettem a környezetemnek!

Azért Robin bízott benne, hogy a fickó túlélte. Talán túlélte, gondolta. A kés biztosan nem érte a szívét, talán csak a tüdejét.

Szerette volna tudni, hogy mi történt vele valójában. Az talán megkönnyítené azokat az éjszakákat, mikor újra és újra előjönnek ezek az emlékek.

Mit tudsz csinálni, kérdezte magától. Ezzel kell élned. Nincs más választásod.

Átvágott a következő utcán, maga mögött hagyva a belváros régies épületeit. Itt az utakat már nem szegélyezték fák, és a közvilágítás sem a régi gázlámpák utánzata volt, hanem nátriumlámpák világítottak, közönséges villanyoszlopokon. Elhagyta a butikokat, kávéházakat és éttermeket. Az utca túloldalán benzinkút, autóalkatrész-üzlet és egy bisztró volt, ahol Robin sajtbургert evett, kávé ivott, és egy új dal szövegén dolgozott, egészen addig, amíg meg nem unta, és el nem határozta, hogy moziba fog menni. Most már ez is be volt zárva, és csak egy halvány fény pislákol bent. Az alkatrészboltnak acélrács borította a bejáratát.

A következő sarkon csavargókat vett észre. Az egyikük a buszmegálló padján feküdt, míg a másik egy üzlet bejáratánál kuporgott.

Robin átvette a bendzsót a bal kezébe, hogy jobb kezével bármikor a kése után tudjon nyúlni.

Egyik csavargó sem mozdult, mikor elhaladt mellettük.

Mielőtt elérte volna a zebrát, halk zörgést hallott.

A hang egy bevásárlókocsi hangjára emlékeztette, de úgy hallotta, hogy távol van tőle. Megszaporázta a lépteit. Mikor elhaladt a sarok mellett, jobbra nézett. Egy púpos öregasszonyt vett észre, aki egy bevásárlókocsit tolt felé. A kocsi drótkosara színültig volt az anyóka kacatjával. Robin gyorsan elfordította a tekintetét.

- Gyűjje' ide, hercegnő. A lány lelépett a járdáról.

- Gyűjje' ide. Meglepetés. Ne mennye' el!

Robin vissza se nézett.

- Dögölj meg. Akkor dögölj meg!

A lány felugrott a járdára. A vállá fölött visszanézve látta, hogy az asszony megáll az egyik szemeteskonténer mellett, és belehajol.

A szíve hevesen vert, és szaporán vette a levegőt.

Olyan *rémisztőek*, gondolta.

Némelyikük, mint például ez az idős asszony, már egyáltalán nem tűnt emberi lénynek. Sokkal inkább... lények valami idegen világból, vagy valami ilyesmi. Ólálkodnak a sötétben, érthetetlen dolgokat motyognak, és készek arra, hogy elkapjanak, hogyha nem vagy elég óvatos.

Nem szabad megijednem tőlük, mondta magának. Ők is csak emberek.

Észrevett egy másikat. Az alak ugyan az utca túloldalán ácsorgott, mégis jeges borzongás futott végig a lány hátán. A férfi egyenesen és mozdulatlanul állt, hátával nekitámaszkodva egy üzlet gyengén kivilágított kirakatának. Sötét kabátot viselt, ami egészen a térdéig lógott. Attól lefelé lábai meztelenek voltak. Világos lábszára és a kopasz feje jól kirajzolódott a sötétben. Robint bámulta.

Ez képtelenség, mondta magának. Honnan tudom, hogy engem néz, mikor nem is látom a szemeit.

Szemgödrei csak fekete foltoknak látszottak.

De a lány érezte az ádáz tekintetet, és ettől megborzongott. Elképzelte, ahogy az alak átsuhan az utcán, megragadja őt, és elviszi valami titkos, irtózatoss helyre.

Ember, gondolta, én teljesen be vagyok szarva.

Elindult a járdán, de nem vette le a szemét az alakról.

Mennyien vannak!

Mintha *elárasztották* volna a várost.

Mint a legyek a szemétdombot.

Nem csoda, hogy a srácok bajba keveredtek, hiszen félnek. Ezért inkább összefognak, és igyekeznek megtisztítani a várost. Ki neheztelhet ezért?

Ha már itt is nyüzsgönek a csavargók, gondolta a lány, mi lehet a strandon?

Talán jobban tette volna, ha megfogadja Dave tanácsát, és kivesz egy motelszobát.

Most már mindegy. Amúgy pedig, ha a gyerekek a sétányon és a strandon szoktak arénázni, akkor a csavargókat talán már elijesztették arról a környékről. Talán éppen azért van ennyi belőlük az utcákon, mert el kellett menekülniük a megszokott helyükről.

A sarkon Robin megvárta, míg az egyetlen közeledő autó elhalad előtte. Villogókat látott a tetején. Rendőrautó. Lassított.

A lány visszanézett az utcába. A csavargó még mindig a járdán állt. Őt bámulta.

De már nem a kirakat előtt.

Közelebb jött.

A rendőrautó megállt.

- Beszélni szeretnék magával - hallotta egy férfi hangját az autó felől.

Lelépett a járdáról, és az utca közepére ballagott. Kissé lehajolt, és benézett az autóba. Két egyenruhás rendőrt látott. Nem néztek ki idősebbnek, mint saját maga. Mindkettő bajszos volt. A vezető mellett ülőnek papírpohár volt a kezében. Ivott egy kortyot.

Emberek.

De zsaruk, és ez sokszor bajt jelent.

Habár Dave is rendes volt.

- Uraim? - szólt Robin.

- Elég késő van már ahhoz, hogy az utcán sétáljon - mondta a vezető.

- Most lett vége a mozinak.

- Az új Bondot látta? - kérdezte a másik rendőr. - Nem semmi, mi?

- Hát a fickó nem egy Sean Connery - válaszolt Robin.

- Na jó, de hát melyikünk az?

- Merre tartott? - kérdezte a sofőr.

- A strandra.

- Nem egy jó ötlet.

- Tudom. Már felkészítettek rá. Ismer egy Dave nevű rendőrt?

- Carsont? Persze. Beszélt magával a csavargászokról? Robin bólintott.

- Na jó, szálljon be. Elvisszük.

- Kösz. - A szíve ugyan hevesen vert, mégis bekászálódott. Hangszerét az ölébe fektette, és becsukta az ajtót.

Úgy tűnik, hogy jó fejek, bár sosem lehet tudni. Itt az autóban csak a fickók jóindulatára számíthat. Zsarukkal nem érdemes okoskodni, csinálni kell, amit mondanak. Ezt a leckét már nagyon korán megtanulta, és sohasem felejtette el.

Legalább otthagya azt a szörnyű figurát.

Az autó befordult egy utcasarkon.

- Hálás vagyok önöknek - kezdte. - Ezekről a figuráktól már kezdtem egészen ideges lenni.

- A legtöbbjük már annyira lerobbant, hogy nem jelent veszélyt senkire - mondta a vezető.

A másik rendőr hátrafordult, és a lányra nézett. - Annál veszélyesebbek a gyerekek, akikről már óvták magát - mondta.

- Támadtak már meg néhányszor - szólt a lány.

- Régóta vándorol?

- Néhány éve.

- Én nem bírnám - mondta a rendőr.

- Nekem megfelel. Ráérek még arra, hogy letelepedjek. Majd ha öreg leszek.

- Csak ha nem szól közbe valami szemétláda, és megéri az öregkort.

- Elszökött valahonnan?

- Elmúltam már tizennyolc, úgyhogy ez nem lényeges, igaz?

- A szülei tudják, hogy merre jár?

- Az apám meghalt, az anyám meg túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy velem törődjön.

- Szomorú - mondta a másik rendőr. Robin megrántotta a vállát.

- Szóval, akkor kit tisztelhetünk önben? - kezdte az előző. - Egy utcazenészt?

- Boleta Bay bendzsósa vagyok. Ezen a héten.

- Egy hétig akar maradni? - kérdezte a sofőr.

- Még nem tudom. Attól függ.

Lehet, hogy már holnap nekivágok az országútnak, gondolta. Nem árt minél messzebb kerülni ettől az átkozott, csavargóktól nyüzsgő helytől.

- Legyen nagyon óvatos, ha csavargásokba botlana - mondta az, aki hátrafordulva ült az ülésen.

- Ha összefutok velük, eljátszok egy dalocskát, és meglágyítom a szívüket.

- Azoknak a szarosoknak olyanjuk nincsen - szólt a sofőr, aztán hozzátette: - elnézést, gyerekeknek. Nem azért, mintha bármi hasznát vennék ennek a rengeteg csavargónak, de...

- Jó lábtörlőt tudnak csomózni.

- Joguk van itt lenni.

- Persze nincs mentség arra... - A rendőr hirtelen előrefordult. Robin rájött, hogy rádión kaphattak valami üzenetet. A lány vékony orrhangot hallott, amely rövid szavakat hadart el. - Tizennégy - mondta a jobb oldali rendőr. - Megyünk. Az autó a járdaszegélyhez húzódott.

- Elnézést, de ki kell hogy tegyük.

Robin kinyitotta az ajtót. - Kösz a fuvar - mondta, megmarkolta a hátizsákját, és kiugrott az autóból.

- Vigyázzon magára.

Becsapta az ajtót. A tetőn lévő villogók fénnel árasztották el az utcát, és a rendőrautó elszáguldott.

A közeli utcasarkon állt egy motel, s kék neonfelirat jelezte a kiadó szobákat. Néhány autó parkolt a megszámozott ajtók előtt. Az utca túloldalán egy élelmiszerüzlet állt, amely nemhogy nyitva, de tömve volt. A bolt ajtaja szinte másodpercenként nyílt és csukódott. Fél tucat tizenéves verődött össze egy furgon körül, a parkoló egyik sarkában. A motorházon és a lökhárítón ücsörögtek, dohányoztak, és hangosan nevettek. Mindegyikük kezében papírpohár volt, s zene bömbölt a járgány rádiójából.

Robin azon töpregett, vajon mit kereshetnek itt ebben a késői órában.

Arra gondolt, talán ők is csavargások.

Nem érzett ijedtséget.

A városnak az a része, amit maga mögött hagyott, kihalt volt és csendes, akár egy temető, aminek csak előcsoszogó kísértetek zavarják meg a nyugalma. Az utca itt világos volt és zajos. Az üzlet nyitva volt, és emberek népesítették be a parkolóját.

A sarokhoz ért. Megpillantotta a Vidámpark most sötét, boltíves kapuját. Két háztömbnyire volt előtte.

A holdfény megvilágította a bohóc arcát.

Elindult felé. Elment a motelek hosszú sora mellett, elment a bisztrók és vendégekkel telezsúfolt bárók mellett, és elhaladt az éjjel-nappal nyitva tartó élelmiszerüzlet előtt is.

Mikor észrevette az első, járdán ücsörgő csavargót, aki a bolt kirakatának támasztotta a hátát, nem érzett rémületet. Az alak leeresztette a szája elől az üveget, mikor a lány a közelébe ért. - Egy kis kávéra!

A lány kihúzott egy egydollárost a zsebéből, a koldusnak adta, de igyekezett gyorsan visszarántani a kezét, hogy elkerülje a csavargó ujjainak érintését.

- Isten áldja - motyogta a koldus.

Ezt meg miért csináltam? töpregett. Meg akarom váltani a büntudatot amiatt, hogy elmenekültem a többi elől, hogy félek tőlük, és hogy eljátszottam a gondolattal, hogy talán nem is emberek?

Így vagy úgy, mégis sokkal jobban érezte magát, hogy pénzt adott ennek a szerencsétlennek.

Visszanézett. Az alak még mindig a földön ült, hátát a falnak támasztotta. Még látta a gyerekeket a parkolóban, akik a furgont vették körül. Látta őket, de a kocsiból kiáradó zenét már alig hallotta.

Lelépett a járdáról, és egyenesen a Vidámpark parkolója felé indult. A pénztár most zárva volt, néhány autó azonban mégis várakozott a parkoló betonján. Az egyiknek lapos volt a hátsó gumija. A többi talán kimerült akkumulátorának áldozata, gondolta a lány. Vagy más miatt hagyhatták itt az emberek? Az is lehet, hogy a gazdáik itt vannak valahol a környéken.

A járda mellett álló Chevy ablaka homályos volt. A lány gyorsan elfordította a tekintetét, mintha attól tartott volna, hogy valaki hirtelen felemeli a fejét, és arcát az üvegnek nyomva rábámul.

Ne legyél beszari, mondta magának.

Amióta kilépett a moziból, gondolatait teljesen eluralka csapongó képzelete.

Ez a rohadt város az oka, meg a rongyos csavargói.

Talán vissza kellene mennem, gondolta. Megszállnék az egyik motelben. Csak ma éjszakára. Beszari dolog lenne.

Tudok magamra vigyázni.

Átvágott a parkolón, és felugrott a betonlépcsőre. A holdfényben fürdő bohócfej örökös mosolyával fogadta a lány érkezését.

KILENCEDIK FEJEZET

Még nem volt teljesen sötét, mikor Jeremy hazaért, majd egész éjjel szétterülve feküdt az ágyán.

Most kinyújtotta a karját, és levette a párnát a csörgőóráról. Húsz perc múlva egy. Az óra öt perc múlva szólalt volna meg. Lenyomta az ébresztőkapcsolót.

Egyáltalán nem aludt. Forgolódott és dobálta magát, miközben gondolatai Cowboy, a sétány, a strand és Tanya körül jártak. A délután emlékei összekeveredtek az éjszaka lehetőségeivel. A remény, hogy ismét Tanyával lesz, fájdalmas sóvárgást keltett a lelkében. Remegett. Izzadt. Annyit forgolódott és fészkelődött az éjszaka során, hogy a pizsamája jó néhányszor körbefordult rajta, s a fiút szorosan megkötözte, belevágva ágyékába és hónaljába. Egy idő után inkább levetette, de a meztelenség olyannyira felvillanyozta amúgy is csapongó képzeletét, hogy jobbnak látta visszahúzni.

Néhány óra várakozás még sosem volt ennyire hosszú és izgalmas.

De most már vége.

Kiszállt az ágyából. Két párnáját az ágyára rakta, és betakarta őket a takaróval, hogy az anyja ne csak egy üres ágyat lásson, ha véletlenül bekukkantana a szobájába.

Levette átizzadt pizsamáját, összegyűrte, és a párnák mellé rakta őket.

Borzongva térdre ereszkedett. Benyúlt az ágy alá, és előhúzza a gondosan összekészített ruhaköteget, amit a ma esti kalandra szánt. Cowboy tanácsára sötét színű ruhákat válogatott össze, s igyekezett melegen öltözni. Cowboy azt javasolta, hogy hozzon magával kést is, arra az esetre, ha véletlenül bajba keverednének.

A kés említésére Jeremyben kíváncsiság támadt. - Mit fogunk egyáltalán csinálni?

- Csak ijesztgetünk. Bár, ilyenkor éjszaka sosem lehet előre tudni. Mindenre fel kell készülni.

Egészen világos volt, hogy a srácok valami rosszban sántikálnak. Senki nem szokott elszökni otthonról, és éjjel egykor a Vidámparkban találkozni, csak azért, hogy jól kibeszélgesse magát. Szeretett volna többet megtudni, de attól tartott, hogy Cowboy talán beszariságnak véli a kérdezősködését. Egyébként meg mindegy, hogy mire készülnek. A lényeg az, hogy velük lehet.

Vele.

Csatlakozik hozzájuk.

Jeremy felhúzza az alsónadrágját, majd belebújt a sötétkék bársonynadrágba. Megtapogatta a zsebét, hogy megbizonyosodjon arról, a kése a helyén van-e. Az ingére ráhúzza kék szélzsekijét, és kezébe vette zokniját és tornacipőjét.

Kilesett a hálószoba ajtaján. A folyosó végére nézett, ahol az anyja szobája volt.

Az előző házban, mikor éjszakánként kiosont, hogy kóboroljon a szomszédok kertjeiben, és belessen az ablakaikon, el kellett lopóznia az anyja szobája előtt. Ebben a házban erre nem volt szükség. A tervezője előrelátó volt.

Jeremy lassan a bejárati ajtóhoz osont, majd leakasztotta a biztonsági láncot. Egy kicsit megcsörrent. Az ajtó némán nyílt ki, mivel vacsora előtt beolajozta a zsanérokat, mikor az anyja fürdött.

A háznak fedett tornáca volt, aminek Jeremy szintén hasznát vette. A bringáját tartotta itt, készen arra, hogy rápattanjon. A régi otthonukban a kerékpárt a garázsban kellett tartania, így sosem nyílt alkalma arra, hogy az éjszakai kószálásaihoz használja.

Falnak dőlve felhúzza a zokniját és tornacipőjét. Felkapta a bringát, hátával kilökte az ajtót, és lelépett a járdára.

Az épületeket a hold és a közvilágítás majdnem nappali fénybe burkolta, de a fák alatt hatalmas sötét árnyékok tátongtak. Néhány szomszéd égve hagyta a tornácán a világítást, de a legtöbb ablak sötét volt. Az utcán senki sem járt.

A hűvös szél végigsimította az arcát és a karját. A levegő friss, nyirkos szaga eszébe juttatta úti célját, amitől nyugtalanság fogta el. Az elkövetkező órák miatt érzett bizonytalanság felerősödött benne, és volt egy pillanat, mikor azt kívánta, bárcsak az ágyban maradt volna.

Nemsokára a srácokkal lesznek, gondolta. Baró lesz.

Borzongva tolta ki kerékpárját az útra. Rálépett az egyik pedálra, s mikor a bringa lendületbe jött, másik lábát átlendítette az ülés fölé. Miközben gurult lefelé az utcán, megnézte a karóráját. Tíz perc múlva egy.

Az volt a terve, hogy a mellékutcákat használja, s így kitér a forgalom elől, amely még ebben a késői órában is igen nagy volt a főutakon. De bízott benne, hogy a kerülő ellenére is eléri a Vidámpark bejáratát a megbeszélt időre.

Azon merengett, hogy Tanya vajon ott van-e már. Vajon milyen ruha van rajta? Biztosan nem rövidnadrág. Valami melegebb. Visszagondolt a strandon viselt öltözkéire, a rövidnadrágra és a pólóra, s a szorongása máris elpárolgott. Visszaidézte a percet, mikor a fagyaltot törölgette a lány lábáról, s a keze becsúszott a nadrágja szárán. Már egyáltalán nem érezte hidegnek a levegőt.

Jó lesz, gondolta. Nem érdekes, mit terveznek.

Már jó néhányszor eltöprengett azon, vajon mit is fognak csinálni. A legkézenfekvőbbnek az ivászat tűnt. Lehet, hogy füvezni is fognak. Ugyan még sosem próbálta ki, és nem is érzett túl nagy kedvet hozzá, de hogyha a helyzet úgy hozza...

Aztán.

Vandálkodás. Bár sem füvezni, sem bármit is tönkretenni nem volt ínyére, az mégis szar lenne, ha most hazafordulna, és a többiek pöcsösnek néznék.

Soha ilyen közel még nem volt ahhoz, amire mindig is vágyott, és esze ágában sem volt elszalasztani.

Az ágyban töltött hosszú órák alatt volt ideje számba venni a lehetséges variációkat.

Nem hitte igazán, hogy egészen durva akcióra készülének, mint mondjuk egy betörés. Remélte, hogy nem.

Lehet, hogy ők ilyen boszorkány-izék. Mi van, ha Tanya a vezetőjük, és éppen véráldozatra (csak nem én?) készülnek. Jeremy már sokat olvasott ezekről, és hallott a rengeteg eltűnt gyerekről is, akiket nyilván rituális gyilkosságokhoz használtak fel. De ez idegennek és elképzelhetetlennek tűnt a fiú számára. Baromság, hogy egyáltalán ilyesmi jut az eszébe.

Viszont egész más volt a véleménye egy esetleges orgiáról. Miközben az ágyában forgolódott, igyekezett arról meggyőzni magát, hogy ennek van a legnagyobb esélye. De ez még álomnak is túlságosan rózsaszínű volt. Meg hát semmi értelme a hideg sétányon találkozni, ha ilyesmit akarnak csinálni. Persze ha valahova be tudnának menni... Cowboy említette, hogy Liz apja tulajdonosa néhány mutatványnak, így Liz talán be tudja vinni őket egy meleg, védett helyre, ahol levethetik a ruháikat, és... Nem. Szép lenne, de biztos nem.

Nem. Ivászat lesz, esetleg fű, meg arénázás. Egészen biztos volt benne. Semmi rablás meg szertartás, pláne nem orgia.

Miközben képzelete vad jelenetek között csapongott, meglepődve vette észre, hogy már rég a part menti főúton kerekezik, végig a Vidámpark kerítése mellett. Észrevett egy piást, aki a kerítést szegélyező bokrok között feküdt, de a bejárat körül nem volt senki.

Lehet, hogy én vagyok az első, gondolta.

Az is lehet, hogy a sétányon gyülekeznek.

A bicikliállvány mellé hajtott, leugrott, majd a bringáját berakta az állványba, s oda láncolta. A bejárat felé ballagott. Felszökkent a lépcsőkön. A vigyorgó bohócfej alatt egy pillanatra megállt, és az elé táruló sötétséget bámulta. Senkit sem látott.

Ránézett a karórájára. Két perccel múlt egy óra.

Nagyokat lépett, s elhaladt a bejáratot szegélyező jegyárusító bódék, az édességpavilonok és az ajándéküzletek előtt. A sétány közepén megállt, és körülnézett. Fejét idegesen rángatta. Az egész Vidámpark a szeme elé tárult, kivéve a játékok és bódék közt megbúvó sötét területeket. Senkit sem látott.

Hol lehetnek?

Itt nem, az egyszer biztos. Hacsak nem bújtak el, hogy majd előugorjanak és megijesszék.

Jeremy várt. Senki.

Mi van, hogyha ez valami trükk? Talán egyáltalán nem akarnak előjönni. Lehet, hogy nincsenek is itt.

Nekidőlt az egyik jegyárusító bódénak. A távolban egy sirály rikoltzott. Habzó bukóhullámok verték a partot, majd mintha mérgük elszállt volna, kifutottak a homokfövényre. Fázott, és egyedül érezte magát.

Gondolhattam volna, hogy túl szép ez ahhoz, hogy igaz legyen.

Lehet, hogy Tanya ötlete volt, hogy ezt tegyék velem.

Tanya.

Jeremy lekuporodott, és térdét a mellkasához szorította.

Jó vicc. Egész idő alatt rajtam nevetnek valahol a sötétben.

Vagy nem.

Lehet, hogy tényleg találkozni akartak itt, de mikor lefűjták, nem tudtak engem elérni telefonon, hiszen senki sem tudja pontosan, hogy hol lakom.

Ez lehetséges. Cowboy tudja ugyan az utcát, de nem mondtam el neki a házszámot, a telefonkönyvben pedig nyilván nem fog keresni. Nem tudtak értesíteni, hogy megváltozott a terv.

Jeremy már jobban érezte magát. Egy kicsivel. Ha csupán egy véletlen műve az, hogy így magára hagyták, az közel sem annyira fájó, mintha ki akarnának szűni vele. Csalódást ugyan okoz, de mégsem érzi megalázva magát az ember. Cowboy még mindig a barátja, s Tanya sem fordult ellene.

Az is lehet, hogy egyszerűen csak késnek.

Persze.

Felhajtotta a dzsekije ujját, és megnyomta a karóra világítógombját. Tizenkét perccel múlt egy óra.

Csakis az lehet, hogy késnek, mondta magának. Fél kettőig várok.

Hirtelen halk, szapora lépéseket hallott.

Itt vannak!

A bizonytalanság egy pillanat alatt elillant. Felugrott, és kilépett a pavilon árnyékából. Mosolyogva üdvözlésre emelte a karját.

Egy lány, néhány lépésre tőle, ijedten felsóhajtott. Megtorpant.

Hátizsák volt rajta, s a kezében egy hangszertokhoz hasonló csomagot tartott. Olyan volt, mint egy gitár. Vagy bendzsó.

Az arca csak világos foltnak tűnt a sötétben. Nem volt elég vékony és kicsi ahhoz, hogy Liz lehessen, de olyan magas és izmos sem volt, mint Tanya.

- Bocs, ha megijesztettelek - szólt Jeremy.

A lány ránézett, majd körülkémlelt, mintha másokat keresett volna.

- A többiek még nincsenek itt.

A lány rámeredt. - Szóval, te *közéjük* tartozol?

És te közénk tartozol? Összszavarodott. A hátizsák és a bendzsó látványa elbizonytalanította. Nem idevalósi. Valami turista, vagy vándor.

- Attól függ, hogy kik azok a „közéjük”? - mondta Jeremy.

- A csavargászok.

A fiú megrántotta a vállát. - Nem tudom, hogy kik azok a csavargászok.

A lány ismét elnézett a fiú válla fölé. - Menj az utamból, fiú. - Nem félénk kérésként hangzott, hanem utasítás volt. Jeremy ellépett előle.

A lány elment mellette, majd ismét körülnézett. Egyenesen a korlátba vágott kapu felé indult. Odaért, majd leszaladt a lépcsőn a strandra.

Mikor már a homokon járt, csak a feje teteje látszott.

Néhány pillanattal később kibukkant a válla, majd a hátizsákját is látni lehetett a sétányról. A lány visszanézett, s Jeremy félelmet érzett egy pillanatig. A lány nem fordult vissza. Tett ugyan néhány bizonytalan lépést, de aztán nagy lépésekkel elindult a part felé.

- A kurva - motyogta Jeremy.

Menj az utamból, fiú. Miért beszélt így?

Nem lett volna szabad félreállnom, hanem azt kellett volna mondanom: Igen? És ha nem?

A lány biztosan vigyorgott volna, persze, hiszen ez egy huligán, és leteszi a bendzsóját, ledobja a hátáról a zsákot. A kabátját is lehúzza. Persze póló van rajta. Lehet, hogy azt is lehúzza magáról, hiszen az ilyenek tudják, hogyan illik bunyózní. Farmerban, meztelen felsőtesttel.

Jeremy elképzelte meztelen derekát, s a bőrét, ahogy csillog a holdfényben. A mellbimbói persze sötétek. Lassan mozognak. Mindketten előrehajolnak, mint a birkózók. Kezeiket kinyújtják, s szemükkel a másik gyenge pontját keresik.

Ne próbálj meg hozzám érni, figyelmezteti a fiú.

Miért, ki vigyáz rád? - kérdezi a lány.

Hát ez aztán lenne valami. Birkózni vele, aztán leteperni. Onnantól lenne érdekes.

Persze Tanyával még jobb lenne.

Tényleg, milyen lenne Tanyával birkózni?

Földhöz váгна.

De megérné.

Hol van?

Egy kéz csapta Jeremyt vállon, aki összerezsent, majd hátrafordult.

- Indián módra cserkésztelek be - mondta Cowboy.

- Anyám, majdnem beszartam.

- Örülhetsz, hogy csak én voltam. Ha egyedül vagy itt, jobban kell magadra vigyáznod. A szarháziak megesznek reggelire.

- Hol vannak a többiek?

- Ágyban, gondolom.

- Akkor most mi van?

- Lefűjták a ma esti mókát.

Tudtam, gondolta Jeremy. Mégsem utálnak. Nem volt semmi kicseszés.

Gombócot érzett a torkában, és bizsergő érzést a két szeme között, mint aki nagyon közel van ahhoz, hogy elsírja magát. Maga sem tudta pontosan, hogy a megkönnyebbülés, vagy a csalódottság kelti benne ezt az érzést.

- Mi történt?

- Kibaszott *Esti Hírek*. Olvastad?

Jeremy megrázta a fejét.

- Az egyik újságíró-picsa rajtunk hegyezte ki a ceruzáját. Összehordott hetet-havat. Nate úgy vélte, túl sok lesz a zsaru ma este errefelé. Láttál erre rendőröket?

- Nem. - Gondolta, megemlíti a lányt, de mégis jobbnak látta, ha hallgat róla.

- Szerintem ez nem jelentett volna túl nagy problémát. Nate szereti játszani az óvatosat. Attól tartott, hogy ma éjszakára bekerítik ezt a helyet, vagy ilyesmi. Hogy ránk hajtanak. Elmondta Tanyának, és lebeszélte a ma esti buliról.

- Nem tudtam róla.

- Gondoltam, hogy kijövök szólni, nehogy itt ácsorogj reggelig.

- Hát, kösz.

- Kicsit előbb kellett volna jönnöm, de hát tudod, hogy van ez.

- Persze. Jobb később, mint soha.

- Remélem, nem gondoltad, hogy elfeledkeztünk rólad.

- Ááá. Valami ilyesmire számítottam.

- Na menjünk. Tűnjünk el innen, mielőtt tényleg lekapcsolnak minket.

Jeremy követte őt a bejárat árkádjá felé. - Lekapcsolnak? Kicsodák? - kérdezte a fiú.

- A csavargók, ember.

Emlékezett rá, hogy a lány azt kérdezte tőle, hogy csavargász-e. - Mi ez az egész csavargóízé?

- Tudod, mi az, hogy *csavargó*?

- Akik a hidak alatt laknak.

- Erről van szó, Herceg. Hidak alatt, *sétányok* alatt, a strandon, mindenfelé. Olyanok, mint a svábbogarok. Elbújnak a sötét lyukakba, aztán előmásznak és elkapnak.

- Úgy hangzik, mint egy tündérmese,

- És én vagyok a tündér? - Cowboy könyékkel oldalba lökte, és nevetett.

Leszaladtak a betonlépcsőn, majd Jeremy fejével a leláncolt kerékpárja felé bökött.

- Én nem mesebeli csavargókról beszéltem neked - szólt Cowboy -, hanem csövesekről, piásokról, drogosokról, mint az a szeszpióca, aki itt ólálkodott körülöttem, és le is kapcsolt volna, ha nem jövök időben.

- Itt volt egy csavargó?

- Ön nyert.

Jeremy megállt a bringája mellett, és belenyúlt a nadrágzsebébe, hogy elővegye a biciklizár kulcsát.

- Mivel jöttél? - kérdezte.

- Gyalog. Legközelebb te is inkább gyalog gyere. Legközelebb!

- Az mikor lesz? - kérdezte hanyagnak álcázott izgatottsággal.

- Ki tudja? Tanya benne lenne minden éjjel, ha Nate nem tartaná pórázon. Szerintem holnap sem lesz belőle semmi.

- Számíthattok rám, oké?

- Meg van dumálva, Herceg.

Jeremy mosolyogva guggolt le, hogy kinyissa a lakatot.

- Csak felejtsd el a bringát - szólt Cowboy. – Sosem lehet tudni, hogy mikor kell hirtelen olajra lépünk. Olyankor a bringádat itt kellene hagynunk..

- Legközelebb gyalog jövök. - Kihúzta a láncot a küllők közül, és az ülésőre erősítette. Ezután kihúzta a kerékpárt az állványból. - A legjobb lesz, ha találkozunk, és együtt jövünk ide.

- Bocs, haver. Te rendes srác vagy, de ott van nekem erre Liz.

- Persze. Felejtsük el.

Elindultak. Jeremy tolta a bringáját.

- Egyébként mit szoktatok csinálni? Miután itt találkoztok.

- Jól érezzük magunkat.

- Ti... csavargászok vagytok?

- Eltaláltad, Herceg. Ők a csavargók, mi vagyunk a csavargászok.

Jeremy bólintott. Az összes képzelgése hibásnak bizonyult. A legszelídebb, és a legvadabb is.

- És ez mit jelent? - kérdezte. - Vadásztok rájuk?

- Inkább hasonlít a horgászáshoz. Ez a csavargászás, oké? Kirakunk egy csalétket. Persze magunk közül. Mi vagyunk a kukac a horgon. Tanya választja ki, hogy melyikünk legyen az. Aztán jön az egyik, ráharap, de mi akkor előugrunk, és elkapjuk. Aztán kicsit szórakozunk vele.

- Meg is veritek, vagy ilyesmi?

- Ilyesmi. - Cowboy a fiú felé fordult. Kalapjának karimája árnyékot vetett a szemére, így csak szájának vékony vonala látszott. - Talán nem tetszik?

- Nekem? Dehogynem. Rohadjanak meg.

A száj mosolyra görbült. - Gondoltam, hogy ez a véleményed, Herceg. Fogadni mertem volna rá. Ezt láttam az arcodon, mikor az a szutyok a sétányon beléd kötött.

- Hé, én nem...

- Persze be voltál szarva, én tudom, de látszott rajtad, hogy legszívesebben kitepnéd a szívét, és beledobnád a Rio Grandéba.

Jeremy vigyorgott. - Tényleg?

- Te is tudod, ember. És mindannyiunk így érez. Ezeknek a férgeknek, akik lassan már elárasztanak mindent, nincs joguk ahhoz, hogy kellemetlenséget okozzanak bárkinek is. Márpedig rendszeresen ezt teszik. El kell hogy takarodjanak innen.

- De nem teszik.

- Nem. Ehelyett előmásznak az odúikból, és a pofádba vigyorognak. „Csak egy dolcsit, haver.” - Cowboy utánozta a száraz, reszelős hangjukat. – „Egy hete má’ nem ettem. Tudná’ adni egy kis aprót?” És ezek a szemetek elkezdenek *taszígálni*, ha nem tartod az orruk elé, amit akarnak.

Így van, gondolta Jeremy. *Pontosan* így van. - Tudod, mit szoktam erre mondani? - kérdezte Cowboy.

- Rohadjanak meg.

- Azt mondom, „nincs, bocsánat”. Tudod, hogy mit jelent az, hogy „nincs, bocsánat”?

- Azt, hogy nem lát tőled egy vasat se.

- Többet jelent, Herceg. Többet. Azt, hogy nincs bocsánat.

TIZEDIK FEJEZET

- Baxter.
- Ha? Mi van?
- Ébredj.

Nagyot sóhajtva kinyitotta a szemét. A motelszoba sötét volt. A férfi az oldalán feküdt, míg Kim meleg teste a hátához simult. - Mi van - motyogta.

- Keljünk fel - suttogta a nő, s lehelete megcsikálta a férfi tarkóját.
- Mi? Az... éjszaka közepén?
- Már három is elmúlt.
- Jézusom.
- Keljünk fel, és menjünk ki, oké?
- Menjünk *ki*?
- Le a partra. Csak mi leszünk ott.
- Elment az eszed.
- Jó lesz.
- Jó? Felejtsd el.

- Kérlek! - Ajkait a férfi nyakához érintette. Kezével végigsimította a mellkasát és a hasát. - Olyan romantikus lenne. Látnánk a napkeltét.

- Ez a nyugati part - motyogta a férfi.
- Akkor is feljön a nap. Oké? Ez olyasmi lenne, amire mindig emlékezhetnénk, érted? Néznénk a napkeltét az első közös reggelinken.

- Ez nem az első.
- De mint férj és feleség, úgy az első. Különlegessé szeretném tenni.
- De befagy mindenünk.
- Viszünk takarót, oké? Kérlek! - A nő keze egyre lejjebb csúszott, és gyengéden meghúzta a férfi péniszét. - Nem fogsz rosszul járni, nagyfiú.
- Nem?
- Nem - mondta Kim. - Szóval?
- De hát mégsem vagyunk teljesen bolondok.
- Imádni fogod, majd meglátod.

A matrac gyengéden hintáztatta Baxtert, ahogy a nő elfordult tőle, és leugrott az ágyról. Lámpafény szúrt a szemébe, és úgy csípte, mint a szappanos víz. Összeszorította szemhéját. Aztán érezte, hogy a takaró lerepül a hátáról, otthagya őt az ágyon meztelenül, és borzongva.

- Oh, ne.
- Gyerünk, felkelni! - Kim megmarkolta a férfi bokáját, és az ágy szélé felé vonszolta. A férfi hunyorogva ránézett. A nő fölé hajolt, és izgatott szemekkel rábámult. Vállán apró foltok piroslottak. Mikor elengedte a lábát, a férfi felült.

- Aki másodiknak öltözik fel, az egy záptojás - mondta a nő.
- Ne merj záptojásnak nevezni. - A férfi felült, és nézte Kimet, ahogy le-föl járkal a szobában. A nő feneke finoman rázkódott minden lépésénél. Ugyanolyan aranybarna volt, mint a háta s a combjai, csak egy egészen apró, fehér háromszög világított a sötétben.

Hideg lesz kinn, gondolta. De nem baj. Igaza van. Valami, ami emlékezetes marad.

Kim beleugrott kitérdelt, szürke szabadidőruhájába. Előrehajolt egy kicsit, hogy megkösse a nadrág derekába fűzött madzagot. Kivette a ruha felsőrészét a bőröndből, és a színére fordította. - Most ott fogsz ülni?

- Gyönyörködöm a látványban.

A férfi nézte, ahogy a nő mellei felemelkednek, mikor a pulóvert áthúzta a fején. Finoman himbálóztak, mikor karjával a ruha ujját kereste. Előtűntek a kezei, majd a feje is kibukkant a pulóverből. - Vége a bábéskodásnak - mondta.

- Fenébe.

A nő elővette a hajkeféjét, és a fürdőszobába ballagott. Ameddig ott volt, Baxter is magára húzta szabadidőruháját. Olyan volt, mint Kimé, csak újabb. Tartaléknak vette, miután Kim az övét, kezdte hordani a hűvös reggeleken. Már a cipőjét kötötte, mikor a nő visszajött a fürdőszobából.

Most a férfi ment be, és fogat mosott. A mosdókagyló mellett meglátta a napolajat. Miközben a száját öblögette, felkapta a flakont, és becsúsztotta a zsebébe.

Mikor visszaért a szobába, Kim éppen a takarót hajtogatta össze. A férfi látta, hogy már a cipője is a lábán van.

Az asztalról felkapta a szoba kulcsát, amely egy nagy, műanyag lappal volt összefűzve, amin a motel neve, és a szoba száma látszott. Bedobta a zsebébe a napolaj mellé.

A nő felhúzta a szemöldökét. - Mit dugtál oda?

A férfi előhúzta az üveget, és megmutatta.

- Na, látom, kezded megérezni a hangulatot.

- Nemcsak megérezni, hanem fokozni is fogom. Kinyitotta az ajtót, és kilépett a tornácra. A motel

előtti útszakasz szinte nappali fényben fürdött a közvilágítástól, de sem mozgó autót, sem járókelőt nem látott a férfi. A szemben lévő nonstop üzlet előtti parkoló is kihaltan látszott.

- Klassz, mi? - kérdezte Kim. Átkarolta a férfi vállat, és odabújt hozzá. - Most olyan, mintha egyedül lennénk az egész világban.

- Persze, mert mindenki ágyban fekszik.

- Mi meg a strandon fogunk feküdni.

Végigmentek a tornácon, le a néhány lépcsőn, és keresztülvágtak a parkolón. Ugyan Baxter némi meleget érzett ott, ahol testük összesimult, mégis úgy tűnt, hogy a szél könnyedén átjárja a ruháját. Vacogni kezdett, és össze kellett szorítania a fogait, ha nem akarta, hogy összekoccanjanak.

- Szegény fiú - mondta Kim. Megállt, és szétnyitotta a takarót. Ráborította mindkettőjük vállára, és elől összefogta. Így már sokkal jobb volt. Kim becsúsztotta a kezét a férfi nadrágjának fenekébe, s ez mosolyt fakasztott a férfi arcán.

Elsétáltak egy csavargó mellett, aki összekuporodva aludt a járdán. Kim kihúzta a kezét.

- Szerintem mégsem vagyunk egyedül a világban - mondta Baxter.

- Szegény ember.

- Ja. Nincs ilyen csinos felesége.

- Nagyon szerencsések vagyunk. Ilyenkor mindig rá döbbenek, hogy mekkora szerencsénk is van. Úgy értem, nem szörnyű az, hogy valakinek így kell élnie? Anélkül, hogy valaki törődne vele, és hogy lenne hol le hajtania a fejét.

- Felajánlhatnánk neki a szobánkat, addig, amíg lent vagyunk a strandon.

A nő gyengéden a fenekére ütött. - Ez egyáltalán nem vicces. Szerintem ez szörnyű. Szeretnék tenni valamit.

- Nem hoztam magammal a pénztárcámat, a takaró meg nem a miénk. Te odaadhatnád neki a ruháidat. Az nekem is tetszene.

- Kéjenc - mondta a nő, és még egyszer a fenekére ütött.

Átvágtak az úton, és végigsétáltak a Vidámpark parkolóján, ahol néhány autó várakozott. Baxter azon gondolkodott, hogy vajon tizenévesek vannak-e az autók hátsó ülésein ebben a hajnali órában. Nem valószínű. Saját fénykorában ő maga is sokat kuporgott autók hátsó ülésein, de sohasem hajnali háromkor.

Senki nincs itt ilyenkor.

Csak mi, meg néhány hortyogó csavargó. Esetleg járőröző rendőrök.

Jópofa lenne, ha éppen egy zsaru állítaná meg őket.

Nem ütközünk semmilyen jogszabályba, mondta magának. Csak úgy *tűnik*, mivel ebben a hajnali órában tekergünk errefelé.

- Hajnali rosszban sántikálás tipikus esete - mondta.

- Mi?

- Csak gondolkodom - magyarázta. - Olyan, mintha valami gazemberségre készülnénk.

Fellépkedtek a lépcsőkön, és beléptek a bejárat boltíves kapuja által vetett hatalmas, fekete árnyékba. A takaró és Kim meleg tenyere ellenére Baxter újra vacogni kezdett, mikor ismét kijutottak a holdfényre. Felnézett, majd végigpásztázta a sétányt.

- Mi a baj? - kérdezte Kim.

- Remélem, hogy biztonságban leszünk.

A nő megszorította a férfi fenekét. - Ne legyél anyámasszony katonája.

Megálltak a sétány szélén. - Hát nem csodálatos?

Baxter számára egyáltalán nem volt csodálatos. A part ugyan ismerős volt, itt napoztak naphosszat, kenegette Kim hátát napolajjal, vagy egyszerűen csak bámulta a csodálatosan kék Csendes-óceánt. De most egészen más arcát mutatta a strand. Hideg volt és elhagyatott, mint egy holdbeli óceán partja.

Semmi kedve sem volt lemenni.

- Nem tetszik ez nekem, egyáltalán.

- Oh, igazán? - Kim kihúzta a kezét a férfi nadrágjából, és szembefordult vele. Pulóverét felhúzta a mellei fölé, és hozzábújt a férfinak. Az ő pulóverét is felcsúsztatta. A férfi érezte a nő bőrének forróságát, aki kezét becsúsztatta Baxter nadrágjába, és megcirógatta a férfi péniszét.

- Miért nem megyünk vissza a motelba? - suttogta a férfi.

- Miért menjünk vissza?

- Nem jó itt nekem.

- Én úgy érzem, hogy jó neked. A férfi megborzongott.

Miközben a nő simogatta, a férfi az elé terülő látványt vizsgálta. A sétány deszkapadlója csontfehérnek látszott a rávetülő holdfénytől. A sötét, árnyékos helyek mind kiváló búvóhelyül szolgálhatnak.

Tiszta hülye vagyok, mondta magának.

A nadrágja hirtelen lecsúszott a bokáig. A szél végigsimította a meztelen bőrét.

- Hoppá - mondta Kim.

A férfi előrehajolt. Mikor megfogta a nadrágja tetejét, Kim lerántotta róla a takarót, és elszaladt vele, egyenesen a strandra vezető lépcső felé.

- Basszus, Kim!

A nő már a homokon ugrándozott, forgott és táncolt, s a takarót, mint egy óriási zászlót, a feje fölött pörgette.

Baxter meghúzta a nadrág kötőjét, majd szorosan megkötötte. Leereszkedett a lépcsőn. Nem sietett. Nézte Kim fickándozását.

Lelépett az utolsó lépcsőről is. A homokot puhának érezte a cipője talpa alatt. Szeretett volna hozzárohanni, megragadni, és biztonságos helyre cipelni. De bármilyen hirtelen mozdulatra nevetve menekült volna előre.

Megtorpant. - Gyere ide - szólt a férfi.

A nő mosolygott. Magára terítette a takarót. - Mit adsz érte?

- Egy csókot.

- És még?

- Kim, gyere ide. Komolyan mondom. Ez a hely a frászt hozza rám.

- Szerintem meg klassz. A férfi nekiiramodott.

Kim félreugrott. A férfinak sikerült elkapnia a takaró sarkát, de Kim ekkor elengedte. A nő nevetett, ahogy arra a férfi számított. Rohant a part mentén, homokbuckákat rúgva szét, s egyre közelebb került a sétány által vetett árnyék tátongó sötétjéhez. Baxter nem tudta teljes sebességgel üldözni a nőt, hiszen magával kellett cipelnie a takarót is. Igyekezett összehajtogatni. Mikor már egészen kis csomaggá vált, a hóna alá szorította, és a nő után vetette magát. Kim már egészen messze járt.

A nő visszanézett a válla felett, és incselkedő hangon így szólt: - Úgysem tudsz elkapni.

Hát nem érti?

Mit nem ért? Hát teljesen egyedül vagyunk itt. Jól érzi magát. Csak *nekem* van problémám. De mégsem tetszett neki, ahogy a nő egyre közelebb került a sétányhoz, egyre közelebb az általa vetett árnyékhoz, s közelebb a sétányt tartó cölöpök sötétségbe vesző erdejéhez.

A nő ismét visszafordult. - Kapj el! - kiáltotta, és lehúzta a pulóverét. A ruhát a magasba hajította. A szél belekapott a pulóverbe, és a sötétség felé röpítette. Baxternek majdnem sikerült elkapnia az ujját még a levegőben. A ruhadarab leesett, s a férfi rávetette magát, mielőtt a szél besodorhatta volna a sétány alá. Ismét a nő felé iramodott, aztán megtorpant. Támadt egy ötlete.

- Szia, Kim. Nem lesz semmi így visszamenned a motelba.

A nő lassított, majd megállt. Körülnézett, s kezét a csípőjére tette.

Mellkasa hevesen zihált, ahogy levegő után kapkodott. A mellei emelkedtek és süllyedtek. A bőre egészen barnának látszott, csak a mellei világítottak a holdfényben, mintha krémmel lettek volna bekenve, s a krém már lecsorgott volna a mellbimbóiról, sötétnek meghagyva őket.

Baxter bámulta. A nő visszanézett.

- Nem hiszem, hogy itt hagysz engem - mondta a nő. A strand már nem tűnt annyira vészjóslónak, mint

néhány perccel ezelőtt, noha Baxternek még mindig az az érzése volt, mintha szemek merednének rá a sétány alóli sötétségből, de Kim láthatóan jól érezte magát, és a férfi sem érzett már erős kényszert arra, hogy elmeneküljön erről a helyről.

Kim derékig meztelen volt, kitárulkozó és kíváncsi.

Baxter megkívánta.

Megkívánta itt, és most.

Csípőre rakott kézzel, a nő Baxter felé indult.

A férfi bepillantott a cölöpök sötét erdejébe, megborzongott, és tudta, hogy úgysem hagyná itt a nőt.

A félelme, amely néhány perccel ezelőtt még menekülésre készítette, mostanra átalakult. Az izgalom már a testét tapogatta végig, mint egy láthatatlan szajha. A rettegés helyét betöltötte a nő iránt érzett vágyakozás. Kim néhány lépésnyire megállt előtte.

- Meg fogsz fagyni - mondta a férfi.

- Soha. Melegem van.

A futástól melegedhetett ki, vélte a férfi. De már ő maga sem fázott. Az enyhe borzongásnak már tényleg csak a hűvös szél volt az oka.

- Vedd le a többi is - mondta.

A holdfényben jól látszott a nő mosolya. - Akkor ez azt jelenti, hogy nem vagy már betojva? - kérdezte.

- Úgy jobban tetszenél nekem.

Az egyik lábán egyensúlyozva lehúzta a cipőjét és a zokniját. - Olyan *bátornak* érzem magam, te nem?

Baxter bólintott. Belebámult a sötétségbe. A jeges ujjak ismét végigsimították a testét.

Kim ugrált, s mellei fickándoztak, ahogy a másik lábáról is lerántotta a cipőjét. - Ott akarsz megöregedni? - kérdezte, miközben a nadrág kötőjét oldozta ki.

- Igen - válaszolta a férfi.

A szabadidőalsó lehullott. Egyik lábával rálépett, hogy a másikat ki tudja húzni a nadrágszár gumis végéből. Ezután Baxterhez ballagott, de ahelyett hogy átkarolta volna, elvette tőle a takarót. A sétány vetette árnyék felé indult. Ahogy a nő a sötétség felé lépkedett, a férfit ismét elárasztotta az ismerős félelem. Hirtelen rátört a rettegés, s a nő már nem vágyakozásának tárgya volt, hanem ismét egy bajkeverő csitri.

Kim szétnyitotta a takarót.

- Ne oda - mondta a férfi. - Tegyük ide a holdfénybe.

- És ha valaki erre jön? - kérdezte Kim. - Ez sokkal védettebb.

- Azt akarom, hogy lássalak.

- Ha-ha. - A nő előjött, és Baxterben enyhült a félelem. Kim az óceán felől fújó szél felé fordította a hátát. Szétnyitotta a takarót, majd leguggolva leterítette a homokra. Cipőit a takaró egy-egy sarkára tette. Baxter a másik végére ugrott, és ő is lerúgta mindkét cipőjét. Rátette őket.

Kim rámaszott a takaróra, majd szétterült rajta. A hátára fordult, s karját összefonta a feje alatt. - Ezt már szeretem - mondta.

- Nincs túl hideg a napolajhoz? - kérdezte Baxter vacogó hangon.

- Akarom - mondta Kim.

A férfi előhúzta zsebéből a műanyag üveget. Letette a nő feje mellé, s levetette a zokniját, és a nadrágot. A nő mellé térdelt.

A nő egyenesen feküdt, lábait összezárta. A bőre aranybarnának látszott a sötétben. Kezeit még mindig a feje alatt tartotta, könyökeit két oldalra leszorította, Gyengéden fészkelődött, ízlelgetve a takaró puhaságát, és türelmetlenül várva a férfi érintését.

Baxter kipattintotta az üveg tetejét. Egy csíkban olajat folytatott Kim bal lábára. A nő megrándult, hátát kihomorította, mikor a hideg folyadék az ágyékára folyt. Mikor a férfi a jobb lábára is öntött némi napolajat, a nő már ismét nyugodtan feküdt. Baxter visszazárta az üveget, és ledobta. Kezét végighúzta a nő lábán, szétterítve rajta a napolajat. A kókuszillatú olaj süteményre emlékeztette, s kedve lett volna lenyalni a nőről, vagy beleharapni a bőrébe.

Kim borotvált lábszára egy kicsit ugyan szúrós volt, de a combja selyemre emlékeztette a férfit.

Szétnyitotta a lábait. Felsőhajtott, és aprót rándult, amikor a férfi a kezét becsúsztatta a combjai közé.

Baxter kissé előrehajolt, miközben síkos kezével barangolt a nő testén. A nő látványa és tapintása felkorbácsolta a férfi vérét, s már a hűvös szél sem volt kellemetlen a számára. Éppen ellenkezőleg. Végigsimította a combjait, hűvösen megérintette az ágyékát, majd végigfutva fenekén, felszaladt a hátán, egészen a nyakáig, s felborzolta a haját.

Remélve, hogy még időben lehiggad, Kim csípőjére tette a kezét, lehajtotta a fejét, s becsukta szemeit.

Kim azt mondta, hogy klassz lesz.

Ez nem egyszerűen csak klassz.

Már kétszer szeretkeztek a motelban, mielőtt elaludtak volna, és számtalanszor az elmúlt hónapokban. De soha nem érzett még ehhez foghatót.

És még csak most kezdték el. A nő még hozzá sem ért a férfihoz.

Inkább a hátával kellett volna kezdenem, gondolta.

Érezte a nő ujjainak szorítását. A nő a lábai közé vonta a férfi kezét.

A férfi felemelte a fejét. - Mi ez a mohóság? - kérdezte.

A nő mosolygott, fészkelődött, majd karját visszadugta a feje alá.

A férfi az ujjával végigsimította.

A nő felsőhajtott.

Ezt akartad, mosolygott férfi, majd a nő teste hirtelen megindult, s a keze már a nő combján járt. *Ezt meg hogy csinálta?*

- BAX! - sikította a nő. A férfi felnézett.

A sétány árnyéka berántotta a nőt, kirántva a kezei közül.

Nem, nem az árnyék.

Két homályos alak ráncigálta Kimet a csuklójánál fogva.

- NE! - ordította a férfi.

Már csak deréktól lefelé látszott. Dobálta és csavarta a csípőjét, s lábaival rúgkapált.

Baxter elkapta az egyik bokáját. Két kézzel szorította. A napolaj ellenére sikerült szorosan tartania a lábat, de mégsem sikerült megállítani a nő csúszását. A nővel együtt vonszolni kezdték a homokon. Térdével felgyűrte a takarót, s mély barázdát hagyott maga után a homokban.

- ÁLLJ! - kiáltotta. - Mitcsi... ?

A torkára fagyott a szó. A két támadón túl, a sétány alatt, további alakokat vett észre. Kirohantak a cölöpök közül, hajlott, rongyos figurák, legalább nyolcan, de lehet, hogy tízen.

Baxter eleresztette a nő bokáját.

Elvesztette a szeme elől.

- *Ne hagyj itt!* - sikította. Baxter feltápáskodott.

Mozdulatlanul állt, tudva azt, hogy még van ideje elmenekülni, aztán mégis ádáz kétségbeesést érezve, ordítva berohant a sötétségbe. Rávetette magát a Kimet vonzó alakokra. Sikerült őket letepernie. Kimre ordított, hogy rohanjon. Csontos karok vették körül a férfit, ujjak mélyedtek a bőrébe, s fogak vájódtak karjába és combjába. Felordított a fájdalomtól, és kétségbeesetten küzdött az őt fogva tartó alakok ellen. De a gonosz erők felülkerekedni látszottak, s már teljesen a markukban tartották a férfit, aki öklendezni kezdett a bűzüktől.

- Kelj fel, Bax! Gyorsan!

- Rohanj! - üvöltötte. Az istenért, miért nem menekül el? Nem látta a többit?

De hol lehet a többi? - morfondírozott. Alighanem az összes rajtam van.

Ököllel belevágott a hozzá legközelebb eső gyomrába. Végre sikerült valamit tennie. Az alak összegörnyedt, és zihálva eleresztette őt. Könyökét belevágta egy másik oldalába.

Hirtelen kiszabadult. Térden állva eliszkolt a vonagló testektől. Felnézett, és megpillantotta Kimet.

A nő egy darab uszadékfát tartott a kezében. Baxter és a förtelmes társaság között állt. Feje felett meglóbálta a fát, mintha ő lenne Davy Crockett, aki éppen egy töltetlen muskétával próbálja megvédeni Alamo erődítmenyét. Egyik támadó sem volt elég bátor ahhoz, hogy rárontson, és megkockáztasson egy fejbe verést.

Baxter Kimre meredt, döbbenten és büszkén.

Aztán egy mozdulatot vett észre a homályban, s még időben odafordította a fejét, így látta, hogy egy banya ugrik le a sétány korlátjáról. Kezeit széttartva zuhant lefelé, mint egy óriási, tépett denevér. Kim is észrevette.

Megpróbált hátraugrani, de a szipirtyó elérte, s estében leterítette a homokra.

Az addig mozdulatlan társaság rárohant.

Baxter a rakás tetejére ugrott.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Mag és Charlie előcsoszogtak a sétány alól, és a lépcső felé vették az irányt.

- Nem ér - mondta Charlie. - Nem ér, nem ér.

- Pofa be - szólt Mag.

- Le fogunk maradni - nyöszörögte Charlie. Mag megmarkolta a társa karját.

Az kirántotta magát a szorításból, és kihátrált a másik kezének közelségéből. - Le fogunk maradni.

- Minket választottak, nem? - mondta Mag. - Egyébként meg mi is jól fogjuk érezni magunkat. -

Meglóbálta a motelkulcsot a társa arca előtt, és vigyorgott.

- De én azt is látni akarom.

- Hát, nem fogod.

- Nem ér.

Felmásztak a lépcsőn. Miközben keresztülcoszogtak a sétányon, Charlie egy halk, tompa sikoltást hallott. Tudta, hogy az Elvárásolt Kastélyból jött. És ő nincs ott. Nagyot sóhajtott, és ráütött a társa fejére.

- Hé!

Haragosan Magre nézett. A nő belenyúlt a kabátja egyik zsebébe, és egy lapos üveget húzott elő. A férfi felé nyújtotta. Az kikapta a nő kezéből. Néhány korty után már sokkal jobban érezte magát.

De ez akkor sem ér.

Még egyet húzott az üvegből, majd visszanyújtotta Magnek.

A nő elhárította. - Tartsd meg - szólt. - Nekem van még.

Valahányszor Maggel csavargott, a nő rendszeresen friss üvegekkel volt felszerelve. Ezek legtöbbször nem is olcsó asztali borok, hanem konyakok és whiskyk voltak. A férfinak fogalma sem volt arról, hogy Mag hogyan szerzi be ezeket az italokat, de a nő rokkantnyugdíjára gyanakodott. Cseppet sem volt nyomorék, így nyilván csalással csikarta ki az államból a rendszeres havi járandóságot. Csak ez lehet a magyarázata a gazdagságának. A rokkantnyugdíj sokkal bőkezűbb volt, mint az egyszerű segély, legalább a háromszorosát jelentette. Nagy részét biztosan elveri a pénznek, ahogy ezt a jóféle whisky is mutatta, ezért kényszerül koldulással kiegészíteni a nyugdíját. A férfi már sokszor látta koldulás közben. Látta azt, hogy a nő sosem könyörög pénzért. Ehelyett a járókelők tekintetét vizsgálta, s közben azt mormogta: Isten megáldja. Több járókelő kotort elő néhány aprópénzt a zsebéből, mint aki megállás nélkül továbbment.

Charlie először magához szorította az üveget, majd újra belekortyolt. Szerette a whiskyt. Felmelegítette őt. Jólesően beleborzongott. Magába öntötte az italt az utolsó cseppig, majd Mag után rohant, aki már a motel lépcsőjén járt.

A nő kinyitotta a 210-es szobát, és belépett. Charlie követte, majd behúzta maga mögött az ajtót. Mag kitapogatta a kapcsolót, s az ágy fölött kigyulladt a lámpa.

- Megérkeztünk - mondta a nő.

Charlie még ott állt az ajtóban, s figyelte, ahogy a társa birtokba veszi a szobát. A nő keresztül-kasul rohangált a helyiségben, s szörnyen vidámnak látszott. Talált egy borosüveget a szemeteskosárban. Az üveg alját felfelé fordította, s az utolsó cseppeket csorgatta bele a szájába. A piperepolcon talált egy csomag cigarettát. Egy szálat kirázott a dobozból, a végét ajkai közé vette, s kihúzta. Gyufa sercent, s a cigarettavég parázslani kezdett. Kezével végigsimította az ágyat. Kiköpte a cigarettát, felkapta az egyik párnát, és az arcára szorította. Mi- után ledobta, a nyitott bőröndök elé lépett, és szemügyre vette a tartalmukat. Utána bement a fürdőszobába.

Nem jött ki.

Ahol Charlie állt, onnan nem lehetett látni, hogy mit csinál odabent. Valószínűleg valami érdekeset találhatott. A férfi néhány lépést előrebecgett, majd megtorpant, mikor már sikerült belesnie a nyitott ajtón.

Mag kabátja egy csomóban hevert a padlón. Ő mögötte állt, s éppen a kardigánját gombolta ki. A cigarettát már korábban felvette a földről, és most a szája sarkában lógott. A végéről felszálló füst

kunkorokba csavarodott az arca előtt. Hunyorogni kezdett, mivel a cigarettafüst csípni kezdte a szemét. Ledobta a kardigánját is a földre, s nekiállt kigombolni gyűrött, kifakult blúzát.

- Mi' csiná'sz? - kérdezte Charlie.
- Semmi közöd hozzá.
- Menjünk má'.
- Kussoljá'.
- Lemaradunk róla.
- Már lemaradtunk. Hagyd abba a jajgatást.

A férfi sejtette, hogy Magnek igaza van. Még ha most el is rohannának, akkor sem érnének időben vissza. - Nem ér - morogta.

- Mióta nem fürödtél? - kérdezte Mag. - Inkább örülnöd kéne, hogy megmosakodhatsz.
- Fingottam - kommentálta Charlie az amúgy is nyilvánvaló tény.

Mag rosszallóan nézett rá, majd ledobta magáról az ingét. Még egy pólót viselt alatta. Mikor elkezdte azt is lehúzni magáról, Charlie elrántotta a tekintetét a nő szürke bőréről, amelyet sebhelyek és forradások tarkítottak. Gyorsan elfordult.

Mag kuncogni kezdett. - Óóóó, szégyenlős Charlie.

- Egyáltalán nem - tiltakozott a férfi, de mégsem mert újra ránézni. Ehelyett inkább az ágyhoz lépett, és rádobta magát. A takarót puhának érezte az arca alatt. Az illata is nagyon jó volt. Ez az illat azé a nőé lehet, akit elkaptak. Biztosan jó bőr, ő meg lemarad az egész mókáról.

A víz csobogni kezdett a fürdőkádban, majd néhány másodperc múlva Mag kiabált ki a fürdőszobából.

- Hé! Lessé' ide.

A férfi felült, és megpillantotta Maget a fürdőszobai asztalka előtt, amint éppen felé fordul. Egy rövidke hálógíngét húzott magára, ami fehér csipkéből lévén teljesen átlátszó volt, de a férfi azt kívánta, bárcsak ne lenne az. Egy gyöngysor csüngött szeplős és csontos mellkasán. Ujjain gyűrűk, csuklóján karkötők csillogtak. Mindkét fülcimpájáról egy-egy igazgyöngy fülbevaló lógott. Fülcimpáján apró vércseppek jelezték, hogy sokszor évvel ezelőtt lehetett utoljára ékszer ezekben a fülében. Az ajka piros volt, és fényes. Charlie-ra vigyorgott, elővillantva félbeszuvasodott, barna fogait, s közben kefélni kezdte hosszú, egyenes haját.

- Nem tetszem neked? - kérdezte.
- Csak annyira, mint egy háromnapos vízihulla - válaszolta vigyorogva Charlie.

A nő szeme kikerekedett. Elhajította a hajkefét, s az pont Charlie bal szemét találta el. Ahogy a férfi az ágyra vetette magát, Mag sikítva kirohant a fürdőszobából. Charlie elfordult, összekuporodott, s fejét átkarolta. A matrac hintázni kezdett alatta, mikor a nő felugrott az ágyra.

- Esztelen faszkalap - sikította.

Charlie jajgatott és nyöszörgött, miközben a nő a matracon egyensúlyozott. Többször rálépett és belerúgott a férfiba, majd ráült, és a haját kezdte húzni. Végül megunt, és lemászott róla, de a férfi akkor sem mozdult.

Mikor meghallotta a nő sírását, felült.

Mag szétterülve feküdt a szőnyegen, s kezét szorosan az arcára szorította.

A férfi lekászálódott az ágyról, és a nőhöz lépett.

Gyengéden oldalba rúgta.

- Mi van má'? - mondta.

A nő tovább zokogott, így Charlie inkább összegyűjtötte a férfi ruháit és tisztálkodószereit, majd bedobálta őket egy üres bőröndbe.

Az egyik nadrágban pénztárcát talált, amelyben majdnem háromszáz dollár volt. Egyetlenegy bankjegyet sem mert kivenni belőle. Biztosan bajba kerülne, ha megpróbálná.

Néhány hónappal ezelőtt Edgar is „takarítani” volt, mint most ők, és a következő napon Bűdös Brigi beköpte, hogy tízdollárosokkal fizetett a piáért. Mikor „takarítani” megyünk, megtarthatjuk a ruhákat, de semmi mást.

Edgar azt hazudta, hogy a strandon találta a tízest. Senki sem kajálta meg a történetet, és ezért büntetésül végig kellett mennie a „házon”.

Charlie ujjai ismét végigfutottak a pénzkötegen. A húszasok és a néhány tízes mellett volt nyolc darab egydolláros is. Charlie-ban felcsillant a remény. Ki fogja azt mondani, hogy nem egy nagylelkű járókelőtől kapta?

A válla fölött Magre sandított, aki már az oldalára fordult azóta, de a feje pont az ellenkező irányba nézett.

Senki nem fogja megtudni.

De hirtelen ismét Edgar jutott az eszébe. Charlie megborzongott, lábai elgyengültek, s herezacskója összerándult. Gyomrát jeges kéz markolta, majd végigsimított a gerince mentén.

Remegő kézzel csukta be a pénztárcát, és csúsztatta vissza a nadrágzsebbe. Ugyanabban a zsebben egy autókulcsot is talált. Magához vette, majd a nadrágot bedobta a kinyitott bőröndbe.

Mikor lecsukta a tetejét, Mag odalépett hozzá. A férfi már védekezésre emelte a karját, de a nőnek esze ágában sem volt folytatni a veszekedést.

- Engedj oda - mondta. Charlie hátrálépett, s a nő kinyitotta a másik bőröndöt. Lehúzta magáról a hálójinget. Charlie behunyta a szemét. - Hülye bunkó - motyogta a nő. Mikor a férfi ismét kinyitotta a szemét, a nőn már egy rózsaszín bugyi volt, s éppen egy zöld nadrágot készült magára húzni. Charlie-ra vigyorogva kihúzott egy fekete melltartót a bőröndből, és a férfi arcába dobta. Ezután egy zöld pulóvert öltött magára. Sőhajtozva hasához és lelógó melleihez szorította a pulóver puha anyagát. - De jó - mondta. - Te is szerezhethnél magadnak egy-két jó cuccot, Charlie.

- Nekem jó, ami van.

- Hülye bunkó. - Kikapcsolta a gyöngysort a nyakában, és a bőröndbe dobta. Mellé hajította a gyűrűket is, majd kivette a fülbevalókat véres fülcimpáiból.

A bőröndből egy pár teniszcipőt, és hozzá való zoknit vett elő. Felhúzta őket. Belépett a gardróbba, majd mikor kijött, már egy szédzseki volt rajta. Saját ruháit is visszahozta a fürdőből, és a bőröndben lévő ruhák tetejére dobta őket. Ezután elindult körbe a szobában, hogy összegyűjtse a szétszórtnál holmikat.

- Megvan az autókulcs?

Charlie magasba tartotta a kulcscsomót, amit a nő kitépett a kezéből. Mindkét bőröndöt bezárták, majd Mag az ajtóhoz lépett. Charlie a kerekeire fordította, és a nő után tolt a bőröndöket. Kiléptek.

Keleten az ég már fakulni kezdett, de a nap még jó ideig nem fog felkelni. Az ajtó elől jó kilátás nyílt az utcára. Semmi sem mozdult. A motel előtti terület kihaltan látszott. Tíz autó állt a parkolóban.

Mag a férfi elé sietett, aki egyedül küszködött a nehéz csomagokkal. Mire sikerült levergődnie a lépcsőn, a társa már megtalálta a kulcshoz illő autót. Egy kék színű BMW volt az. A nő kinyitotta a csomagtartót, amíg Charlie keresztülcipekedett a parkolón. Bedobta a bőröndöket az autó csomagtartójába.

Mag, aki már beült a kormány mögé, kinyitotta a jobb oldali ajtót. A férfi is beszállt. Újautó-szag, gondolta.

A motor életre kelt. Mag hátrátolatott, majd a kijárat felé vette az irányt.

- Mit szó'na' egy kis autókázáshoz? - Mikor Mag ezt kérdezte, éppen kiszáguldott az útra.

- Vissza akarok menni - mondta Charlie.

- Má' vége van a mókának.

Talán mégsem, gondolta a férfi. - Nem érdekel - mondta. A nő morgott valamit, amiből Charlie egy szót sem értett, viszont az autó a Vidámpark felé indult. Az út közepén száguldottak végig, figyelmen kívül hagyva a kereszteződések pirosan világító lámpáit. A nő határozott mozdulattal fékezett, ami Charlie-t a kesztyűtartóhoz lökte.

- Fogd a holmit - szólt a nő.

Átadta a kulcsokat. A férfi kinyitotta a csomagtartót, és kiemelte a bőröndöket. Ezután az ablakon át visszaadta a kocsikulcsot Magnek.

- Mit fogsz csinálni? - kérdezte.

Mag rávigyorgott. - Világgá megyek. Ne szarjál be, hülye. Jó helyre viszem ezt a tragacsot.

Az autógumik felsikítottak, s fekete csíkokat hagytak az aszfalton. Az autó észak felé elszáguldott.

Charlie felemelte a csomagokat.

Felcipekedett a sétányra vezető lépcsőn.

Azon töpregett, hogy mennyi ideig lehettek távol. Valószínűleg túl sokáig. A móka már biztosan véget ért.

Habár sosem lehet tudni.

Néha egészen sokáig eltart.

Megszaporázta a lépteit.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Robin kimászott a hálósákjából. A reggel ködöt hozott. Dideregve ült alkalmi fekvőhelyén. Hátizsákjából tiszta alsóneműt és zoknit húzott elő, majd megkereste farmernadrágját, és ujjatlan pólóját is. Körbepásztázta a táborhelyét körülvevő homokdűnéket. Senkit sem látott, a homokbuckák pedig elég magasak voltak ahhoz, hogy elrejtsek az esetleg erre sétálók szemei elől.

Gyorsan előhúzott egy összehajtogatott pénzköteget a bugyijából, s a farmernadrág zsebébe csúsztatta. Ezután levetette a fehérneműt és a pólót, amelyekben aludt, és felhúzta a tisztát, amit az imént vett elő a csomagjából.

Összehajtogatott széldzsekijét párnának használta. Felkapta a takaróról, s így látni lehetett a vadászkést, amit a hevenyészett párna alatt tartott az éjszaka. Miután magára öltötte a dzsekijét, a borzongása alábbhagyott.

A hátizsákja oldalzsebébe dugta a kést.

Bakancsait felhúzta a lábára. A bennrekedt hideg átsütött a zoknikon, de rövid idő alatt sikerült átmelegítenie.

Felmászott az egyik homokbuckára. A tetejéről remek kilátás nyílt a hullámszó, fűcsoportokkal tarkított dűnékre, és a part végeláthatatlan vonalára. Sirályok civakodtak az alacsonyan lógó felhők alatt. Egy férfit is látott, aki a part mentén kocogott, s egy fekete kutya ügetett mellette. A strandtól távolabb, a Vidámpark környéken, egy ember fémkereső segítségével elveszett ékszerek után kutatott. Még távolabb hullámlovasok álltak egy csoportban, jellegzetes, testhez simuló ruháikban, s figyelték a hullámokkal birkózó társaikat, akik közül néhány a tarajos hullámok tetején siklott. A nagy részük éppen most indult el, hasalva a deszkán, kezükkel evezve, vagy éppen deszkáikon ülve, és a part felé igyekeztek.

Tekintete tovább siklott a hullámlovasokról, és a sétányról a strandra vezető lépcsőn állapodott meg. Egy fehér pulóverben és piros rövidnadrágban lévő lányt pillantott meg, aki éppen lefelé lépkedett a lépcsőn, s egy táska lógott az oldalán. Egyedül volt.

Azokon a lépcsőkön ereszkedett le Robin is tegnap éjjel, s most meglepődött azon, hogy milyen sokat gyalogolt még utána.

Az a kölyök, ott a bódék között igazán megijesztette. De sem őt, sem a társait nem látta az éjszaka hátralevő felében. Biztosan csavargász volt. Mi másért várta volna a haverjait, abban a késői órában?

Robin most a másik irányba fordította a fejét.

Igyekezett olyan messze kerülni a kölyöktől, amilyen messze csak tudott, így már csak néhány méterre volt a szabad strand szélét jelző kerítéstől. Mögötte, a parton már házak sorakoztak.

Dagály volt, így a homokra kifutó hullámok már a kerítés végét nyaldosták. Az éjszaka még megkerülhette volna a kerítés végét anélkül, hogy bele kellett volna gázolnia a vízbe, s így menedéket találhatott volna a kerítés mögött. De mégsem akart magánterületet megsérteni.

Itt a homokbuckák között, gondolta, sikerült jól elrejtőznie.

A kölykök nem találtak volna rá.

Azon töprengett, vajon keresték-e.

- E szépséges szűz olyan egyedül van itt ezen a kihalt vidéken, mint az én magányos szívem.

Robin megfordult. Egy férfit pillantott meg az alkalmi táborhelyét övező homokbucka tetején. Egy csavargó. Kövér és öreg, ruhája mocskos, s kezében egy botot tart. A lányt kellemetlen érzés kerítette hatalmába, mikor arra gondolt, vajon mennyi ideje bámulhatja őt a férfi. Akkor is itt bujkálhatott és leskelődhetett, mikor öltöztem?

- E. A. Poppinsack professzor - mondta, s megemelte kopott, barna keménykalapját. Vörös madártollak voltak mindkét oldalon a kalap szalagjába betűzve, s pont úgy nézett ki, mintha éppen kiterjesztette volna kicsiny szárnyait egy kövér kalapmadár. A férfi kopasz volt, de az orra alatt vastag bajuszt hordott, amelynek végeit hegyesre pödörte ki. Koszos, szarvasbőr dzsekije volt, melynek rojtjaiba belekapott a szél. Rongyos térdnadrágja egy golfozóé lehetett valamikor, s ez enyhe arisz-

tokratizmust kölcsönzött a csavargótársadalom eme amúgy is kékvérű tagjának. - A magácska felkelte elhomályosítja a napét, kedvesem. Apropos, van egy kis teája?

Robin megrázta a fejét. - Sajnos nincs - mondta.

- Oh, de nekem van. Csatlakozik hozzám? Ülünk le ide, és meséljünk történeteket a földi királyokról. - Anélkül hogy megvárta volna a lány válaszát, leballagott a dombocska túlsó oldalán. Magasra tartotta a botját. A végét még akkor is látta a lány, mikor a férfi már eltűnt a szeme elől.

Vén számár, gondolta Robin, de azért tetszett neki a férfi szemének pajkos csillogása. Ártalmatlannak tűnt A ruházata egy múlt századi orvosságos emberhez tette hasonlatossá, aki a vidéki városokat és falvakat járva, csodaszereket árult a szekere hátuljából.

A lány kíváncsian követte a homokdűnén keresztül. A férfi táborhelye közvetlen az övé mögött volt, egy homokdombokkal körülvett mélyedésben.

- Isten hozta a birtokomon - szólt Poppinsack, s összetekert hálósákjára mutatott. Robin ráült. Az öregúr lekuporodott kicsiny gázfőzője mellé, amelyen egy kannában forró víz lobogott.

- Minden, ami egy otthonhoz kell - szólt Robin.

- Ahogy mondja. Sőt nélkülöz minden olyan kellemetlenséget, mint lakbér, adó és csatornadíj. Itt a főbérlő maga a Jóisten. - Előkotort egy teafiltert szarvasbőr dzsekije kidudorodó zsebéből, lekapcsolta a főzőt a lobogó víz alatt, és beledobta a filtert a kannába, színes papírcímkéjével együtt. - Szabadna egy kicsit kiáztatnunk? - kérdezte, isten tudja kitől.

Leült egy közeli homokdűne oldalára. - Magácska Puck, vagy inkább Pip?

- Robin.

- Ah, Robin Kuk. Habár kukitlan, ha jól sejtem.

A megjegyzés nyugtalanította a lányt. Lehet, hogy ez a férfi mégsem egy ártalmatlan külön.

- Az élet egy nagy lógás, csak ne az akasztófán végezzük. Szavak. A szavak Poppinsack szenvedélyei. Néhány betű, s világok épülnek belőlük.

- Én is szoktam verseket írogatni - mondta Robin, némileg megnyugodva. - Dalokat.

A férfi szeme felcsillant. - Egy dalnok? - Ráütött a térdére, s a nadrágjából por gomolygott elő. - Akkor mi sógorok vagyunk. Énekeljen nekem valamit.

Robin mosolyogva vonakodott. - Nincs itt a bendzsóm.

- Hozza ide, és szolgálja meg a teáját.

- Miért ne? - A lány felugrott, és elviharzott. Miközben a bucka túloldalán a saját táborhelyéhez ereszkedett le, megdöbbsent azon, hogy mennyire közel van egymáshoz kettejük éjszakai szállása. Azon tűnődött, vajon Poppinsack tudatában volt-e az ő éjszakai közelségének. Végül is nem próbálkozott semmivel. A lány rádöbbsent, hogy sokkal inkább érzi biztonságban, mint veszélyben magát, a férfi közelsége miatt.

Legalább nincs teljesen egyedül.

Vajon ha a csavargászok megtalálták volna éjszaka, Poppinsack segített-e volna, botját a feje fölött forgatva?

Kezében a bendzsóval, visszaindult a férfi „birtokára”. Hangszerével leült az összetekert hálósákra.

- Magát hallottam tegnap este? - kérdezte Poppinsack.

- Én lehettem az. A sétányon zenéltem.

- Miközben én a szavakkal muzsikáltam a strandon.

- A szavakkal? - csodálkozott a lány.

- Beowulf, Tennessee Williams, Mickey Spillane. Szárnyaltam a soha fészket nem verő madárral. Egy Dámáról meséltem a Bubiknak. Közben pedig magácska remek háttérrel szolgáltatt. Kedvem lenne megismételni. Na, énekeljen nekem valamit.

- Ez egy új, most készültem el vele. Magán fogom kipróbálni.

Poppinsack mosolyogva behuntya a szemét, kezét összefonta a hasa alatt, és hátradőlt a homokon.

Robin ujjai végigfutottak a bendzsó húrjain, gyors, pattogó dallamot csalva elő. A dallamot egyszer eljátszotta, majd mikor ismét belekezdett, az ének is megszólalt.

Ma itt vagyok, holnap ott leszek,
Holnapután máshol.
Lehetek szomorú, lehetek jókedvű,

Legyek akár bárhol.
Csúsztam lenn a földön, és
Repültem a felhők felett,
De mindenhol csak az érdekelt,
Vajon merre keressetek.

Nem láttam még arcod, s nem tudom a neved,
De kutatom a helyet,
Hol táncolok, ha sétálunk,
S remegek, ha beszélsz.
A hangodtól fény gyúlik szemembe,
Vajon merre mentél.

Te vagy a hold és te vagy a nap,
És du du du du dá.
Nincsen tovább megírva,
Ezért pámpa pámpa pámpa.

Poppinsack tapsolt, és mosolyogva bólogatott. - Vándor-énekesmadár - mondta. - Udvari muzsikusom. „Hangjától fény gyúlik a szememben”, nagyon kedves.

- Ez a sor ciki? - kérdezte a lány.

- Elragadó. Magácska elragadó. Mit szólna, ha elragadnám a témat? - Feltápáskodott a homokról, kitömött hátizsákjához lépett, és kutatni kezdett benne. Néhány másodperc múlva egy kesztyűt és két csészét húzott elő belőle. Kesztyűs kézzel gőzölgő *teát* töltött az egyik csészébe, s Robinnak nyújtotta. A férfit kölniillat vette körül, de az édeskés illatfelhő mögül gyanús, áporodott szag lopózott elő. Vörös hajszálerek hálózta be az arcát. Vörös, göcsörtös orrát pontszerű lyukak terítették be, amiktől az egy hatalmasra nőtt eperre emlékeztette Robint. Vastag bajszának csapdájában ételmaradékok töltődtek, ki tudja, mióta tartó fogságukat.

Poppinsack messzebből jobb benyomást tesz, vélte a lány.

- Cukor? - kérdezte a férfi.

- Van magánál cukor?

- Egy szem sem. Viszont van rum - mondta, és egy műanyag üveget húzott elő a kabátja zsebéből.

- Nem, köszönöm.

A férfi magának is töltött a teából, beleloccsantott némi rumot, majd visszaült a homokra.

Robin a teát vizsgálta. Örülhet, ha nem talál benne valamit. Belekortyolt. - Jó - mondta.

Poppinsack a szájához emelte a csészéjét, ivott, majd sóhajtozni, csettintgetni kezdett. - És most mesélje el, hogy mi a nyavalya hozta erre a hervasztó helyre?

- Vándorolok. Járom a világot.

- Talán menekül valaki vagy valami elől?

A lány megrázta a fejét. - Miből gondolja, hogy menekülök?

- A zavaros szemeiből.

- Bolondság.

- Már mindent láttam a mennyben és a földön. A világ nekem már börtön, ezért most pokolra szállok. Szóval bolondság?

- Poe, igaz?

- Elvéreztem. Adja elő a mesét, ami a szívét nyomja. A lánynak nem volt oka arra, hogy elhallgassa az igazságot Poppinsack elől.

- Apám meghalt. Anyámnak van egy vőlegénye, aki sokkal jobban érdekli, mint én. Elindultam. Ennyi a mese.

- Hogyan szokott utazni?

- Előbb én kérdezek. Mi a maga története?

- Hogy méltó legyek a magácska tömör fogalmazásához, könyvkoldus vagyok.

- Tényleg professzor?

- Feladtam a hivatásom. De sokkal szórakoztatóbb, hogy a versek beszélnek rólam, mint az, hogy én beszélek a versekről.

- Feladta a tanítást, és azóta csak olvas?

A férfi bólintott, és nagyot kortyolt a teájából.

- És mióta van itt, Boleta Bayben?

- Mióta világ a világ, meg egy napja.

- Nem fél a csavargászoktól?

Robinra bámult, és felhúzta vastag szemöldökét. - És maga nem fél a *csavargóktól*?

- Mi is csavargók vagyunk, nem? Legalábbis a kölykök biztosan azt gondolnák.

- Mindenféle csavargók vannak - mondta Poppinsack. - Vannak ártalmatlanok, meg vannak ártalmasak. Poppinsack tudna mesélni olyan történeteket, hogy a vér megfagyna szegény kis szolgálólánya ereiben.

Robin kérdően nézett rá. - Meg akar ijeszteni, mi?

- Maga egy vándorló énekesmadár - mondta. - Okos és bátor. De mindezek ellenére magácska még gyermek, és nem ismeri a világot.

- Talán jobban ismerem, mint gondolja. Láttam már egyet s mást.

- És állt már az Isten ítélőszéke előtt, ahol átkozottakból áll az esküdtszék?

- Így is mondhatjuk - motyogta.

- Repüljön el innen. Keljen ismét útra. Fordítsa hüvelykujját Frisco vagy L. A. felé, vagy szálljon buszra, és menjen csak Palookaville-be. - A hangjából eltűnt a modorosság, és így szólt: - Tűnjön el a városból, Robin. Ha itt marad, baja esik.

A lány a férfit bámult.

- Mindenki ismerte Robint. Senki nem tudja, hová tűnt.

- Igazán megijeszt.

- Ha még ma elrepül, talán nem esik bántódása.

- Ha ennyire veszélyes itt, akkor maga miért marad? - kérdezte.

- Valóban, miért? Talán mert hableányok énekelnek errefelé. - Poppinsack kihörpintette a teáját. - Isten áldja - mondta.

Robin felkapta a fejét. - Vegyem úgy, hogy kiadta az utamat? - kérdezte.

- A barátai biztosan nagyra értékelnék az erőfeszítésemet. Fogadja meg a tanácsomat, és meneküljön el.

- Azt hiszem, el is fogok - mondta a lány a férfinak. - Ez a hely amúgy is a frászt hozza rám, és maga már körülbelül a negyedik „jóakaróm”, aki óva int ettől a helytől. - Ő is kiitta a teáját, letette a csészét a földre, és bezárta a hangszertokot. - Köszönöm a meghívást - mondta, és felállt.

- Én meg köszönöm a dalt.

A lány felmászott a homokdűne Oldalán, maga mögött hagyva Poppinsack táborhelyét.

A sétánytól néhány utcára Robin egy bisztróban megreggelizett. Szalámis rántottát meg fasírtot is kért, s hozzá pirítóst evett. Miközben jóízűen pusztította reggelijét, gondolatai visszakalandoztak az öregemberre, és a jó tanácsaira.

Gonosz csavargók. Meg hogy eltűnők. Átkozottak esküdtszéke.

Baromság. Lehet, hogy csak azért találta ki az egészet, hogy elijesszen. Talán úgy érezte, hogy betörtem a felségterületére, vagy valami ilyesmi. Az is lehet, hogy egyszerűen szereti ijesztgetni az embereket.

Habár ő maga is rémültnek látszott.

Lehet, hogy ő is hisz abban, amit a lánynak mondott, de ez még nem jelenti azt, hogy igaz az, amiről beszél. Egyébként meg jó nagy piás lehet az öreg.

Persze akár igazat mondott, akár nem, Robin tegnap éjszakai benyomásai, amelyeket a csavargók tettek rá, igazán nyugtalanítóak voltak, a kölykök pedig valóságos veszélyt jelentettek.

Éppen elég ahhoz, hogy lelépjen ebből a városból.

Miután befejezte a reggelijét, a számlát kérte. 4 dollár 80 cent állt rajta. Előhúzta a köteg papírpénzt a nadrágja zsebéből, és széthajtogatta a bankjegyeket.

Leesett az álla. A gyomra megremegett. Újra és újra átszámolta a gyűrött papírpénzeket.

Az összes bankjegy egydolláros volt.

Tegnap, miután beváltotta az aprópénzeit papírdollárosokra, hat darab húszasa volt s egy tízese.

Kirabolták?

Lehetetlen.

A pénzét mindig a nadrágzsebében tartotta, a nadrágja pedig szűk volt. Senki sem lenne képes kicsenni a pénzét a zsebéből, végképp nem kicserélni a magas címletű bankókat egydollárosokra, és visszalopni a pénzköteget a nadrágzsebébe.

Emlékezett, mikor a vacsoráját fizette ki, és a mozijegyet vette, még megvoltak a nagy címletű bankjegyei.

A mozi után egy dolcsit adott az utcai koldusnak. Ő biztosan nem vitte be az erdőbe. A pénz ott volt a zsebében, egészen addig, amíg le nem vetette a nadrágját. Tisztán látta maga előtt, hogy hálózásán ül, s dideregve vetkőzik. Akkor már nem nézte meg a pénzköteget, csak kihúzta a nadrágzsebből, és becsúsztatta a bugyijába. Aztán begyömösölte a holmiját a hátizsákba, és ő maga a hálózákba bújott. Emlékezett az érzésre, amit a pénzköteg okozott.

Ma reggel a pénz ott volt, ahová tegnap este tette. Kivette, és visszadugta a nadrágzsebébe. Senki mással nem találkozott, csak Poppinsackkel, de ő meg nem húzta csőbe.

De valaki igen.

A tegnap esti mozi, és a ma reggel között valaki ellopta a pénzét, kicserélte a húszasokat egyesekre, majd visszacsempészte a pénzköteget a helyére.

Csak egyetlen olyan időszak volt, mikor ezt végig lehetett csinálni.

Miközben aludt.

A moziban is elaludt, gondolta. Ott is megtörténhetett.

De nem tartotta valószínűnek. Elég ember volt a nézőtéren ahhoz, hogy senki se merjen egy alvó ember zsebeiben turkálni. És ha valaki meg is próbálná, biztosan nem tudná becsúsztatni a kezét egy nadrág zsebébe, amíg a viselője ülő testhelyzetben van. Biztosan felébredt volna. A nadrágja kimondottan szűk.

Nem. Bármennyire is azt szeretne volna gondolni, hogy a moziban rabolták ki, ez egyre inkább nem ment.

A pénzt csak azután vehették el tőle, miután lefeküdt aludni.

Az étterem kellemes melegsége ellenére hideg futott végig a lány hátán. Lábai szorosan összezárta. Elképzelte, ahogy Poppinsack letérdel mellé a sötétben, s lehúzza a hálózák cipzárját. Ezelőtt valószínűleg már kikutatta a bakancsait és a hátizsákját, s mivel nem talált egy centet sem, a lány testén folytatta a keresgélést. Látta maga előtt, ahogy az öregember keze végigsimítja a testét, miközben alszik, s kihasználva az alkalmat, a pénzkeresést egy kis szórakozással egészíti ki. Végezetül kezét becsúsztatja a bugyijába, végre megtalálja a pénzt, és megtapogatja ott is.

Kukitlan Robin.

A mocskos szemét.

Aztán teát adott, én meg énekeltem neki, és közben egész idő alatt nála volt a pénzem. *Megtapizott.*

Robin arca lángolt. A szíve kalapált. A teste reszketett.

Kirabolt engem, és megfogdosott, s utána barátnak tette magát.

Ezért akarta olyan nagyon, hogy elmenjen a városból.

Abban reménykedett, hogy előbb fogok elutazni, s csak utána veszem észre, hogy mi történt.

Borravalót hagyott az asztalon, felemelte a csomagját, hóna alá kapta a hangszerét, és a pénztárhoz ballagott. Miután kifizette a reggelijét, hét dollárja maradt.

Kilépett az utcára.

Most már akkor sem tudna elmenni a városból, ha ez lenne minden kívánsága.

Hét dollár szinte semmi. Túlságosan kiszolgáltatott lenne az úton.

A szégyen és a harag lázában égve, a sétány felé vette az útját.

A Vidámpark még nem nyitott ki, de a személyzet már készülődött a látogatók érkezésére. A strandon szemétszedők gyűjtötték konténerbe az előző nap maradványait, s az így összegyűjtött szemét körül néhány csavargó ólálkodott. Poppinsack nem volt közöttük.

Néhány kocogó futott a vizes homokon. Egy férfi különös gyakorlatai lassított balettre emlékeztették Robint. Egy kisiút a szülei fényképeztek éppen, miközben az négykézláb mászkált, s kezeit belefúrta a homokba. Még nem voltak napozók, hiszen a nap sem sütött, de a hullámlovasok már a bukóhullámokon egyensúlyoztak. A vízimentő már a helyén volt. Piros rövidnadrágot és fehér pulóvert viselt.

Robin már látta őt korábban.

Mielőtt Poppinsack meglepte volna.

Robin letörten vonszolta magát. Végül odaért a strandot a magánterülettől elválasztó kerítésig. Le-föl mászkált a homokbuckákon.

Elhatalmasodó haragjában ledobta a hangszertokot a homokra, s a hátizsákját levetette magáról. Kihúzta a kését a csomagból, és a farzsebébe süllyesztette.

Ha tagadni fogja, akkor mit csinálsz? Megszúrod?

Meglátjuk.

Senkinek sem hagyom, hogy hülyére vegyen!

Megtalálta a helyet, ahol az éjszakát töltötte, és ahol Poppinsack odalopózott hozzá, és...
megtapizta.

Most már tudta, hogy merre találja a férfit.

Felkapaszkodott a buckára. Mielőtt még felért volna rá, kirántotta a kést a zsebéből.

Felért a gerincre. A férfi már elment. Csak két átázott, barna teafilter feküdt a homokon.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Jeremy leballagott a strandra vezető lépcsőn. A nap már perzselt, dél felé járhatott az idő. Egy csomó csaj hevert szerteszét a homokon. Napoztak. A fiú figyelmét azonban egyikük sem vonta magára. Szemei a vízimentő-állomásra szegeződtek.

Ott volt.

Tanya.

A nagy távolság ellenére felismerte a lányt a vonalairól, napbarnított bőréről és aranyszőke hajáról.

A látványtól összeszorult a gyomra.

Szeretett volna odarohanni, karjai közé szorítani, csókolni, s testével szorosan a lány testéhez simulni.

Legalább most odamehetek hozzá, és köszönhetek neki, gondolta. Megmondom neki, hogy itt voltam tegnap éjjel, és Cowboy jött szólni, hogy elmarad az összejövetel. Ja, ezt fogom mondani. Lehet, hogy beszélgetni is fogunk.

De nem mozdult. Nem tudta rávenni magát arra, hogy akár egy lépést is tegyen.

Összeszorította a fogait.

Mint egy hülye kis szaros.

Ha legalább jobban ismerném. Talán majd ha túl leszünk az első csavargászáson. Utána már lehet, hogy barátok leszünk.

Visszasomfordált a lépcsőhöz, és felment a sétányra. Cowboy azt ígérte, hogy délután találkozni fognak, bár nem mondta meg, hogy pontosan mikor. Jeremy kószálni kezdett a sétányon, s tekintetével a barátját kereste.

Arra gyanakodott, hogy Cowboy valahol a sétány déli oldalán lehet. A legjobb játékok és attrakciók, közöttük Liz medencéje is, azon az oldalon voltak. De Jeremy a sétány északi oldalán még szinte alig járt. Hátat fordított a már megismert játékoknak, és az ellenkező irányba indult.

A sétányon hömpölygő tömeg ugyanolyan képet mutatott, mint amilyennek Jeremy tegnap látta. Számátalan elhanyagolt, koszos figura, huligánok, hangoskodó tizenévesekből álló csoportok, és néhány, de tényleg néhány sétáló, akik ápoltak, és jól öltözöttek voltak. Ezek leginkább párok vagy családok, akik a vakációjukat töltik a környéken.

Tegnap, mielőtt találkozott volna Cowboyjal, szorongást érzett a kellemetlen figurák ekkora tömege láttán. De ma már nem. Hiába volt egyedül, már nem *érezte* magát elhagyatottnak. Tudta, hogy barátai vannak a környéken. Nemcsak Cowboy, hanem Liz is a medencéjénél, Tanya a strandon, és tizenévesek, akik most még idegenek a számára, de lehet, hogy Cowboy vagy a többiek barátai, ezért Jeremy szinte már ismerőseinek érezte őket, habár nem ismert közülük egyet sem.

Úgy érezte, hogy tartozik valahová.

Egy bendzsó pattogó, csilingelő hangját hallotta a távolból. A tömeg miatt nem láthatta, hogy honnan jön a zene, de elindult a hang irányába.

Talán az a kurva zenél, aki odébb lökött tegnap éjjel?

Ment, és a muzsika egyre hangosabbá vált.

Előtte, már majdnem a sétány végénél egy kisebb tömeg vette körül a zenészt. Vagy zenészeket, hiszen a hangzás több muzsikus jelenlétét sejtette. Vannak társai? Azok hol voltak az éjszaka?

Mi lesz, ha felismer? Dühös még rám?

De hát nem csináltam semmit.

A barátait biztos nem fogja rám küldeni, mondta magának. Túl sokan vannak itt ahhoz.

Jeremy a hallgatósághoz érkezett. Keresett egy rést, ahol előrébb furakodhat.

Egyedül zenélt.

A „Köztársasági Indulót” játszotta éppen, aztán egy dixielandbe fogott. A hangzás olyan volt, mintha legalább hárman muzsikáltak volna.

A kurva átkozott jól penget, gondolta Jeremy.

És jól is nézett ki. Egyszerre volt fiús és nőies. A karjai meztelenek voltak. Kifakult ingének felső gombjai nyitva voltak, s egy szűk csíkot látni engedtek a mellkasából.

Az utolsó futam után a bendzsó elcsendesedett. A közönség tapsolt és fütyült. Néhányan előreléptek, és pénzt dobtak a hangszertokba. Jeremy már készült, hogy kereket old, ha a lány észrevenné őt a tömegben, de az egy pillanatra sem emelte fel a tekintetét a földről.

Mikor mégis megtette, Jeremy egy magas férfi mögé bújt.

- A következő zeneszámot magam komponáltam - mondta. - Ha kedvük tartja, hallgassák úgy, mintha egy háborúellenes dalt hallanának.

Játszani kezdett. Jeremy előbújt, és figyelte. A lány ugyanarra a pontra meredt, amire az előző szám előadása közben bámult. Kicsit jobbra, le, a sétány deszkapadlójára.

A bendzsó pattogó, csilingelő hangjára a lány énekelni kezdett.

Képzeld el egy tábortüzet,
Mit nem láttál még soha.
Egyik széle Labrador lesz,
Másik pedig Oklahoma.
Forró lesz a limonádé,
S forró lesz a sült krumpli.
Egy baj lesz a nagy melegben,
Nem lehet már fagyizni.
Lesz jó meleg görögdinnye,
Pepsi-Cola fortyogó,
Hogyha te is úgy akarod,
Lesz itt sok-sok ennivaló.
Hát gondold meg, hogy mi folyik itt,
Az emberiség merre halad.
Ne engeddd, hogy láng lobbanjon,
A világ fazeka alatt.

Szar, gondolta Jeremy. De a közönség nagy része tapsolt és nevetett, mintha viccesnek találták volna.

Habár a dal folytatódott, a fiúnak már elege volt belőle. Otthagyta a hallgatóságot, és elindult visszafelé a sétányon.

Hülye kurva. Viccelődik az atomháborúval. Bárcsak ne állt volna félre tegnap este. Pofon kellett volna vágni, aztán a földre teperni.

Széttépni az ingét.

Nem lett volna olyan nagy a szája.

Írhatott volna egy dalt arról, hogy milyen vidám, mikor megerősokolják az embert.

Mintha olvasott volna a gondolataiban, vagy egyszerűen csak látta a feldúltságot az arcán, egy női zsaru szegezte a tekintetét Jeremyre. Elindult a fiú felé. Egy férfi volt vele. Mindkettőjük fehér pólót, kék sapkát és rövidnadrágot viselt. Az övükön kívül semmi más nem utalt arra, hogy rendőrök lennének.

A nő bölintott, mikor a férfi mondott neki valamit, de egy pillanatra sem vette le a szemét Jeremyről.

Mi ez, pszichológus?

Megpróbálta úgy elfordítani a fejét, hogy semmi szándékosság se látszódjon belőle.

Ide fog jönni, gondolta.

Az arcát forrónak érezte. A szíve hevesen kalapált. Minden porcikája reszketett.

Nem csináltam semmit.

A nő egyenesen feléje tartott, majd elment mellette.

A fiú felsóhajtott.

Várt még néhány másodpercet, aztán a nő után nézett. Az éppen a másik rendőr felé fordult.

A rohadt kurva, gondolta. Mi a francnak bámult rám olyan hülyén?

Jól néz ki, ahhoz képest, hogy rendőr. Rájött, hogy Tanyára hasonlít. A sapka alól kilógó haj ugyanolyan aranszőke volt, mint Tanya haja. Az ő vállai is szélesek, s lábai barnák és izmosak voltak, mint Tanyáé.

Tanya nővére lehetne. Vagy az anyja.

Ez az. Lehet, hogy az anyja.

Habár ehhez azért túl fiatal.

Látta a nő melltartójának pántját a póló anyagán keresztül. Tekintetét a nő fenekére vetette, s figyelte, hogy hogyan mozog a rövidnadrág alatt.

Már bánta, hogy olyan gyorsan elfordította a tekintetét, amikor közeledett felé a nő. Csak a tekintetét figyelte. Megnézte volna a többi testrészét is.

Valaki Jeremy mögé lépett, s kezeit a fiú szeme elé tette.

Megpróbált kilépni a kezek mögül, de nem sikerült neki.

- Hé, amigo.

Megfordult, és máris vigyorgott. - Ember, te állandóan becserkészsz engem.

- Mit szólsz ehhez a zsaruhoz?

- Jó segge van - mondta Jeremy, s követte Cowboyt a sétányon.

- Nem csak a segge jó, Herceg.

- Ismered?

- Delaney járőr. Csak néhány hete van a sétányra vezényelve.

- Igazi rendőr? - kérdezte a fiú. - Vagy csak ilyen vidámparki járőr?

- Igazi. Ez közpark, amit a Boleta Bay-i Rendőrkapitányság felügyel, nem holmi szedett-vedett biztonsági szolgálat.

- Akkor éjjeliőr sincs?

- Senki. Csak a helyi zsernyákok. Szerencsére. Csak annyi a dolgunk, hogy valakit kiállítunk őrszemnek, aki jelez, ha feltűnik egy járőrkocsi. Ami egyébként nem szokott túl gyakran előfordulni. A hekusok inkább beülnek egy bisztróba, mint hogy a Vidámparkban bókálsszanak.

- Akkor ez azt jelenti, hogy még egyikőtöket sem kapták el?

- Még csak meg sem próbálták - mondta Cowboy. - Hé, odanézz! - Megállt, és fejével abba az irányba bökött, ahol az emberek éppen kikászálódtak a Billenő Kerékből. A kapun éppen egy vékony lány tántorgott kifelé, s a barátja karjába csimpaszkodott, aki maga is annyira szédültnek látszott, hogy alig tudott megállni a lábán. Jeremy húsz év körülinek vélte őket. A lány farmernadrágot viselt, amelynek már nem volt szára, s a pólója is keresztben félbe volt vágva. Ahhoz elég hosszú maradt, hogy eltakarja a melleit, de tovább már nem lógott, s így alulról szabadon hagyta őket.

Másrészről viszont a lány keményen nézett ki. Kiszőkített haja szálanként más-más irányba meredt. Fülbevaló gyanánt vörös madártollakat hordott, s ezüstszerű rúzszt használt. Rágózott.

A barátja kétszer ilyen keménynek látszott. Motoroscsizmát és rongyos farmernadrágot viselt. Derekaról kés lógott le. Sem pólót, sem inget nem viselt, így jól látható volt izmos felsőteste. Mellkasára egy törre rátekeredő kígyó volt tetoválva, s a füléből, fülbevaló gyanánt, apró bilincsek lógtak le.

Miután kiértek a Billenő Kerék kapuján, megálltak, hogy bevárják a barátaikat.

Az akkor érkező fickó szívósnak és kegyetlennek tűnt. Fején lilára festett kakastaréjt viselt, s nyakára rézkarika feszült. Ő sem viselt ruhát deréktól felfelé, de neki fekete bőrnadrágja volt. Jeremy nem látott rajta tetoválást, de neki is kés lógott az oldalán.

Barátnőjének feje borotvált volt. Vékony, fekete szemöldöke miatt arca keleties benyomást keltett. Hatalmas mellbimbói átlátszottak a pólója anyagán. Az anyag kicsúcsosodott, mintha valaki az ujjával bökné belülről kifelé. Mellei hatalmasnak tűntek kicsiny természetéhez képest. Miközben lépkedett, mellei a lépések ritmusára himbálózott. Fekete bőrszoknyát viselt, s fekete bakancsának szára majdnem a térdéig ért.

- Ezeket a csajokat nem rúgnám le az emeletes ágyról - szólt Cowboy, és követte őket, mikor azok elindultak a sétányon. Cowboy felgyorsította a lépteit, megpróbált közelebb kerülni hozzájuk. - Hogy tetszik a kopasz?

Jeremy megrémült Cowboy hangoskodása miatt.

- Töke golyó.

- Meghallják.

- Nézd a seggét. Hopp, hopp, hopp.

A társaság balra kanyarodott, és Cowboy követte őket. Megálltak Jasper Csodálatos Gyűjteménye előtt. Egy szikár öregember állt a bejáratban, s megemelte a cilinderét.

- Hölgyeim és uraim! Tekintsék meg Jasper Csodálatos Gyűjteményének megdöbbentő csodáit. Erre, csak erre! Ne hagyják ki! Nézzék meg a kétfejű gyereket, a borneói csupasz orangutánt, Ram Cho-tepet, a múmiát, és a többi ritka és kivételes csodát. Uram, lépjen be azonnal, s hozza a hölgyet is magával! Garantáltan reszketni fog a látványtól, s az ön karjai közé fog ájulni. Lépjenek be! Ennyi pénzért még a Hurrikánra sem ülhetnének fel. Tekintsék meg a gyűjteményt, amelyet Jasper Dunn, világutazó és műgyűjtő hozott létre. Nincs még egy ilyen különleges kiállítás egész Észak-Amerikában. Ajánlom tehát figyelmükbe ezt a különleges élményt. Lépjenek be!

- Fogadjunk, hogy valami átverés - mondta a kakastaréjú a társainak, elég hangosan ahhoz, hogy Jasper is meghallja. Az öregember vigyorgni kezdett. Hiányoztak a metszőfogai. - Én már voltam ilyen helyen, aztán csak hülye fényképek voltak a falon, amitől csak az óvodások szarnak be.

- Biztosíthatom - kezdte Jasper -, hogy az én kiállításom egészen más. Volt idő, sajnos, ma már nem így van, mikor a Torzszülött Parádé minden egyes kiállított darabja a maga hús-vér valóságában jelent meg a nagyközönség előtt, felülmúlva a tisztelt nagyérdemű legvadabb fantáziáját is. Fájdalom, de ez már nincs többé. Városunk nagytiszteletű polgárai elérték céljukat, s produkcióm szerencsétlen tagjai a szemétdombra kerültek, mint a tegnapi étel maradéka. Az emlékükhöz azonban megőrződött a Furcsaságok Galériájában, amely egy róluk szóló fényképsorozat, s amit megtekinthetnek, ha belépnek Jasper Csodálatos Gyűjteményébe.

- Nézzük meg - mondta a tetovált fickó, s a barátnője felé fordult.

A lány megrántotta a vállát. A félbevágott póló enyhén felemelkedett, és Jeremy megpillantotta a lány mellének fehér alját. - Én inkább éhes vagyok - mondta unott és rekedt hangon.

- Ja - szólt a kopaszra borotvált. - Együnk sült krumplit.

Jasper felemelte az egyik kezét. - Említettem, hogy a mai nap a hölgyek napja? Ők teljesen ingyen léphetnek be, egy centjükbe sem kerül, s csak a kísérőiknek kell belépőt fizetniük. Szóval, hogy döntenek? - Levette a cilinderét, és a nyitott ajtó felé intett vele.

- Én bemegyek - mondta a tetovált, és beletúrt a zsebébe. - Gyere te is, bébi. - Megragadta a lány karját, és a lépcső felé vonszolta.

A kakas is pénz után nézett.

- És *ti*? - kérdezte Jasper, vizenyős szemeit Jeremyre és Cowboyra szegezve.

- Benne vagyunk - válaszolta Cowboy.

Jeremy gyomra összerándult. - Én nem tudom - motyogta.

- Beszartál?

Nem szartam be, mondta magában. - Nincsen jegyem - nyögte.

- Nem baj - szólt Cowboy. - Nekem van egy csomó.

Eszébe jutott, hogy meg kellene nézni a lányt alulról, mikor a lépcsőn mennek fel. De mire odafordult, már a bejáratnál állt a két pár. Már csak a hátát látta, majd az is eltűnt az ajtóban. A másik lány még ott topogott, de a tarajos eltakarta Jeremy szeme elől, s így nem tudott benézni a szoknyája alá.

Jeremy rádöbbsent, hogy nem is érdekli igazán. Hiába tudná meglesni a lányokat, ha közben be kell mennie Jasper Csodálatos Baromságába.

Jaspertől amúgy is a frász kerülgeti.

Egyáltalán nem akarja látni a torzszülötteket.

Hiába mennek előtte hiányos öltözetű lányok, akkor sem akar egy levegőt szívni ezekkel az izékkel. De nem szabad, hogy Cowboy azt gondolja rólam, hogy befostam.

Elindultak a lépcsőn, s Cowboy átnyújtotta a jegyeket a csontvázszerű öregembernek.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Hát ez nagyszerű, gondolta Jeremy. Nem elég, hogy ezzel a négy bunkóval kell itt összezárva lennem, még Jasper is jön utánunk. Az öreg szarházi talán attól tart, hogy valaki el akarja lopni valamelyik büszkeségét.

Az ajtó becsukódott mögöttük, és sötétség borult rájuk. Jeremy arra számított, hogy a gyűjtemény belülről egy múzeum kiállítótermére fog hasonlítani. Ehelyett egy folyosón találta magát. Fényforrásként csak a bekeretezett képek alá szerelt homályos lámpaburák szolgáltak.

A Furcsaságok Galériája.

Az egyik lány és a barátja megálltak az első kép előtt. Ahol Jeremy állt, onnan nem látszott, hogy mit ábrázol a fénykép.

A lány kuncogott. - Egyszerre tud jönni és menni - mondta a tetovált fickó.

- Na ne - szólt a kakas. - Ezt nem hiszem el. Ez valami trükk.

Jeremy összerázkódott, mikor egy tenyér csapódott a vállára. Végigfutott hátán a hideg. - Bocsásson meg, fiatalember - mondta Jasper, és kikerülte a fiúkat. Cowboy ellépett az útjából. Minden hőködése ellenére ő is idegesnek látszott.

Jasper előresietett, majd megállt az első kép mellett. - Íme Tim és Jim, a sziámi ikrek.

- Tudunk olvasni - mondta az egyik lány.

- Lássuk az igazi cuccokat - szólt a tarajos. - Ki nem szarja le ezeket a hülye képeket.

- Ezek a fényképek a legkülönlegesebb és legbizarrabb...

- *Muszáj* ennek belelihegnie a nyakunkba? - méltatlankodott a szőke lány.

- Menjen már a hátunk mögül.

- Ahogy kívánják - szólt Jasper, és előresomfordált a folyosón, de nem tűnt el a szemük elől, hanem a félhomályban várakozott.

- Ez igen - mondta Cowboy, s levetett kalapjával oldalba vágta a kakast.

- Kapd be - szólt a tarajos.

- Elnézést, hogy mondta, baromfi barátom? Jeremy felvihogott.

- Bunyót akarsz, haver?

Cowboy már válaszra nyitotta a száját, mikor Jeremy oldalba bökte.

A borotvált fejű lány átkarolta a barátját, és így szólt: - Menjünk, Woody. Ne törődj ezekkel a pöcsösökkel. - Elfordultak, s Jeremy is Cowboyhoz fordult.

- Hagyjuk őket előremenni - suttopta.

- Nem hallottad, mit mondott ránk?

- Ezek a fickók kicsinálnak minket.

- Én nem félek tőlük.

Jeremy látta, hogy a másik pár a folyosó végén tart. Nem álltak meg egyik fényképnél sem. Nyilván ők is, mint Woody, az igazi attrakcióra voltak kíváncsiak.

Jeremy megállt Tim és Jim, a sziámi ikerpár fotója előtt. A két fiatal férfi a csípőjénél volt összenőve. A látványtól Jeremy émelyegni kezdett, de továbbra is a képet bámulta.

- Eltűnnek előlünk - sürgette Cowboy.

- Meg akarom nézni ezeket - hazudta Jeremy.

- Jó bámészkodást. - Cowboy elviharzott.

Jeremy utanaszaladt. A fényképekre csak egy gyors pillantást tudott vetni, ahogy elszáguldott mellettük, és meglehetősen boldog volt, hogy nem kellett őket tüzetesen végignéznie. Amit a rohanás közben látott, nem volt kedvére való. Látott egy férfit, akinek három karja volt, egy fonnyadt, kicsiny végtag állt ki a mellkasából, látott egy szőrös nőt bikiniben, akinek az arca kutyaééra hasonlított, látott kiöltött nyelvű férfit, akinek a nyelve majd harminc centi hosszú volt, egy kézen álló láb nélküli embert, kétfejű asszonyt, s egy másikat, kinek három melle volt, törpék és óriások, majd végül egy férfit, akinek a karja majdnem leért a földre.

A hosszú karú férfi fotója volt az utolsó a folyosón. Jasper már nem állt itt. Biztosan követte a punkokat.

Jeremy fellelegzett. Enyhén remegett, s a gyomra kavargott. A fullasztó levegő sem segített rajta, amely leginkább egy régi, elhagyott házra emlékeztette, amelyet évekre lezártak, majd később ismét kinyitottak. Inge elejét felemelve, letörölte az izzadságot az arcáról, majd Cowboy után sietett.

A sarok után egy másik folyosó következett, amely kísértetiesen hasonlított az előzőre. A négy bunkó az első attrakció előtt ácsorgott. Jasper mögöttük téblábolt, de csak fakó arcát lehetett látni.

- Várjunk - suttogta Jeremy.
- Ne legyél beszari - torkolta le Cowboy, és lassan a társaság felé ballagott.
- Rád kacsintott - mondta a tetovált fickó. Keze a barátnője hátát simogatta, a pólója alatt.
- Nem is - tiltakozott a lány, de a hangja bizonytalannak tűnt.
- Melyik fejével? - kérdezte Woody, és röhögött.

Elindultak a következő attrakció felé, s így Jeremy meglátta, hogy egy lekvárosüvegben úszkáló embriót nézegettek. Cowboy megállt az emelvény előtt, és a megvilágított üveghez hajolt. Jeremy a háttérben maradt, de onnan is jól láthatta, hogy miben mesterkedik a barátja.

Az üvegben lévő folyadék sárgás színű volt, és zavaros. Az embrió bőre is sárgás árnyalatúnak látszott. Két feje volt, s négy, tágra nyitott szeme.

Jeremy arra gondolt, hogy az embriónak talán az egyik fényképen látott kétfejű asszony lehet az anyja.

Cowboy olyan közel dugta az arcát az üveghez, hogy az orra már majdnem hozzáért. - Nézd, pont úgy néz ki, mint ez a vénember - mondta.

Jeremy nagyot sóhajtott, és elfordult. A társaság már a következő stáció előtt ácsorgott. A hajnélküli és Woody összebújtak, kezüket egymás vállára tették. A tetovált a barátnője mögé állt, s az oldalát simogatta.

- Figyelj - szólt Cowboy. Jeremy ránézett.

A fiú mindkét kezével megragadta az üveget, és megrázta. Az embrió forgott és billegett, mikor visszatette az üveget a helyére, s addig leülepedett darabkák kavarodtak fel a sárgás folyadékban.

Jeremy öklendezett, s kezét a gyomrára szorította. Elfordult, s abban reménykedett, hogy talán mégsem fog hányni. Kitorölte a könnyeket a szeméből, s meglátta Jaspert, aki mozdulatlanul állt a sötétben. Biztosan észrevette, amit Cowboy művelt, de nem szólt egy szót sem. Valószínűleg nem érdekelte.

Mire Cowboy kiszórakozta magát az embrióval, a négyfős társaság is továbbállt. Egy múmia vált láthatóvá, amit erős reflektorfény világított meg.

- Az ipse elég rossz bőrben van - kommentálta Cowboy a látványt.

Nem hasonlított azokra a múmiákra, amelyeket Jeremy horrorfilmekben vagy múzeumokban látott.

Nem volt bebugyolálva.

Ez egy kiszáritott, barna hulla volt, amit a falhoz erősített szíjak tartottak álló testhelyzetben.

Szeme nem volt, s a száját kitátotta. A jobb karja is hiányzott.

Az illendőség kedvéért egy rongydarab volt az ágyéka elé kötözve. Jeremy arra gyanakodott, hogy az öregember kötözte az ágyékkötőt a múmiára.

Mikor Cowboy lehajolt, hogy felemelje a rongyot, Jeremy behunyta a szemét.

- Hoppá - kiáltott Cowboy. - Ezt nézd meg.

A fiú kinyitotta a szemét, de gyorsan elfordította a fejét a múmiáról. Még két kiállított attrakció volt a folyosón. A négyfős társaság már befejezhette a bámészkodást, hiszen a folyosó végénél jártak. - Lemaradunk a csajokról - szólt Jeremy.

- Akkor menjünk. - Cowboy felállt, és előresietett.

Mikor elérte a következő kiállítóhelyet, lelassította a lépteit. Szembefordult vele, de még mindig a folyosó vége felé bámult, mintha nem tudná eldönteni, hogy a lányok, vagy a kiállítás érdekli-e jobban.

A kiállítás győzött.

Jeremy is odanézett, de igyekezett olyan messze maradni, amennyire csak lehet. - Voltál már korábban is itt? - kérdezte.

- Soha nem érdekelt ez a baromság. Ezt a gusztustalan Jaspert meg ki nem állom. Jézusom, nézd azt a micsodát.

Az a micsoda egy hatalmas pók volt.
Jeremy ránézett, majd gyorsan továbbsietett.
Bízott benne, hogy döglött, és ki van tömve.

Ha nem lenne az, akkor ketreben kellene tartani, és nem lehetne szabadon kiállítani mindenfajta rács nélkül.

Jeremy a töpörített fejekhez lépett, amelyek apró talpazatokon voltak kiállítva. Szinte megkönnyebbülésként vizsgálta a majomszerű arcokat, melyeknek csukott szemük és szájuk volt, így szinte barátságosnak hatottak az eddig látott rémségekhez képest.

Meghallotta Cowboy hangját. - Jasperus Giganticus. - Úgy hangzott, mintha olvasná. - Új-Zéland őserdejében gyűjtötte Jasper Dunn, 1951. április 10-én. Szegény pára - tette hozzá, már természetes hangon. - Gondolom, az anyja jól elhupálhatta, hogy ilyen döggel állított haza.

- Van itt néhány összetöpörített fej - szólt Jeremy, s abban bízott, hogy talán el tudja csalni Cowboyt az elől a rohadt pók elől.

- Igen? Ismerem valamelyiket?

A fiú hallotta Cowboy lépteit. - Igen. Hmm. Na, menjünk. - Cowboy nem nézte meg közelebből a fejeket, hanem továbbment.

Jeremy követte. Mielőtt még befordultak volna a sarkon, visszanézett a pókra. Az nem mozdult, mióta utoljára látta. Persze hogy nem, mondta magában. Hogy is mozdulhatott volna.

Befordult a sarkon, és hirtelen megtorpant. Arra számított, hogy a punkok már biztosan a folyosó felénél fognak járni, de ehelyett az első kiállítóhely előtt tolongtak.

A gyűjtemény soron következő darabját üveg alatt tartották. Jeremy nagyszerűen átlátott az üvegen. A lény döglöttnek látszott.

Ez is, mint a múmia, bőrszíjakkal volt kifeszítve.

- Ez nem is borneói csupasz orangután - mondta a tetovált.

- Honnan tudod? Láttál már olyant? - kérdezte a barátnője.

Ez tényleg nem hasonlít egy orangutánra, gondolta Jeremy. Sokkal inkább olyan, mint egy óriási, két lábon járó gyík, aminek a pikkelyei helyett fehér, sima bőre van. Majdnem két méter magas lehetett, és csupasz, fehér bőre csigáéra emlékeztetett.

- Mi a franc ez valójában? - kérdezte a tetovált, s Jasper felé fordult, aki néhány lépésről figyelte őket.

- Figyelmükbe ajánlom a kiállított látványosságok mellett elhelyezett ismertetőket - mondta Jasper.

- Ez gumiból van - szólt Woody. - A világutazó egy lomtalanításon vette Hollywoodban.

- Ja - helyeselt a barátnője. - Láttam én ezt egy filmben.

- Biztosíthatom önöket - kezdte Jasper -, hogy az itt látható lény eredeti, akár a gyűjteményem többi darabja. Kevesebb mint tíz évvel ezelőtt ez a lény még mozgott, és lélegzett. Néha dühöngött, s egyszer erőszakolt és gyilkolt is.

- Na ne - motyogta Woody.

- Szerintem rád hasonlít, csak nincsen neki taraja.

Jeremy gyomra összerándult.

Woody megpördült. A szemei majdnem kiugrottak a helyükből. Száját eltátotta. Hangosan zihált, de nem mozdult.

Keze lassan a derekáról lógó kés felé indult. Kinyitotta a tartóját, előhúzott egy bicskát, és nekiállt kifeszíteni a pengéjét.

- Hohó - mondta Cowboy. Vigyorogni kezdett, megemelte a kalapját, majd sarkon fordult, és futásnak indult.

Jeremy követte a példáját.

- Kapjuk el őket - hallották Woody ordítását.

Cowboy kirúgta az ajtót. Napfény öntötte el Jeremy szemét. Hunyorogva látta, hogy Cowboy átugrik a korláton, és lehuppan a sétányra. Ő is utánaugrott. A lábai elérték a sétány deszkapadlóját. A térde összecsuklott, s beverte őket a deszkába. Sziszegve próbált felállni. Valaki a hátára érkezett, és lenyomta a talajra.

- Kibelezlek, faszfej - hallotta Woody hangját.

Érezte, hogy belekapaszkodnak a hajába. A feje hátrafeszült, a hajtövét égette a fájdalom, és *tudta*, hogy Woody azonnal elmetszi a torkát. Ehelyett a fickó a haját előrerántotta, s a homlokát többször beleverte a sétányba.

- Hé, csövi - hallotta Cowboy hangját. - Ő nem csinált semmit.

Cowboy hangja.

Woody leászott Jeremy hátáról, s a fiú még mindig arra számított, hogy Woody belemártja a kését, mielőtt otthagyná.

- Ide gyere, faszikám - kiáltotta Woody.

Jeremy négykézlábra tápászkodott. Mikor felemelte a fejét, mind a négy pontot Cowboy körül látta, aki meg sem próbált elmenekülni. Farkasszemet nézett velük, és vigyorgott rájuk.

Mindkét fickó a kezében tartotta a kését, és visszavigyorgott Cowboyra.

A járókelők azonnal félkört alkottak a kialakulni látszó látványosság körül. Izgatottak voltak, s türelmetlenül várták a küzdelem kezdetét. Mintha valami *előadást* figyelnének.

- Akkor láttam utoljára ilyen nagy rakás szart - kezdte Cowboy -, mikor felálltam a klotyóról.

Ez hülye, gondolta Jeremy.

A tetovált szúrt. Cowboy könnyedén ellépett előle, de a kés mégis megsebesítette az alkarját.

- Te patkány.

Woody ez idő alatt a fiú hátába került.

Jeremy felugrott a földről. Előrevetette magát, és elkapta Woody bokáját. Miközben a fickó botladozott, a barátnője odarohant, és rátaposott Jeremy alkarjára. A fiú felordított. Mikor a lány ismét felemelte a bakancsát, hogy lesújtson vele, Jeremy elrántotta a kezét, és igyekezett elgurulni a lány közeléből. De az követte, és mikor a fiú éppen a hátán feküdt, a bakancs rátaposott a hasára.

Egy pillanat erejéig nagyszerű látvány tárult Jeremy szeme elé. Mikor a lány rálépett a hasára, a fiú tökéletesen belátott a levágott póló alá. Látta a gömbölyű melleket és a barna mellbimbókat. Erre a pillanatra már régóta várt.

Ez az, gondolta.

De a következő pillanatban már úgy érezte, hogy a levegő kiszökött a tüdejéből, és szemgolyói ki akarnak ugrani a helyükről.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Egy csavargó csapott az előtte álló nő felé. Az apró magnetofon kirepült a nő kezéből, s majdnem egy járókelő arcába vágódott. Mikor a nő elfordult a csavargótól, hogy a magnetofon után nyúljon, Dave rögtön felismerte Gloriát.

- Sztárriporter akcióban - szólt Joan.

- A francba - morgott Dave.

Joan leakasztotta gumibotját az övéről, és a csavargó elé állt. Dave Gloriához lépett. A nő a magnetofont éppen a füléhez tartotta, hogy kiderítse, él, avagy már halott a szerkezet.

- Gloria.

A férfira nézett. Egy pillanatra ijedtnek és zavarodottnak látszott, de aztán mosolyogni kezdett. - Oh, te vagy az.

- Igen, én. - A férfi nem tudta palástolni a kelletlenséget a hangjában. - Mi a nyavalyát keresel itt?

- Éppen interjút próbáltam...

- Kérem ne, kérem ne!

- Pofa be. - Joan a csavargót Gloria felé taszigálta. A férfi vizenyős szeme rémültnek látszott.

Gloria sóhajtozva megrázta a fejét. - Ne bánts. Engedd el. Nem csinált semmit. Én... tolakodtam be az ő életébe. - Ránézett a csavargóra. - Szörnyen sajnálom. Nem akartam bajba keverni.

- Hadd menjen - szólt Dave.

- Na tűnés - mondta Joan a csavargónak, és a gumibotját visszaakasztotta az övére.

A férfi eloldalgott, s közben valamit motyogott.

- Mindkettőtöktől elnézést kérek - mondta Gloria. Joan mosolyogva megrázta a fejét, és így szólt: - Nem gond. Jól vagy?

- Jól. Nem akartam gondot okozni, csak kíváncsi voltam, hogy látják a csavargók maguk a problémát... de ellenállásba ütköztem. Nem bíznak bennem.

- Ez mind paranoiás - mondta Joan.

- Miért nem keresel magadnak egy másik témát - kérdezte Dave. - Soha nem fogsz egyenes választ kapni...

- RENDŐR!

Dave elfordult Gloriától. Egy gyerek, tíz-tizenegy éves lehetett, rohant át a tömegen, s közben hadonászott. - RENDŐR! - kiáltotta újra. - Verekedés! Kések! - Lelassított, mikor a közelükbe ért. - Valakit meg fognak ölni! Az Elvárásolt Kastély előtt!

Dave lekapta a rádiót az övéről. Benyomta az adógombot. - Segítséget kérünk a Vidámparkba. Dunn elé. Küldjenek mentőt. - Visszaakasztotta a rádiót, és Joan után sietett.

A lány addigra hagyta már a lihegő gyereket is. Dave rákapcsolt, de így sem érte őt utol. Nem tetszett neki az a lehetőség, hogy Joan ér a helyszínre először. Semmit sem tudnak a kialakult helyzetről. A gyerek azt mondta, hogy kések is vannak. Többes számban. Akkor legalább kettő, de lehet sokkal több is. Dave szeretett volna többet megtudni.

Hamarosan minden kiderül.

- Várj - kiáltotta Joannek. A lány nem lassított.

- A francba - motyogta.

Minden aggodalma és félelme ellenére Dave megcsodálta a lány gyönyörű mozgását. Fantasztikusan gyors. Ahogy az útjába kerülő embereket kerülgette, az olyan volt, mint mikor O. J. Simpson cselezett végig a pályán fénykorában.

Átkozottul jó mozgása van.

Még egy utolsó pillantást vethetett Joan kék rövidnadrágjára, majd elnyelte a tömeg a lányt a szeme elől.

A nézősereglet, ami Jasper Csodálatos Gyűjteménye előtt tolongott, a bendzsós lány közönségére emlékeztette Joant. Csak itt többen voltak. Mikor megjelent, néhányan eliszkoltak. A többi sem ácsorgott egy helyben, hanem izegtek-mozogtak, s kiabáltak.

Nekiállt átfurakodni a tömegen. Embereket félrelökve kiabált: - Menjenek az útból! Rendőrség! Álljanak félre! Mozduljanak már meg! - Néhányan meg sem moccantak. Nem akarták, hogy vége szakadjon a látványosságnak. Félre kellett hogy lökje őket az útból.

A bámészkodók belé könyököltek.

Valaki megrántotta a nadrágja hátulját, s érezte, hogy meg is tapogatja, mielőtt elütötte a kezét.

Sikerült áttörnő az embergyűrűn.

Mintha egy arénába érkezett volna.

- RENDŐRSÉG! - ordította, s megpróbálta kivenni, hogy mit is lát valójában. - HAGYJÁK ABBA!

Egy tizenéves véres arcú fiú éppen beletérdelt egy lány hasába, akin csak egy levágott szárú farmernadrág volt. A beletérdelés pillanatában a lány feje felemelkedett a talajról.

Egy másik lány, akin bőrszoknya és elszagattott póló volt, éppen feltápaszkodott, és a fiúra vetette magát. Mindhárman egy vonagló masszává forrtak össze.

Gumibotját felemelve, Joan a másik csapat felé fordult.

Rájuk kellett volna először figyelni.

Odarohant.

- RENDŐRSÉG! - kiáltotta.

Az egyik, akinek piros kakastaréj volt a fején, felállt, és Joan felé indult. Jobb kezében egy kést tartott, míg a balban egy lemetszett fület.

Mögötte egy kölyök terült el a sétányon, és kezét a fejére szorította. Egy másik fickó, nyilván a kakastarajos társa félrelökte a kölyköt, és nekiállt feltápaszkodni.

- SENKI NE MOZDULJON! - kiáltotta a lány. Szeme sarkából mozgolódást vett észre, s mikor egy pillanatra odanézett, látta, hogy a két lány menekülni kezd. Joan eddig azt gondolta, hogy ők is áldozatok, de most meggyőződhetett az ellenkezőjéről. A tömeg szétvált előttük. A kölyök ottmaradt, felült, s fehér pólójába törölgette a vért az arcáról.

Joan szeme már ismét az előző társaságon volt. Mindkét fickónak kés volt a kezében. Egymásra néztek.

- DOBJÁK EL A FEGYVEREIKET!

Aki az imént tápaszkodott fel az áldozat mellől, megrázta a fejét, mire aki a fület tartotta a kezében, követte a példáját.

Joan megfontolta, hogy előveszi a fegyverét.

Jó, gondolta. Aztán lelövök néhány nézelődőt.

- DOBJÁK EL! - Ez már Dave hangja volt, és a lány háta mögül érkezett.

A vigyorgó fickó, fején a kakastaréjjal, betömte a szájába a lemetszett fület, majd rágni kezdte. *Nem fogják tudni visszavarni, faszfej*, gondolta Joan.

A fül kirepült a fickó szájából, és Joan jobb melle fölé ragadt, mikor gyomorszájon rúgta a tarajost. Szabadon lévő tenyerét ráborította a földre, és abban a pillanatban már ismét rúgott, állon találva az összegörnyedt vagányt. Vér és fogdarabok repültek ki a szájából. A kése berepült a tömegbe, majd ő maga elterült a sétányon, és nem mozdult.

A barátja menekülni kezdett. Az egyik bámészkodó nem ugrott el előle időben, s azonnal kés szúródott a hasába. A tetovált fickó félrelökte a jajgató férfit, és berohant az azonnal szétnyíló tömegbe.

- Elkapom - mondta Dave.

Mikor Dave a fickó után iramodott, Joan leguggolt a kölyök mellé. - Nálam van a füled - mondta. - Vissza fogják varni. Jobb lesz, mint újkorában. - A lány bízott benne, hogy így lesz. Észrevett még néhány sebesülést a fiú testén.

Szirénát hallott.

- Mindjárt itt lesznek a mentők. Tarts ki.

- Mi mást tehetnék - nyögte a fiú.

A lány felugrott, és a hasba szúrt férfihoz rohant. A vértlen áldozat eszméleténél volt, mindkét kezét rászorította a sebére, nyöszörgött, és a sarkával a sétány deszkapadlóját kaparta.

A lány szabad kezével megsimogatta a férfi karját. - Minden rendben lesz. Szorítsa erősen a kezét a sebére. Már itt vannak a mentők.

Felállt és elindult, hogy megnézze a fiú sebtét, hátha szüksége van elsősegélyre, mielőtt ideérnek a mentők.

Dave átlendült a korláton, és lehuppant a homokra. Mikor a lába elérte a talajt, előreleandult, s a vállán átfordult. Mikor körülnézett, sehol sem látta a fickót rohanni. Hátrafordult, s abban a pillanatban az üldözöttje kirohant a sétány alól, és felé iramodott.

Már nem volt idő kitérni a kés elől.

Ahogy a penge közeledett, elrántotta a felsőtestét, így a kés, ahelyett hogy a mellkasába hatolt volna, csak az oldalát sebesítette meg. Fájdalmat nem érzett, de hallotta a késpenge szisszenő hangját, s néhány pillanat múlva érezte, hogy valami melegség folyik végig a karján.

Elkapta a támadója csuklóját, s a másik kezével rávágott a könyökére. Hallotta a roppanást, és érezte, hogy kifícamodik a könyökízület. A fickó felordított, és eldobta a kést.

Dave lerántotta a homokra. Rátérdelt, és kifícamodott karját a hátához feszítette. A fickó felüvöltött, de már képtelen volt ellenállni. Dave megbilincselte.

Jingles a hátát egy cölöpnek támasztva ült a sétány alatti sötétségben. A hasa még mindig fáj a kölyök térdétől. Úgy érezte, hogy az segít, ha lábait erősen a melleihez szorítja.

- Mióta vagyunk itt? - kérdezte Lorna.

- Ki tudja? Talán egy órája. - Lehet, hogy régebben, gondolta Jingles. Mintha már napokkal ezelőtt hallotta volna a szirénákat. Összepisilte magát, mikor a kölyök beletérdelt a hasába, és az átázott rövidnadrág hideg borogatásként tapadt rá az ágyékára. Nem sokkal később égetni kezdte a bőrét, és erősen viszketett. Úgy érezte, már egy örökkévalóság óta ücsörögnek itt. - Lehet, hogy már órák óta - tette hozzá.

- Szerintem a zsaruk már felszívódtak - mondta Lorna.

- És akkor?

- Talán már kimehetünk.

- Persze. Hogyne. Csak valami elkerülte a figyelmedet. Elvesztettem valamit. A rohadt kis görény.

- Akkor most mit csinálunk?

- Nem tudom. - Jingles felállt, és hagyta a nadrágját egy kissé lecsúszni, hogy a nedves ruhadarab elváljon a fenekétől. Körbefordult, és a cölöpök erdejét bámulta. Keskeny csíkokban elővillant a napsütötte tengerpart. Látott néhány strandolót, akik éppen a víz felé tartottak. - Mi lenne, ha kimennél, és szereznél nekem valamit földre? - vetette fel a lány.

- Lopjak el egy bikinit?

- Vagy egy törülközőt.

- Még mit nem. A zsaruk engem lekapcsolnak, te meg itt ülhetsz ítéletnapig.

Jingles megkerülte az egyik póznát, és Lorna elé állt. - Van nálad pénz?

- Az autóban hagytam az erszényemet.

- Én is. A francba. Az üzletek felettünk tömve vannak minden kacattal. Mi lenne, ha felmennél, és lopnál nekem valamit?

- Térj már észhez. Nézz rám.

Összeszagatott pólójára bökött. - Hova tudnék én bármit is elrejtetni, mi?

Jingles megrázta a fejét. Semmit sem lehet a barátnője ruhája alá dugni, ez biztos.

- Nem kell eldugnod. *Húzd fel* - magyarázta Jingles. - Magadra húzol egy pólót, és azt fogják gondolni, hogy a tiéd.

- Felejtsd el. Nézz rám. Úgy nézek én ki, mint aki be tud szambáznai egy boltba anélkül, hogy ne engem figyelne az összes eladó?

- Hát nem - ismerte el Jingle. Lornának igaza volt. Végignézett borotvált fején, és rongyos pólóján. A járókelők még a küzdelem előtt is megbámulták. Az alsóajka most dagadt volt és véres, bal vállát pedig szabadon hagyta az elszakadt póló, és bal melle is részben fedetlen volt. Mindenki őt bámulná. Ki ezért, ki azért.

- Ha csak meglátna - kezdte Lorna - egy rohadt boltos, azonnal szólna a zsaruknak.
- Ha fickó, akkor nem biztos - szólt Jingles.
- Azt már nem. Felejtsd el.
- Akkor el kellene menni az autóhoz - javasolta a lány.
- Woody bezárta.
- Törd be az ablakot.
- Megölne.
- Senkit nem fog megölni. Lehet, hogy már rács mögött van. Betöröd az ablakot, kiveszed a pénztárcát, és veszel nekem...
- Hülyének nézel? Törjek fel egy autót fényes nappal?
- Én megcsinálnám helyetted.
- Könnyű ezt mondani.
- Add ide a pólódat. Kimegyek, és szerzek valamit.
- Kösz, inkább ne. Itt hagynál egyedül? Téged elkapnak, én meg itt fogok megöregedni. - Szemében bizalmatlanság csillant. - Ez még viccnek is rossz. Majd én szerzek valamit.
- Talán igen, talán nem.
- Ne csináld. Barátnők vagyunk. Nem hagynálak itt. Ki fogunk találni valamit.

Jingles végighúzta a kezét a nadrágja ülepén. A fenéke hideg volt és nedves. Körmeit végighúzta a nadrág anyagán. Ez jólesően bizsergette az ágyékát. Szemét behunyta.

Még ha le is tudná imádkozni Lorna pólóját, soha nem tudná meghálálni neki. Lornának semmi sem volna elég. A srácokért is le kellene rakni az óvadékot, igen sürgősen. Jinglesnek egyáltalán nem tetszett ez a helyzet, hogy barátnőjétől függ mindannyiuk sorsa.

- Nézd - kezdte Lorna -, mi lenne, ha megvárnánk, míg besötétedik, és utána kilopóznánk, és szereznénk neked valami ruhát? Jó az ötlet?

- Ahhoz *órákig* kellene itt maradnunk a sötétben.
- Van jobb ötleted?

Jingles megrázta a fejét. - Azt hiszem, nincs.

Leültek, és várni kezdtek. Mindketten egy-egy cölöpnek támasztották a hátukat, s elrejtve maradtak a tengerparton sétálók előtt, akik ha be is néztek a sétány alá, csak sötétséget láthattak. Kis idő múltán Lorna elnyúlt a homokon, karját összefonta a feje alatt, és behunyta a szemét.

Jingles hallgatta a partot mosó hullámok morajlását, a feje felett kopogó lépteket, távoli kintorna muzsikáját, és a Hurrikán fel-felerősödő dübörgését.

Nem sok látnivaló volt a sétány alatt. Homok, elhajigált üvegek, zacskók és csomagok, amelyeket nyilvánvalóan idebújt piások dobáltak széjjel, oszlopok, mint megannyi telefonpózna, és néhány, a sétányon álló épület alapzata.

Nem sok alapzatot látott maga előtt. Az építmények nagy része az oszlopokon álló sétányra épült, s csak a jelentősebbek kívántak betonból készült alapzatot. A sétány alatti terület szinte teljes sötétségbe burkolózott.

Kószálhatnak az oszlopok között, hogy jobban menjen az idő, gondolta a lány. Talán találnának egy másik kijáratot.

És akkor mi lenne?

Lehet, hogy közelebb kerülnének a parkolóhoz.

Ha fény látszana valamerről, arrafelé biztosan ki lehetne menni.

Másrésről viszont semmi kedve sem volt elindulni a sötétség felé. Mi van, ha van ott valaki?

Jingles arra gondolt, bárcsak ne jutott volna ez az eszébe.

Hiába próbálta, nem tudott szabadulni a gondolattól.

Lehet itt egy csomó piás, meg mindenféle perverz alak.

Megpróbál nem elaludni, és akkor senki sem tudja észrevétlenül megközelíteni őket. Volt egy keskeny fénycsík köztük és a sötétség között. Az első gyanús jelre kirohan innen, akár van rajta póló, akár nincs.

Megvárjuk a sötétséget, gondolta, mikor már tényleg semmit sem fogunk látni.

De még mindig ez tűnt a legjobb megoldásnak. Még ha lenne is rajta valamilyen ing, akkor is attól kellene tartaniuk, hogy a zsaruk lekapcsolják őket, ahogy kidugják az orrukat a sétány alól.

Nincs itt rajtuk kívül senki, mondogatta magának.

Azonban továbbra sem szeretett a sötétség felé nézni.

Inkább a közeli alapzatot nézegette. Úgy vélte, hogy az Elvárásolt Kastélyhoz tartozhat, ami Jasper Gyűjteménye mellett áll, s két emelet magas volt, így biztosan szükséges, hogy alapzata legyen.

Az előre gyártott, szürke betontéglákból álló építmény egészen a sétány padlójáig emelkedett. A szürke falat otromba rajzok és feliratok tarkították, amilyeneket Jingles általában nyilvános illemhelyek falán látott, és néha maga is gyarapította őket. A feliratok között képregényszerű rajzok is szerepeltek, közöttük koponyák, pókok, kígyók és megcsonkított testek. A különböző mondatok már olyan sűrűn voltak egymás hegyén-hátán, hogy a szavaik teljesen összekeveredtek. A legtöbbjük szexuális tartalmú volt, de szerepelt köztük néhány, amelyik nyugtalanítani kezdte a lányt. „Iszunk a véredből”, „Vigyázz”, „Sátáni törvények”, olvasta a lány újra és újra.

Az egyik mondat néhány, a falra keresztbe-kasul felerősített deszkához csalogatta a szemét.

Jingles arra gondolt, a palánkok talán egy nyílást takarnak, amely nyílás az épületbe vezethet. Néhány csavargó biztosan kibontotta a falat, abban reménykedve, hogy menedéket talál az elhagyatott Elvárásolt Kastélyban. A deszkákkal biztosan a nyílást akarták elrejteni.

Sötétedés után, gondolta, ez a hely nyüzsögni fog a csavargóktól.

Akkor már nem szabad itt lennünk. Mikor lemegy a nap, elpucolunk innen.

De mielőtt még tényleg lement volna a nap, megérkezett a köd. A még kivehető terület egyre szűkült a lányok körül. Néhány perc elteltével a szürke falon lévő graffitik belemosódtak a félhomályba, így a lány megszabadult a nyugtalanító feliratok és rajzok látványától. A köd érkezése azonban a délutáni melegnek is egy pillanat alatt véget vetett.

Jingles dideregve előredőlt. Négykézláb kinézett a strandra. Az ég szürke volt, s gomolygott a köd.

Néhány sétálót látott a parton. Tisztán kivehette őket.

A köd elég sűrű volt ahhoz, hogy eltakarja a napot, de mégsem jelentett volna elég segítséget, ha megkísérlik a menekülést.

A homok még melegebb volt, mint a levegő, ezért Jingles elterült a cölöp mellett. Karját párna gyanánt az arca alá tette. Így már sokkal jobban érezte magát. A hűvös szél ugyan simogatta a hátát, de mellét és a hasát belefúrta a kellemesen langyos homokba.

Elfordította a fejét. Lorna még mindig aludt.

A halvány fényben ismét megakadt a szeme a Kastély alapzatának falára erősített deszkákon.

Ha megpróbálná elmozdítani azokat a palánkokat...

Lehet, hogy jó meleg van odabent.

Összeszorította a fogait, hogy ne koccanjanak össze a didergéstől.

Ott várnánk meg a sötétedést. Melegben és biztonságban.

Jingles feltápászkodott. Térden állva lesöpörte magáról a homokot, majd Lornához mászott, és felébresztette a lányt.

Lorna az oldalára feküdt, összegörnyedt, és átkarolta a térdét. - Istenem, de hideg van!

- Gyere, menjünk.

- Micsoda?

- Majd meglátod.

Lorna követte Jinglest a szürke falon lévő deszkákhoz. - Mit csinálunk?

- Szerintem be tudunk menni.

- Menjen a fene.

- Inkább itt fagyoskodsz?

Jingles bedugta az egyik kezét a deszkák alá, és megrántotta őket.

Arra számított, hogy a palánkok a falhoz vannak szögelve.

De a látszólag összetákolat alkalmatosság úgy nyílt ki előttük, mint egy ajtó.

Ez egy ajtó!

Jézusom. Ugyan az ajtó mögött teljes sötétség tátongott, de a kellemes meleg mégis csalogatóan hatott a lányokra.

- Nekem ez nem tetszik - motyogta Lorna.

Nekem se, gondolta Jingles. Ez egy ajtó. Egy titkos ajtó. Egyáltalán nem tetszett neki. De a meleg csodálatos volt.

- Itt meleg van - mondta. - Menjünk. Jingles belépett a hasadékon. Lorna követte. Jingles behúzta maguk mögött az ajtót.

- Ez jó - mondta. A kellemes meleg jólesően simogatta végig a bőrét. Már nem vacogott.
Felsóhajtott. - Ez jó, mi?
Kezek ragadták meg a testét.

TIZENHATODIK FEJEZET

Zuhanyozás után Dave levette magáról az átázott kötést, amit még az ambulancián kapott. A vágás, ami néhány centire volt a jobb mellbimbója alatt, és tíz centi hosszú lehetett, az öltések miatt most leginkább cipzárra emlékeztette. Ugyan a késpenge áthatolt a bőrön, de sem bordát, sem mást nem sértett meg.

Ha egy kicsit lassabban ugrott volna félre...

A gondolattól, hogy a kés akár a mellkasába is fúródhatott volna, szédülni kezdett.

Szerencséd volt, mondta magának.

Tiszta gézt vett elő, és bekötötte a sebét.

A hálósobában megfésülködött, majd köntöst húzott magára. A konyhába ballagott, s egy üveg hideg sör jelent meg lelki szemei előtt. Mikor kinyitotta a hűtőszekrényt, megszólalt a csengő.

Nem számított Gloria látogatására. Ez már akkor eldőlni látszott, mikor Gloria összetalálkozott Joannel az ambulancián. Igyekezett fesztelennek látszani, de a férfi már látta a viharfellegeket, amelyek Gloria, de leginkább a saját feje fölött gyűltek. Mindezek ellenére azért biztosan el fog jönni, és gratulál, de az is lehet, hogy interjút kér az *Esti Hírek* számára.

A brutális zsaru és a fiataikorú elkövető.

Semmi kedve sincs okoskodni. Jó lenne, ha valamikor máskor jönne Gloria.

Aztán lehet, hogy nem is ezért jött, gondolta, miközben az ajtóhoz ment. Lehet, hogy csak ápolgatni akar. Egy kis simogatás a megfelelő helyen igazán rám férne.

Kinyitotta az ajtót.

- Halló, bajnok.

Érezte, hogy mosoly terül szét az arcán. - Chuck Norrisné személyesen.

- Hoztam egy kis orvosságot - szólt Joan, és a melléhez szorított papírzacskóból egy üveg pezsgőt húzott elő. Dave látta, hogy még egy pezsgősüveg kandikál ki a barna papírzacskóból.

- Gyere be - mondta.

A lány megrántotta a vállát. - Csak be akartam dobni hozzád ezeket. Nem akarlak zavarni.

- Én viszont azt akarom, hogy zavarjál. - Behúzta a lányt, és becsukta az ajtót. - Mintha otthon lennél. Magamra kapok valami ruhát.

- Miattam igazán nem szükséges. - Mikor rádöbbsent, hogy a szavai könnyedén félreérthetők voltak, elvörösödött.

- Azonnal jövök. - A férfi berohant a hálósobába, ledobta magáról a köntöst, nadrágot és inget húzott, s lábát beledugta egy pár mokaszinba. Visszasietett a nappaliba.

Joan éppen a dohányzóasztal fölé hajolt, s rátette a kisimított papírzacskóra a két üveg pezsgőt. A férfira mosolygott, felegyenesedett, s kezét beletörölte a szoknyájába.

A szoknyája igen-igen rövid volt. Tulajdonképpen egy ruha volt rajta, amely cipzárral záródott köldöktől egészen a nyakig. Helyesebben záródott volna, de a kissé lehúzott cipzár egy keskeny csíkot tett láthatóvá a lány mellkasából. A ruha ujját feltúrta a könyökéig.

- Tetszik a szerelésed - mondta Dave. - Harolddal fogsz találkozni?

- Kétlem. Csupán a te felvillanyozásod érdekében vettem fel ezt a ruhát.

- A nagyfeszültség nagyon veszélyes.

A lány nevetett. - Jó. A feladatot máris végrehajtottam. Kimentek együtt a konyhába.

- Hogy érzed magad? - kérdezte a lány. - Csúnyán megsebesítettek.

- Nem olyan vészes. - A seb, mintha meghallotta volna a férfi könnyelmű szavait, lüktetni kezdett, pedig csak két pohárért nyúlt fel a konyhaszekrénybe. Felszisszent.

Joan a férfi vállára tette a kezét. - Nem kell úgy kapkodni. Lazíts.

- Mi van a másik fickóval?

- Most voltam a kórházban. - Joan elvette a poharakat a férfitől, és a nappali felé indult. - A fogorvosok túlórázhatnak a pofáján. Azt mondták, hogy a kölyök füle is rendben lesz. Ugyan egy kicsit megrágtá az a barom, de már ismét a helyén van.

- Hála a villámgyors lábadnak - mondta Dave, s hangjából őszinte csodálat csengett ki. - *Kicsináltad* azt a fickót.

Joan szemében valami zavarodottság villant meg. A szája szeglete lefelé görbült. - A dokiknak is ez a véleményük.

- Viccelsz?

- Még nem nyerte vissza az eszméletét. - És visszafogja?

- Nem tudják. Jézusom.

- Ezt csak magának köszönheti. Nem volt szerencséje. Inkább igyunk. Üljetek már le!

Dave óvatosan leereszkedett a kanapéra. Lassan hátradőlt, és figyelte, ahogy Joan lebontja az alufóliát a pezsgősüveg tetejéről. - A dugója parafa - mondta. - Jóféle lehet.

- A diszkont királynője. - Levette a vékony dróthálót is, és az asztalra dobta. Az üveget a melléhez szorítva, nekiállt kihúzni a dugót. - Melyik váza legyen a célpont?

- Nekem mindegy, csak engem ne lőjen fejbe.

A lány elfordította az üveg száját a férfitől, és hagyta kirepülni a dugót. Egy hangos pukkanás közepette a parafa dugó végigrepült a szobán, és a szemben lévő hintaszékben landolt. Fehér párafelhő szállt fel az üveg szájából, de nem követte habzuhatag.

- Szép munka volt - szólt Dave.

Joan megtöltötte a poharakat. Egyiket Dave-nek nyújtotta, míg a másikkal hátradőlt. - Éljenek a gyors reflexek, és a szerencsés megmenekülések - mondta ünnepélyesen.

- Erre inni kell.

Összekoccintották poharaikat, és ittak. - Tényleg jó - mondta Dave.

- Először egy karton sört akartam venni, de aztán meggondoltam magam. Mégsem mindennapos dolog, hogy az ember megfőkezz két késforgató szarházit. Legyen ez ünnepnap.

- Legyen. Hogy van az én páciensem?

- A karja jobb lesz, mint újkorában. A sitten majd szépen meggyógyul. Lesz rá néhány éve. - Nem fiatalok? Joan felhúzta a szemöldökét. - Tizenkilenc.

- Nagyszerű. Hány éves a haverja?

A pajkos pillantás lefagyott Joan arcáról. - Ugyanannyi. De ennek nincs túl nagy jelentősége. Nem hiszem, hogy megéri a tárgyalást.

- Rendbe fog jönni.

Joan megrándította a vállát, mosolyt erőltetett az arcára, és belekortyolt a pezsgőjébe. - Woodrow-nak hívják. Hitted volna? Woodrow Abernathy. Ilyen neve van, és közben egy lila seprűvel a fején csavarog, mint valami *Mad Max*. Láttad, mikor betömte a szájába a kölyök fülét?

Dave bólintott, de közben Joan szemeit figyelte. Ezek a szemek szinte mindig magabiztosan csillogtak, de most fényük megtört, s a lány kétségbeesve bámult maga elé. Tanácstalanságot és félelmet látott Joan pillantásában.

- Szerintem ha Woodrow éhes volt, jobban tette volna, ha inkább hot dogot eszik.

- Azt tetted, amit mindenki más tett volna a helyedben - vigasztalta Dave, s még a combjára is gyengéden ráütött, hogy teljesebbé tegye a vigasztalást. Hogy a lányban ez milyen érzést indított el, nem tudta, de Joan bőrének selymes puhaságától hőhullám futott végig rajta. A kezét gyorsan visszarántotta, és a saját combjára rakta. - Az a bunkó tudta, hogy mit csinál. Szét akarta roncsolni a fület.

- Az első rúgás elég lett volna.

- Fegyver volt nála.

- El kellett volna vennem tőle a kést, nem megnyomorítani. - Kiitta a pezsgőt a poharából, és ismét teletöltötte a saját és Dave poharát. - Nem kellett volna ezt tennem - motyogta.

- Biztosan rendbe fog jönni. Ha pedig nem, akkor megmentettél valakit. A lehetséges következő áldozatát... áldozatait.

- Ja. Ez igazán megnyugtató. A francba.

- Ez az első eset, hogy kárt tettél valakiben?

- Tavaly eltörtem egy fickó kulcsöntjét. Megállítottam gyorshajtas miatt, ő meg erősködni próbált. De nem lehet összehasonlítani azzal, hogy az ember szétrúgja egy kölyök fejét.

- Ez sajnos a környéktől is függ - kezdte Dave. - Egyszer megöltem valakit. Egy drogkereskedőt. Akkor még Los Angelesben voltam. A fickó egy Mac 10-est fogott rám.

- Jézusom.

- Amúgy fantasztikus fegyver, teljesen automata, két másodperc alatt kilövi az egész tárat. Ez volt a szerencsém, mert kilőtte az összes lövedéket, még mielőtt rendesen becélozott volna. Mialatt megpróbált betenni egy teli tárat, négy golyót kapott a mellébe.

- Jézusom - mondta a lány ismét.

- Világos játszma volt. Vagy ő, vagy én.

- Úristen.

- A fickó egy mocsadék volt. A fél életét rács mögött töltötte... néhány év gyilkossági kísérletért... néhány év nők megerőszakolásáért... meg néhány fegyveres rablásért. Tizennyolc éves korában, két börtönbüntetés között volt annyi ideje, hogy lelője az egyik haverját, aki átverte egy kokainüzletben, de ezt a vádat később elejtették.

- Nem volt egy rendes fiú - mondta Joan, s a hangja ismét olyan volt, mint amilyennek Dave megismerte.

- Az egyszer biztos. És még le is akart kaszabolni egy átkozott sorozatvetővel. Ezek után lelőttem, aztán majdnem elemésztett a büntudat. Hónapokon keresztül nem tértem magamhoz. Felfoghatatlan.

- Számomra már felfogható.

- Ezért igyekeztem idekerülni. Kisváros. Arra számítottam, hogy *nyugalmas* lesz. És alapvetően az is. Nem olyan mint L. A. És mi hozott téged ide?

- Családi népvándorlás. Anyám hozzámement egy költőhöz, aki egyszer idejött egy írókonferenciára, aztán mindannyian itt ragadtunk. Ez ilyen művészvárosféle volt.

- Látszik rajta. Elég skizofrén - mondta Dave.

- Te is észrevetted? A belváros európaiaskodó, a külváros meg tele van ezekkel a country-buzikkal.

- A haditengerészet még egy kicsit színesíti az összképet. - A férfinak eszébe jutott, hogy a lány milyen felszabadultan viselkedett tegnap a tengerészekkel. - Csak nem voltál te is haditengerész?

- Az apám volt az. Elvesztettük Vietnamban. A Mekong-deltában. Tüzér volt egy cirkálón. - Ismét beleivott a pezsgőjébe. - Egyébként miután anyám összeházasodott ezzel a költővel, és ide költöztünk, ennek egyébként már három éve, elkezdtem járni az egyetemre. Könyvtár szakos voltam.

- Te, könyvtáros?

Kézfejjével gyengéden a férfi karjára ütött. - Mi a baj abban, ha valaki könyvtáros?

- Semmi, csak nem tudlak könyvtárosként elképzelni. Hogyan lettél végül rendőr?

- Anyám, és az ő kis költője eltűntek. Szükségem volt munkára. A nyomozás közben sok zsaruval találkoztam. Beth Lanier és én hamar megértettük egymást. Az ő ötlete volt, hogy jelentkezsek rendőrnek. A többi már történelem.

- Hogy lehet az, hogy én semmit sem tudtam erről az egésztől?

- Mert sohasem kérdezted. - Joan mosolyogva elvette a férfi poharát, és a sajátja mellé rakta az asztalra. Az üvegben lévő pezsgőt még kitöltötte, s nekiállt kibontani a második palackot.

- Én már itt dolgoztam, mikor beálltál közénk, mégsem hallottam semmit anyád eltűnéséről.

- Magányos Farkas Carson. Egy csomó mindenről te még sosem hallottál. Pedig néha jobban tennéd, ha látnál is, és nem csak néznél, meg hallanál is, és nem csak... ízé. - Halkan felnevetett.

Az üveg szájával a hintaszéket vette célba, amerre az előző dugó is repült, és kilőtte a parafát. Fehér hab tört elő a palack szájából. - A fenébe! - mondta. A habzó pezsgő pillanatok alatt megtöltötte a poharakat, a lány kénytelen volt a szájához emelni a továbbra is habzó pezsgősüveget.

- Nehogy megfulladj - nevetett Dave. Előredőlt a kanapén, hogy lássa a lányt, lássa, hogy hogyan próbálja meginni a túlcsorduló pezsgőt, lássa a pezsgőt lefolyni az állán és a nyakán, és lássa azt, hogy a végigcsorgó pezsgő eltűnik a ruhája alatt.

Miután sikerült megfékezni a zabolátlan pezsgőspalackot, elvette a szájától, és felsóhajtott. Halkan böfönt egyet. Az arca elvörösödött, és lesütötte a szemét. - Bocs.

- Nincs semmi baj.

A lány megdörzsölte nedves combját, majd a kárpitra nézett. - Azt hiszem, nem ment a kanapéra - motyogta.

Dave is vizsgálódni kezdett, de cseppet sem érdekelte a kárpit, sokkal inkább a lány gyönyörű combja, és formás fenéke. Heves vágyakozás ébredt benne, de inkább elfordította a fejét.

- Ne aggódj a kanapé miatt - mondta, de a hangja egy kicsit remegett. - Hozok neked törülközőt.

- Kösz. Ne haragudj.

- Ugyan már. - A férfi felállt a kanapéről, arca kissé megrándult, mikor egy égető érzés a sebét juttatta eszébe. A konyhába sietett, és a mosogató feletti hengerről egy méter hosszúságú papírtörülközőt húzott le.

Mikor visszatért a szobába, Joan még mindig ugyanazon a helyen állt. Sajnálkozó mosollyal nézett a férfit. Fehér ruhájának eleje foltos volt a ráfröcsögött pezsgőtől.

Folyamatosan ingatta a fejét, mikor a férfi átnyújtotta neki a papírtörülközőt. Ahelyett hogy magát törölte volna meg vele, az asztalról kezdte felitatni a kifolyt pezsgőt. A palackot felemelte, majd letérdelt, és a poharakat emelte ki a pezsgőtócsából. Talpukat megtisztítva száraz helyre rakta őket.

Dave arra akarta megkérni a lányt, hogy ne törje magát a történetek miatt. Ez egy régi asztal, és a pezsgő igazán nem fog kárt tenni benne. De nem volt képes kinyitni a száját, csak bámulta a lányt.

Ez a Joan most híján volt minden határozottságnak és makacsságnak. Ez a Joan most zavarban volt, szomorú volt és sebezhető. Ugyanolyan gyönyörű és erős volt, mint mindig, de most mégis törékenynek látszott, és ha lehet, még vonzóbb volt, mint valaha.

Felállt, kezében a gombóccá gyúrt papírtörülközővel. - Merre van a szemetes? - kérdezte.

Dave megkerülte az asztalt, és elvette az átázott papírt a lánytól. Ledobta az asztalra. Kezét a lány vállára tette, és mélyen belenézett a szemébe.

A lány elfordította a tekintetét. - Most jobb lesz, ha megyek.

A férfi nem szólt semmit. Előrelépett, Joan pedig gyengéden átkarolta. Az arcuk egymáshoz simult. A férfi a fülén érezte a lány forró leheletét. - *Magasabb* vagy nálam - suttogta, mire a lány nevetni kezdett. Ettől a férfi fülét forró légörvény simogatta végig. A kacagástól a lány háta finoman megrázkódott, a hasa puhán a férfi hasához simult, s a nevetéstől a lány mellei a férfi mellkasát cirógatták.

A lány szorosan magához húzta a férfit, mire az felszisszent. - Oh - súgta -, bocs.

A férfi beletúrt a lány gyönyörű hajába, és elfordította Joan fejét. Száját a saját szájához húzta, és megcsókolta. Érezte a puha és nedves ajkakát, s úgy tűnt, mintha átjárná a lány forró lehelete.

Megszólalt a csengő. Joan hátraugrott, és Dave-re nézett kérdő szemekkel.

A férfi megrázta a fejét.

Joan alkarjával megtörölte csillogó ajkait.

A csengő ismét megszólalt.

- Gloria? - suttogta a lány.

- Nem tudom.

- Van itt másik kijárat?

- Felejtsd el. Ül le.

- Istenem, Dave.

- Nem akarom, hogy így kelljen elszöknöd.

- Nem volna szabad itt lennem.

- De igen. Ül le, és lazíts.

A lány rémülten az asztal fölé hajolt, felemelte a poharát, és a hintaszék felé indult. Összerezcent, mikor a csengő ismét megszólalt. Gyorsan összeszedte a két parafa dugót, megigazította a ruháját, és leült.

Dave az ajtóhoz lépett, és kinyitotta.

Mosolyt erőltetett az arcára.

- Hogy érzed magad? - kérdezte Gloria, miközben a mellkasára pillantott, majd a szemébe nézett.

- Elég jól.

A nő belépett, a férfihez simult, átkarolta a nyakát, és fejét kissé hátrabillentve várta, hogy a férfi megcsókolja.

Dave nem akarta megcsókolni. Az sem tetszett neki, hogy a nő rácsimpaszkodott. A testét kicsinek és csontosnak érezte, és valahogy mindig olyan merev volt. A férfi nyakát meg állandóan szorította.

Eszébe jutott, hogy Joan biztosan figyeli őket.

Talán mégsem. Lehet, hogy ott ül a hintaszékben, igyekszik az ellenkező irányba nézni, és azt kívánja, bárcsak valahol máshol lenne.

Mégis megcsókolta Gloriát. A nő ajka hideg volt és kemény. Szétnyitotta őket, s nyelvét olyan ideges kapkodással csúsztatta a férfi szájába, hogy Dave-nek végigfutott a hátán a hideg.

Hátralépett. A nő döbbsent szemei kérdően meredtek Dave-re. - Mi van?

- Itt van Joan - szólt a férfi, és látta, ahogy Gloria összeszorítja az ajkait. - Menjünk be.

- Hahó. - Mesterkélts mosoly jelent meg a nő arcán, mikor belépett a nappaliba.

Joan felugrott a hintaszékből. - Csak beugrottam néhány percre, és hoztam egy kis orvosságot ennek a sebesült hősnek. - Mosolyogva (amiben Dave súlyos büntudatot látott) felemelte üres poharát, mutatva Gloriának, hogy az orvosság nem más volt, mint pezsgő.

- Ez nagyon kedves volt tőled - mondta Gloria. Dave észrevette, hogy Joan néhány centivel feljebb húzta a ruhája cipzárját. A nedves foltok látszottak még ugyan, de már sokkal halványabbak voltak.

- Hozok még egy poharat - mondta Dave.

- Nem zavartalak meg benneteket? - kérdezte Gloria.

Joan megrázta a fejét.

Dave kiszaladt a konyhába. Okulva a korábbi meggondolatlanságából, most bal kézzel nyúlt a konyhaszekrény felé, és így elkerülte a már megismert égető fájdalmat.

Mikor visszatért a nappaliba, Gloria a kanapén ült. Pontosan ott, ahol korábban Joan foglalt helyet.

Érzi-e vajon Joan melegét a kárpiton?

Aztán mi van, ha érzi? - gondolta.

A nő mereven ült, kezét a combjához szorította, pillantása pedig idegesen cikázott Joan és Dave között.

A férfi nem akart arra gondolni, hogy mit érezhet most Gloria.

Letette az asztalra a harmadik poharat, és felemelte a pezsgősüveget. - Csak egyujjnyit - szólt Gloria. - Habár úgy látom, nem is maradt sokkal több.

- Elég hamar benyakaltuk - kedélyeskedett Dave, próbálva oldani a helyzetet. Gloria felhúzta a szemöldökét. Mikor a pohara félig megtelt pezsgővel, kezével intett, hogy elég.

A férfi Joan felé fordult az üveggel. A lány megrázta a fejét. - Nem kérek többet, köszönöm. Egyébként már rég otthon kellene lennem.

- Oh, igazán nem kell elrohannod miattam - mondta Gloria.

- Debbie és én általában ilyenkor szoktunk vacsorázni. - Felállt. - Kihagyod a holnapi napot, Dave?

- Nem. Jönni fogok.

- Nélkülözhetetlennek hiszi magát - nevetett Gloria. Dave letette az üveget, és az ajtóhoz kísérté Joant. -

Köszönöm, hogy meglátogattál - mondta. - Ez egy hatásos orvosság volt. - A lánnyal együtt kilépett a tornácra, de az ajtót nyitva hagyta maga mögött, nehogy Gloria gyanakodni kezdjen.

- Nem volt kellemetlen - folytatta a férfi.

- De még lehet az - mondta, és benézett a nappaliba. A férfi meg akarta érinteni a lányt, de jobbnak látta, ha nem mozdul. - Na szia.

- Szia.

Megvárta, amíg a lány beszáll az autójába, majd egy sóhajtas közepette becsukta maga mögött az ajtót.

- Egészen kellemes kis partit rendeztetek - kezdte Gloria.

- Kemény napunk volt. Mindkettőnknek.

- Egymást vigasztaltátok?

A férfi az asztal fölé hajolt, és teletöltötte pezsgővel a poharát. A hintaszékhez ballagott vele.

- Oh, ez kedves. Messzebb nem tudtál ülni?

- Pocsék hangulatban vagy.

- Talán örülnöm kellene annak, hogy mikor idejövök, itt találom Joant?

Néhány tiltakozó mondat futott át Dave gondolatain: félreértetted a helyzetet, semmi nem történt, nincs okod arra, hogy féltékeny legyél. Hazugság.

- Mit kellett volna csinálnom? - kérdezte. - Elküldeni?
 - És megfosztani önmagamat a jelenlététől? Alig hiszem, hogy szívesen megtetted volna.
 - Kellemesen töltöttük az időt.
 - Oh, én is erre gyanakodtam. Láttam, hogy milyen csinos ruhát húzott a tiszteletedre, és láttam a zavarodottságot az arcán... meg a tieden is. Mit jelent az, hogy kellemesen töltöttétek el az időt? Gyanítom, hogy rátapintottam egy érzékeny pontra.
 - Engem ma megsebesítettek. Igazán nem vagyok abban az állapotban, hogy értékeljem a jelenetedet.
 - Miért nem kértél tőle puszt a sebedre?
 - Mi a bajod?
 - Nekem? - A szemöldökét magasra rántotta.
 - Teljesen kibíráhatatlan lettél. Az elmúlt néhány hétben, fogalmam sincs, hogy miért, úgy kezdtél viselkedni, mintha az lenne az életed célja, hogy megkeserítsd az enyémet. Legyen szó akár az étkezési szokásaimról, akár a politikai nézeteimről. Vagy ha más témát nem találsz, akkor Joan miatt cseszegetsz. Elegem van ebből.
 - Nekem meg elegem van belőle. Csodálkozol rajta? Nem elég, hogy naponta nyolc órát töltesz együtt ezzel a szőke tündérrel, még engem is *állandóan* büntetsz vele. Joan ezt csinálta, Joan azt mondta. Még vendégségbe is meg kellett hívnunk, nehogy megfoszd magad a jelenlététől.
 - Hütsd le magad.
 - Tudod, hogy hányszor keféltünk, mióta belépett az életünkbe?
 Dave nem válaszolt. Ivott egy korty pezsgőt.
 - Egyszer sem. Egyetlenegyszer sem. - Hát...
 - Vele szoktál dugni, igaz? Igaz?
 - Azt hiszem, most jobb lesz, ha elmész.
 - Te, és ez a kis féreg...
 - Pofa be! - A férfi felugrott, és az ajtóra mutatott. - Tűnés. Elegem van belőled.
 Gloria felpattant, mereven a férfit nézett, és ingatni kezdte a fejét. - Oh, ez kedves, nagyon kedves. - Merev tartással az ajtóhoz lépett. - Viszlát, Gloria - mondta anélkül, hogy hátranézett volna. Halk hangon, mintha egy dalocskát énekelne, így szólt: - Jó volt veled, de itt az idő, hogy elzavarjalak. A lába nyomába sem érsz annak a szőke szajhának. Rábasztál. Jobb nő nálad.
 - Várj - szólt Dave.
 Nem akarta, hogy maradjon, örült, hogy elmegy, de bántotta, hogy így kell elválniuk. Nem szabad, hogy így legyen vége, hogy Gloria fecseg, mint egy zavarodott vénasszony.
 A nő kitérte az ajtót.
 - Gloria!
 Megállt. Megfordult, és felhúzta a szemöldökét. -Csak nem azt akarod mondani, hogy disznó módon viselkedtél? Talán még bocsánatot is kérsz? Hát mit akar mondani nekem ez a disznófülű?
 Hagyjuk, gondolta a férfi, és így szólt: - Röff.
 Gloria elsápadt. Megfordult, és kiviharzott az ajtón.
 Hát így sikerült elválni.
 Disznónak nevezett. Nem hagyta ki ezt az utolsó lehetőséget. Amúgy sem tudta soha megemészteni azt, hogy rendőr vagyok. Ez az ellenszenv a hatvanas évek fáradt maradéka volt a lelkében. Gyermekkorában sok hippit látott zászlót égetni, és rendőrökkel vitatkozni.
 Istenem, gondolta Dave. Lehet, hogy megbántottam?
 Na de mit lehet várni egy disznótól?
 Kiitta a maradék pezsgőt.
 A pokolba vele, gondolta.
 Egy kicsit rosszul érezte magát. Olyasmi volt, mint mikor elgázol egy kutyát.
 Becsapódott egy autó ajtaja. Felbőgött a motor, majd beleveszett a többi jármű zajába.
 A bejárat ajtóhoz lépett, és becsukta.
 Visszament az asztalhoz, csordultig töltötte a poharát, és leült a kanapéra.
 Oda ült, ahol korábban Joan feneke volt. Igaz, hogy Gloria is ide ült le, mikor megérkezett, de a férfi gondolatai már egész más emlékekben kalandoztak.

Ivott, és Joanre gondolt. Újra hallotta a lány hangját, újra látta a mozdulatait, érezte az illatát, és gondolatban ismét hozzásimult a lány csodálatos testéhez.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Ahelyett, hogy befejezte volna hatkor a muzsikálást, mint ahogy azt tette a tegnapi napon, Robin egy rövid szünetet tartott. Evett egy hot dogot, majd tovább folytatta a zenélést.

Alig érte meg a fáradozást.

Már csak néhány ember lézengett a Vidámparkban, s még kevesebb volt azoknak a száma, akik megálltak, hogy meghallgassák a lány muzsikáját. A köd szürkén és nyirkosan beterítette a tengerpartot, és a lány is dideregni kezdett. A dzsekije ugyan melegen tartotta a felsőtestét, de úgy érezte, mintha a nadrágja átengedné a köd nyirkos tapintását. Kesztyűben nem fog tudni játszani, gondolta, s minden dal után a hóna alá szorította a kézfejét.

Miközben ott állt és játszott, két-három ember szórakoztatásáért és néhány centért, a gondolatai egész máshol jártak. Meleg helyeken. Nem Jamaicában, csak egy kávézóban, egy moziban, vagy egyszerűen csak a hálósákjában. Kacérkodott a gondolattal, hogy bejelentkezik egy motelba, és befekszik egy kád forró vízbe.

Ehelyett itt kell maradnia, s köszönheti ezt Poppinsacknek.

Ha most nem költi a pénzét kellemes meleg helyekre, akkor holnap vagy holnapután maga mögött hagyhatja ezt a tolvajoktól és csavargóktól nyüzsgő szemétdombot.

Egész nap szemével az öreg gazembert kereste, várta, hogy feltűnjön szarvasbőr kabátjában és madártollas kalapjában.

Óvatos lehet a vénember, arra számítva, hogy a lány nem fogadta meg a tanácsát, hogy meneküljön el a városból.

De lehet, hogy egyszerűen csak tocsog valahol a piában, sokadszorra bebizonyítva azt, hogy a könnyen szerzett pénzt elkölteni sem nehéz.

Százhusz dolcsiból verseskötetekre is futja.

A szemétláda.

Jó lenne, ha nem költené el az egészet.

Aztán rádöbbsent, hogy nem a pénz visszaszerzése az elsődleges indítéka arra, hogy felkutassa Poppinsacket. A vénember megtapizta, miközben aludt, és ez sokkal jobban fájt neki, mint a százhusz dollár elvesztése.

Először kiszedném belőle az igazságot, gondolta, habár biztos volt az öreg bűnösségében. Hallani szerette volna, hogy beismeri. Kevés esély van arra, hogy kiderüljön, valaki más lopózott az éjszakai táborhelyéhez, és csente el pénzt. Bár nincs semmi bizonyítéka az öreg ellen.

Miközben kezei a húrokon dolgoztak (habár egyetlenegy hallgatója sem volt ebben a pillanatban), fejében újra és újra lejátszódott a már oly sokszor elképzelt jelenet. Láta magát, ahogy az igazak álmát alussza, s közben a homokdomb tetején megjelenik a támolygó Poppinsack. A telihold fénye ezüstös csillogással vonja be a tájat, és ahogy megvilágítja az alvó lányt, úgy világosodik meg a vénember előtt a kínálkozó alkalom. Az öreg megemeli a kalapját. - Nahát, ismét találkoztunk. Hogy megy a sora, Kukitlan Robin? - Elindul lefelé a lejtőn.

A lány felugrik, hiszen csak színlelte az alvást, és előrántja a kését. - Ide azzal, amit elvettél tőlem, te enyveskezű gazember.

- Magácska félrebeszél.

- Forgasd ki a zsebeidet - csattan fel a lány.

- Felbosszant, kislány. Amit én kicsentem a bugyijából, az már az enyém. - Rádöbbenve, hogy beismerte a tettét, felemeli a botját, hogy elpáholja a lányt.

Robin félreugrik a suhogó bot elől, majd előrelép, és belemártja a késpengét a férfi hasába.

Ekkor hirtelen arra gondolt, vajon miért álmodozik mindig arról, hogy leszúrja az öreget.

Nem fogom megkéselni, mondta magának.

Hacsak nem fordulnak a dolgok igazán rosszra.

Akkor meg mi a francot csináljak vele?

- Tűnés! - kiáltott hirtelen, belekapaszkodva a bendzsó pántjába. Egy piás tántorgott az orra elé, lekuporodott a hangszertok mellett, és kivett egy összehajtogatott egydollárost. - Hé! - A lány tanácstalanul előrelépett, de a különös rabló eliramodott, s már csak hosszú kabátjának csapkodását látta a lány.

Robin csak állt, és nézte a menekülőt. Nem mert a holmiját hátrahagyva utánaaszaladni.

A csavargó el akart rohanni egy, a sétányon ballagó férfi mellett. Az kitartotta a karját, és a menekülő fejével nekirohant, majd hátraesett. A férfi rátaposott a csavargó csuklójára, lehajolt, és kivette a kezéből az összegyűrt egydollárost. Ezután csuklójánál fogva felemelte a rongyos figurát, aki rögtön eliszkolt a sétány széle felé, leszaladt a lépcsőn, és eltűnt a szemük elől.

A férfi a lány felé indult. Mosolyogva felemelte a papírpénzt. Robin látta rajta, hogy egészen fiatal lehet, talán tizenennyolc éves. Farmernadrágot és kockás inget viselt, s a haja egészen rövidre volt nyírva. Kisportoltnak és ápoltnak látszott. Külseje alapján sokkal inkább illett volna egy egyetemi környezetbe, mint ide, a Vidámparkba.

- Parancsolj - mondta, és átnyújtotta a pénzt a lánynak.

- Kösz. - Robin a dzsekije zsebébe gyűrte az egydollárost. - Igazán nem kellett volna fáradnod miattam.

- Nem volt fárasztó. Szívesen csípek nyakon olyan fickót, aki nem szégyell egy nőtől lopni.

- Robinnak hívnak - mondta, és kinyújtotta a kezét. A fiú keze meleg volt.

- Nate vagyok. Hogy megy a bolt? - kérdezte.

- Bombasztikusan - válaszolt Robin, s karjával a nem létező hallgatóság felé mutatott.

- Ez mindig így van, mikor leszáll a köd. Ma korábban fogok bezárni.

- Itt dolgozol?

- Persze. - Hüvelykujjával a háta mögé mutatott. - Voltál már az árkádnál?

- Aha.

- Hát én vagyok az, akinél aprópénzt lehet váltani.

- Én meg az vagyok, akinek soha sincs rá szüksége. Most is tele vagyok egy csomó apróval.

- Ezzel az ének- és játéktudással egy színpadon lenne a helyed, húszdolláros belépők mellett.

- Kösz. Kedves vagy.

- A zene elhallatszik az árkádig. A szöveget ugyan nem lehet pontosan érteni, de anélkül is nagyon tetszik. Még sohasem hallottam senkit így bendzsózni.

Robin mosolygott, és megrándította a vállát.

- Ami azt illeti, igazán nincs jogom úgy hallgatni a muzsikádat, hogy ne szurkoljam le a tiszteletdíjat. - A fiú benyúlt a farzsebébe, és előhúzta a pénztárcáját.

- Kérlek, ne. Elkaptad azt a tolvajt helyettem.

- Ragaszkodom hozzá. - Előhúzott egy húszdollárost.

- Ne. Ezt nem fogadom el.

- Nem akarok erőszakos lenni.

- Akkor tedd el, kérlek.

- Énekelj nekem egy dalt, itt és most, és akkor én is tehetek pár dolcsit a hangszertokba.

- Ez már jobban hangzik.

A lány néhány lépést hátrálépett, és nekiállt játszani az egyfős hallgatóságnak. Ahogy belekezdett a pattogó, bendzsóra írt dallamba, egy mosoly jelent meg a szája sarkában. A fiú fejével azonnal bólogatni kezdte a ritmust, majd a lány belekezdett a dalba:

Kelly és Katie egy szép nap
Tejfölde felé indultak.

Csomagolt a két cica
Nyalókát és csokoládét,
Rágógumit, selyemcukrot,
És egy kevés limonádét.

Mentek, s mikor megéheztek,
Ebédelni megálltak.

Bementek egy házikóba,
S még egy cicát találtak.

„Kelly és Katie mi vagyunk,
Tejföldre felé indultunk.”

Megszólalt az új cica:
„Jöhetnék én veletek?
Nem ettem már három napja
Se sokat, se keveset.”

„Se madarat, se egeret
Nem kaptam el három napja,
Mert nem hallok, hisz a kutya
Füleimet leharapta.”

„Kelly és Katie mi vagyunk,
S téged nagyon sajnálunk.”

„Ülj le mellénk, ebédeljünk,
Jóllakik itt mindhárman.
Szundítunk, majd továbbmegyünk.
Legyél a mi barátunk.”

Harmadnapra, napnyugtára
Tejföldre megérkeztek.
Egerekkel fogócskáztak,
Kutyákkal meg kergetőztek.

„A három cica mi vagyunk,
S Tejföldre az otthonunk.”

Nate-re mosolyogva, a lány néhány tánclépést tett, majd befejezte a számot.
A fiú tapsolt, és bólogatott. - Hé, ez nagyon jó volt! - Talán egy kicsit bolondos...

- Ezt *te* írtad?

- Ja. A legtöbbet én találtam ki. Ez éppen gyerekeknek szólt, ha nem derült volna ki. Sok
versszaka van még.

- Igazán? Csak nem vesznek össze a kutyákkal?

- De igen.

- Most sajnos mennem kell, de remélem, hogy nemsokára meghallgathatom a folytatást is.

- Holnap is itt leszek.

- Jó. Majd jövőre. - Lehajolt, és egy összehajtogatott papírpénzt dobott a hangszertokba.

- Kösz - mondta a lány.

- Örülök, hogy megismertelek, Robin. Akkor holnap találkozunk.

A lány bólintott. - Holnap. És kösz a segítséget.

- Bármikor - indult el a fiú. - Szia.

- Szia.

Nate integetni kezdett, majd az árkád felé vette az irányt.

* * *

Poppinsack a bárpult felett lógó faliórára pillantott. -A mai nap hamarosan keresztúthoz érkezik.
Az egyik fele holnappá válik, a másikkól meg tegnap lesz. Ez a mai nap nagyon jó volt.

Lekászálódott a bárszékről, és a hátizsákjába gyűrte félig olvasott regényét. Bekötötte a zsákot, majd megemelte. - Aha, a szavak súlya. A szentek uzsonnáskosara sem lehet ennyi minden jóval megtömve. Alighanem karácsony van.

Énekelve nekilódult a lengőajtónak, és kitámolygott az utcára.

Teleszívta a tüdejét a friss, éjszakai levegővel, és felsóhajtott. - Fenséges - jelentette be. - Az isten biztosan piás, mer' csak úgy teremthette meg a likört.

Megigazította hátizsákja összetekeredett pántját, botjának bunkós végével hátratolta a kalapját, és nekivágott a kihalt utcának.

Köd gomolygott az utcákon, így nem láthatta a Vidámparkot, habár tudta, hogy merre kell indulnia. Azt is tudta, hogy ilyenkor már zárva van.

Szívét félelem csapta meg egy pillanatra.

Máskor már jóval zárás előtt elrejtőzik a biztonságot nyújtó homokbuckák közé.

- Poppinsack ma túlságosan későig itta a szavakat meg a liköröket - mondta -, de hát a tengerész is csak akkor vitorlázik, ha fúj a szél, Poppinsacknek pedig ma nagyon fújt a szél. És merről fújt a szél? Hát az én kis dalospacsirtámtól, aki ellátta a bácsit egy kis költőpénzzel. Köszönöm a nagylelkűségedet, Robin pacsirta. Vajon elrepültél-e már a ketrecből? Talán lesben állsz, hogy visszaszerezd elvesztett javaidat? Oh, bolondos szívem virága. Aki oly bátor, mint amilyen butácska.

Botjával a levegőbe ütött. - Szétaprítanak, mint egy paradicsomot. Te pedig egy érett paradicsom vagy, kedves dalnokom, Robin pacsirtám, kukitlan Robinom. Találkozunk egy utolsó, halálíg tartó csata erejéig a strandon? Készülj fel arra, hogy megismerkedsz a botommal.

Mikor eltámolygott a Világítótorony bár mellett, éppen nyílt az ajtó, és egy ember tántorgott ki az utcára.

Poppinsack megdermedt, és az ajtóra bámult. A néhány másodperc alatt, amíg nyitva volt, megláthatta a kellemes félhomályt, a minden éles kontúrt feloldó cigarettafüstöt és a színes üvegek gyöngysorait, amelyek a polcokon sorakoztak. Hallotta a nevetést, a beszélgetést, hallotta az énekesnő hangját, amit a zenegépbe bedobott aprópénz csalogatott elő, hallotta a biliárdgolyók éles csattanását és a poharak csengését. Megcsapta a bárból kiáramló meleg levegő. Beleszagolt. Beszívta az ismerős, otthonos illatot, amiben cigaretta- és szivarfüst, izzadság, szeszes ital és vizelet szaga keveredett.

- Hála Istennek - mondta. - Poppinsack újra révbe ért.

Határozott lépésekkel elindult a bár felé.

Robin az összetekert hálózsákon ült, és Poppinsacket várta.

Van annyi esze, hogy ne jöjjön vissza, gondolta újra és újra.

De én azt mondtam neki, hogy elmegyek a városból. Nyugodtan gondolhatja, hogy már rég úton vagyok. És ha még számít is arra, hogy itt maradtam, biztosan nem tart attól, hogy meg fogom támadni.

Mi lesz, ha *nem* jön?

Meddig várjak?

Habár alaposan fel volt dűlva, mégis át kellett karolnia a térdét, hogy megállítsa a didergését. A meleg hálózsákba vágyódott. De mi lesz, ha bemászik a zsákba, elalszik, és akkor tűnik fel Poppinsack? Nem hagyhatja magát ismét kirabolni.

Robin felállt, és újra, mint már annyiszor, felkapaszkodott a homokbucka tetejére, majd végignézett a strandon. Habár hallotta az óceán morajlását, a vastag köd miatt semmit sem látott belőle. A gomolygó szürkesség eltakarta a látóhatárt. Robin nem látott mást, csak néhány kihalt homokdűnét.

Arra gyanakodott, talán elment mellette Poppinsack, mialatt ő a gödörben ücsörgött. Talán talált magának egy másik táborhelyet. De az is lehet, hogy ide készült, csak észrevette a reá váró lányt, és elosont, hogy máshol töltse az éjszakát, és esetleg visszalopózzon, miután Robin elaludt.

Tudta, hogy jobban teszi, ha körülnéz.

De a köd, amely meghíúsította tervét, felbosszantotta. Nem kíván ismét az öreg prédája lenni. Kiszolgáltatottnak érezte magát. Szeretett volna valahogy elbújni.

Jöjjön, aminek jönni kell, gondolta.

Ahogy körülnézett, attól kezdett rettegni, hogy *bárki* előbukkanhat a ködből, nemcsak Poppinsack. Lehet akár két-három zavarodott csavargó is, akik valahol itt kószálnak a szürkességben, és bármelyik pillanatban előbukkanhatnak.

Robin megfordult, leszaladt a kicsiny völgybe, és lerogyott a hálózsákjára.

Ez nevetséges, mondta magának. Csak magamat ijesztgetem. Nincs itt rajtam kívül senki.

Bárki ólálkodhat erre.

És ha belebújik a hálózsákjába, bárki észrevétlenül megközelítheti.

Mi a nyavalyát keresek itt? - csodálkozott.

Semmi jó nem fog származni belőle. Ha Poppinsack fel is tűnne, közel sem biztos, hogy vissza tudnám szerezni a pénzt. Egyikünk biztosan megsérülne. Talán ő, és nem én. Aztán megint gyötörni fog a bűntudat. Ahelyett hogy egy fickó miatt érzek lelkiismeret-furdalást, érezhetnék kettő miatt. Inkább ne.

Még ha vissza is tudnám szerezni az *összes* pénzem, akkor sem tudnék elégtételt venni a történetek miatt.

A fickó esetében, ott a buszállomáson, legalább nem volt választásom. Ő támadott meg engem. Muszáj volt megtennem.

Hagyjuk a fenébe, gondolta.

Úgy érezte, a döntés hatalmas tehertől szabadította meg.

Felkötözte a hálózsákját a csomagjára, felkapta az egészet a hátára, hóna alá vette a hangszerét, és elindult a homokdűnéken. Ugyan a biztonság kedvéért körülnézett, hogy nem közeledik-e valaki felé, de a képzelete már megnyugodott. Nem érezte már magát sebezhetőnek és kiszolgáltatottnak.

Észak felé indult, keresztül a homokbuckákon. Hamarosan a szabad strand szélét jelző kerítéshez ért. Elindult a kerítés mentén a hullámverés hangja irányába. A homok nedvessé vált a bakancsa alatt, és hamarosan megpillantotta a homokra kifutó habzó hullámokat.

Apály volt, így nem kellett a vízbe gázolnia ahhoz, hogy megkerülje a kerítés végét.

Hogy magánterületre ért, Robin úgy érezte, kikerült a csavargók és a csavargászok jelentette veszélyből. Nem egyformán tartott a két társaságtól. A csavargászoknak legalább van eszük, nem teljesen hibbantak.

A lakóépület felé ballagott, ami lassan kirajzolódott a ködből. Az ablakai sötétek voltak.

A ház cölöpökre épült.

A tornácra vezető lépcső mellett lehajolt, és bekémlelt az oszlopok közötti sötétségbe. Kellemes helynek látszott az éjszaka eltöltésére.

Birtokháborítás, gondolta, hogy besurranok valaki háza alá. Reggel, ha korán kelnek, még észre is vehetnek.

De Robin nem sokat morfondírozott.

Itt van egy félreeső hely, ahol biztonságban töltheti az éjszakát.

Letérdelt, és nekiállt bemászni a sötétségbe, maga után vonszolva a bendzsótokot.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Jeremy megtorpant a félhomályos, vigyorgó bohócfej alatt. Senkit sem látott, csak a szürkeség volt előtte, ami betakarta az egész Vidámparkot. A köd megnehezítette a tájékozódást ezen a késői órán, s az óceán felől újabb és újabb szürke ködfellegek érkeztek Boleta Bay partjaihoz.

Megnyomta a kvarcórája gombját: 12:58.

Két perccel korábban érkezett. Arra gondolt, Cowboy még biztosan a kórházban van. Noha kicsit szorongott amiatt, hogy Cowboy jelenléte nélkül fog találkozni a többiekkel, Tanya felé való vonzódása oly erős volt, hogy az otthonmaradás gondolata csak egy pillanatig merült fel benne, majd végleg eltűnt.

Lehet, hogy a mai találkozó is elmarad, gondolta a remény és a csüggedés különös keverékével.

Ahogy ellépett a jegyárusító bódé mellett, egy kéz csapódott a vállára és rántotta vissza. Egy óriás markolta meg a dzsekije elejét és emelte meg, hogy Jeremynek lábujjhegyre kellett állni.

- Hagyd - hallotta Tanya hangját. A fickó lerakta.

Egy lány lépett Jeremy elé, akit egy tizenévesekből álló csapat követett. A lányon sötét ruha volt, s az arca sem látszott, de Jeremy a szőke hajáról és alkatáról Tanyára ismert.

- Nem számítottam arra, hogy eljössz - mondta a lány.

- Én se tudtam, hogy eljövök-e - válaszolta a fiú, és bízott benne, hogy a hangja nem tűnik bizonytalannak. - Tegnap éjjel itt voltam, és... tudod, hogy verekedtünk? Én és Cowboy...

- Hallottunk róla.

- Voltam nála ma - mondta Liz, és Tanya mellé lépett.

- Jól van?

- Visszavarrták a fülét. Talán holnap már ki is engedik a kórházból.

- Nagyszerű.

- Nagy csata lehetett.

- Ja, biztos az volt - mondta egy lány, akit a fiú nem ismert.

Jeremy érezte, hogy elpirul. - Hát, próbáltam segíteni neki.

- Nem bánnám, ha most itt lenne az a két faszfej - szólt az óriás. - Megölném őket.

- Az egyik zsarunak majdnem sikerült. - Ismét az előző lány szólalt meg, akit Jeremy nem ismert. Előrelépett, Tanya és Liz közé furakodott, majd kinyújtotta a kezét. - Örülök, hogy megismerkedtünk. Csillagnak hívnak.

- Én is örülök - mondta a fiú, és megszorította a kezét. A lány karcsúnak látszott a dzsekiben és a farmernadrágban. Szőke volt. Noha a sötétség miatt a fiú nem tudta alaposan megfigyelni a lányt, annyit azért látott, hogy csinos, és fiatalabb Tanyánál.

Tanya másik oldalán álló srác is kinyújtotta a kezét. - Nate vagyok - mondta.

- Szia. - Jeremy megrázta a kinyújtott kezét. Nate szorítása erős volt, de nem tolaakodó. Eszébe jutott, amit Cowboy mesélt neki, hogy Nate Tanya barátja. - Üdvözöllek a fedélzeten - szólt Nate.

Semmi esélyem, gondolta a fiú. Ez a fickó sokkal jobban néz ki, mint én. Ez van.

- Én Samuel vagyok - szólalt meg az óriás, aki néhány perccel ezelőtt Jeremyt készült összeroppantani. Bördzseki volt rajta, mellén egy hatalmas B-vel. Talán a focicsapata jelvénye, gondolta Jeremy.

Samuellel is kezét ráztak, de ez már majdnem fáj.

- Hívjál csak egyszerűen Samsonnak.

- Ti pedig nevezetek engem Hercegnek - mondta Jeremy, miközben kiszabadította a kezét, s az ujjait mozgatni próbálta. Még működtek. - Cowboy találta ki.

Egy kicsi, vékonyka, szemüveges fiú került elő. - Légy üdvözölve. Randy vagyok. De hívjál csak egyszerűen Randynek. - Mosolygott.

- Vagy Sandynek - mondta Liz.

- Figyelmedet ne kerülje el Elizabeth, Herceg. Mindenkire ferde szemmel néz, akinek az intelligenciaszintje felülmúlja az övét, ami nagyjából egy osztriga képességeivel van egy szinten.

A lány tarkón csapta a fiút. Tanya hátralökte. - Elég legyen.

- Kis hülye.

- A csavargókkal kell elbánnunk, nem egymással - szólt Tanya.

- Engedjétek ide - sivítózott egy vékony hang. - Én is akarom látni. Előrefurakodott. A fiú megpillantott egy kövérkés arcot. Sötét haja úgy borította be a fejét, mint egy bukósisak. Szűk szabadidőruhát viselt, amely rátapadt a hurkáira. - Heather vagyok - mondta, s kinyújtotta a kezét.

- Szia - köszönt Jeremy.

A lány közelebb lépett. Mellei és a hasa a fiúhoz nyomódtak. Leheletének hagymaszaga volt. - Helyes fiú vagy.

A fiú mosolyt erőltetett az arcára, és megköszönte a dicséretet.

- Már csak Karen hiányzik - szólt Tanya, és körülnézett. - Gyere ide, ismerkedj meg Herceggel.

- Ja, jövök.

Tanya ellépett, és egy barna hajú lány érkezett a helyére. Fején barettsapka volt. A nyakára selyemsálát tekert, amelynek egyik vége hosszan lelógott, s eltakarta jobb mellét. Hasonlóan szűk ruhát viselt, mint Heather, de a teste sokkal soványabb és feszesebb volt a másikénál.

- Szia - mondta Jeremy.

- Istenem, el nem tudom *mondani*, mennyire borzasztó, hogy megismertelek.

Ezt a vicces megjegyzést Jeremy már majdnem komolyan vette.

- Nincs ebben semmi személyeskedés - magyarázta Randy. - Karen bőkezűen osztogatja a megvető megjegyzéseit mindenkinek, aki a férfinemhez tartozik. Úgyhogy ne vedd a szívedre.

- Amibe persze te nem tartozol bele - jegyezte meg Liz.

- Íme a következő elmés megjegyzés.

- Most már mindenkit ismersz - mondta Tanya. - Gondolom, Cowboy mesélt róla, hogy mit szoktunk csinálni.

- Hogy csavargók után jártok?

- Talán nem tetszik? - kérdezte Karen.

- Nem. Vagyis hogy de. Seggbe kell rúgni őket.

- Bántottak téged? - kérdezte Nate.

Jeremy megrántotta a vállát. - Nem igazán, azt hiszem.

- Akkor miért akarod seggbe rúgni őket?

Egy pillanatra úgy érezte, jobb lenne, ha elmondaná az igazságot, hogy semmi különös indoka nincs annak, hogy üldözze a csavargókat, egyszerűen csak része akar lenni egy csapatnak, és közel akar kerülni Tanyához. Nem is nagyon érdekli, hogy mi a francot csinálnak itt ilyen későn, egyszerűen, csak velük akar lenni.

Ezt mégsem mondhatja, gondolta, és eszébe jutott az első délután a sétányon, mikor egy koldus ugrott elé, és kéregetni kezdett. Felidéződött benne a koldus zavaros tekintete, barna fogai, és áporodott szaga. Emlékezett saját tanácsstalanságára és undorára. De mindenekelőtt a félelemre emlékezett, a félelemre, amelytől kicsinek és védtelennek érezte magát azon a délutánon.

Haragot hallott a saját hangjából, mikor megszólalt. - Utálom őket. Tele van velük mindenkinek a hócipője. Állandóan pénzért kuncsorognak. Mocskosak és büdösek, és a legtöbbje örült. Szerintem ki kéne dobni őket a szeméttel együtt. Hiszen ők is szemetek. A múltkor pénzt kért tőlem az egyik. Legszívesebben jól tőkön rúgtam volna.

- Az én emberem - mondta Samson, és vállon veregette a fiút.

- A tied lehet - szólt Liz.

- Tényleg undorítóak - szólalt meg Csillag -, de ennél többről van szó. *Gonoszak*. Ezért járunk ide éjszakáról éjszakára. Sok van a rovásukon. Embereket szoktak megtámadni, és emberek szoktak *elhűnni*.

Néhányan a társaságból bólogattak.

Jeremy remegni kezdett. - Embereket tüntetnek el? - kérdezte, s igyekezett nyugodtnak hallatni a hangját, de ez nem nagyon sikerült.

- Még nem vagyunk biztosak benne - mondta Heather.

- De alapos okunk van feltételezni - magyarázta Randy -, hogy a csavargók a felelősek egy csomó ember eltűnéséért.

- Biztosan ők azok - kezdte Csillag. - Elkapták a testvéremet. Egyik este sétálni ment a tengerpartra, és... eltűnt. Elkapták.

- Nem tudjuk biztosan - mondta Nate. - Nem tudjuk, hogy mi történt Csillag testvérével, vagy a többiekkel, csak annyit tudunk, hogy emberek tűnnek el nyom nélkül. Biztosan máshol is fordul elő ilyesmi, de itt nagyon magas az eltűnt személyek száma.

- Ez történt a mi csavargónkkal is - tette hozzá Samson. - Akit kikötöztünk a lámpára. Soha többet nem láttuk.

- Először azt gondoltuk, hogy elriasztottuk őket a városból - mondta Nate. - De most már nem vagyunk annyira biztosak benne.

- Lekapcsolták őket - kuncogott Liz.

- Arra gyanakszunk - folytatta Nate -, hogy más csavargók jönnek elő, miután mi elmegyünk.

- És takarítanak utánunk - mondta Liz.

- Jézusom - motyogott Jeremy.

Samson bólintott. - Ha nem bilincseljük hozzá őket valamihez, vagy nem ragasztjuk valami olyan helyre őket, ahol senki sem tud hozzájuk férni, akkor elviszi őket a szél. Sohasem kerülnek elő.

- Mit... mit csinálnak a csavargók velük?

- Megeszik őket - vihogott ismét Liz.

- Nem tudjuk - mondta Nate. Jeremy felnyögött.

- Nem muszáj belekeveredned, ha nem akarsz - szólt Nate.

- Nincs mitől félned - hangoskodott Heather. - Közülünk még senkit sem kaptak el.

- Mi kapjuk el őket - tette hozzá Liz.

- De jobb, ha tudod, hogy mi az állás - szólt ismét Nate. - Kemény dolog, amit csinálunk. Ha velünk maradsz, te is bűnrészes leszel a törvény alapján. Bármit csinálunk egy csavargóval, az téged is terhel, a puszta jelenléted miatt. Tudomásul vetted?

- Persze - mondta Jeremy.

- A zsaruk nem jelentenek veszélyt a számunkra. De ez is megváltozhat egyszer. Nem lehetünk mindig szerencsések. Előbb vagy utóbb egyikünk bajba keveredhet. Talán éppen te leszel az.

- Ha beköpsz minket - kezdte Liz -, akkor mi csinálunk ki téged.

- Nem fogok köpni.

- Még mindig akarsz csatlakozni hozzánk?

- Persze hogy akarok.

- Oké - szólalt meg Tanya. - Kezdődjék a beavatás.

Beavatás? Erről a szóról kínzások jutottak a fiú eszébe. Esetleg végighajtják egy olyan próbán, ahol a többiek gonoszságának és kegyetlenségének lesz az áldozata. Viszont ha megcsinálja, akkor elfogadják. Többé már nem lesz kívülálló. Közéjük fog tartozni.

Jeremy szíve hevesen vert, és úgy érezte, hogy hideg kezek markolják a beleit.

- Ma éjszaka - kezdte Tanya - te leszel a csalétek. Mi elbújunk, te pedig addig járkálsz le-föl a sétányon, amíg egy csavargó elő nem kerül. - Belenyúlt a ruhája zsebébe, és előhúzott egy kártyát. A fiú felé nyújtotta. - Ezt add oda neki.

Jeremy a szeme elé tartotta a kártyát. A nagy betűkkel írt üzenetet Jeremy könnyedén el tudta olvasni. „KEDVES CSAVARGÓ, A MOGORVA MEDVE HARAGOS HÚGA ÜDVÖZÖL TÉGED.”

A Jeremyben bujkáló feszültség ellenére mosoly fakadt az arcán. - Jó - mondta.

- Ez a mi névkártyánk - mondta Tanya.

- Persze a legtöbb féreg nem tud olvasni - szólt Samson. - De azért így is jó.

- Ja. Nekem is tetszik. - Jeremy becsúsztatta a kártyát a zsebébe. - Szóval, odaadom ezt a csavargónak, és utána mi lesz?

- Jelt adsz. - Tanya egy fényes sípot húzott elő a pulóvere alól, levette a nyakáról, és a fiúnak adta. Még meleg volt. Tanya testének melegét rejtette magában. A pulóver alatt volt, hozzásimulva a bőréhez, és most a fiú tartja a kezében. Elképzelte, ahogy a síp himbálózik, mikor a lány lépked, s néha hozzáér Tanya meztelen melleihez.

- Azután az egyetlen feladatod az lesz - kezdte Tanya -, hogy megpróbálsz megakadályozni, hogy elmenjen a csavargó, amíg mi oda nem érünk.

A fiú bólintott, hallotta a lányt, de figyelme a síp körül járt, amit a nyakába akasztott, és bedobott a pulóverébe. Most már az ő bőréhez simul.

- Van kérdésed?
- Mi?
- Készen állsz?
- Merre induljak?
- Amerre kedved tartja.

A fiú a Vidámpark déli vége felé indult, mert azt a területet ismerte a legjobban. Kezek csapódtak a vállához, s a fenekéhez is néhány, és csak reménykedhetett abban, hogy vajon ki volt (mert hátrafordulni és megnézni nem merte). Néhány halk hang szerencsét kívánt neki.

Elindult egyedül a sétányon.

Kezét a melléhez emelte, és a sípot hozzászorította a mellkasához. Ismét a síp származási helye jutott az eszébe. A madzag hossza pont a lány mellei között tarthatta a sípot, morfondírozott Jeremy. És nem is csak hordta ezt a sípot, hanem *használta* is. Lehet, hogy ma, vízimentőként, lehet, hogy az előző éjszakák egyikén csavargásként. A szájában volt, az ajkai között. Találkozott a nyelvvel és a forró leheletével.

Jeremy előhúzta a sípot. A szájába tette. Lehet érezni? A síp íze leginkább egy üres kanál ízére emlékeztette. De maga a tudat, hogy a síp a testéhez ért, és a szájában volt...

Egy ködkürt mély és reménytelen sóhajta szólalt meg az éjszakában. Mint egy vekker, betolakodott az álmodozásába, és a fiút kitesztotta a valóságba. A síp csodája elenyészett, és csak az maradt, hogy csalétek egy kihalt sétányon.

Megborzongott. Érezte, ahogy a herezacskója összeszorul.

Körbenézett, s csak néhány méteres körzetet látott maga körül. Látta a korlátot, és látott néhány bódét, de mindezek csak homályos körvonalak voltak a sűrű köd miatt. A csapatnak nyomát sem látta.

Megállt egy pillanatra, és hallgatózott. Az éjszaka már bántóan csendes volt, hiszen a köd a hangokat is elnyelte, vagy letompította őket.

Jó lett volna, ha legalább hallja a barátait.

Igaz, hogy csendben kell maradniuk ahhoz, hogy ne riasszák el a csavargókat.

Lehet, hogy elmentek.

Nem tennének ilyet, gondolta.

Mi van, ha ez a beavatás egyik része. Kiküldenek egyedül, jön egy csavargó, aztán én meg fújhatom a sípomat. Meglepetés! Csináld magad.

Az aztán lenne egy beavatás.

Megcsinálnák ezt velem?

Persze. Miért ne. Ez a beavatás lényege. A szívatus. Megnézni, bírja-e.

Én bírom.

Majd én megmutatom nekik.

Ismét elindult. Szemeit meresztgette, megpróbált keresztüllátni a ködön. A sétány fapadlója nyirkosnak tűnt. A jobb oldalon egy padot vett észre. Üres, hála istennek. Mögötte a félhomályban a Billenő Kerék pihent.

Remélte, hogy senki sem bujkál benne.

A síp már a szájához ragadt. Kiköpte és hagyta, hogy a dzsekijére hulljon, majd megnyalta kiszáradt ajkait.

Megszaporázta a lépteit.

Igyekezett a sétány közepén maradni. A két széle lehet az a hely, ahol csavargók bujkálhatnak. A bódék és pavilonok között. Ha közepén marad, kisebb lesz az esély arra, hogy meglepjék.

Aztán meglátta, tőle balra, Jasper Csodálatos Gyűjteményének néhány falépcsőjét és bejáratát.

Pontosan itt verekedtek, döbrent rá. *Szívesen* gondolt a küzdelemre. Emlékezetében újra és újra lejátszódott a harc minden pillanata. Az elszenvedett ütések eltörpültek a nyereség mellett, amit a küzdelemből profitált. Segített Cowboynak, elverte az egyik lányt, tapizta, és még a pólóját is letépte róla. Látta a melleit teljesen csupaszon. Bármikor, ha visszagondolt erre, büszkének és izgatottnak érezte magát.

Most ismét fel kellene idézni ezt az érzést.

Nem volt képes a küzdelem részleteire koncentrálni.

Ehelyett Jasper Csodálatos Gyűjteménye jutott az eszébe. Azok a szörnyű fotók, és a még szörnyűbb *igazi* attrakciók. A bőrszíjjakkal kifeszített mómia, üres szemeödrökkel, s az ágyéka elé lógó

rongydarabbal. A hatalmas pók. A borneói szőrtelen orangután, ami *igazából* isten tudja micsoda, és az undorító, kétfejű embrió a zavaros, sárga folyadékban.

Ez mind bent van az épületben, gondolta Jeremy. Csak egy ajtó választja el ezeket tőle.

Jeremy megrémült, a rémségek közelsége miatt.

Meggyorsította lépteit.

Ahogy ez az épület az Elvarázsolt Kastélyhoz kapcsolódott, arról Tim és Jim, a sziámi ikerpár jutott a fiú eszébe.

Szerencsére a Kastély be van zárva. Örült neki. Örült, hogy még lehetősége sincs arra, hogy kipróbálja.

Jobb lett volna a Gyűjteménybe sem bemenni.

Örülhet, ha nem lesznek rémálmai miatta, gondolta.

Viszont ha nem látogatták volna meg Jaspert, akkor a verekedés is elmaradt volna.

Hiába, valamit valamiért. Ez most is így van. Ezt kell csinálnom azért, hogy Tanya mellett maradhassak. Ez az ára. Mint ahogy az a rohadt kiállítás volt az ára a verekedésnek.

Miért nem jön már erre egy csavargó?

Mi lesz, ha egy sem jön? Itt kell sétálnom fel és alá egész éjszaka?

Akkor is meglesz a beavatásom, ha egyetlenegy csavargóba sem botlok bele?

A szíve hatalmasat lódult, mikor léptek hangját hallotta a háta mögül. Megfordult. Szeme a ködöt kutatta, s ismét a szájába vette a sípot. Másik kezével megtapogatta a nadrágja zsebét, ahol a bicskája dudurodott. Lehet, hogy elő kellene vennie. Aztán eszébe jutott a kártya, amit a dzsekije zsebébe tett.

Előhúzta.

Egy félhomályos alak rajzolódott ki a ködben. Felé rohant, majd hirtelen megtorpant. Még mindig nem volt felismerhető. Jeremynek olyan érzése támadt, mintha párás üvegen keresztül látná az alakot.

- Te vagy az, Jeremy? - kérdezte egy hang. Egy lány hangja.

- Ja. Ki vagy?

- Csillag - válaszolta.

A lány közelebb lépett. A fiú már látta kibontott haját, az arcának formáját, dzsekijét és nadrágját. A fiú nagy lélegzetet vett, majd lassan kiengedte.

A lány megszorította a karját. - Gyere vissza - mondta. - Jön egy, a bejárat felé.

- Egy csavargó?

- Ja. Gyorsan. El kell kapnunk.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Abbahagyták a futást, és Jeremy hagyta, hogy Csillag a kezénél fogva vezesse. Hozzásimultak egy bódé falához. Miközben Jeremy a lihegését próbálta visszatartani, meglátta Samsont, aki a jegyárusító bódé mellett kuporgott. Heather mögötte állt, míg Nate és Liz a bejárat másik oldalán bújtak el.

Hol vannak a többiek?

Hol van Tanya?

Egy mozdulatra lett figyelmes. Észrevette, hogy valaki a jegyárusító bódé tetején helyezkedik. Csak egy hát görbületét volt képes kivenni a sötétben, de Tanyát vélte felismerni benne. Már csak Randy, és az a bunkó Karen hiányzott a képből. Tanyát biztosan Samson segítette fel a bódé tetejére.

Miközben bámészkodott, egy ember érthetetlen, zagyva beszéde ütötte meg a fülét.

Egy csavargó?

A hangból ítélve közel lehetett.

- Ki bántotta Kuki Robint? - kiabált. - Ki az, aki tönkretette? Én voltam az - mondta. - Ne legyen Poppinsack a nevem, ha nem én tettem. A homokban, a tengerparti homokban.

Csillag, még mindig Jeremy kezét fogva, a fal mellett araszolt előre. Jeremy követte. Előredőlve kilesett a lány mellett, és meglátott egy támolgyó férfit, aki éppen akkor haladt át a bejáraton.

Egy kövér öregember volt, furcsa, madártollas kalapban, és rojtos bőrkabátban. Egyik kezében botot tartott, a másikban pedig a hátizsákját.

- Hugyozzunk, ha kell, ne tartsuk vissza. Én most hugyozni fogok - jelentette be az öreg, és a falhoz fordult.

Jeremynek egy részeg karakterszínész jutott az eszébe az öregemberről, aki már annyira hozzászokott drámai szerepeihez és zengő baritonjához, hogy a legméltatlanabb helyzetekben sem tud szabadulni tőlük.

A fiú csobogó hangot hallott.

Az öreg rögtön a bejárat közepén állt neki vizelni, alig néhány méterre attól a helytől, ahol Liz és Nate álltak.

Legalább az öreg gazember háttal áll nekünk, gondolta Jeremy. Szégyenkezni kezdett. Kár, hogy Csillagnak mindezt végig kell néznie.

- Ez a zuhatag talán behatol a föld legmélyére is, és eláztatja a Sátán szakállát. Az jó lesz. Mi is találkozunk, mert találkozoznunk kell, ma éjjel. Langyos szellő... - Csuklott. - Találkozik-e kukitlan Robin a botommal?

A csobogás abbamaradt.

Csillag elfordította a fejét. Jeremyre mosolygott, aki fintorogni kezdett.

Az öreg csavargó elfordult a faltól.

Jeremy örült, hogy semmit sem látott kilógni a nadrágjából.

Annak viszont már kevésbé örült, hogy az öreg éppen az ő búvóhelyük felé indult.

- Micsoda egy! Micsoda egy! Bátor éjszakának nézünk elébe. Bátor pipimuri. Meglátjuk, mennyire leszel bátor ma éjjel.

Hadonászni kezdett, majd a bódé oldalához esett.

- Álljunk meg. Én tengerész voltam. Ez a deszka is himbálózik alattam. Nem probléma. Majd ráfogom a botomat, és elmondok neki annyi történetet, amennyit csak tudok. Minden...

Tanya elrugaszkodott a jegyárusító bódé tetejéről.

Lábait előrenyújtotta. Kicsit meggörnyedt. Karjait széttárta. A ruhája lobogott. Szőke haja szétterült a levegőben.

Jeremy hallotta a halk csattanást, ahogy a lány cipőtalpai elérték az öreg bőrkabátjának a vállát. Az a meglepetéstől felkiáltott.

A vén csavargó térdei összerogytak, és az öreg előre-esett. Tanya a férfi hátára érkezett, mintha szörfdeszka lenne az öreg. Leugrott róla. Tett néhány lépést, amíg visszanyerte az egyensúlyát. Mikor visszafordult, a csavargó pofával lefelé, szétterülve feküdt a sétányon.

- Gyerünk - suttogta Csillag. Kézen fogva elrángigálta Jeremyt a faltól. A fekvő csavargó felé rohantak.

Csillag kétszer belerúgott. Jeremy is odaugrott, és beleeresztett egy jó nagyot az oldalába. A többiek is megérkeztek. Samson elhajította a hátizsákot az útból, és hátára fordította az öreget. Az túlságosan kábult volt ahhoz, hogy ellenálljon. Kezek ragadták meg a csuklóját, bokáját, és terítették szét a sétányon. Heather rátaposott a hasára. Randy, aki megtalálta a csavargó botját, rászózott vele az öreg mellkasára. A suhogó bot alig kerülte el Liz fejét.

Az öregember zihálva kirántotta az egyik csuklóját Csillag szorításából. Kiszabadult öklével mellen vágta a lányt, aki hátraesett az ütéstől. Jeremy elkapta a csavargó szabadon lévő kezét. Megmarkolta az öreg középső ujját, és hátracsavarta egészen addig, amíg érezte, hogy sikerült kitörnie. Fájdalmas üvöltés volt a válasz.

Liz a könyökét belevágta az öreg mellkasába, nem sokkal a torka alatt.

Karen ágyékon rúgta.

A csavargó felrántotta a fejét, mire Samson pont a két szeme közé vágott. Az öreg feje visszahanyatlott, és enyhén felpattant a deszkapadlóról.

Elernyed.

- Oké - mondta Tanya. - Elég. Emeljük fel. Jeremy is segített. Az öreg rendkívül nehéznek tűnt.

Mikor felemelték a sétányról, Samson odaugrott, és a derekánál fogta meg a csavargót.

- Könnyen ment? - kérdezte Nate.

- Nem izzadtunk bele. - válaszolt Samson, de a hangján érződött, hogy ő is szenved az öreg súlya alatt. - Hová vigyük?

- Gyertek utánam - szólt Tanya.

Nate felemelte a hátizsákot. - Mi a franc van ebben, téglá? Tanya ment elől, egyik oldalán Nate, míg a másikon Karen. Samson lépdelt mögöttük, vállán átvetve lógott a kövér csavargó, kinek ernyedte kezei a fiú hátát verdestek. Jeremy látta, hogy a kitört középső ujj meredek szögben áll el a többi ujjtól.

Csillag lépett a fiú mellé. - Jól vagy? - kérdezte Jeremy.

- Nagyszerűen.

- Megütött téged ez a szemét, de én kitörtem az ujját.

- Jól tetted. Nekiindultak a sétánynak.

Randy szaladt a menet élére, magasra tartva az öreg botját, amelynek a tetején a csavargó madártollas kalapja billegett.

Mint egy lándzsára tűzött fej, gondolta Jeremy. Hol látott ilyent? Moziban? Könyvben?

Valaki a fenekére csapott. Hátranézett, és Heather arcát pillantotta meg. - Hogy tetszik? - kérdezte a lány.

A fiú megrántotta a vállát. Nem tudta, hogy mit válaszoljon. Kicsit rémültnek, és bűnösnek érezte magát, de mindemellett izgatott is volt. A szíve hevesen kalapált, a szája kiszáradt, a torka pedig összeszorult. Csak ennyit mondott: - Klassz.

- Jó volt a roham - mondta Heather. - De lesz még jobb is.

Tényleg jó volt, gondolta a fiú. Nem annyira, mint a lányokkal való verekedés, de majdnem.

Azon kezdett gondolkodni, vajon folytatódik-e tovább a beavatás. Habár akár folytatódik, akár nem, már közéjük tartozónak *érezte* magát. Velük volt, mikor megtámadták a csavargót, és Csillag meg Heather is úgy viselkednek vele, mint aki közéjük tartozik.

- Mi fog következni? - kérdezte.

- Tanyától függ - válaszolta Csillag.

- De biztosan nem fogunk unatkozni - tette *hozzá* Heather, és átkarolta a fiú vállát. Jeremy érezte a lány hatalmas, puha melleit a felkarján, és szeretne volna, ha Heather lemászik róla.

Az összes ittlévő lány közül miért pont *neki* kell rám csimpaszkodnia?

Rendben van, Tanya túl merész elképzelés, de itt van Csillag, és úgy tűnik, az itt lévő fiúk közül egyik sem a barátja. Nem valószínű, hogy csak a sötétség miatt tűnik csinosnak. Mindenesetre nem egy rossz szagú kövér trampli.

Pont erre van szükségem, gondolta. Le sem tudom magamról vakarni.

Csillag, aki eddig Jeremy mellett ballagott, most felgyorsította a lépteit, előrement, és otthagya a fiút Heatherrel, aki éppen akkor csúsztotta be az egyik tenyerét a fiú farzsebébe. Megdörzsölte a fenekét. - Jó meleg - mondta.

- Kár, hogy Cowboy kimaradt a ma esti buliból - mondta gyorsan a fiú.

- Az egy seggfej.

A szó a lány szájából különösen gorombának tűnt.

- Ő a legjobb barátom - mondta Jeremy.

Abban reménykedett, hogy ennek hallatán a lány visszavonul. De pont az ellenkezője történt. Ismét tréfásan megszorította a fiú fenekét, majd megpuszilta a fülét.

Jeremy elfordította a fejét.

Pont Jasper Csodálatos Gyűjteménye tárult a szeme elé. Egy óhatatlan képzettársítás járta át az elméjét. Heather, mint kiállítási darab, dagadt, meztelen teste bőrszíjakon lóg a többi szörnyűség között. Úgy nézne ki, mint aki nyers tésztából készült, de nem tették be a sütőbe. A bőrszíjak már olyan mélyre vágnának a puha húsba, hogy szinte eltűnnének a szemlélő szemei elől. A nyelve kilógna, a szemei pedig fölfelé néznének, hogy csak a szeme fehérje látszana ki. Az elképzelt képtől Jeremy elszégyellte magát.

Csak kedves akar lenni hozzám, gondolta. Lehet, hogy magányos. Nem szabad ezért haragudni.

A csavargó hirtelen küzdeni kezdett. Épen maradt kezével Samson hátát kezdte püfölni.

Samson előrehajolt, és ledobta az öreget, aki szétterült a sétányon. Mielőtt még mozdulhatott volna, a többiek körülvették.

Jó alkalom nyílt arra, hogy Jeremy megszabaduljon alkalmi partnernőjétől. Megkönnyebbülten sóhajtott, majd rálépett az öreg csuklójára.

- Ne bántsátok - rendelkezett Tanya. - Csak tartsátok szorosan.

- Tartom - szólt Samson. Megmarkolta a csavargó vastag, kézre álló bajsztát, és húzni kezdte. Nyögve és zihálva, az öreg fickó felállt. Samson elindult vele, szorosan fogva a bajsztát.

- Erre - kiáltott Tanya, majd előreszaladt. Randy követte, aki még mindig a kezében tartotta az öregember botját. Mindketten eltűntek a ködben. Aztán Karen és Nate is eltűntek.

Jeremy egy nyíló kapu nyikorgását hallotta.

- Hol vagytok? - kérdezte Samson.

- Az óriáskeréknél - válaszolt Tanya.

- Hohó! - Ez már Heather hangja volt, és ismét a fiú mellől érkezett.

Jeremy előresietett, és csatlakozott Csillaghoz. - Most mi következik? - kérdezte.

- Még én sem tudom - válaszolta a lány.

Samson és a csavargó, Lizzel együtt, aki készen állt arra, hogy rávesse magát az öregre, ha az mégis kiszabadítaná magát, a játékokat egymástól elválasztó alacsony kerítés felé fordultak. Áthaladtak egy kinyitott kapun.

Az óriáskerékhez érkeztek, aminek a nagy részét most elrejtette a köd. Jeremy csak néhány részletét volt képes kivenni, egy-két gondolat, a küllők és a kerék összeszerelési pontjait, és a tengely felé tartó küllőket, amelyek azonban elenyésztek a szürkességben, mielőtt a középponthoz értek volna.

Egyre több részlet tárult a szeme elé, ahogy Csillaggal áthaladtak a kapun. Megpillantotta az emelvényt, amiről beszállni szoktak. A legalsó gondola éppen előtte állt, abban a helyzetben, ahogy az utolsó utasok az este kiszálltak belőle. Félhomályos alakok gyülekeztek mellette. Láttá, ahogy Samson felvezeti az öreget a néhány lépcsőfokon, s Liz lépdel a nyomukban.

- Óóó, ez jó lesz - szólt Heather. Ahelyett hogy ismét Jeremyre csimpaszkodott volna, elrohant mellette, és feltrappolt a lépcsőn.

Ez idő alatt Csillag nem mozdult el Jeremy mellől.

- Mindenki itt van? - kérdezte Tanya.

- Ha valaki nincs itt - kezdte Randy -, az szóljon.

- Ez nagyon vicces volt - mondta neki Liz.

- Oké - szólt Tanya. - Reptessük meg a szemetet.

Samson, aki a csavargó előtt állt, felfelé kezdte húzni az öreget, hogy annak lábujjhegyre kellett állnia. Liz, Heather és Csillag vetkőztetni kezdték. Az öreg kapkodott és nyöszörgött egy kicsit, de nem mutatott számottevő ellenállást. Tanya egy jó vezetőhöz méltóan, karjait mellkasa előtt összefonva állt, és elégedetten bólogatott.

Hamarosan a csavargón már csak egy hosszú alsógatya volt.

Jeremy meglepődött. Azt hitte, már senki nem hord ilyet, kivéve cowboyfilmekben játszó színészeket. Úgy látszik, ezek a vén gazemberek ezt szeretik.

Heather és Liz ezt az utolsó ruhadarabot is lerántották róla.

Jeremy megdöbbsent. Zavartan állt, s a bőre viszketni kezdett.

Az öreg olyan szőrös volt, mint egy majom. Lelógó hasa megkímélte őket attól a látványtól, amire igazán egyikük sem volt kíváncsi. Ennek ellenére Liz és Heather, miután lecibálták a vénemberről a gatyáját, négykézláb maradtak, s vizsgálgatni kezdték az öreget, miközben egymás fülébe sugdostak, és vihogtak. A csavargó nyilvánvalóan el akarta takarni magát, de Csillag és Tanya megfogták a kezeit. Csak nyöszörögni tudott.

Heather felnyúlt.

Az öreg a szemeit kimeresztette, száját eltátotta.

- Mire vagy ennyire kíváncsi? - motyogta Liz.

- Csak látni akartam, hogy...

- Elég már - csattant fel Nate.

- Kezdjük - szólt Tanya. - Nem állítottunk örszemet, úgyhogy jobb, ha sietünk, aztán szedjük a sátorfánkat. - Randy felé nyúlt, aki a zsebéből egy csillogó és zörgő tárgyat vett elő, és a lánynak adta.

Jeremy látta, hogy az nem más, mint egy bilincs.

- Beindítom ezt a szart - szólt Nate, és eltűnt.

A csavargót az óriáskerékhez vezették, és leültették egy gondola lábtartójára. A gondola lágyan hátrabillent, de hamarosan megállt.

Mikor hirtelen ráébredt, hogy a verés és a megaláztatás csak pusztá előjátékai voltak a fő eseménynek, az öreg sikoltozva küzdeni kezdett. Rúgkapált és dobálta magát, s karjaival az őt szorosan tartó gyerekeket próbálta csépelni.

Tanya hasba rúgta. A levegő kiszorult belőle, majd nekiesett a gondola ülőkéje szélének. Elterült, és levegő után kapkodott.

A lány lehajította a gondola biztonsági korlátját.

A motor életre kelt. Jeremy érezte a padló remegését a lábai alatt.

Megdöbbenve megszólalt. - *Működik?*

- Nate családjáé ez az izé - mondta Liz.

Tanya végzett a csavargóval, és félreállt. Az öreg még mindig a lábtartón ült, hátával az ülőkének támaszkodott, s vastag, szőrös lábai lelógtak. Kezei a biztonsági korlát alatt voltak összebilincselve, de olyan módon, hogy a bilincs láncát át volt vetve a korlát felett.

- Vigyázzatok - szólt Tanya. Jeremy és a többiek elléptek az útból. - Oké, Nate - szólt a lány.

Nate, nem messze tőlük, egy kart húzott maga felé.

Az óriáskerék meglódult, és lassan forogni kezdett. Ahogy a gondola elindult, megbillent az öreg súlya alatt, aki lecsúszott a lábtartóról, és felüvöltött, mikor a bilincs perecei belevájódtak a kezeibe.

- Ne! - ordította. - Kérem!

Egy másodperc múlva kifeszült testtel lógott lefelé, s egész testsúlya a csuklóin jelentkezett, amelyeket majdnem leszakított a korláton átvetett bilincs.

Az óriáskerék egyre magasabbra emelte, majd egy nyikorgás, és egy enyhe rántás kíséretében megállt. Az öreg néhány méter magasságban himbálózott a társaság feje felett.

- Magasabbra - szólt Tanya.

- Ez elég magas - mondta Nate. - Szörnyen nagydarab ez a fickó. Még a végén valami baj történik.

- Engedjenek le. Kérem! Elmegyek a városból. Megígérem. KÉREM!

- Tegyen meg egy teljes kört - javasolta Tanya.

- Ja, az jó lesz - helyeselt Heather.

- Ha már egyszer befizette - szólt Liz. - Szerintem ne...

- A fenébe már - csattant fel Tanya. - Adjunk neki. Ez egy kibaszott csavargó!

Nate megrázta a fejét.

Akkor is rázta, mikor Tanya odalépett hozzá. - Akkor majd én, a francba.

- Tanya - kezdte a fiú, de nem fejezte be.

A lány megrántotta a kart. Egy hirtelen rándulással, ami egy éles sikolyt csalt ki az öregből, a kerék ismét forogni kezdett.

A meztelen, rúgkapáló csavargó emelkedni kezdett, majd elnyelte a köd. Egész idő alatt sikoltozott. Akkor is folytatta, mikor már eltűnt Jeremy szeme elől.

Tanya visszatolta a kart.

Az óriáskerék megállt.

Az öreg sikoltozása áthatolt a szürke ködön.

- Istenem - motyogta Csillag. - A tetejénél lehet. - A legkiválóbb hely a számára, ahol nyugodtan el-

töltheti az egész éjszakát - mondta Tanya.

- Hozzuk le - szólt Nate. - Vigyáznunk kell.

- Jó. Majd reggel. De most menjünk.

- Nem hagyhatjuk...

A csavargó egy pillanatra sem hagyta abba a sikoltozást, de a hangja hirtelen megváltozott. Jeremy összeszorította a fogait. Hideg futott végig a hátán.

Egy puffanást hallott.

A sikoltozás abbamaradt.

Majd egy második, hasonló puffanás követte.

- Jézusom - motyogta Nate.

Aztán megpillantották a csavargót, aki a küllők és merevítők között zuhant lefelé, beleütődve az egyikbe, és lepattanva a másikról, s úgy pörgött és forgott zuhanás közben, mint valami őrült akrobata.

HUSZADIK FEJEZET

Az emelvény beleremegett, mikor az öreg szétterült rajta.

Senki sem mert megszólalni. Csend volt, csak az óriáskerék motorja zúgott.

Jeremy a testet bámulta. Csak néhány méterre feküdt tőle, arccal felfelé, két gondola között. Nem volt elég sötét ahhoz, hogy ne lássa Jeremy a holttestet. Az öreg arca feketének tűnt, valószínűleg a szétkenődött vér miatt. Az orra össze volt törve. Az egyik lába már a csípőjétől kezdve meredek szögben állt kifelé, míg a másik a térdétől kezdve felfelé ágaskodott. A kezei, még mindig összebilincselve, hatalmas hasán feküdtek. Egy csont bökte át az alkarját, és állt ki hegyesen.

Jeremy elfordította tekintetét a testről, és végignézett a társaságon. Mindenki mozdulatlanul bámult.

Liz a szája elé emelte a kezét. A fiú arra számított, talán háyni fog. Ő maga is nagyon közel volt hozzá. De a lány különös, fojtott hangot hallatott, s a fiú rájött, hogy nevet. Egy másodperc múlva így szólt: - Hoppá.

Csillag is megszólalt. - Oh, Istenem. Most megcsináltuk.

- Az öreg biztosan zuhanóbombázó volt - szólt Heather.

Nate elrohant, és leállította a motort.

- Mindenki maradjon nyugodt - mondta Tanya.

- Mi történt? - motyogta Randy.

- Egyértelmű - válaszolt Tanya. - A biztonsági korlát nem volt elég erős ahhoz, hogy elbírja a súlyát.

- Megöltük - szólt Randy.

- Zseniális megállapítás, faszfej - torkolta le Liz.

- Figyelem - kezdte Tanya -, a leglényegesebb dolog most az, hogy ne essünk pánikba. Meg kell szabadulnunk tőle, és utána rendet kell raknunk. Senki nem tudhatja meg, hogy mi történt. Liz, Karen, Heather, takarítsátok fel a vért. Szerezzetek vödört és rongyot. Jeremy, te szedd össze az öreg holmijait, és dobd a sétány alá őket. Csillag majd segít neked. Samsonnal elvisszük a holttestet. Nate, vedd elő a szörfdeszkádat. Kiúsztatjuk rajta az óceánra, majd ott ledobjuk róla.

- És én? - kérdezte Randy.

- Tedd meg nekem azt a kegyet, hogy bedugod a fejedet a seggedbe - válaszolta Liz.

- Maradj mellettem - mondta Tanya. Felgyűrte a pulóvere ujját a könyökéig, átbújt az óriáskerék korlátja alatt, és leguggolt a holttest mellé. Samson követte.

Senki más nem mozdult.

Tanya visszatette a csípőből kifordult lábat a másik láb mellé. Ahogy lenyomta azt a lábszárat, amelyik térdtől az ég felé meredt, Randy öklendezve elfordult. Nekidőlt az emelvény korlátjának, és háyni kezdett.

- Nagyon jó - szólt Liz. - Azt nem fogom feltörölni.

Valaki megszorította Jeremy karját. A fiú ránézett, és látta, hogy Csillag az. - Szedjük össze a holmiját - indítványozta. A fiú elfordult a szörnyű látványtól, ahogy Tanya és Samson küzdöttek a magatehetetlen holttesttel, és nekiállt, hogy összegyűjtse az öreg ingóságait.

Nate elrohant, majd Karen, Heather és Liz is követték.

- Segítek nektek - szólt Randy. Még mindig a kezében tartotta a csavargó botját, s a tetején még mindig ott billegett a tollas keménykalap. Mikor lehajolt, hogy felvegye a hosszú alsógatyát, a kalap leesett, s begurult az óriáskerék emelvénye alá. A fiú négykézlábra ereszkedett, hogy visszaszerezze a keménykalapot.

Jeremy látta, hogy Tanya és Samson már kivonszolták a testet az óriáskerék alól. A lány a lábait fogta, míg Samson a karjainál emelte. Az emelvény széle felé haladtak vele.

- Soha nem gondoltam, hogy ilyesmi megtörténhet - suttogta Csillag.

- Elég ciki - mondta Jeremy.

- Istenem.

A fiú felkapta a zoknikat és a cipőket, de közben éppen meglátta, hogy Tanya és Samson átemelik a holttestet a korláton, és ledobják a strandra.

Mikor a lépcső felé indultak, Samson felkapta a hátizsákot, és Tanya után sietett.

- Szerintem megvan minden - mondta Csillag. Randyvel az élen, aki még mindig magasra tartotta az öreg botját, habár a keménykalapot már nem merte rátenni, lementek az emelvényről. Áthaladtak a nyitott kapun. Tanya és Samson már eltűntek a bal oldalon, hiszen átmásztak a sétány korlátján, és leugrottak a strand homokjára.

Mikor Jeremy elérte a korlátot, ők ketten már a parton jártak. Még néhány lépést tettek, és a köd elnyelte őket Jeremy szeme előtt.

A hátizsák közvetlen őalatta feküdt, ahová nyilván Samson dobta le. Átnyúlt a korlát felett, és elengedte a cipőt és a zoknit. Az előbbi sebesen lezuhant, míg a zokni falevél módjára, köröket írva le a levegőben, levitorlázott. Az inget Csillag dobta le. Széttérülve repült a homokra. Azután következett az összegyűrt szarvasbőr kabát, ami oly gyorsan zuhant lefelé, hogy szinte utolérte az inget. Randy lehajította a botot, ami, mint egy szigony, beleállt a homokba. A keménykalapot a kezében tartva, átbújt a korlát lécei között.

Ott megállt, és gondolkodóba esett. A kalap karimájával feltolta előrecsúszott szemüvegét.

- Nem muszáj ugranod - mondta Csillag.

- Nem félek leugrani.

- Nincs itt Liz, hogy maceráljon.

- Ha Tanya leugrott, akkor én is leugrok. - És ugrott. Mikor a talpa elérte a homokot, térdei összecsuklottak, és a fiú előreesett. De utána felállt, és diadalmasan nézte, ahogy Csillag és Jeremy átmásznak a korláton.

A korlát túloldalán Jeremy már tudta, hogy a törékeny kissrác miért vonakodott leugrani a homokra. De mindenki megcsinálta. Ő sem akar beszarinak látszani, hogy innen visszaforduljon, és megpróbáljon valahol máshol lemászni a sétányról.

Csillag leugrott.

Miközben a lány zuhant, ő is elrugaszkodott a korláttól. Igyekezett nem gondolni a csavargóra, de hirtelen magát képzelte az öregember helyébe, aki éppen az óriáskerék tetejéről repül lefelé, és tudja, hogy már csak néhány másodperc az élete. Egy pillanatra rémület kerítette hatalmába.

A lába elérte a homokot. A becsapódástól a térdei összecsuklottak. A fenekére esett, s térdrel állon rúgta magát, amitől a fogai összecsucltak. Elterült. Mikor felült, Csillag közeledett hozzá, s a kezét nyújtotta, hogy segítsen felállni. A fiú belekapaszkodott a felé nyújtott kézbe.

- Jól vagy? - kérdezte a lány.

Bólintott, s közben nyelvét végighúzta fogai élén. Attól tartott, hogy talán letörhetett egyik-másik, de szerencsére épen maradtak.

- Gurulnod kellett volna - szólt a lány.

- Ja. Szerintem is.

- Ha nincs szükségetek az együttműködésekre, akkor csatlakoznék Tanyához - mondta Randy.

- Persze - szólt Csillag - menj csak. - A rohanó fiút elnyelte a köd.

Jeremy és Csillag nekiálltak összeszedni a csavargó széthullott ruháit.

- Büntudatot érzek Randy miatt - kezdte Csillag. - Ő egy nagyon érzékeny fiú, és ez egy nagyon borzasztó éjszaka volt.

- Az egyszer biztos.

- Ő nem... nem való közénk. Csak egy véletlen folytán keveredett Tanya közelébe, és persze teljesen bele van esve.

- Igazán?

Csillag a cölöpökhöz lépett, és bedobta a ruhákat a sötétségbe.

- Nem kellene jobban bevinnünk ezeket? Túláságosan szem előtt lesznek.

- Nem. Csak dobd be. Mindig vannak csavargók a sétány alatt.

- Jézusom.

- Ja. Jobban is tesszük, ha nem maradunk túl sokáig itt.

Jeremy behajította a cipőket és a zoknikat, majd elhátrált.

- Szerinted látta valaki, hogy mi történt?

- Már hogy csavargók? Néhányan biztosan. Állandóan bujkál egy-kettő a környéken. Fogadok, hogy világosan tudják, hogy mi folyik itt. - Felkapta az alsógatyát, kihúzta a botot a homokból, és felemelte a madártollas keménykalapot is.

Jeremy a hátizsákot fogta meg. Szörnyű nehéz volt. - Elfecsegik? - kérdezte.

- Alig hiszem.

Megálltak a sötétség szélénél, és Csillag behajította a maradék holmikat.

- Ezt egy kicsit beljebb viszem - mondta Jeremy.

- Ne. Nem kell. Csak dobd ide. Reggelre híre-hamva sem lesz.

- Kíváncsi lennék, mit tartott a hátizsákjában.

- Nézd meg.

Rádöbbsent, hogy nem is akarja igazán tudni. A pántjainál fogva meglendítette a tömött zsákot, és behajította a sötétségbe. Eltűnt. Egy másodperc múlva földet ért, s a tompa puffanást üvegek egymáshoz verődő csörgése követte.

- A csavargók boldogok lesznek, mikor megtalálják.

- Így igaz. - A száraz, rekedtes hang az előttük tátongó sötétségből jött.

A fiú megrándult. Csillag megmarkolta a karját, és nem hagyta, hogy hanyatt-homlok menekülni kezdjen. Ehelyett hátrafelé kezdtek lassan lépkedni. Mindketten ziháltak.

- Még most is bemennél alá? - kérdezte, miután már jó néhány méterre jártak.

- Úristen.

- Ahogy mondtam. Ott bujkálnak mindenhol.

- A szemetek.

- Mindenféle rémálmaim vannak azzal kapcsolatban, hogy egyszer elkapnak. Ez a legrosszabb, amit el tudok képzelni.

- Van nálam kés - mondta Jeremy.

- Nálam is. És sípom is van.

A fiú ráébredt, hogy Tanya sípja még mindig ott lóg a nyakában.

- Jól tennéd, ha szereznél magadnak egy saját sípot - mondta a lány -, és fújnád, mint az őrült, ha véletlenül bajba keverednél. Soha ne gyere ide egyedül.

- Eszemben sincs.

- Keressük meg a többieket. - A lány elengedte a fiú karját, és kémlelni kezdett.

Jeremy is ezt tette. Visszanézett a sétány alatti sötétségbe, ami már csak egy foltnak látszott a ködön keresztül. Keresni kezdte az óriáskereket, de képtelen volt kivenni a szürkéségből.

- Fogadok, hogy sosem számítottál arra, hogy ilyesmibe keveredsz - mondta Csillag.

- Az öreg ráfaragott - szólt Jeremy, és megrázta a fejét.

- Szörnyű. Igazán szörnyű. Nagyon rosszul érzem most emiatt magam. Hiába volt csavargó, mégis... - A lány hozzábújt a fiúhoz, aki átkarolta a hátát. - Nem lett volna szabad...

- Ja.

Elindultak. Semmi mást nem láttak maguk előtt, csak homokot és szürkéséget.

- Remélem, nem fogják kihozni a hullámok - szólt Csillag. - Szörnyű lenne, ha a strandolók, mikor... szörnyű lenne.

A hullámok sistergéséből Jeremy arra következtetett, hogy már közel járhatnak a parthoz. De még mindig nem látszott sem a víz, sem Tanya, sem senki más.

- Nate ki fogja úsztatni egy szörfdeszkán? - kérdezte Jeremy.

- Szerintem igen.

- És most haza kell mennie egy deszkáért?

- Nem. Az árkádnál van egy raktár. Ott tartja őket. Szokott reggelente szörfözni, mielőtt még kinyitna a Vidámpark.

- Ő Tanya barátja, igaz?

- Ja.

Jeremy észrevette, hogy a lába már nem süllyed bele a homokba. A part már kemény volt, és enyhén lejtett. Mindenfelé sötét moszatkupacok terültek szét, amelyek legkevésbé sem hasonlítottak önmagukra ebben az állapotukban, hanem sokkal inkább tűntek partra vetett, döglött tengeri állatoknak.

Fehér hab futott Jeremy cipői közé. Csillag megállt. A hab visszavonult, és eltűnt. Jeremy hallotta a hátráló víz hangját, majd az új hullám közeledtét.

- A többiek arrafelé lehetnek - mondta a fiú, s a fejével intett.

Csillag abba az irányba nézett, majd visszafordította a fejét. Közelebb húzódtak egymáshoz.

- Szerintem menjünk oda hozzájuk - mondta a lány.

- Ja. - De egyikük sem mozdult. A fiú rájött, hogy a szíve hevesen kalapál, mióta otthagyták a sétányt. És ez már rég nem az ijesztés miatt volt.

Arra gondolt, vajon mi történne, ha megcsókolná a lányt.

Ettől a szíve még hevesebben kezdett dobogni. Kicsit szédült is. Elképzelte a lány puha, forró ajkait, és a saját karjait, ahogy átkarolja vele Csillagot. Elképzelte a lány testét, ahogy egymáshoz simulnak.

De gondolkodni kezdett. Úgy sem mered megtenni.

Mikor felhagyott a gondolattal, a szívverése is lassulni kezdett.

Ez éppen elég, hogy itt állunk egymás mellett, mondta magának.

Kíváncsi lett volna, hogy a lány mit gondol.

Lehet hogy ő is azt *akarja*, hogy megcsókoljam.

Biztosan.

És mi van, ha *akarja*, én meg nem merem, és most azt gondolja, hogy nem tetszik nekem?

Olyan töketlen vagyok.

Aztán Jeremy rádöbbsent, milyen különös is, hogy itt nyüglődik azon, vajon megcsókolja-e a lányt, miközben a többiek a néhány perce meggyilkolt csavargót készülnek eltüntetni. Inkább büntudatot kellene éreznie.

Nem én öltem meg, mondta magának.

Ez az egész Tanya ötlete volt. Ő bilincselte az óriáskerékhez az öreget, és ő küldte fel a magasba. Nekem semmi közöm sincs az egészhez. Én csak ott álltam.

- Maradjunk itt? - kérdezte Csillag.

- Keressük inkább meg őket?

- Ahogy akarod - válaszolta a lány.

A fiú maradt volna. Viszont Tanya jobban vonzotta, mint Csillag. Szeretett volna Tanyával lenni. Látni a testét, hallani a hangját.

De soha nem lehet az enyém, gondolta. Ő Nate csaja. Nincs esélyem.

Persze miért vagyok olyan biztos abban, hogy Csillagnál van esélyem.

Tetszem neki. Látom rajta.

Lehet, hogy van barátja. Lehet, hogy csak azért van velem, mert nem akar egyedül mászkálni, és kész.

- Azt hiszem, részemről vége a csavargászásnak.

- Igazán?

- Nem tudom. Megölni valakit. Utálok a csavargókat, de megölni...

- Ha nem jössz többet, akkor hogyan fogunk találkozni? - A szavak már kiszaladtak a fiú száján, mielőtt meggondolhatta volna magát.

A lány Jeremyre nézett.

- Miért nem adod meg a telefonszámodat? - kérdezte.

A fiú szíve majdnem kiugrott a helyéből.

- Csak... ma kaptunk telefont. Még nem tudom a számát. Mondd meg inkább te...

- Nem lehet - szólt a lány. - Szívesen tenném, de nem szabad, hogy fiúk telefonáljanak nekem.

- Micsoda?

- Anyám... egy kicsit különös. Azt gondolja, hogy túl fiatal vagyok ahhoz, hogy barátokat tartsak.

- Hány éves vagy?

- Tizenhat.

- Én is.

- Inkább találkozzunk valahol - javasolta a lány.

- Persze. - A fiú úgy érezte, alig kap levegőt. - Miért ne.

- Mit szólnál, ha itt találkoznánk a strandon, délután? A köd délre biztosan felszáll már. Találkozzunk mondjuk egy órákor, a vízimentő-állomásnál.

- Nagyszerű.

Csillag ismét közelebb lépett, és a fiú azt gondolta, *most!* Csókold meg most! Úgy érezte, hogy szétrobban, ha nem kapja a karjai közé a lányt azonnal, és nem szorítja rá az ajkát az övére, de megtorpant. Nem tudta rávenni magát arra, hogy megtegye.

Ő is akarja!

Csak állt, földbe gyökerezett lábakkal.

Aztán valaki elment mellettük a parton, és mindketten összereztek.

Nate. Mezítláb, és szőrfruhában. Hóna alatt szőrfdeszkat vitt.

Észrevette őket, és feléjük indult. Néhány lépésnyire megállt, és így szólt: - Merre vannak a többiek? - Fejét jobbra-balra forgatta.

- Arrafelé - válaszolt Csillag, és karjával mutatta az irányt.

Nate elindult. - Jöttök? - kérdezte.

- Ja. Persze.

Mindhárman ballagni kezdtek. Jeremy didergett, mivel a lány már nem állt szorosan mellette.

- Tanya! - kiáltott Nate.

- Erre! - Tanya hangja közvetlenül előttük szólalt meg.

Csillag megfogta Jeremy kezét. A melegség felkúszott a fiú karján, és betöltötte az egész testét. A holnapi napon kezdett gondolkodni. Egy igazi randevú lesz. Remélte, hogy csinos lesz a napfényben is. Biztosan fürdőruha lesz rajta, talán valamilyen bikini. A vízimentőállomásnál fogunk találkozni, így Tanyát is láthatom.

Nagyszerű lesz, gondolta.

Aztán meglátta a három, félhomályos alakot, akik Nate mellett álltak. A csavargó meztelen teste a lábaik előtt hevert. A bilincset már levették róla.

Csillag nem engedte el a kezét, mikor csatlakoztak a többiekhez. Jeremy boldog volt. Úgy tűnt, mintha a lány büszkélkedett volna vele.

Úgy érezte, ők ketten már egymáshoz tartoznak.

- Látott valaki téged? - kérdezte Tanya, miközben Nate lerakta a homokra a szőrfdeszkját, közvetlenül a holttest mellé.

- Senki. Esetleg csak csavargók, de én egyet sem vettem észre.

- Ezt a nyomorultat már nem fogják megkaparintani - mondta Samson.

Ő és Nate leguggoltak a holttest egyik oldala mellé. Rágurították a szőrfdeszkára. Jeremy gyomra egy kicsit meglódult, mikor meglátta, hogy mennyire lazán fityeg az öreg kitörött lába. Megkönnyebbült, mikor a csavargó már hason feküdt, s így eltűnt a pénisze a szemük elől. A fenekén egy hatalmas foltot, talán anyajegyet pillantott meg.

- Le fog csúszni róla, ha nem erősítjük a deszkához - szólt Nate. - Nem találtam kötelet. Van rajtatok nadrágszíj?

- Van - szólt Samson. - De nem fogja körbeérni őt is, meg a szőrfdeszkat is.

- Kell egy csomó nadrágszíj.

- Nekem is van egy - szólt Jeremy. Csillag is megszólalt. - Nekem is.

- Bocs - mondta Randy, és felhúzta pulóvere derekát, mutatva, hogy nincs a nadrágján öv.

Miközben Jeremy a nadrágszíjával bajlódott, Csillagot figyelte, ahogy a lány felhúzza a széldzsekije derekát, kikapcsolja az övét, és kihúzza a nadrág bújtatóiból. Vastag inget viselt, ami nem volt teljesen betűrve a nadrágjába, s egy kis helyen szabadon hagyta a hátát, így Jeremy megláthatta finom bőrét. Mikor sikerült teljesen kihúznia az övet, visszahajtotta a széldzseki alját.

- Visszahozod őket? - kérdezte Nate-et, mikor átadta neki a nadrágszíját.

- Megpróbálom.

- Ajándékba kaptam a testvéremtől - tette hozzá.

A testvére. Aki eltűnt. Akit a csavargók kaptak el. Mikor Jeremy először hallotta a történetet, Csillag még idegen volt a számára. Most már fontos volt neki a lány, és szomorúságot érzett a testvére eltűnése miatt.

Nate összekapcsolta Jeremy és Samson öveit. Samson felemelte a deszka egyik végét a homokról, és Nate átdugta alatta a meghosszabbított nadrágszíjakat. Az óriás visszaeresztette a szőrfdeszkat. Nate terpeszállásban a holttest fölé állt, megfogta az övek két végét, és összekapcsolta őket az öreg hátán. Csillag nadrágszíjával a csavargó bokáját erősítette a szőrfdeszka végéhez.

- Oké - mondta. - Kész.

- Nem egészen - szólt Tanya. Megkerülte a holttestet, és Jeremy elé állt. - Add oda a kártyát - mondta a fiúnak.

Jeremy összezavarodott. Miféle kártyát? Hát nem egy sípot adott nekem? Aztán eszébe jutott. Benyúlt a zsebébe, megtalálta a Mogorva Medve Húgáról szóló kártyát, és átnyújtotta a lánynak.

Tanya rámosolygott.

- Itt van - mondta a fiú. - Visszaadom a sípot is. - Leakasztotta a nyakáról, és a lány kezébe dobta.

- Azt hiszem, már nem lesz rá szükséged - mondta Tanya, és saját nyakára akasztotta. Egyik ujjával kihúzta a pulóvere nyakát, és bedobta a fényes kis sípot. -Vegyük úgy, hogy be vagy avatva - mondta a fiúnak.

- Most már *mindannyian* be vagyunk avatva - szólt Nate.

Tanya a szörfdeszka orrához lépett, és leguggolt. A csavargó fejét maga felé fordította, és lehúzta az állát. Az öreg szája kinyílt. Beletömte a kártyát a szájába, majd visszanyomta az állát.

- Nem vagyok benne biztos, hogy ez olyan jó ötlet - szólt Nate.

A lány felállt. - A fickó a halak vacsorája lesz - kezdte. - Hamarosan elmerül, és soha senki nem fogja tudni elolvasni ezt a kártyát.

Nate megrántotta a vállát. - Nekem mindegy - motyogta.

Aztán ő és Samson felemelték a szörfdeszkát a homokról, rajta a holttesttel, és belegázoltak vele a vízbe.

A többiek követték őket. Jeremy is látta a fehér habot a cipője körül, de ő sem állt meg. A hideg víz befolyt a cipőjébe, és átáztatta a zokniját.

Látta az óceánt. Fehér tarajú fekete hullámok bukkantak ki a ködből, és rohantak a fiú felé.

Elképzelte, ahogy az öreg majd elmerül a hideg, sötét vízben, és ő maga is fázni kezdett. De hát az öreg már nem él, mondta magának. Meghalt. Nem érez már semmit, és nem is *tud* semmiről.

De a szörnyű, jeges érzés Jeremyben maradt.

Mindannyian megálltak, kivéve Samsont és Nate-et. Randy Tanya mellé húzódott. Csillag ujjai ráfonódtak Jeremy kezére.

A két fiú lerakta a szörfdeszkát a térdig érő vízre. Samson visszaindult, Nate pedig a nyílt víz felé kezdte tolni a deszkát, rajta utasával.

Egy hullám csapott fel a szörfdeszka orrán, és terítette be a halott ember hátát.

Csillag magához húzta Jeremyt, és szorosan átkarolta. Arcát a fiú nyakához nyomta.

Mikor Jeremy ismét az óceán felé nézett, Nate-et, a szörfdeszkáját, és szerencsétlen utasát már elnyelte a gomolygó köd.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Kihallgatás után Dave leült az íróasztala mögé, hogy megírja jelentését a tegnapi, vidámparkbeli incidensről. Ismét átélte az egész eseményt, miközben írógépe billentyűit püfölte. Mikor Joan határozott fellépéséről írt, aminek eredményeképpen ártalmatlanná vált a késforgató gazember, gondolataiban egy egészen másféle Joan képe bontakozott ki. Ez a Joan kétségbeesett volt, és büntudatot érzett egy kölyök esetleges halála miatt. Eszébe jutott az őt átkaroló Joan képe is, s néhány percet elidőzött ezzel a szívet melengető emlékekkel.

Joan íróasztala a férfi asztala mellett állt. A lányra nézett, aki éppen hátradőlt a forgószékében, s lábát kinyújtva telefonált. Mint ahogy Dave, Joan is fényes, kék dzsekit viselt a járőrruhán. A lány dzsekije nem volt összecipzározva, így szétnyílt a mellén. Persze a dzseki alatt a lány az egyenruhához tartozó pólót viselte, de így is látni lehetett formás melleit.

Miközben a férfi a lányt bámulta, az lerakta a telefont, és Dave felé hajolt. Felhúzta a szemöldökét. - Woodrow Abernathy két órával ezelőtt visszanyerte az eszméletét.

- Boldog vagyok, hogy ezt hallom. - Valóban boldog volt, de nem Woodrow, hanem Joan miatt. Lehet, hogy sok más embernek okoz még szenvedést ez a csöves, de legalább Joannek nem kell büntudatot éreznie amiatt, hogy megölte őt.

A lány lágyan elmosolyodott, és megrázta a fejét. Egy hatalmas sóhajtás szakadt fel a tüdejéből, majd előredőlt, mintha csupán a levegő tartotta volna feszesen a felsőtestét. Karját a combjára ejtette, aztán csak ült mozdulatlanul, s a padlót bámulta.

Dave folytatta a gépelést, de a szeme sarkából a lányt figyelte. Szeretett volna odamenni hozzá. Sajnos nincsenek egyedül, gondolta.

A lány kihúzta magát. Tekintetük találkozott. Joan pajkosan oldalra billentette a fejét, majd rácsapott a combjára. - Mehetünk?

- Mindjárt készen leszek.

- Beugrok a budira. Az autónál találkozunk.

A férfi nézte a távolodó Joant. Mikor figyelme megszabadult a lány vonzásától, sietve befejezte jelentését, aláírta, majd bedobta a főnök asztalára.

Mire leért a garázsba, Joan már a kormány mögött ült. A férfi beült mellé. Kihajtottak az épületből, és a Vidámpark felé indultak.

- Most biztosan nagyon felszabadult lehetsz - mondta a férfi.

A lány bólintott, majd így szólt: - Te hogy érzed magad? Hogy van a mellkasod?

- Egy kicsit érzékeny. De nem vészes. Köszönhetően a gyógykezelésnek.

Joan összeráncolta az orrát. - Igazán sajnálom, ami történt.

- Mit sajnálsz?

- Hát... van mit sajnálnom. Például azt, hogy összeöntöztem mindent, magamat is beleértve, pezsgővel, rád erőltettem magamat, és emiatt összevesztél Gloriával. A fenébe. Csak ennyi történt.

- Hát ez tényleg felháborító - mondta Dave.

A lány nem nézett a férfira. Ehelyett összeszorította az ajkait, és bólogatott.

- Az egészben az volt a legrosszabb - kezdte a férfi -, hogy még meg is csókoltál.

A lány a férfira emelte a tekintetét. Egy pillanatra szemei rémülten kikerekedtek, majd szája sarka mosolyra görbült. - Hazudsz - mondta.

- Oh, lebuktam.

- Attól félttem, hogy tönkretettem azt a gyereket, és téged is megszúrtak, ezért úgy éreztem, jó lenne együtt lennünk. Mégiscsak társak vagyunk. Úgy tűnt, hogy illene összejönnünk, és inni egy korty...

- De hát semmi baj nincsen ebben.

A lány a férfira nézett. - Társak vagyunk, de én nem vagyok férfi. Ez a lényeg az egészben. Minden nagyon rendben van, kivéve ezt a kis részletet.

Dave átnyúlt, és ráütött a lány combjára. - Ne izgasd magad. Ha akarsz, én úgy fogok rád *gondolni*, mint egy fiúra.

- Jó. Rendben.

- Egy fiúra, aki magasabb nálam - tette hozzá Dave, s abban reménykedett, hogy talán a lánynak eszébe jut erről a néhány szóról az a tegnapi esti pillanat, mikor először megölelték egymást.

Ahogy a lány arca ellágyult, abból rájöhetett, hogy emlékszik.

- Csak egyetlen dolgot bánok a tegnapi nappal kapcsolatban - kezdte a férfi -, azt, hogy Gloria megjelenése miatt abba kellett hagynunk a csókolózást.

Joan bekanyarodott a Vidámpark parkolójába. Megállt, leállította a motort, s mélyen Dave szemébe nézett. Kezét rárakta a férfi combjára.

- És Gloria? - kérdezte.

- Szerintem most pakolja össze a holmiját.

- Jesszusom - Joan lesütötte a tekintetét. Úgy tűnt, mintha a férfi combját simogató kezét bámulta volna.

- Ne is törődj vele - szólt Dave.

- Ne, persze hogy ne. Csupáncsak elloptam tőle a barátját.

- Soha nem szerettem igazán.

Joan abbahagyta a simogatást. Ismét a férfi szemébe nézett, de most már rosszállóan. - Lehet, hogy ugyanezt fogod mondani a következőnek rólam egy szép napon? „Ne aggódj Joan miatt. Sohasem szerettem igazán.”

- Én már azóta szeretlek, amióta először járőröztünk együtt - mondta Dave. - Csak te nem vetted észre.

A lány felrántotta szemöldökét. Mosolyogni kezdett. Ráragott a férfi combjára, és így szólt: - Lótúrot.

- És Harold?

- Soha nem szerettem igazán.

Dave vigyorgott. - Fülíg szerelmes vagy belém első járőrözésünk óta?

- Ne ringasd magad hiú ábrándokba.

A férfi megpróbált bánatosnak látszani. - Ez azt jelenti, hogy nem?

- Maradjunk annyiban, hogy nekem is tetszenek a lábad.

Robin számára már volt néhány ismerős arc a közönség soraiban. De Nate nem volt köztük. Hol lehet?

Azt mondta, hogy meg fog látogatni.

Tekintetével egész délelőtt a fiút kereste. Már dél felé járt az idő. Azon töprengett, vajon nem tenné-e jobban, ha tartana egy rövid szünetet, és elmenne az árkád felé. Lehet, hogy tolakodónak tűnne.

Lehet, hogy mégis fel fog tűnni.

Muszáj.

A lány nyugtalan volt. Már akkor számított a találkozásukra, mikor megérkezett a sétányra, és elfoglalta immár megszokott helyét a sétány északi végénél. És semmi. Azóta sem.

Lehet, hogy túlságosan elfoglalt, és nem tudja otthagyni a pénzváltó helyet.

Biztosan fog időt szakítani rám.

Miközben játszott, és gondolatai Nate körül jártak, észrevette, hogy Dave és társa csatlakoztak a hallgatósághoz. Minden egyes alkalomkor, mikor járőrözésük közben Robin előtt vitt el az útjuk, megálltak néhány percre, és belehallgattak a lány muzsikájába. Dave-vel nem beszélgetett az első alkalom óta, de mindig egymásra mosolyogtak, mikor megpillantották egymást.

Tegnap szeretett volna szólni Dave-nek Poppinsack miatt. Minden alkalommal, mikor meglátta, hogy a férfi a zenéjét hallgatja, eszébe jutott az öregember. Dave rendes fickónak látszott. Biztosan megpróbálna segíteni. Viszont meg kellene kérdeznie (a lánynak pedig el kellene mondania), hogy hogyan történt a rablás. Ettől egészen biztosan zavarba jönne. Meg aztán, ha valamikor mégis sikerülne összeakadnia Poppinsackkel, és az öreg húzná a rövidebbet, akkor sokkal jobb lenne, ha a rendőrök nem tudnának kettejük konfliktusáról.

Ha most elmondaná Dave-nek a történeteket, akkor le kellene tennie arról, hogy megszorongassa az öreg gazembert. De még mindig ott maradna az a kellemetlenség, hogy be kellene számolnia arról, hogy az öreg végül is a bugyijából lopta ki az összegyűjtött pénzt.

A társának kellene elmondanom, gondolta. Egy nőnek mégis könnyebben tudnám elmesélni a történetet. Robinnek rokonszenves volt Dave társa, noha még soha nem beszélgetett vele. A mosolya kedves volt, s a szemei barátságosan csillogtak.

Robin egész idő alatt ezen gondolkodott. Abban sem volt egészen biztos, hogy lenne-e ennek a lépésének kézzelfogható haszna. Mostanra Poppinsack már biztosan elköltötte a pénz nagy részét. Mikor befejezte a számot, Dave előrelépett, köszönésképpen bólintott, s egy összehajtogatott bankjegyet dobott a hangszertokba. A lány szintén bólintással köszönte meg az adományt. A férfi mosolygott, búcsút intett, majd elindult a társával.

- Halljunk valami vidámat - szólt egy nagydarab fickó, aki már többször feltűnt hallgatóságában az elmúlt három napban.

- Úgy legyen - mondta a lány, és belekezdett a következő dalba.

A közönség, ahogy az már megszokottá vált, tapsal és nevetéssel vette tudomásul a soron következő szám kezdetét.

Éppen a végére ért ennek a dalnak, mikor Nate feltűnt a hallgatóság leghátsó sorában. Az izgatottságtól elfelejtette a versszak utolsó sorát, s így egy kicsit fura vége kerekedett a dalnak. Még egyszer eljátszotta a témát, majd hirtelen véget vetett a muzsikának.

Megvárta, amíg a taps és az ováció lecsillapodik, majd bejelentette, hogy rövid szünetet tart. A közönség nagy része pénzt dobott a hangszertokba, majd a hallgatóság szétszéledt.

Nate nem mozdult.

Derekán pénzváltáshoz használatos kötenyt viselt, melynek zsebei kidagadtak az aprópénztől. A karja izmos volt, s a bőre napbarnított, amit a lány nem láthatott tegnap este.

Igazán helyes, gondolta Robin, és rámosolygott. Hülye egy szó ez, hogy „helyes”, de nem tudok jobbat.

- Szívesen hallgatok ilyen vidám dalokat - mondta a fiú.

- Én meg szívesen játszom őket. Zavartan egymásra mosolyogtak.

- Hé - kezdte a lány. - Tegnap este, mikor elmentél, egy húszast adtál nekem. Az egy kicsit sok, nem gondolod?

- A legjobb helyre került az a pénz.

- Akkor viszont meghívlak ebédelni. El kell hogy fogadd.

- Vissza kell mennem a bejárathoz - mondta a fiú. - Otthagytam Hectort a pénzváltóban, és nem vagyok egészen nyugodt emiatt.

Úgy hangzott ez Robin számára, mint egy alkalmas kifogás.

- Rendben - szólt a lány, és megvonta a vállát. Remélte, hogy nem látszik rajta a csalódottsága.

- Csak leugrottam, hogy megnézzem, hogy vagy.

A lány mosolyogni próbált. - Azt hittem, hogy ismét meg akarod hallgatni a „Tejföldről”.

- Talán majd máskor.

- Bármikor.

- Most vissza kell mennem.

De nem mozdult, csak nézett a lányra. Nagyon különbözött korábbi eleven és vidám önmagától, attól a Nate-től, akit Robin tegnap este ismert meg. Fáradtnak és gondterheltnak látszott.

Látva a fiú zavarodottságát, a lányban egy pillanat alatt eloszlott a csalódottság. - Jól vagy? - kérdezte.

- Persze.

- Nincsen lázad? - Egy lépést előrelépett, s tenyerét rátette a fiú homlokára. A bőrét puhának, enyhén verejtékesnek, és kicsit melegnek érezte. - Azt hiszem, hőemelkedésed van - szólt Robin, miközben leeresztet te a kezét.

A fiú fáradtan mosolygott. - Csak nem ápolónő vagy?

- Nem. Csak egyszerűen lány vagyok. - *Kukitlan* Robin. Az átkozott Poppinsack. - Nekünk mindannyiunknak lázmérő van beépítve a tenyerünkbe. Jobban tennéd, ha hazamennél, bevinnél néhány aszpirint, és ágyba bújni.

Bágyadtan elmosolyodott. - Azt hiszem, tényleg rám férne a pihenés. Alig aludtam az éjszaka.

- Én sem pihentem túl sokat - mondta Robin, s eszébe jutottak a ház alatt eltöltött álmatlan órák.

- Hol aludtál? - kérdezte Nate.

- A parton.

Szemöldökét összeráncolva, a fiú megcsóválta a fejét. - Nem lett volna szabad ezt tenned.

- Tudom. A csavargók, meg a csavargászok.

A fiú rosszállóan nézett a lányra. - Nem biztonságos.

- Megjegyeztem.

- Nyugodt éjszakád volt?

- Két nappal ezelőtt alvás közben kiraboltak. Meg az a tolvaj tegnap este. Még egyszer köszönöm.

- Jobban tennéd, ha elkerülnéd a strandot, Robin.

- Szeretem a friss levegőt.

- A húszasból, amit adtam neked, meg kellett volna szállnod egy motelban.

A lány megrántotta a vállát. - BMW-re gyűjtök.

- Nincs ebben semmi vicces.

- Egy héten keresztül meg tudok reggelizni húsz dollárból. Inkább ezt választom, mint azt, hogy tető legyen a fejem felett.

- Nem akarom, hogy bajod essék.

- Tudok vigyázni magamra.

- Ez egy baromság.

A lány megrándult.

Nate megrázta a fejét, és lesütötte tekintetét. - Ne haragudj. - Megdörzsölte az arcát. - Nem kellett volna ezt... Bocsáss meg.

- Nem történt semmi.

- Most jobb, ha megyek. Majd találkozunk. - Elsietett.

Robin nézett utána, míg el nem nyelte a fiút a tömeg. Valami nincs rendben a fiúval, egészen biztos. Ugyan barna homloka valóban meleg volt egy kisé, a lány mégsem gondolta, hogy valóban beteg. Inkább gondterhelt és rosszkedvű volt.

Miattam lehetett ilyen feszült?

Nem hiszem.

De mégis nagyon hamar elrohant.

Robin arra gyanakodott, talán megismerkedett valakivel tegnap éjjel, és emiatt már kevésbé érdeklődik őiránta. Nem akarta túlságosan beleélni magát a helyzetbe, de a fiú volt minden gondolata, amióta először találkoztak. Ez idő alatt még Poppinsack is csak egyszer jutott eszébe.

Tegnap éjjel, a ház alatt, nyugtalanul aludt. Újra és újra felriadt, attól félve, hogy valaki a házban lakók közül felfedezi őt. Miközben ott kucorgott, kicsinek és gyengének érezte magát, de ez a kiszolgáltatottságérzés enyhült, mikor Nate-re gondolt.

Hülye vagyok, gondolta.

Egyszerűen csak kedves volt hozzám tegnap este, én meg vágyálmokba ringatom magam.

Ettől a felismeréstől iszonyú úr támadt a lány lelkében. Már régóta járja az országot, élvezve a szabadságot, és nem sokat törődve az egyedülléttel. Gondolatai eddig mindig csak a következő napig terjedtek, és ez így volt rendjén. Most mindez megváltozott.

Lehet, hogy vége lett volna a kóborlásnak?

Aztán rádöbbsent, hogy nem is nagyon bánná, ha így történne.

Talán Nate lett volna az, akit keresett.

Talán ő lett volna az.

De nem lett.

Csak állt mozdulatlanul, és a magányosság a szívében olyan nagy és olyan hideg lett, mint a végeláthatatlan óceán.

- Harapnék valamit - mondta Joan.

- De mégis mit?

A két hét alatt, mióta Dave-vel járörözik a sétányon, az összes kínálkozó harapnivalót kipróbálta. Gondolatban végigfutotta a sétányon kapható étkeket: hamburgerek, sajtburgerek, hot dogok chilivel

vagy anélkül, tengeri herkentyűk, sült hal és krumpli, mexikói, kínai és görög harapnivalók. - Mi az az íz, ami egy kettévágott kelt tészta, benne báránnyal meg tejfölös öntettel? - kérdezte.

- Girosz?

- Ja. Mi a véleményed róla?

- Nem támogatom - mondta Dave. - Nem akarom, hogy zavarban legyél a hagymaszagod miatt.

- Hagymaszagúan nem tetszem neked?

- De igen.

- Akkor nem fogom visszatartani a lélegzetemet. - Elindultak. - Miért nem hagytuk a kocsihoz a dzsekiket? Bedobom őket. Addig te rendelj. Ott találkozunk.

- Mit akarsz inni?

- Sört. De maradok a kólánál.

- Kérsz hozzá hagymát?

- Nem, csak jeget.

A férfi a lánynak adta a dzsekijét. - Én a giroszra szoktam tenni a hagymát - mondta, lassan formálva a szavakat. - Kérsz hagymát a giroszra?

- Lehet, hogy inkább giroszt kérek a hagymámra. Nem tudom egészen pontosan - mondta a lány nevetve, s Dave a szemeit forgatta.

- Úgy veszem, hogy igent mondtál.

- Nem akarom, hogy csak neked legyen hagymaszagod.

- Pedig nem lenne probléma. Nem vennék levegőt - mondta a férfi.

Joan mosolyogva elindult. Menet közben saját dzsekijét is levette. Hátrafordult, és látta, hogy a férfi még mindig figyel. Aranyos.

Egy kicsit még feszültnek érezte magát a reggeli beszélgetésük miatt. Úgy érezte, hibát követett el Gloriával kapcsolatban, bár nem volt kétsége afelől, hogy képes lesz együtt élni ezzel a teherrel. Gloria tényleg nem érdemli meg Dave-et.

És én, kérdezte magától, miközben lefelé futott a lépcsőn.

Átkozottul rámenős vagyok.

De jólesik.

Joan a járőr-kocsihoz sietett. Bedobta a dzsekiket a csomagtartóba, lecsapta a tetejét, majd elindult visszafelé.

Mélyeket lélegzett, élvezte a friss, óceáni levegő illatát. A napsütés felmelegítette, míg az enyhe szellő simogatta a bőrét. Erősnek és vidámnak érezte magát. Úgy hitte, a dolgok csak jóra fordulhatnak körülötte. Élvezte azt, ahogy a szél a pólóját lobogtatja, s bele-belefúj a ruhájába. A derekára csatolt öv súlya sem zavarta, sőt most különösen tetszett neki, ahogy minden lépésével megzörrennek a ráakasztott eszközök. Élvezte saját, izmos testének kifinomult mozgását, s még a gyomrában ébredő éhséget is elégedetten vette tudomásul.

Aztán észrevett két csavargót, akik a lépcsőn ücsörögtek. Mind a kettő nő volt. A jókedve egy pillanat alatt elillant.

Mélyet lélegzett. A szíve kalapálni kezdett, s a gyomra összeszorult. A lába olyan volt, mintha pudingból lenne, remegett, és össze akart csuklani.

Az egyik csavargó Gloria volt.

Úristen, gondolta a lány. Dave elvesztése biztosan kikészítette a nőt, de hogy ennyire tönkremenjen emiatt...

De hirtelen ráébredt, hogy ez csak álruha.

A megrökönyödése kezdett oldódni.

Gloria biztosan nem betegedett bele az elválásba. Néhány nappal ezelőtt megírta azt a bizonyos cikket a csavargászokról, tegnap pedig csavargókat próbált szóra bírni a sétányon. Ez itt most a következő lépés, habár ez a lépése merészebb volt minden ezt megelőzőnél.

Ami azt illeti, jó munkát végzett. A haja, ami egyébként fekete volt és ápolt, most szürke csomókban lógott. Az arca koszosnak látszott. Szürke, kinyúlott pulóvert viselt, melyet lyukak tarkítottak. Egy ing látszott a lyukakon keresztül, amelyet valószínűleg egy turkálóból szerezhetett be. Szoknyája alatt piros harisnyadrágot hordott, aminek a térdei ki voltak szakadva. Cipő helyett, vagy a cipő fölött barna papírzacskókat hordott, melyek spárgával voltak a bokájához kötözve. A lépcsőn egy harmadik papírzacskó feküdt, ami talán ingóságok tárolására szolgált.

De az is lehet, gondolta Joan, hogy tartalék cipő.

Gloria nem vette észre Joant. Minden figyelmét riportalanya kötötte le, egy kövér öregasszony, horgolt kabátban és kalapban. Az asszony térdei meztelenek voltak a kabát széle alatt. Térdig érő harisnyájának széle belevágott a vádlijába, mintha spárgával szorították volna el a lábszárát. Széttaposott katonai bakancsot viselt.

Miközben beszélt, karjával hevesen hadonászott, és intenzív arcjátékkal kísérté mondanivalóját. Gloria bólogatott. Ahogy hallgatta az öregasszony fecsegését, azzal végképp felfedte magáról az álruhát, legalábbis Joan szemében. Gloria figyelt, s megpróbálta kibogozni az asszony gyors, zagyva beszédét.

Joan a két nő felé indult.

Majd inkább felszaladt a lépcsőn.

Én nem akarok beleavatkozni, mondta magának. A fenét sem érdekli, hogy mit csinál. Gloria már nagylány.

Dave-nek viszont tudnia kell róla.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Jeremy kijött a fürdőszobából, és a konyhába sietett. Anyja éppen négykézláb állt a konyhai szekrény előtt, s papírral borította be a polcait. A fiú az órára pillantott. Tíz perc múlva egy. Már úton kellene lennie.

Az anyja kibújt a szekrényből, és a fiúra sandított. - Jól vagy, szívem? A WC-re szaladgálsz minden öt percben.

Ez ugyan túlzás volt, de valóban háromszor *járt* a toaletten az elmúlt órában. - Valami olyat ehettem - mondta.

- Biztos valami szemetet ettél a Vidámparkban...

Ismét elkapta a hascsikarás. Fogait összeszorítva szaladt a WC felé. Ledobta magáról az úszónadrágját, és még időben sikerült lerogynia a WC ülőkéjére.

Istenem, gondolta, most már biztos, hogy el fogok késni.

Tudta, hogy a hasmenésének semmi köze sincs ahhoz, amit tegnap evett. A tegnap esti szörnyű élményre gyanakodott a fiú, de az is lehel, hogy Csillag az oka. Mintha a belei meg akarnák akadályozni abban, hogy visszatérjen a gyilkosság helyszínére, vagy hogy találkozzon a lánnyal. Esetleg mindkettő.

Elkészült, és ismét berohant a konyhába. Az óra szerint már csak két percre volt szükség ahhoz, hogy egy óra legyen.

- Elvihetem az autót? - kérdezte.

- Fodrászhoz megyek kettőre - válaszolta az anyja. - De leviszlek a partra, ha akarod. Habár nem vagyok meggyőződve arról, helyes dolog bárhová is menned ebben az állapotban.

- Muszáj. Találkozóm van valakivel. Elkések, ha biciklivel kell mennem.

- Rendben. Menj az autóhoz. Mindjárt jövök.

- Köszí - mondta a fiú.

Beült a kocsiba. Ahogy elhelyezkedett az ülésen, a hascsikarás ismét visszatért. Libabőrös lett az egész teste.

Ez csak az idegességtől lehet, mondta magának. *Nem igaz*, hogy megint kell. Itt maradok, és kész.

Az anyja is megérkezett, és beült a kormány mögé. - Biztosan el akarsz menni? - kérdezte.

- Persze. - Azon töprengett, vajon látszik-e a libabőr az arcán.

- Lehet, hogy nem is az étel miatt vagy rosszul - kezd te az anyja. - Nagyon könnyen lehet, hogy amiatt vagy ideges, hogy vissza kell menned arra a rossz emléké helyre.

A fiú tudta, hogy anyja a négy csövessel való verekedésükre célzott, semmi másra.

- Lehet, hogy tényleg emiatt vagyok ideges - mondta a fiú.

- Óvatosabbnak kellene lenned, szívem. Rengeteg kellemetlen figura lézeng az ilyen helyeken, mint ahogy azt magad is észrevetted.

- Ja.

- És abban sem vagyok egészen biztos, hogy ez a te Cowboy barátod igazán neked való társaság.

- De még csak nem is találkoztál vele. - Szerinted akkor is verekedtél volna, ha egyedül vagy?

- Biztosan - hazudta a fiú. - Egyébként most nem is Cowboyjal fogok találkozni. Szerintem még amúgy is kórházban van.

- Akkor kivel?

- Egy lánnyal.

Az anya a fiúra nézett. Mosolygott, és felhúzta a szemöldökét. Egyszerre látszott elégedettnak és meglepettnak. - Nem tudtam róla, hogy lányokkal is megismerkedtél.

- Cowboy ismerőse. Nagyon kedves lány - tette hozzá gyorsan, remélve, hogy nem követett el hibát, hogy ismét megemlítette Cowboy nevét. - Biztosan neked is tetszene.

- Mi a neve?

- Csillag.

- Rendes neve nincs?

- Csak tegnap óta ismerem. - A gyomorgörcs kezdett alábbhagyni. Az anyjával való beszélgetés elterelte a figyelmét.

- Annyi idő, mint te?

- Ja. Azt hiszem.

Leértek a hegy lábához, és rákanyarodtak a főútra. Az autó megállt egy rendőrlámpa előtt. - Csinos?

A fiúnak már majdnem kiszaladt a száján, hogy csak sötétben látta, mikor észbe kapott. - Ja.

- Hát ez nagyszerű. Éppen ideje, hogy megismerkedj egy csinos kislánnyal. Szeretnék én is találkozni vele. Meghívhatnád vacsorázni hozzánk valamelyik este.

- Anya, még alig ismerem.

A lámpa zöldre váltott. Elindultak, majd bekanyarodtak a Vidámpark felé.

- Valamit eltitkolsz előlem, Jeremy. Enyhén szólva, gondolta a fiú.

- Ezzel a Csillaggal... minden rendben van?

- Persze.

- Nem egy ilyen bűnözőféle?

- Anya, mondtam már, hogy neked is tetszene.

- Akkor miért vonakodsz attól, hogy meghívjuk vacsorára?

- Én nem vonakodom tőle. De már mondtam neked, hogy csak tegnap óta ismerem. Mégsem hívhatom meg másnap vacsorázni. Furcsa lenne.

- Hát ha még te sem vagy biztos abban, hogy hozzád való ez a kislány, akkor én igazán nem helyeslem...

- Nem erről van szó.

Az anyja keményen ránézett. - Ha ennyire nem akarsz azt, hogy találkozzam ezzel a kislánnyal, akkor valami biztosan nincs rendjén a dolog körül. Jobban teszed, ha kétszer is meggondolod, hogy találkozzál-e vele. Csak néhány napja lakunk ebben a városban, és te máris bajba keveredtél. Nem vagyok egészen biztos abban, hogy az új barátaid azok a fajta emberek, akikkel neked feltétlenül meg kellene ismerkedned.

- Teljesen hétköznapi gyerekek.

- Csakhogy mindegyiknek különös beceneve van. Valami bandába keveredtél, ugye?

- Nem, dehogy.

- Szeretnék találkozni ezzel a Csillaggal.

- Oké, rendben. Megkérdezem tőle, hogy lenne-e kedve eljönni hozzánk valamikor.

- Én ma szeretnék vele találkozni. - Az autó lassított, ahogy elérte a parkoló bejáratát.

- Itt jó is lesz. Kiszállok.

- Azt hiszem, bejövök veled, és megnézem azt a lányt.

- Úgy érted, *most*?

Az anyja bólintott, és behajtott a parkolóba. - Ne! Jézusom! Mindent elrontasz!

- Te még csak tizenhat éves vagy. Nem akarom, hogy belekeveredj valami gengszterségbe...

- De nem. A rohadt életbe!

- Ne beszélj így velem, fiatalúr. Az anyád vagyok, nem az egyik huligán barátod. - Az autó megállt. - Menjünk.

Jeremy megrázta a fejét. - Nem jöhetsz velem.

- Ne akard elmagyarázni nekem, hogy mit tehetek, és mit nem.

- Akkor meg én nem megyek sehová.

- Nekem mindegy. Akkor hazaviszlek.

- Anya, kérlek!

Az asszony a fiúra nézett. A keménység kezdett leolvadni a nő arcáról. - Csak jót akarok neked, kicsim.

- Semmi baj nincs Csillag körül - kezdte, s a hangja remegett. Úgy érezte, rögtön elbőgi magát. - Rendes lány. Nem csavargó, vagy ilyesmi.

- Szeretném látni, és magam is meggyőződni róla. Már nagyon régóta vagyok tanár, így egy másodperc alatt meg tudom különböztetni a rendes gyerekeket a vásottaktól.

- Meghívom hozzánk, rendben? - De ne gyere most velem ki a strandra. Kérlek. Mindent elrontanál. Ezek a gyerekek kedvelnek engem. Nem gondolják rólam, hogy „anyuka egyetlen

kisfia" vagyok. Ha most kijössz velem a strandra, mintha négyéves lennék, akkor ennek vége lesz. Kinevetnének, és kitúrnának maguk közül ugyanúgy, mint Bakersfieldben. És akkor bedugnám a fejeim a gáztűzhelybe.

- Ezt nem akarom még egyszer hallani.

- Ne haragudj - motyogta a fiú.

- De nem tudnám elviselni, ha ismét úgy kellene élnem, mint ezelőtt. Itt minden más. Befogadtak, és kedvelnek. Ne tegyél mindent tönkre.

Könnyeket látott az anyja szemében, aki a száját szorosan összezárta. Bólintott, majd megsimogatta a fiú arcát. - Csak nem akarom, hogy bajod essék.

- Tudom. Bízzál bennem.

- Érezd jól magad, és kérdezd meg a kislányt, volna-e kedve velünk vacsorázni ma este.

- Megkérdezem. Kösz. - Áthajolt az ülésen, és meg csókolta az anyját.

Kiszállt az autóból. Megkerülte a hátulját. Az anyja végig figyelte a szélvédő mögül. A szemei még pirosak voltak, de már mosolygott. Integtetett, majd beindította a motort.

Úristen, gondolta a fiú, majdnem mindent elrontott.

Nem lett volna szabad megemlítenie Csillagot. Az is hiba volt, hogy az anyját kérte meg arra, hogy lehozza autóval a parthoz. Bringával kellett volna jönnie.

Hát most megtanulta ezt a leckét. Mostantól kezdve befogja a száját.

Egy csomó csavargót látott ücsörögni a lépcsőn. Hangosan vitatkoztak egymással. Kettesével vette a lépcsőket, hogy minél előbb a tetejére érjen. Igyekezett minél előbb kikerülni a hatósugarukból, mielőtt még néhány csavargó elhatározná, hogy pénzt kérjen tőle.

Előtte magasodott a fő jegyárúsi bódé. Eszébe jutott, ahogy Tanya leugrott róla, és magával sodorta az öreg csavargót. Lelki szemei előtt ismét lejátszódott az egész jelenet, ahogy Csillag is az öreghez rohant, és belerúgott, meg az is, ahogy az öreg mellbe vágta Csillagot. Jeremy újra érezte a reccsenést, ahogy eltörte az öreg csavargó ujját.

Aki már halott. A víz alatt pihen.

Jeremy úgy érezte, nem kap elég levegőt.

A hasmenés viszont elmúlt, gondolta, és mélyet lélegzett.

Miközben a sétányon ballagott, balra pillantott, és szemügyre vette az óriáskereket. Fenyegetően magasodott a sétány fölé. Szörnyen *magasnak* látszott. Ismét látta az öreget lefelé zuhanni.

Végigsietett a sétányon, és leszaladt a lépcsőn a strandra. A vízimentők emelvényét vette szemügyre. Túl messze volt ahhoz, hogy a körülötte napozók között felismerje Csillagot.

Egyáltalán, fel fogja ismerni, ha meglátja?

A vízimentők őrhelyének csupán kicsiny része volt látható ebből a szögből. Jeremy nem látott senkit az emelvényen állni.

Miközben a homokon ballagott, ismét visszanézett az óriáskerékre. Nem akarta újra és újra megbámulni, de nem tudta visszatartani magát tőle. Az óriáskerék most egész más arcát mutatta, mint tegnap éjjel. Színes volt, és zajos embertömeg lepte el. De ettől még szörnyűbbé vált az egész, hiszen Jeremy tudta azt, amit a gondolákban nevetgélő emberek nem tudtak.

Ismét látta a zuhanó csavargót.

Látta az összezúzott testet a kerék alatt, és látta, ahogy Tanya lenyomja a kifordult lábszárat a másik lábszár mellé.

A gyomrát mintha jeges kéz szorongatná.

Nem az én hibám volt, mondta magának.

Arra gondolt, a Vidámpark számára végérvényesen megváltozott. Soha többet nem tud kijönni ide anélkül, hogy ne gyötörne az elmúlt éjszaka emléke.

Néhány emlék viszont kellemes marad.

Életében először tagja lett egy közösségnek, befogadták, és ez mindennél fontosabb volt a számára. Az, ahogy Tanya odaadta neki a sípját, és az is, mikor Csillaggal kettesben voltak a strandon.

Mindig ezt szeretete volna, figyelmeztette önmagát. Meg kell birkózni a helyzettel. A rossz dolgok hozzátartoznak a jó dolgokhoz. Összekeverednek, és az egyikken keresztül vezet az út a másikhoz. Lehet, hogy nem találkozna most Csillaggal, ha az öreg csavargó nem zuhan le tegnap. Ez hozott minket össze.

Megérte.

Meg kell hogy érje.

Ahogy a gondolatai meggyőzték arról, hogy nincs értelme tovább büntetnie önmagát, tekintetét is sikerült elfordítania az óriáskerékről.

Most már sokkal közelebb járt a vízimentők őrhelyéhez.

Meglátott valakit, aki a kicsiny emelvényen állt. Nem Tanya volt az, hanem egy férfi, piros úszónadrágban.

Csalódottság vett erőt a fiún.

Nem azért jöttem ide, hogy Tanyával találkozzak, mondta magának.

De rájött, hogy ez nem igaz. Azért jött, hogy találkozzon Csillaggal, de Tanyát is látni akarta. Látni akarta aranszöke haját, csodálatos testét, s fényes, aranybarna bőrét.

Visszaemlékezett arra, ahogy a lány combjára hajította a fagyija maradékát két nappal ezelőtt.

Micsoda otromba dolog volt. És milyen jól sikerült. Bebizonyítottam, hogy nem vagyok anyámasszony katonája. Ha nem tettem volna ezt, biztosan nem engedi meg, hogy csatlakozzam a csavargászokhoz.

A gondolatai máris a fagyí letörlése körül jártak. Emlékezett a lány bőrének simaságára, és arra, hogy bekellett nyúlnia a lány rövidnadrágjának a szárán ahhoz, hogy le tudja törölni a fagyí maradékát.

Csillag is biztosan szép és csinos, de nem olyan mint Tanya, gondolta Jeremy. Csillag egy lány, míg Tanya egy... Valami több. Olyan, mint egy mágnes. Egy...

- Jeremy! - A kiáltás egy törülközőn térdelő lánytól jött, aki a fiú felé integetett. A törülköző néhány méter re feküdt a vízimentők őrhelyétől.

Onnan jól lehetne látni Tanyát, gondolta Jeremy, miközben ő is integetni kezdett. Ő maga is meglepődött, hogy csak enyhe sajnálatot érez Tanya távolléte miatt.

Csillag csak körvonalaiban hasonlított az éjszaka megismert lányhoz. A sötétben nem láthatta a lány aranszöke és csillogó haját. Talán erről kapta a becenevét is. Az éjszaka szemének csodálatos kékségét is elrejtette, és bőrének napsütötte barnasága sem látszott. Az arcát Jeremy csak részleteiben ismerte, most végignézhette szemét, orrát, ajkait és formás nyakát egyszerre.

Csodaszép volt. Kedvesen a fiúra mosolygott. A mosolya olyan széles volt, hogy kilátszott gyönyörű, fehér fogsora. A szeme *tele* volt vidámsággal, és egy csipetnyi huncutsággal.

A mosoly, gondolta. A mosolya miatt hívják Csillagnak.

A lány mosolygása egy kicsit alábbhagyott. - Mi a baj? - kérdezte.

A fiú rádöbbsent, hogy földbe gyökeredzett a lába. Csak állt, és a lányt bámulta hét-nyolc méterről. Zavartan megrázta a fejét, és a leterített törülközőhöz lépett.

- Ülj le ide - szólt a lány.

A fiú letérdelt. A szíve zakatolt. Alig akarta elhinni, hogy ez az a lány, akivel tegnap éjjel együtt volt, akivel bedobták a csavargó holmiját a sétány alá, akivel egymáshoz simultak, mikor a parton sétáltak, és akivel összebújtak, mikor a holttestet Nate kiúszatta a nyílt vízre. Ha tudta volna, hogy ennyire csinos... Lehet, hogy jobb is, hogy nem történt semmi sem, kész idegroncs lenne.

- Mi a *baj*? - kérdezte a lány újra, s a szemében aggodalom csillogott.

- Olyan... szép vagy.

A lány arcára visszatért a mosoly, de ez most egy szégyenlős mosolygás volt. Elpirult.

- Azért nem annyira - mondta. - De azért köszönöm.

- A törülközőre mutatott. - Ülj le. - Hátrébb húzódott, hogy helyet csináljon maga mellett a fiúnak. Jeremy leült a lánnyal szemben.

- Már azt hittem, nem is jössz - mondta Csillag.

- Ne haragudj. Nehezen tudtam elszabadulni otthonról.

- Nem probléma. Én is csak néhány perce vagyok itt.

- A szája szeglete enyhén megremegett. - Nem volt könnyű ismét idejönni azok után, ami történt.

- Megértem.

- Nincs szörnyen meleged ebben az ingben? - kérdezte a lány.

- Dehogynem. - Kivette a napszemüvegét az ing zsebéből, feltette, majd levette az ingét. Összecsavarta vigyázva, nehogy a pénztárcája és a kulcsa kihulljon belőle, majd a törülközőre dobta. - Így már jobb - mondta.

Szemén a napszemüveggel már végig merte nézni Csillag többi testrészét is.

- Sokat gondolsz rá? - kérdezte a lány. Egyberészes fürdőruha volt rajta, nem bikini.

- Mire?

Nem volt mélyen kivágva. A nyaka majdnem olyan magas volt, mint egy pólóé.

- Az öregre.

Fekete volt, vékony anyagú és testhezálló.

- Ja - mondta a fiú. - Nagyon bánt a dolog.

A fürdőruha anyaga rátapadt a lány melleire, melyek formásak voltak és hegyesek.

- Engem is. Állandóan magam előtt látom.

A fürdőruha rátapadt a derekára, és lapos hasára is.

- Olyan, mint egy rémálom - folytatta. - Csak sajnós ez valóban megtörtént.

A csípője már nagyrészt meztelen volt, s a két combkivágás széle eltűnt a lány két lába között.

- Semmit sem tehetünk már ellene - mondta Jeremy. Ahogy a lány ült, látni lehetett, hogy a fürdőruhán kívül eső szeméremszőrzet le van borotválva.

- Ahogy múlik az idő - tette hozzá a fiú -, úgy talán könnyebb lesz elviselni ezt a szörnyű élményt.

A lány combjai napolajjal voltak bekenve.

- Nagyon bízom benne.

Jeremy a lány szemébe nézett. - Rettenetesen sajnálom, hogy meghalt az a szerencsétlen - mondta -, de nagyon örülök neki, hogy megismerkedtünk.

A lány elmosolyodott. - Én is örülök neki. - Előrehajolt, és egyik tenyerét a fiú térdére tette. Egy darabig pihentette rajta, megsimogatta, majd visszahúzta a kezét. - Nem kérsz egy kis napolajat? - kérdezte.

- De, kérek.

A lány kiegyenesítette a lábait, hasra feküdt, könyökére feltámaszkodott, majd a táskájában kezdett keresgélni. Néhány pillanat múlva előhúzott egy flakon napolajat és a fiúnak adta.

Fejét a karjain pihentetve nézte végig, ahogy a fiú szétkeni magán a napolajat. Jeremy örült, hogy néhány napot töltött már a napon, így nem volt teljesen fehér. Tudta, hogy a teste nem egy nagy szám, de szerencséjének tartotta, hogy az elmúlt időben többször megfordult tornatermekben.

Miután végzett, az üveget visszaadta Csillagnak. Olajos kezét beletörölte úszónadrágjába, majd ő is lefeküdt a szétterített törülközőre.

- Muszáj, hogy rajtad legyen a napszemüveged? - kérdezte a lány. - Jobban örülnék, ha látnám a szemeidet.

Jeremy megrémült. Észrevette, hogy végignéztem?

Levette a napszemüveget.

A lány mosolygott. - Szép szemeid vannak.

- Kösz. Neked is.

Hosszú idő óta most néztek ismét egymás szemébe. A lány szemgolyója olyannyira kék volt, hogy úgy tűnt, még a szeme fehérjét is kékes árnyalatra festi be. A fiú tekintetével bebarangolta a lány arcát. Úgy vélte, Csillag is hasonlóképpen tesz.

Nagyon különösnek tartotta, hogy így méregetik egymást. Nem rossz, de különös. Jeremyvel még nem esett meg ilyen, sem ehhez hasonló. Úgy érezte, ebbe az érzésbe mindene belemegy.

Olyan volt, mintha a lány belelátna a gondolataiba.

Én meg megpróbálok belelátni az övéibe.

Nehéznek találta elhinni, hogy ez ugyanaz a lány, aki belerúgott az öregemberbe tegnap este. A durvaság elképzelhetetlennek tűnt ettől a lánytól. Most gyengédnek és megértőnek látta, olyannak, akiben különös keveréket alkot a vidámság és az elmélyültség.

Nagyon szerette volna tudni, vajon mi járhat a lány fejében.

Lehet, hogy azon töpreng, mit gondolok vajon én.

Lehet, hogy arra vár, hogy megcsókoljam.

Vajon mi történne, ha most megcsókolnám? De tudta, hogy úgysem fogja megtenni. Itt a strandon biztosan nem. De azt is tudta, hogy valahol, valamikor biztosan meg fogja tenni. Nagyon valószínű. Tegnap éjjel már majdnem megcsókolta, és most már annál is közelebb vannak egymáshoz. Sokkal közelebb.

- Jó lenne, ha nem lenne itt körülöttünk ez a rengeteg ember - mondta Csillag.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

- Ja - mondta Jeremy. - Jó lenne.

- Miért? - kérdezte Csillag.

A fiú elmosolyodott. - Hé, ez nem ér. Te voltál az, aki azt mondta, jó lenne, ha nem lennének itt ennyien.

- Te meg egyetértettél.

- Hát persze.

- Mit csinálnál, ha nem lenne itt senki más, csak mi?

- Azt, amit *te*.

Csillag kinyújtotta a kezét, és megsimogatta a fiú arcát. - Azt hiszem, én megcsókolnálak - szólt a lány. - Te is erre gondoltál?

- Ja.

A lány hasra fordult, és feltámaszkodott a könyökére. Körülnézett. - Persze csak ha nem lenne itt ez a tömeg. Csak ha egyedül lennénk. Szerintem a csókolózás magánügy. Szerinted is?

- Ja.

- Számomra visszataszító, mikor olyan párokat látok a strandon, fényes nappal, akik egymáson hemperegnek mindenki szeme láttára. Ezzel csak azt bizonyítják be, hogy nem tudnak viselkedni.

- Vagy nem akarnak - tette hozzá Jeremy, miközben Csillag hátát bámulta, ami teljesen meztelen volt, kivéve a lapockái között futó két pántot, és azt az apró háromszöget, amely a derekánál kezdődött, és eltűnt a lány két combja között.

Arra gondolt, milyen szívesen bekenné napolajjal a lány hátát.

- Honnan költöztetek ide? - kérdezte a lány.

- Bakersfieldből.

- Volt ott barátnőd?

- Nem igazán.

- Mit jelent az, hogy nem igazán?

- Nem volt senki olyan, akivel rendszeresen eljárógattam volna erre-arra. Néhány osztálytársnőmmel viszont egész jóban voltam.

- Ahová én járok iskolába, ott egyetlenegy fiú sincs.

- Tényleg?

- A Szent Annába járok. Lánysuli. - Voltak barátaid?

A lány mosolygott, és megrántotta a vállát. - Volt néhány. Habár egyik sem érdekelt igazán. Nem is tudtam velük rendszeresen találkozni, mert anyám elriasztotta őket.

- Akárcsak az enyém.

Csillag hanyatt fordult, és kezét összefonta a feje alatt. Hát most már nem fogom bekenni a hátát, gondolta Jeremy.

- Az anyák próbálnak mindentől megóvni minket - mondta a lány, miközben egyik szemével hunyorgott az erős napsütéstől.

- Az egyszer biztos. Látnod kellett volna, hogy mi történt, mikor mondtam anyámnak, hogy egy lánnyal fogok találkozni.

- Talán nem kellett volna megmondanod.

- Most már én is tudom. Naiv voltam. Egyébként szeretne megismerni.

- Tényleg? Attól fél, hogy megrontalak, igaz?

- Ja.

Csillag egyik tenyerével eltakarta a szeme elől az erős napsütést, és Jeremyre nézett. - Lehet, hogy igaza van.

- Remélem is.

A lány nevetett. - Ha annyira meg akarsz romlani, akkor valaki mással kellene próbálkoznod. Mondjuk Heatherrel.

- Na ne.

A lány leeresztette a kezét, és ismét behunyta a szemét. Kezét összefonta a feje alatt, így a könyöke egészen közel került a fiú arcához. A karja belső oldala nem volt lebarnulva, a hónalja pedig egészen fehér és sima volt.

- Találkozom anyukáddal, ha akarod - szólt a lány, de a szemét nem nyitotta ki.

- Nem muszáj.

- Nem probléma. Lehet, hogy ez megkönnyíti a dolgodat.

- Oké, de akkor én is találkozom a tiéddel.

- Soha. Felejtsd el. Akkor láthatnának utoljára.

- Nem lehet ennyire elutasító.

- Hidd el. - Csillag az oldalára fordult. - Mi lenne, ha ma este mennék, el hozzátok?

- Nem kell ennyire elkapkodni...

- Úgy is találkozánk Tanyánál nyolckor. Te is meg vagy híva.

- Komolyan mondod?

- Ma szabadnapos. Megkért, hogy mondjam meg neked is. Valószínűleg mindannyian ott leszünk.

Az összes csavargász.

- Ez valami találkozó?

- Nem tudom. Ez az első ilyen alkalom. Lehet, hogy a tegnap éjszaka történeteket kell megbeszelnünk.

- Lehet.

- Érdekes lesz, mi?

- Ja, egészen biztosan.

- Egyébként én kocsival fogok menni, úgyhogy beugorhatok érted. Így legalább anyukáddal is fogok találkozni. Talán sikerül eloszlatnom a nyugtalanságát.

- Ez nagyszerű lenne!

- Gondolod, hogy utána el fog engedni?

- Egészen biztosan. Ha megismer... tetszeni fogsz neki. El lesz ragadtatva. De mi lesz a te anyukáddal?

- Nem gond. Kitalálok majd egy mesét. Azt fogom mondani, hogy az osztálytársnőim tartanak partit. Meg fogja kajálni. Mindent elhisz, akármit mondok neki. Olyan szigorú, hogy az örületbe kerget vele, de közben tökéletesen megbízik bennem. Úgyhogy nem jelent problémát eljönni otthonról.

Csillag elhallgatott. Jeremy lefeküdt mellé a törülközőre, és karját összefonta a feje alatt. A könyökük összeért. A lány nem húzta el a könyökét, nem is mozdult meg, csak behunyta a szemét.

A szikrázó nap perzselte a fiút. Szellő simította végig a bőrét, de így sem enyhült a forróság.

Minden nagyon jól alakul, gondolta.

Megcsókolna, ha nem lenne itt senki. Ma este egyedül leszünk az autóban.

Arra gondolt, vajon mi fog történni Tanya házában. Izgatottságot és idegességet érzett egyszerre, mikor erre gondolt.

De ez az érzés felerősödött, mikor Csillagra gondolt, és az autóra. A találkozó után nem biztos, hogy egyenesen hazaindulnak. Lehet, hogy megállnak valami elhagyatott helyen. Lehet, hogy nem is csak csókolózni fognak.

Robin nem tudta elfelejteni azt a hideg és üres érzést, amit Nate elrohanása okozott benne. Zenélt és énekelt, de a lelke szomorú volt.

Olyan volt, mintha honvágya lett volna.

Majd elmúlik, mondta magának.

Volt jegy hosszú időszak, mikor *valódi* honvágy gyötörte. Úgy két évvel ezelőtt. Azóta nem jött vissza. Mikor eljött otthonról, csak haragot érzett Paul iránt, és megvetést az anyja iránt, amiért az összeállt a férfival. Félelmet csak azért érzett, nehogy elkapják, és visszavigyék közéjük. A honvágy csak egy hét elteltével jelentkezett, de akkor úgy érezte, belehal.

Már éjszaka volt, mikor egy kisvároson ballagott keresztül. Október lehetett. A hideg szel leveleket hajtott az utakon. A kéményekből füstöt látott felszállni. Az utca mindkét oldalán meleg fény világított az ablakokból.

Akkor érezte ezt először. Mintha elvesztett volna valamit. Hirtelen rádöbbsen, hogy kívül került mindenen, egyedül van, és még csak reménykedni sem tud abban, hogy egyszer visszakérül egy puha és meleg otthonba.

Szenvedett, de továbbgyalogolt. Száját megtöltötte az erős szél, s könnyeit szétkenete az arca két oldalán.

Nem volt képes abbahagyni a sírást, amíg el nem határozta, hogy hazatér. Biztosan szót fog érteni Paullal.

Másnap reggel kiállt az útra, s hazafelé kezdett stoppolni.

Egy George nevű ember vette fel, aki vidám volt és beszédes. Negyven körüli lehetett. Egy darabig minden jól alakult. Egyszer csak megállt az autóval egy elhagyatott helyen, ahol csak kukoricatáblák voltak körülöttük, semmi más. Robin felé fordult. A lány látta a férfi szemének csillogását, és tudta, hogy mi fog következni.

Ugyanaz a kábult, lázas pillantás volt, amit oly sokszor látott már Paul szemében is.

- Meg ne próbálja - mondta a lány.

- Ne legyél ilyen. Bezzeg én jó voltam hozzád, mikor felvettelek.

Ki akart ugrani a kocsiból, de a hangszer és a csomagja a hátsó ülésen feküdt. Nem akart úgy elmenekülni George elől, hogy elveszítse minden vagyonát.

A kése a hátizsák oldalzsebében volt.

Kikapcsolta a biztonsági övet, és a férfi felé fordult. - Fogom a holmimat, és már itt sem vagyok.

A férfi kigombolta a lány blúzának a legfelső gombját.

A lány remegő hangon megszólalt. - Én a maga helyében nem csinálnám ezt. Szifiliszem van.

A férfi vigyorgott, és kigombolt még egy gombot. - Nem probléma, nekem is az van. - Mindkét kezével széttárta a lány blúzáét.

Az első ütés a férfi orrát érte. Vér spriccelt elő az orrlyukából. Robin rávetette magát. Megmarkolta a férfi torkát, és a fejét beleverte a szélvédőbe. A férfi szemei fennakadtak. A lány tovább verte a fejét az ablakba, majd elengedte. Kitépte a kulcsot a gyújtáskapcsolóból. Csomagját összeszedte, és kiugrott az autóból.

A kulcsot a kocsipadlójára dobta, majd berohant a kukoricásba. Elbújt, s elővette a kését.

Várta, hogy George a keresésére induljon.

Miközben ott várakozott, arra gondolt, milyen bolond volt, mikor hazaindult. Nincs is otthona, Csak Paul várja otthon, aki még Georgenál is rosszabb.

Nemsokára hallotta elhajtani az autót. Várt még néhány percet, majd kiballagott az útra. George autóját már nem látta egyik irányban sem. Nyugat felé fordult, és ballagni kezdett.

Ez volt első, és eddigi utolsó honvágyának története.

De ez a mostani érzés ugyanolyan volt, mint az akkori, otthontalan keserűség, csak ezt az üres és fájó érzést most Nate hiánya keltette benne.

Szünetet tartott. Miután hallgatósága szétszéledt, összegyűjtötte az aprópénzt a hangszertokból, bezárta a bendzsóját, felkapta a hátizsákját, és a közeli padhoz lépett.

A pénzt az ölébe öntötte, és megszámlolta.

63 dollár és 75 cent volt.

Elővett egy zoknit a csomagjából, és belemerte az aprót, míg a papírpénzt a nadrágja zsebébe dugta.

Ugyan nem volt karórája, de úgy vélte, még nyitva találja a bankokat a városban, és be tudja váltani az aprót bankjegyekre. Aztán elmegy a buszállomásra, és itt hagyja ezt a helyet.

Nincs miért maradnom, mondta magának. Van már elég pénze ahhoz, hogy elinduljon, még akkor is, ha a fele elmegy a buszjegyre. Nate miatt sincs oka maradásra, egyébként meg éppen itt az ideje, hogy eltűnjön ebből a csavargófészekből, mielőtt még komoly bajba kerül.

A tömött zoknit bedugta a hátizsákja oldalzsebébe.

Valaki leült mellé a padra.

Nate.

A lányra mosolygott. Már nem látszott elkínzottnak. - Hogy megy a bolt?

- Jól.

- Ne haragudj amiatt, ahogy az előbb viselkedtem. Nem lett volna szabad így beszélnem veled.

- Nem történt semmi - szólt Robin. A szíve hevesen zakatolt.

- Féltetek. Ezért beszéltem veled úgy. Tudom, hogy mik szoktak történni errefelé az emberekkel. Nem akarom, hogy bajod essék. És a strandon való alvás... nagyon veszélyes.

Nem kell már aggódnod miattam, gondolta a lány. Mire leszáll az este, én már nem leszek Boleta Bayben. Elmegyek örökre.

Soha többé nem látjuk egymást.

A fiú határozottan a lányra nézett. Száját összeszorította, és megrázta a fejét. - Remélem, nem gondolsz semmi rosszra - mondta.

- Mivel kapcsolatban?

- Ezt akarom odaadni neked. - Belenyúlt a nadrágja zsebébe, és egy kulcsot húzott elő, amin egy nagy, zöld műanyag lap fityegett. Robin felé nyújtotta.

A lány elvette a kulcsot, s megnézte a táblácskát. Wayfarer Motel.

- Nincs mit hozzáfűznöm. A szoba ki van fizetve. Tudom, hogy hiába adnék neked pénzt, hogy fizess ki egy motelszobát, úgysem tennéd. - A fiú megrántotta a vállát. - így legalább szobád is lesz, és a reggelire is megmarad a pénzed.

Robinnak összeszorult a torka. Mintha kalapács verte volna belülről a mellkasát.

- Nem kell aggódnod miattam - folytatta a fiú. - Nem fogok belopózni hozzád éjszaka. Nem is tudom a szoba számát. Csak azt akarom, hogy biztonságban legyél.

A lány megszorította a fiú kezét. - Ez... nagyon kedves tőled - mondta. A hangja remegett. - Nem kellett volna...

- Beköltözől, igaz?

- Nem bánom, de szeretném kifizetni neked.

- Nem.

- De igen. Van már egy kis megtakarított pénzem. - Nevetni hallotta magát. - Buszjegyet akartam venni délután, de így azt hiszem, maradok. - A szeme nedves lett.

- Menni akartál? - A fiú zavartan nézett, és megszorította a lány kezét.

- Hát... igen, de... így nem indulhatok el. Vár egy motelszoba.

- El akarsz menni? Azt hittem, hogy itt fogsz maradni egy darabig.

A lány szífogott, és megrántotta a vállát.

- Vissza kell mennem a bejáráshoz - mondta Nate -, de ígérd meg, hogy a motelben alszol.

- Megígérem.

- Nagyszerű.

- De meg kell engedned, hogy kifizessem. Nem költhetsz rám ennyi pénzt. Nem azért dolgozol annyit a pénzváltóban...

- A családomé - szakította félbe Nate. - Az árkád, a Hurrikán, az óriáskerék, meg még néhány játék. Jól élünk. Sőt gazdagok vagyunk. A kocsim egy Trans Am, és egy tizenkét szobás házban lakom, ahol úszómedence meg tenispálya van. Szóval megengedhetem magamnak, hogy kifizessek neked egy motelszobát, ne aggódj-

- Meggyőztél - mondta Robin, miközben a szobakulcsot bámulta. - Elfogadom ajándékként. Köszönöm.

- Szívesen. - A fiú elhúzta a kezét, és felállt a padról. - Holnap találkozunk, rendben? Én ezt tényleg nem trükknek szántam, Robin. Mondtam neked, meg sem néztem a szobaszámot.

- Hiszek neked.

- Remélem, tetszeni fog - mondta a fiú, és elindult.

- 240-es - kiáltott a lány. - 240-es szoba.

Nate visszafordult. Belenézett a lány csillogó szemébe.

- Hátha ellenőrizni akarsz - szólt Robin -, hogy valóban ott vagyok-e.

- Nem tudom, nem tudom. - Fejet rázva, a fiú elsietett.

* * *

- Jobban teszed, ha megfordulsz, vagy teljesen meg fogsz égni.

Jeremy kinyitotta a szemét. Csillag könyökölve rámosolygott.

- Nem gondoltam, hogy el fogok aludni - mondta a fiú. A bőrét forrónak érezte.

- El vagy kókadva. Aludtál te tegnap éjjel?

- Rengeteget.

Csillag nevetett. - Fordulj meg - mondta. - Bekenem a hátad.

Mikor ezt meghallotta a fiú, az égető érzés eltűnt a bőréről. Gyorsan a hasára fordult, és kezére fektette az állát.

- Mikor értél haza?

- Három körül.

- Én is.

A fiú fészkelődött, mikor az olaj végigfolyt a hátán. Aztán Csillag kezét érezte, amely lassan szétkenete a folyadékot.

Semmi *romantikus* nem volt abban, ahogy a lány a hátát simogatta. Úgy terítette szét az olajat, mintha az csak egy hétköznapi feladat lenne. Persze az is lehet, hogy szándékosan tesz úgy, mintha semmi különös nem jelentene ez a számára, gondolta Jeremy.

- Szerinted meddig volt kint Nate a nyílt vízen? - kérdezte a lány.

- Nem tudom.

- Már azt kezdtem gondolni, hogy megfulladt. Istenem, olyan félelmetes volt várni, hogy visszajöjjön.

- Az egyszer biztos. - Jeremy emlékezett, hogy mikor végre megpillantotta a visszatérő Nate-et, először úgy tűnt neki, mintha a halott csavargó szörfözött volna elő a ködből.

Csillag keze most az oldalát simogatta.

- Nagyon jó volt, hogy ott voltál - mondta a lány. - Biztosan kikészültem volna, ha nem tudok valakihez hozzábújni.

- Az a rész nekem is tetszett - szólt Jeremy.

A fiú érezte, hogy az olaj végigfolyt a combja hátoldalán. Mikor a lány keze végigsiklott a lábán, a fiúnak vér szökött a péniszébe. A lány bekente a fiú combjának hátsó, és külső oldalát. Belülről csak a lábszárát simította végig, de szigorúan csak a térdéig. Ez igazolta Jeremy számára azt a gyanúját, hogy a lány is arra gondol, amire ő. Történetesen, hogy a combja belső oldalának be-kenése legalább a csókolózással lenne egyenértékű, amit viszont ennyi ember előtt...

- Kész. Bekentem - szólt a lány. - Bekennéd a hátamat?

- Persze.

A lány lefeküdt, Jeremy pedig mellé térdelt. Ráült a sarkára, hogy elrejtse fürdőnadrágja kidudorodását.

A lány kikapcsolta a fürdőruhája pántját, és lehúzta a hátáról.

Olyan, mint egy vetkőzőjelenet, gondolta a fiú. Persze ez csak azért van, hogy ne maradjanak fehér csíkok a hátán. A lányok mindig ezt csinálják, mikor napoznak. Nem jelent semmit.

Bár Jeremy tudta, hogy most azért ennél többről van szó.

A lány elhúzta a haját a hátáról. A bőre szép volt és sima, egészen a derekánál lévő fényes háromszögig.

Jeremy olajat öntött a lány lapockái közé, az üveget a két térde közé vette, majd elkezdte szétkenni a folyadékot. A lány bőre forró volt.

Nem szabad *arra* gondolnom, óvta önmagát, hisz alig tudná eltitkolni nyilvánvaló bizonyítványát fantáziája csapongásának.

Ez olyan, mint mikor a fagyit törölte le Tanya combjáról.

Arra sem szabad gondolnom.

Gyorsan végzett a lány hátával, érintetlenül hagyva az oldalát, hiszen az már annyira közel volt a lány melleihez, hogy nem merte megkockáztatni a bekenését. Mi lenne, ha bekenné inkább a lábát? Nem szabad kihagyni!

- Egyszer mentél haza? - kérdezte Jeremy, s megpróbálta elterelni vele a gondolatait a helyzetről, miközben a lány lábai mellé térdelt.

- Ja - válaszolta a lány. - Nem lakok messze.

A fiú olajat öntött a lány lábaira, s az olaj elkezdett becsorogni Csillag két combja közé. Oh, ne, gondolta, s kapkodva letörölte a kicsiny patakat, amely már majdnem elérte a kényes területet. - Haza kellett volna hogy kísérjelek - mondta remegő hangon a fiú.

- De akkor megtudtad volna, hogy hol lakom.

- És az baj lett volna? - A fiú a lány lábszárát kenegette.

- Nem akarom, hogy a csavargászok közül bárki is tudja, hogy merre lakom - mondta Csillag. - Az igazi nevem is titok.

Jeremy végzett.

Kész. Köszönöm, uram.

Becsukta az üveget. A hátára feküdt, és felhúzta a térdeit. - Miért nem akarsz, hogy megtudják?

- Lehet, hogy a dolgok egyszer rosszra fordulnak. Talán a rendőrök is elkapnak valakit közülünk. Ugyan még nem történt ilyen, de bármikor megeshet. Hiába ígéri meg valaki, hogy nem fog beszélni. Lehet, hogy tényleg nem fog, de akkor még ott van a másik. Ígérhetnek enyhébb büntetést valakinek, ha hajlandó neveket mondani. Ez bizonyos helyzetben nagyon csábító lehet. Ezután már könnyen összeszedik a csapatot. Kivéve engem.

- Szóval, senki nem tudja a csavargászok közül, hogy ki is vagy valójában?

- És azt sem, hogy hol lakom. Ez különösen fontos azután, ami tegnap éjjel történt. Nagyon örülök, hogy tartottam magam ehhez.

- Aha - mondta Jeremy, s egy kicsit letörve érezte magát amiatt, hogy a lány még *benne* sem bíz, bár belátta az eljárás indokoltságát. - Nekem is ezt kellene csinálnom - mondta végül.

- Tudja valaki rólad, hogy ki is vagy valójában?

- Cowboyoknak elmondtam a vezetéknevemet, meg azt is, hogy hol lakom.

- Ez már úgyis mindegy. Amúgy sem tudnád megcsinálni. Nekem csak azért sikerül, mert másik iskolába járok. A csavargászok közül csak én járok a Szent Annába. A többiek mind az állami suliba járnak, és szerintem te is oda fogsz járni szeptembertől, ugye?

- Ja.

- Mikor az iskola elkezdődik, mindenki tudni fogja, hogy ki is vagy valójában. Nem tudnál névtelen maradni.

- Jó kis csapda.

- Ne legyenek álmatlan éjszakáid miatta. Még senkit sem kaptak el közülünk, és szerintem a csavargászásnak befellegzett.

- Gondolod?

- Fogadok, hogy emiatt találkozunk ma este. Soha senki nem számolt azzal, hogy valaha is megölünk valakit. Ez mindent megváltoztatott. Szerintem Nate beszélt Tanyával, hogy oszlassuk fel a csapatot.

Jeremy már most a hiányát érezte annak, amibe igazán még bele sem került.

- Én biztosan abbahagyom - mondta Csillag.

- De azért még látjuk egymást, igaz?

- Remélem. Nem látok okot arra, hogy ne találkozzunk.

- Én is szeretnék még találkozni veled. - Mikor ki mondta ezeket a szavakat, büntudat szállta meg a lel két. Mintha elárult volna valakit. De kit? Tanyát? Cowboyt? A csavargászokat? Vagy Csillagot?

HUSZONNEGYPEDIK FEJEZET

Szétterpeszkedve ülve a párnázott padon, Joan megmarkolta a szer fogantyúját. A csigasor megnyikordult, mikor az állához húzta a rudat, felemelve az acélsodrony végén lévő súlyokat.

Felhívja Dave-et, miután végzett, és megkérdezi, mire ment Gloriával. Már hét óra is elmúlt. Abba kéne hagyni.

Ismét lehúzta a rudat.

Mennyi volt ez, hat?

A szíve kellemesen felpezsdült, szaporán lélegzett, s melegítője is kicsit nyirkos volt belülről.

Még hat, gondolta, és akkor kész.

Fél órával ezelőtt jött le a tornaterembe. Néhány bemelegítő mozdulat után rátért a karateedzéssorra, habár ez erősen lehangolta. Ismét látta a rúgást, ami Woodrow Abernathy állat találta el. Inkább a súlyzók és a gépek felé indult. Minden izomcsoportot megdolgoztatott, egészen addig, amíg fájni nem kezdtek. Mostanra végzett. Még egyszer lehúzta a rudat, visszaengedte, majd felállt. Meglobogtatta a pólóját. Hűvös levegő érte el izzadt bőrét. Felemelte a pólója szélét, és beletörölte az arcát.

Jól érezte magát, leszámítva azt a kis büntudatot, amit a karate elhagyása miatt érzett. Az erő nagyon fontos, de a karate a gyorsaságot is fejleszti, és az egyensúlyérzékét. Mégis vonakodott attól, hogy utólag megcsinálja a gyakorlatokat.

Egy gondolat hirtelen felvidította. A tornaterem sarkában lévő magnóhoz lépett, kiválasztott egy zenét, és bekapcsolta.

John Denver magas, tiszta hangja szólalt meg a hangszórókból, ahogy a „Calypsó”-t énekeli. Táncolva a szőnyeg szélére ment, majd három kézen átfordulással átugrált a szőnyeg ellentétes sarkába. A merevsége egy kicsit megenyhült. Letámolygott a szőnyegről. Ez elég volt, gondolta, de mégis inkább megfordult, és visszament az előző helyre. Ugrálni, táncolni, és pörögni kezdett, s cigánykerekeket hányt. Néhány bukfenc után egy hátraszaltóval akarta befejezni a produkcióját. A hátra-szaltó ugyan összejött, de a fenekén sikerült landolnia.

Taps csattant az ajtóban.

Debbie-t látta a bejáratnál, kinek az arcán mosoly terült szét. - Nem akarod azt mondani, hogy lábra akartál érkezni, ugye?

- Lábra érkeztem, ha nem vetted volna észre, csak utána leültem pihenni.

- Megmutatnám, hogy hogyan kell csinálni, de mennem kell.

- Nem tartóztatlak.

- Jól nézek ki?

A lányon fehér farmernadrág volt. Fényes kék blúza jól illett kék szeméhez. Arcán enyhe pír volt a délutáni napozástól. Szőke haja csillogott a lámpafényben.

- Nagyszerűen nézel ki - mondta Joan. - A srácok kútba ugranak miattad.

- Ha egyáltalán lesznek srácok. - Debbie felhúzta az orrát. - Ismered Jessicát. Örülök, ha lesz fiú egymérföldes körzetben.

- Legyél jó. Éjfélnél tovább pedig ne maradj.

- Még ha muszáj lenne, akkor sem maradnék tovább. Az is lehet, hogy már korábban itthon leszek. Találkozol ma este Dave-vel?

- Még nem tudom.

- Talán le kellene hívnod ide, és bemutatni neki a talajgyakorlatodat. Biztosan nagyra értékelné - különösen azt a részt, mikor a cigánykerék közben majdnem elhagyod a pólodat.

- Nem fogsz elkésni?

Debbie nevetett. - Szóval ne várjam meg?

- Mi a bajod? Még nem is voltam vele sehol.

- Csak kíváncsi vagyok, hogy hogyan néz ki.

- Ha ennyire érdekel, akkor miért nem jössz ki a sétányra, mikor járörözünk?

- Ja. Kösz. Inkább ne.
- Mi bajod ilyen hirtelen a Vidámparkkal? Régebben állandóan ott voltál.
- Az még azelőtt volt, mielőtt a Nagy Nővér megkezdte volna rendfenntartó tevékenységét a sétányon. Joan mosolygott. - Feszélyeznélek?
- Ha szórakozni próbálnék, akkor biztosan.
- Hát, ne haragudj. De a munka az munka.
- Mikor fognak áthelyezni?
- Ki tudja? De ne aggódj. Nem leszek ott örökké!
- Csak egész nyáron.
- Ha annyira hiányzik a hely, akkor menjél olyankor, mikor szabadnapos vagyok. Vagy menj esetleg éjszaka...

- Na most már megyek, mert tényleg elkések. Halihó. Semmi olyat ne tegyél, amit nem tennél.

- Ha, ha.

Debbie búcsút intett, majd kiment a tornateremből.

Joan a szőnyegen ült, és néhány lazítógyakorlatot végzett. Mikor meghallotta az autó motorját felállt, és a szobájába ment. A gyomra enyhén megremegett, mikor felemelte a telefonkagylót.

Teljesen hülyeség amiatt izgulni, hogy felhívja Dave-et telefonon.

A készüléket bámulta.

Uramatyám, olyan vagyok, mint egy tizenéves. Mély lélegzetet vett, majd tárcsázott.

Nyolc csörgés után a lány letette.

Oké! Nincs otthon. Nagy fogás.

Ez még nem jelenti azt, hogy Gloriával van. És ha mégis vele van, akkor sem történik semmi. Nem valószínű, hogy kibékültek.

Biztosan nem.

Miért vagy ebben olyan biztos? Csak néhány nappal ezelőtt vesztetek össze. Még mindig vannak érzelmei Gloria iránt, máskülönben nem lett volna annyira szomorú, mikor elmeséltem neki, hogy milyen maskarában láttam Gloriát.

Én is szomorú voltam, de Dave felelősnek is érezte magát.

Joan akkor azt javasolta, hogy felejtsek el az ebédet, és álljanak neki előkeríteni Gloriát. De ezt Dave nem akarta. „Nem fogom elrontani az étvágyamat miatta”, mondta. „Ha ilyen hülyeséget talál ki magának, hát csak csinálja.”

Az étvágyuk persze így is elromlott. Joan túl szomorúnak érezte magát ahhoz, hogy igazán élvezni tudja a giroszt. Arra gyanakodott, hogy Dave-nek is elment az étvágya. Az aggodás és a harag egyaránt elveszi az ételek ízét.

Miután befejezték az ebédet, a Vidámpark kijárata felé indultak. Joan a jegyárusító bódék mellett várakozott, míg Dave lement a lépcsőn. Néhány pillanat múlva visszajött, mert Gloria már nem ült a lépcsőn. Folytatták a járőrözést, abban bízva, hogy véletlenül belebotlanak Gloriába. A délután folyamán találkoztak nyolctíz nincstelennel, de Gloria nem került elő.

A nap végén Dave azzal állt elő, hogy elmegy a nő lakására, és megpróbálja észre téríteni. Nem mutatott túl nagy kedvet *hozzá*, de mindketten tudták, hogy ezt meg kell tenni.

A nő nagyon veszélyes vizekre evezett.

Az az ő hibájuk volt.

És az is az ő hibájuk lesz, ha emiatt a hülye „tényfeltáró” marhaság miatt megverik, megerőszakolják, vagy rosszabb történik vele.

Valakinek jobb belátásra kell bírnia a nőt, és erre talán Dave a legalkalmasabb.

Joan bámulta a telefont, és arra gondolt, vajon érdemes-e újra tárcsáznia. Lehet, hogy Dave csak a fürdőszobában volt.

Most inkább én is lezuhanyozok, utána ismét megpróbálom felhívni.

Szívesen elment volna a férfival, de Dave nem hívta, ő pedig nem mert ajánlkozni. Lehet, hogy jobb is, ha nem találkozik Gloriával.

Ez nyilvánvaló.

Visszatette a kagylót, felállt, és végigment a folyosón, egészen a fürdőszobáig. Becsukta, majd bezárta az ajtót.

A kemény zsaru bezárja az ajtót, gondolta.

Mindig be szokta zárni, mikor zuhanyozik, vagy fürdik. Mindig, mikor egyedül van a házban.

Hátborzongató a számára, hogyha el van zárva a ház többi részétől, zuhog a víz, s így nem hallja, hogy mi történik a fürdőszobán kívül. A *Psycho* című filmbe emlékeztette ez a helyzet.

A levegő még párás volt Debbie zuhanyozása után, s a helyiséget betöltötte a lány parfümjének illata. Mit csinált ez? Kiöntötte?

Joan résnyire kinyitotta az ablakot. Levetette a cipőjét és a zokniját, melegítőjét a fogasra akasztotta, és belépett a kádba. A kád aljába ragasztott csúszásgátló szivacs még őrizte Debbie lábnyomát. A szivacslap még tele volt vízzel.

Joan éppen a csapok felé nyúlt, mikor megszólalt a csengő. Összerezcent. Libabőrös lett a teste.

A csengő ismét megszólalt.

A lány sóhajtva felegyenesedett.

Nagyszerű időzítés, gondolta. Itt állok anyaszült meztelenül.

Ideges lett attól, hogy megijesztették, és kiszolgáltatottnak érezte magát meztelensége miatt. Semmi kedve sem volt visszahúzni átizzadt ruháit.

Nem érdekel. Akárki is legyen az, majd elmegy.

A csengő újból megszólalt.

Debbie? - töprengett. Lehet, hogy valami gond van a kocsival, vagy... Gratulálok, Watson doktor az éleslátása miatt, Debbie-nek van lakáskulcsa.

Talán Dave.

Nem vette fel a telefont, mert már úton volt idefelé.

Ez egy vágyálom.

De hát tényleg lehet, hogy Dave.

Habár lehet, hogy egy házaló porszívóügynök, vagy éppen Jehova Tanúja.

És ha Dave?

Az ajtóhoz ugrott, belépett a szabadidőalsójába (amely éppen olyan izzadt volt, mint ahogy tartott tőle), visszahúzta a felsőt is, és a bejárati ajtóhoz sietett.

Kínézett a kukucskálón.

Harold.

A francba.

Mi lenne, ha úgy tenne, mintha nem lenne itthon? De az igazság az, hogy nem igazán lábujjhegyen jött az ajtóhoz. Nagyon modortalan lenne, ha nem nyitna ajtót Haroldnak, miközben az tudja, hogy itthon van.

Neki kellett volna állni zuhanyozni.

Kinyitotta az ajtót, és mosolyt erőltetett az arcára.

A férfi egy pillanatra a lányra nézett, majd lesütötte a szemet, ami oly jellemző volt rá. - Ne haragudj - kezdte. - Rosszkor jöttem?

- Nem. Éppen most fejeztem be a tornázást. Gyere be. - Félrelépett a férfi elől.

A férfi bejött, és becsukta az ajtót. - Azt hiszem, telefonálnom kellett volna először, de... - megrántotta a vállát.

- Semmi probléma. Hozhatok valamit inni?

- Egy kis fehérbort elfogadnék, ha van itthon.

- Persze. Gyere. - Elindult a konyha felé, s Harold követte. A lány zaklatottnak érezte magát, s egy kis bűntudata is volt.

Nem várta, hogy a férfi ismét fel fog tűnni. Nem értette meg a helyzetet? Nem volt elég világos?

Ezek szerint, nem.

A lány tegnapelőtt igyekezett annyira egyértelmű lenni, amennyire csak lehetett, anélkül hogy kerek perec elzavarta volna a férfit.

Leguggolt, és elővett egy üveg bort a konyhaszekrényből. - Az a baj, hogy ez nem hideg - mondta. - Kérsz jégkockát?

- Csak egyet. Nem akarom nagyon felvizezni - tette hozzá törődöttnek és idegesnek tűnő hangon.

Mégiscsak megértette az üzenetet. Remek.

Akkor meg miért van itt?

Joan átnyújtotta az üveget Haroldnak. A férfi a fiókhöz lépett vele, hiszen tudta, hogy hol találja a dugóhúzó. Háromszor járt már itt vacsorázni, így nem volt számára teljesen ismeretlen a konyha.

A jó öreg Debbie. Éles szemű. Már az *első* vacsora után azt mondta Haroldra, hogy balfácán. Nem érdemes rá pazarolni az időt.

- De hát kedves - mondta akkor Joan.
- Az kevés. Emiatt még nem kellene találkoznodok.
- A Filmfesztiválra megyünk.
- Komolyan beszélek. Rúgd ki, és keress magadnak egy rendes *hapsit*. Te rendőr vagy, biztosan ismersz egykét *normálisat* is.

Joan a pultra tett két poharat. Az egyikbe beledobott egy jégkockát, míg a másikat üresen hagyta. Harold a dugóval bajlódott. Előrehajolt, az üveget a lábai közé szorította, a nyakát megmarkolta, és megpróbálta kirángatni a dugót az üvegből.

Miközben figyelt, Joannak eszébe jutott a tegnapi pezsgőbontás Dave-nél.

Bárcsak ismét ott lennének.

De ki tudja, hol van Dave?

Ő Gloriával van, én Harolddal. Nagyszerű felállítás.

Harold kihúzta a dugót. Megtöltötte a poharakat, és a jég nélkülít Joannek adta.

- Bízom benne, hogy nem jöttem nagyon rosszkor - mondta a férfi, miközben a nappaliba ballagtak.

- Egyáltalán nem.
- Nagyon jól nézel ki. Mint mindig.
- Kösz - motyogta a lány.

Harold leült a kanapéra, Joan pedig mellé.

Nyugodtan mellé ülhetek, mondta magának. Azokon az estéken, mikor itt vacsorázott, rengeteget ültek együtt a kanapén, miközben konyakot kortyolgattak, beszélgettek, és mikor Debbie elment moziba, és egyedül maradtak a lakásban, Harold még akkor sem csinált mást, mint hogy megfogta a lány kezét. Most is így fog történni. Lefogadom.

- Terveztem, hogy felhívlak - szólalt meg a lány.

Harold bólintott. Ivott egy korty bort, majd belebámult a poharába. - Értem. És el tudom képzelni, hogy mit akartál mondani. Nem vagyok biztos benne, hogy annyira kellemes lett volna hallanom. Minden egyes alkalommal, mikor megcsörrent a telefon, azt gondoltam, hogy te vagy az, és... Ez nem könnyű nekem, Joan. Szörnyű most idejönnöm, de nagyon rosszul éreztem magam... egész nap.

- Sajnálom - motyogta a lány.

A férfi felemelte a kezét, hogy elhárítsa a lány mentegetőzését. - Ez nem a te hibád, hanem az enyém. Teljesen igazad volt azzal kapcsolatban, amit tegnap este mondtál nekem. *Gyáva* vagyok, és mindig is az voltam. Mindig elkerültem mindenféle bizonytalanságot - fizikait is, és érzelmit is.

A férfi felnézett, halványan mosolygott, majd ismét a poharába bámult. - Huszonöt éves voltam, mikor először kerültem szexuális kapcsolatba nővel. És akkor is a nő csábított el engem. Még csak nem is érdekelt. Nem is volt... vonzó. Sőt kimondottan visszataszító volt a számomra, ugyanúgy, mint minden egyes nő, akihez közeledni mertem az elmúlt időben.

- Kösz szépen - szólt Joan, abban reménykedve, hogy talán sikerül felvidítania a férfit.
- Ha emlékszel rá, én nem mertem közeledni hozzád. Te szólítottál meg.

A lány emlékezett. Éppen egy könyvesboltban volt. Harold a verseskötetek előtt állt, ő pedig azt hitte, hogy a férfi egy eladó, így megkérdezte tőle, hogy meg van-e neki Shel Silversteintől az *Ahol a járdák véget érnek* című kötet.

Miután közösen megtalálták a könyvet, és a lány megvette, együtt mentek ki a könyvesboltból, és a lány így szólt: - Miért nem jön el velem az egyetemi könyvesboltba is? Megiszunk egy kávé, és elbeszélgetünk Silverstein írói érdemein.

A lány megtudta, hogy a férfi akkor kezdte el az egyetemet. Addig egy könyvtárban dolgozott. Egyre jobban érezték magukat, miközben a kávé mellett regényekről és versekről beszélgettek.

- Teljesen értetlenül álltam a történetekkel szemben - folytatta Harold. - Alig voltam képes elhinni, hogy egy olyan nő társaságába kerültem, aki nemcsak felül- múlhatatlanul csinos, és nemcsak rendkívül művelt és olvasott, de még szellemes is, nálamnál sokkal szellemesebb. Ilyen még sosem történt velem azelőtt. Megfoghatatlannak találtam, hogy egyáltalán miért állsz szóba velem...

- Én kedvellek, Harold. Igazán. Nagyon élveztem az együtt töltött időt.

- Élvezni. - A férfi kicsit felhúzta az orrát. - Milyen fakó ez a kifejezés. Számomra az együtt töltött idő olyan volt... mintha a paradicsomba kerültem volna. És ezért nem mertem soha megkockáztatni... nem mertelek. .. - Megrázta a fejét.

- Közeledni felém?

- Én akartam - folytatta, miközben továbbra is a poharába bámult. - Nem tudod elképzelni, hogy mennyire akartam. Szerettelek volna megcsókolni, átölelni. Arról álmodoztam, hogy...

A telefoncsörgés félbeszakította. Joan összerezsent. Dave? Csak Dave lehet. A telefon ismét megszólalt.

- Nem veszed fel? - kérdezte Harold.

- Nem - mondta a lány, és kezét rátette a férfi térdére. A telefon még hétszer csörrent meg.

A csend rájuk telepedett. Harold sírni kezdett. A borospoharat vissza tette az asztalra, és elfordította a fejét Joantól. A lány megsimogatta a hátát. Érezte, hogy rázza a férfit a visszafojtott zokogás.

- Tudom, hogy vége - mondta Harold elcsukló hangon. - Neked egy Don Quijote való, én meg egy Sancho Panza sem vagyok.

- Hé, minden rendbe fog jönni.

- Nem valószínű.

- Nézd, én szívesen találkozom veled. Maradjunk barátok. Ami az igazat illeti, a mi kapcsolatunk soha sem volt ennél több. Lehet, hogy akartuk, hogy több legyen, de nem sikerült. Hagyjuk így, most már késő mással próbálkozni.

A férfi szipogott, a szemeit törölgette, és megrázta a fejét.

- Elmehetünk jövő héten moziba - mondta a lány.

- Nem. Nem akarom, hogy szánakozzál rajtam.

- Akkor meg menj a pokolba.

A férfi felkapta a fejét. A szemei könnyesek voltak, és vörösek. Az arcán végigfolytak a könnycseppek. A lány szemébe nézett, aki nem tudta visszafojtani a mosolygását. Nevetés tört elő a férfiből is.

- Vagy elfogadod a szánalmamat, vagy szeded a sátorfádat.

A telefon megcsörrent. - És most fel fogom venni. Te pedig szedd össze magad.

A férfi ülve maradt, mikor Joan kirohant a konyhába. Felkapta a telefont. - Halló.

- Szia. Én vagyok.

- Szia - mondta a lány, és melegség öntötte el. - Hogy sikerült?

- Sehogy. Elmentem hozzá, de nem volt otthon. Kétszer is ott voltam. Egyszer vacsora előtt, egyszer meg utána.

- Szerinted még mindig bohóckodik valahol?

- Nem lennék meglepve. Lemegyek megint a sétányra, és körülnézek, de ez el fog tartani egy ideig. Azért hívtalak fel, hogy te is tudd, hogy hol tartok.

- Már aggódni kezdtem. Mi lenne, ha veled mennék?

- Szerintem nem lenne túl szerencsés, ha együtt látna minket, és...

- Persze, persze. A fenébe.

- Egyébként minden rendben?

- Ja. Csak hiányzol.

- Hiányzol?

- Nem. Utállak. Hát persze hogy hiányzol. Azt hittem, hogy találkozni fogunk. Hívtalak telefonon.

- Én is telefonáltam.

- Gondoltam, hogy te vagy az. Nem tudtam felvenni. Szerinted Gloria tényleg miattunk fordult ki magából?

- Ah, felejtsük már el. Tíz perc múlva felugrok hozzád.

- Inkább fél óra múlva, jó? Le kell zuhanyoznom.

- Nem tudsz addig várni, amíg odaérek?

- Ha, ha. Csak szeretnéd.

- Meg kell gondolnom.

- Várlak. - A lány letette a kagylót, és visszament a nappaliba. Megállt az asztal sarkánál. Harold még ugyanott ült, mint az előbb. Már nem sírt. - Jól vagy? - kérdezte a lány. ,

- A körülményekhez képest jól.

- Akkor, megyünk jövő héten moziba?

A férfi bágyadtán elmosolyodott. - Aha, szóval ez a végszó, hogy elhagyjam a helyiséget.

- Attól tartok, igen. Zuhanyoznom kell. Az előbb Dave telefonált. Van egy kis probléma, amit meg kell oldanunk.

Harold bólogatva kiitta a borát.

Felállt. Joan megfogta a kezét, és az ajtóhoz ment vele. - A mozi? - kérdezte.

- Nem tudom.

- Próbáljuk meg, aztán majd meglátjuk, hogy megy. Persze csak akkor, ha nem találkozol addig egy *nálam* is csinosabb nővel.

- A lényegen mit sem változtatna, kedvesem. Ejtve vagyok, ez világos.

A férfi most már igazán felbosszantotta Joant. Hajlandó lett volna ápolni a sérülését, de a férfi sebe sokkal nagyobb volt, és egészen máshol helyezkedett el, mint amire a lány számított.

Harold kinyitotta az ajtót.

Joan megfogta a karját, hogy ne tudjon elrohanni. Szembefordultak egymással. A férfi látszólag már nem szenvedett. Ehelyett inkább legyőzöttnek és kábultnak látszott.

- Remélem, minden rendbe fog jönni - mondta a lány.

- Értékelem az erőfeszítésedet. - Kihúzta a karját a lány markából, és elment.

Joan becsukta az ajtót, majd megfordult, és nekidőlt. Nagyot sóhajtott.

Szörnyen érezte magát. Örült, hogy elment a férfi. Örült, hogy vége lett.

Vége. Harold vesztett, és a vigasztalást sem fogadta el.

Boldog volt.

Ez sem volt más, mint állón rúgni Woodrow Abernathyt. Most is megkönnyebbülést érzett a megoldott feladat miatt, hogy pontot tett egy kellemetlen helyzet végére. De hasonlóan az előzőhöz, a bűntudat is megjelent a lelkében.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

- Nagyon örülök, hogy megismerhettem, Mrs. Wayne.
- Hát, én is nagyon örülök, Csillag.
- Éjfél előtt otthon kell lennem, úgyhogy Jeremyt tizenegy-harminc felé hazahozom. Jó lesz így?
- Persze, persze. Éreztétek jól magatokat, gyerekek.

Jeremy kinyitotta az ajtót Csillag előtt. Mikor a lány kísétált, a fiú az anyjára mosolygott. Az anyja visszahunyorgott rá - szemeit forgatta, száját összecücsörítette. Hihetetlen, mondta az arca.

Mikor becsukódott mögöttük az ajtó, a fiú megfogta Csillag kezét. - Elkápráztattad!

- Hát persze.
- Nem ilyen lányra számított.
- Nagyon kedves. Tetszik nekem.

Elérték a járda szélét. Csillag kinyitotta a jobb oldali ajtót Jeremy számára, majd megkerülte az autót.

- Nagyon jól nézel ki ma este - szólt a fiú, miközben a lány beült a kormánykerék mögé.
- Köszí. Te is.

A fiú jobban örült volna, ha a lány valamilyen ruhát visel, de a fehér farmernadrágban is nagyon csinos volt. A kék ing is nagyon tetszett Jeremynek. Az anyaga selymes tapintású volt.

A lány parfümjé eső utáni erdő illatára emlékeztette a fiút.

Az autó elindult. - Azon gondolkodtam - kezdte a lány -, hogy nincs az leírva sehová, hogy nekünk *muszáj* elmenni Tanya bulijába. Nem biztos, hogy az olyan jó lesz. Nincs kedvem arról a szerencsétlenről beszélgetni. Csinálhatnánk valami mást. Menjünk moziba, vagy hülyéskedjünk a Vidámparkban, vagy bármi mást.

- Nincs kedved *odamenni*?
- Azt nem mondtam. Csak arra céloztam, hogy nem muszáj mindenképpen elmennünk Tanyához.

Az ötlet, hogy moziba menjen Csillaggal, vagy hogy egyszerűen csak hülyüljenek valahol, elindította a fiú fantáziáját. Másrésről viszont nem akarta elszalasztani Tanya buliját.

- Én nagyon kíváncsi vagyok a partira - mondta.
- Oké. Akkor menjünk. Nem probléma.
- Biztos?

- Csak egy ötlet volt a részemről. Lehet, hogy jobb is, ha elmegyünk, hiszen Tanya azt akarta, hogy mindenki ott legyen. Persze ez még nem jelenti azt, hogy a buli biztosan jó lesz.

- Félsz valamitől?
- Nem félek, csak ideges vagyok. Nem tudom. Van egy olyan érzésem, hogy talán jobban mennénk, ha nem mennénk oda.

- Lehet, hogy tényleg így lenne a jobb - mondta a fiú, és rendkívül lovagiasnak és önfeláldozónak érezte magát. A döntése persze lehangozta.

- Nem. Ne maradjunk le semmiről. Lehet, hogy tényleg bomba jó lesz. Én magam sem vagyok biztos benne.

- Nézzünk be egy kis időre - javasolta Jeremy. - Nem mondhatják, hogy oda se bagózunk, mi pedig meglátjuk, hogy milyen a balhé. Ha tetszik, ott maradunk, ha nem, eljövünk.
- Én benne vagyok - mondta Csillag. A fiú visszacólt az ülés háttámlájára.

Az út hátralévő része csodálatos volt. Jeremy idegesen és várakozással tekintett az elkövetkező órák elé. Egyedül egy autóban Csillaggal, aki a barátnője, a lehetséges barátnője, akire Letterman azt mondaná, hogy „bébi”. És az övé. Most pedig Tanya partijára mennek, ahol annyi minden megtörténhet, hogy még álmodni sem mer róla. Egy dolog persze egészen biztos: Tanya is ott lesz. És ő aztán igazán bébi. Egy istennő.

Ezt most nem álmodom, bizonygatta magának. Ez valóban történik, és én vagyok az, akivel megtörténik.

Mikor Jeremy felocsúdott merengéséből, már egy olyan mellékúton jártak, amit nem ismert. - Hol vagyunk? - kérdezte.

- „Az utca másik oldalán.”

- Mi?

- Így szoktuk mondani. Ez a városnak a nyugati széle. Itt laknak a gazdagok.

- Tanya is erre lakik?

- Persze. Jómódúak. Az apja természetgyógyász, a mostohaanyja pedig ügyvéd.

- Ha ilyen gazdagok, akkor miért kell neki dolgozni?

Csillag bekanyarodott egy szűk utcába, amely egy fákkal benőtt domboldalra vezetett fel. - Hát, nyilván nem muszáj neki. Szereti csinálni. Nem rossz vízimentőnek lenni. Egész nap a strandon tiporja a férfiszíveket, minden figyelem középpontja, és néha még hősnek is érezheti magát.

Csillag igyekezett mosolyogva előadni ezt a bemutatást, de ez nem sikerült neki.

- Ez nagyon úgy hangzott, mintha nem kedvelné őt - szólt Jeremy.

- Pedig szeretem. Csak nem *rajongok* érte úgy, mint ahogy azt néhányan mások teszik.

Most vajon rám gondolt? Tudja? De honnan?

Csillag megállt egy elágazás előtt. Az inge zsebéből előhúzott egy összehajtogatott papírt. A félhomályban Jeremynek sikerült kivennie, hogy egy golyóstollal rajzolt, hevenyészett térképet vizsgál a lány. Összehúzta a szemöldökét. Aztán balra indultak, tovább, felfelé a dombon.

Jeremy nem látott házakat, csak fákat, és közöttük alacsony kerítéseket postaládákkal. A házak valószínűleg a fák között vannak, távol az út zajától, gondolta Jeremy.

- Hogyan ismerted meg Tanyát? - kérdezte a fiú, s igyekezett ezzel elterelni a szót a rajongásról. - Nem ugyanabba az iskolába jártok, és ő itt lakik... vagy te is errefelé laksz?

- Ááá, nem. Én... a környéketeken. Csavargászás közben találkoztam velük. A városban mindenki róla beszélt - a Mogorva Medve Haragos Húgáról. Egyszer kiosontam a sétányra késő este, és összehajtogatott velük. Mondtam nekik, hogy csatlakozni szeretnék hozzájuk...

- A testvéred miatt?

- Igen. Utána engem is beavattak. Azóta egyfolytában velük vagyok.

- Változott azóta a csapat?

- Nem igazán. Csak Randy jött énutánam. Őt Tanya mentette ki az óceánból. Éppen szájon át lélegeztette, mikor a fiú magához tért, és azt hitte, hogy meghalt, és a mennyországba került. Azóta rajong Tanyáért.

Csillag megállította az autót. Kilesett, és megnézte az utcablát, majd ismét a térképet vizsgálta. - Oké, ez az Avion - mondta, és fejével jobbra bökött. - A harmadik telek lesz az övék. - Elindultak.

A harmadik kocsibejáró az út bal oldalán volt, és a mögötte fekvő telek egy meredélyre kúszott fel. Csillag bekanyarodott, s lassan kapaszkodni kezdtek felfelé a keskeny ösvényen. Jeremy nem volt biztos benne, hogy fel kell-e menniük a dombtetőre, hiszen kisebb házakat látott mindkét oldalon. De mikor elérték a tetőt, egy kisebb tisztás tárult a szemük elé, s a tisztáson egy múlt századi, déli ültetvényes ház stílusában épített palotát pillantottak meg - verandával, és fehér oszlopokkal együtt. Jeremy nem számított rá, hogy ilyen házzal találkozik itt, Boleta Bayben.

A tisztás teljesen laposra volt kialakítva a ház miatt, amelyhez még három garázs is tartozott. Keskeny út vette körül a házat, s vezetett keresztül a gyönyörű gyepen. A lekövezett részen öt autó parkolt.

Csillag egy Jeep mellé parkolt, amely a déli államok polgárháború-korabeli zászlóját hordta az antennáján.

A lány megfogta Jeremy kezét, mikor felléptek a verandára. A lány keze nedves volt.

Ideges, gondolta Jeremy. De miért? Mire számít? Mi fog itt történni?

Megálltak egy hatalmas tölgyfa ajtó előtt. Jeremy megnyomta a csengő gombját. Bentről harangjáték hangja szűrődött ki, s felismerte a *Drága otthonom, Kentucky* dallamát.

- Délről költöztek ide? - kérdezte Jeremy.

- Fene tudja. Tanya biztosan nem. Ő itt nőtt fel.

Az ajtó jobb oldali szárnya kinyílt.

- Sziasztok, Herceg, Csillag. - Cowboy hátba veregette Jeremyt. - Rég nem láttalak, haver. - Cowboy feje be volt bugyolálva, s egy óriási púp volt ott, ahol a füle lehetett. Öreg, ütött-kopott

puhakalapja most is a fején volt. A karján is volt néhány kötés, és Jeremy még továbbiakat vett észre a pólója alatt.

- Gyertek be. Indul a buli. - Miközben követték őt az előcsarnokon keresztül, Cowboy így szólt: - Hallottam, hogy kiszerváltatok egy csavargót tegnap éjjel. Én meg kimaradtam belőle, a kurva életbe.

- Hogy érzed magad? - kérdezte Csillag.

- Mint akinek levágták a fülét.

Bevezette őket egy hatalmas, faburkolatú terembe, ahol egy biliárdasztal állt, s a sarokban egy bárpult húzódtott meg. Már az összes csavargász itt volt.

Jeremy tekintetével Tanyát kereste. Megpillantotta a biliárdasztal mellett, ahogy éppen egy golyót lökött neki a másiknak. Meztláb volt, fehér rövidnadrágban, és egy akkora pólóban, ami majdnem eltakarta a rövidnadrágját is. Ahogy előrehajolt, a póló messze lelógott a hasáról és a mellkasáról.

Karen, aki Nate mellett állt az asztal túlsó oldalán, megpróbált bekukucskálni a lány pólójának a nyakán.

Tanya belökte a nyolcas számú golyót a sarokzsebbe, és öklével a levegőbe ütött. Nate megrázta a fejét. Tanya valószínűleg megnyerte a meccset.

Randy, aki az asztalnál állt, az újonnan érkezettek felé integetett.

Tanya letette a dákót, megfordult, és mosolygott. - De jó, hogy eljöttetek - mondta. Elindult feléjük. Jeremy figyelte, ahogy mozog a lány pólója, de észbe kapott, és Tanya szemébe nézett.

Valaki megütötte a fenekét. Hátranézett a válla felett, és megpróbált rámosolyogni Heather malacszerű arcára.

- Hogy ityeg-a-fityeg, Herceg? - kérdezte. A fiú megrántotta a vállát.

Samson, aki Heather mögött állt, kacsintott, és magasra emelt egy pohár puncsot.

Liz poharában ugyanaz volt.

Ők hárman - Heather, Liz és Samson - a bárpultnál álltak, mikor Jeremy belépett a terembe.

Heather nekiszorította puha hurkáit Jeremynek. - Gyere, töltök neked egy kis puncsot - mondta.

- Szóval, mi az összejövetel oka? - kérdezte Csillag, miközben átkarolta Jeremy hátát, ezzel mutatva Heathernek, hogy a fiú hozzá tartozik.

- Halottvirrasztás - mondta Tanya. - Megünnepeljük, hogy eggyel több a „jó csavargó”.

- Mivel csak a halott csavargó a jó csavargó - tette hozzá Cowboy. - A rohadt életbe, ott kellett volna lennem.

- Eddig azt hittem - kezdte Liz -, hogy jó vagyok toronyugrásban. Az a fickó olyan hátraszálltót csinált...

- Habár rengeteg pontot veszített a leérkezésnél - szólt Samson.

- Ja. Én csak nyolc pontot adtam neki.

Néhányan nevettek. Csillag nem nevetett. Nate sem.

- Azt javasolom, mindenki fogjon meg egy poharat - szólt Tanya -, és ürítsük a jó csavargó emlékére.

A bárpulthoz ment, belépett mögé, és elővett egy üveg rumot.

- Hohó - szólt Heather.

Tanya beleöntötte az üveg felét egy hatalmas, metszett kehelybe, amiben már az addig elkészített puncs volt. Félretette az üveget, és merőkanállal összekeverte az italt.

Mikor már mindenki pohara tele volt a punccsal, magasra emelte saját italát. - A legjobb toronyugróra - kezdte -, akit most már csak a halak szeretnek... enni.

- Én erre nem iszom - szólt Nate.

- Fel kell hogy világosítsalak? - kérdezte Tanya. - Az egy kibaszott *csavargó* volt.

- Emberi lény volt, mi pedig megöltük.

- Nem öltük meg. Baleset volt.

- Szerencsés baleset - tette hozzá Liz.

- Én meg elmulasztottam - szólt Cowboy.

- Meggyilkoltuk - mondta Nate.

Tanya a fiúra bámult. Idegesnek és zavartnak látszott.

- Baleset volt. Nem történt volna semmi, ha nem lett volna olyan kövér disznó, és akkor sem lett volna semmi baj, ha a *te* óriáskereked biztonsági korlátja nem olyan szar.

Nate-nek megnyúlt az arca. - Azt hiszed, hogy én ezt nem tudtam? - kérdezte majdnem suttogva.

- Oké - szólt Tanya. - Kimentünk a sétányra, hogy elkapjunk egy csavargót, és el is kaptunk egyet. Véletlenül meghalt. A világ összes siránkozása és nyöszörgése sem tudja visszahozni az életbe...

- Ki akarja? - kérdezte Liz.

- Szóval nem tehetünk mást, mint hogy jól érezzük magunkat. Senkitől sem kívánhatom meg, hogy megsirassa azt az öreget. Lazítsunk, bolondozzunk, igyunk és gyorsan felejtjük el az egészet. Mindannyian tudjuk, hogy mi történt, és senki sem boldog miatta.

- Csak a magad nevében beszélj - mondta Liz. - Nekem nagyon tetszett. Egy csavargóval kevesebb. Az összessel ezt kellene csinálnunk.

Cowboy vigyorogva megsimogatta a lány haját, aki közben átkarolta a fiú hátát.

- Én is Liz véleményén vagyok - szólalt meg Samson.

- Le vannak szarva. Az a jó csavargó, amelyik már nem mozog.

Nate rosszallóan ránézett a fiúra, majd Tanya felé fordult. - Abba kell hagyni. Már régóta abba kellett volna hagynunk. Egyre jobban kicsúszott a kezünkől. Nem véletlen, hogy ilyesmi történt...

- Úgy beszélsz, mint az az újságírópica.

- Annak az újságírópicasának igaza van! És pontosan tegnap éjjel bizonyítottuk be az igazát. Ne kormozzál nekem itt összevissza, hogy felesleges szomorúnak lennünk a történetek miatt. Te élvezted azt, mikor az öreg ember élet és halál között lebegett, és egyáltalán nem bántad, hogy lezuhant. Te vágyódsz arra, hogy... a múltkor is, mikor a lángoló ruhákat alárugtad az alá a szerencsétlen alá.

- Csak virslit akartunk sütni - szólt Cowboy.

- Mindannyian megörültetek?

- Ez háború - mondta Samson.

- Mit ártottak ők neked?

- Bosszantanak.

- Oh, ez nagyszerű. Ők bosszantanak téged, erre te kinyírod őket?

- Te barom, hát nem érted, hogy baleset volt?

- Te is azért vagy itt, amiért én - mondta Nate. - És te is, Cowboy. Emlékszel? Én hívtalak ide benneteket segíteni, és most én mondom azt nektek, hogy elég. Seggbe rúgtuk őket. Százszorosán megfizettek. Megfizettek Tanyáért és Csillag testvéréért is.

Nate ádáz tekintete végigpásztázta a csavargásokat, és Randyn állapodott meg. - Bántottak ők téged? Soha nem tettek semmi rosszat neked. Csak bele vagy esve Tanyába. Mégér ez egy gyilkosságot? És neked, Karen?

Karen vigyorogva feltartotta középső ujját.

- Bántottak téged, Heather? Te csak a társaság miatt vagy itt. Hát ez egy nagyszerű társaság! Fogydál le inkább, és keress magadnak más barátokat.

Heather összeszorította az ajkait, és bután Nate-re vigyorgott.

Nate szeme Jeremy tekintetével találkozott. - Én nem tudom, hogy téged mi sodort ide, de szerintem neked sincsen semmi közöd a csavargókhoz. Mégis meg akarod ölni őket? Vagy neked is csak társaságra van szükséged?

Jeremynek égett az arca, de nem mert megszólalni.

- Milyen kibaszott háborúról beszélsz? - kérdezte Samsont.

- Elmondtad, amit akartál - csattant fel Tanya, bár a hangja nyugodt volt. - Most takarodj a házamból.

- Mond nekik, hogy vége - szólt a fiú. - Te vagy az egyetlen, akire hallgatnak. Ha te mondd, hogy vége, akkor vége.

- Aminek vége van, az a mi kapcsolatunk.

- Ebben igazad van.

A lány egy pillanatra döbrentnek látszott. Arra számított, hogy a fiú meginog, és esetleg bocsánatot kér. Jeremy látta, hogy Tanya nem akarja igazán elveszíteni. A lány ajka megremegett. - Menj - mondta -, menj a picsába innét.

- Te beteg vagy, Tanya, és mindenkit magaddal akarsz rántani.

- TŰNÉS!

A fiú letette a poharát a bárpultra. - Elmegyek. Jön velem valaki? Cowboy? Samson?

- Én nem - szólalt meg Samson. - Ne haragudj, öreg, Tanya mellett maradok. Meg kell tisztítanunk ezt a helyet. Akkor majd abbahagyom a csavargászást, mikor úgy tudok végigmenni a sétányon, hogy senki sem kér tőlem aprópénzt.

- Csatlakozom Samsonhoz - szólt Cowboy. - Nem szívesen vesztek el barátot, és remélem, hogy nem is veszünk emiatt össze, de szerintem is dolgunk van még ezen a helyen.

Nate folyamatosan ingatta a fejét, miközben a két fiút hallgatta. Mikor befejezték, végignézett a társaságon. - Mindannyian bajba fogtok kerülni - mondta. - Gengszterekké fogtok válni, és még csak észre sem veszitek.

Egyedül az ajtóhoz ballagott.

- Ne merj a rendőrségre menni - szólalt meg Tanya. A fiú megállt, és visszanézett. - Én többé már nem vagyok csavargász - mondta -, de ez nem jelenti azt, hogy beköpöm a barátaimat. - Kiment a teremből.

- Hülye beszari alak - morogta Tanya. - Kinek van rá szüksége? - Remegő kézzel felemelte a poharát. - Pusztuljanak a csavargók - kiáltotta.

- Rohadjanak meg - mondta Cowboy. Mindannyian összegyűltek Tanya körül, és összekocintották poharaikat.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Robin az ágyon ülve nézte a televíziót. Háta mögött párnák voltak. Nate-et várta.

Lehet, hogy nem jön egyáltalán. Mikor odaadta a kulcsot, megígérte, hogy nem fogja meglepni. A lány hitt neki. Viszont megmondta a fiúnak a szobaszámát, amit tekinthetett akár meghívásnak is.

Ettől a fiú akkor meglepődött, és zavart lett.

Robin tisztában volt vele, hogy Nate-nek van barátnője. Lehet, hogy most is vele van. De az is lehet, hogy dolgozik.

Nate a tulajdonos, emlékeztette magát. Nem hagyhat ott csapot-papot.

Gyere már, Nate. Hol vagy?

Mióta Robin megérkezett a motelba, minden pillanatban a fiú feltűnését várta. Lerohant a mosodába, és az összes szennyes ruháját belegyömöszölte egy mosógépbe, beindította, majd viasszaladt a szobájába, hogy lezuhanyozzon, mert attól félt, hogy esetleg jön a fiú, és ő nem hallja meg a kopogását.

Lehet, hogy tényleg ez történt, gondolta, miközben az ágyon ücsörgött. Talán itt volt, kopogott, aztán elment. Ha így történt, vajon visszajön-e?

Csak a zuhanyozás ideje alatt történhetett.

Miután a ruháit berakta a mosógépbe, visszarohant a szobájába. Mikor vacsorázni volt, egyfolytában a folyosót figyelte. Mikor kávézott, az ablak mellé ült, így meg tudta figyelni a jövő-menő autókat.

Vacsora után visszament a szobába, és teleengedte a kádat forró vízzel. Miközben a víz zuhogott, ő a szobában tartózkodott, s meghallotta volna Nate érkezését. Tiszta ruhákat sorakoztatott fel az ágyon. Bugyit, melltartót, és egy teljesen új ruhát készített elő.

A fürdőszoba ajtaját nyitva hagyta, mikor bement, hogy elzárja a vízcsapot. Beleült a forró vízbe. Nagyot sóhajtott, mikor a meleg beborította a testét. A kádfürdő kivételes luxus volt a számára.

Leggyakrabban mosdókban tisztálkodott. A kávézók és benzinkutak mosdói legtöbbször zárhatóak voltak. Ezekben kapkodnia kellett, de mégis lehetősége nyílt a mosakodásra. Alkalmanként elment a helyi uszodába, bár nem az úszás öröme vonzotta oda, hanem egy hosszú, forró vizes zuhanyozás. Ha meleg volt, a strandokon lévő zuhanyokat is szívesen használta, amelyek elsősorban a só és a homok eltávolítását szolgálták, de a lánynak sokkal nagyobb segítséget jelentettek. Ezeknek csupán az volt a hibájuk, hogy magán kellett hagynia a fürdőruháját. Viszont nyugodtan levethette, mikor patakokban és tavakban fürdött, ezek viszont szörnyen hidegek voltak a számára.

Csak motelekben nyílt lehetősége kádban fürdeni. Általában egyszer egy hónapban, ha éppen megengedhette magának.

Olyankor maratoni fürdőzést csinált. Elaludt a kádban, és csak arra ébredt fel, hogy fázik. Ekkor általában leengedte a vizet, és ismét megnyitotta a meleg víz csapját. Sokszor reggelig maradt így a kádban.

Ma este nem akart elaludni. A melegség kezdte eltompítani a figyelmét, de nem kockáztathatta meg, hogy elaludjon. Ha így történne, nem hallaná meg Nate kopogását.

Mikor az álomosság már majdnem legyőzte, kimászott a kádból. Egy kopott törülközővel megszáritotta magát, majd a dereka köré csavarta. Noha a sarkai összeértek, alig volt elég ahhoz, hogy körbeérje a derekát. Inkább ledobta, és kiment a fürdőszobából. Megkereste a fogkefét és a fogkrémet, majd ezekkel együtt visszament a fürdőszobába. Megmosta a fogát.

Leakasztott egy tiszta törülközőt a fogasról, és az ágyhoz ment vele. Leült, és nekiállt, hogy szárazra törölje a haját. A bőre még forró volt a fürdőzéstől. Hűvös szellő lobogtatta meg a függönyt, s a lány megborzongott. Már elég száraz volt ahhoz, hogy felhúzza a ruháit.

Leült a pipereszekrény elé, s a falon lévő hatalmas tükörben végigmérte magát. Megfésülködött.

Tetszett neki az új ruhája. Olyan volt, mint egy térdig érő, rövidujjú pulóver.

A mellén levő embléma az óriáskereket ábrázolta, háttérben a Hurrikánnal. Mind a kettő Nate családjáé, gondolta mosolyogva. Az ábra feletti szöveg a „VIDÁMPARK” volt, míg alatta „BOLETA BAY, CALIFORNIA” volt olvasható.

A ruha puha volt és lezser. Az üzletben először hálóingnek nézte, majd rájött, hogy ruha, és hogy tetszik neki.

Nem is olyan, mint egy hálóing, gondolta, miközben a tükörben vizsgálta önmagát. A csomagjához ment, és egy övét húzott elő. Az öv színe a bendzsó pántjának színével harmonizált, és emiatt is szívesen hordta. Lazán megkötötte a derekán, s hagyta, hogy a vége szabadon lelógjon egészen a térdéig. A ruhája most már valóban ruhának nézett ki.

Fehér kagylókból összefűzött nyakláncot tett fel. A ruha nyaka elég széles és mély volt ahhoz, hogy látni engedje a nyakláncot. A fehér kagylók szinte világítottak barna bőrén, versenyre kelve fehér fogsorával.

Lassan körbefordult, s figyelte magát a tükörben.

Úgy nézett ki, mint Robin, a turista, vagy mint Robin, a diáklány. Semmiképpen sem hasonlított Robinra, az utcazenészre.

Kukitlan Robin.

Poppinsack.

Elpirult.

A rohadék.

Nem szabad rá gondolnom.

Remélem, hogy...

Felejtsük el.

Nate, *hol* vagy már?

Robin nézte a televíziót, és rájött, hogy már egy órája az ágyon ül, és a fiút várja. Lemászott a heverőről, és az ablakhoz ment. Elhúzta a függönyt, és kilesett. Már leszállt az este. Kilenc lehet, gondolta.

Mi lenne, ha kimenne a Vidámparkba? Már látta magát, ahogy végigmegy az árkád alatt, Nate-hez lép, és aprópénzt vált nála. Először biztosan nem ismerné fel őt, aztán így szólna: - Ez hihetetlen. Tényleg te vagy az?

De az is lehet, hogy nem örülne, ha találkozónának. Lehet, hogy félreértené a fiú a szándékait, és akkor végképp mindent elrontana.

Mosolygás helyett rosszallás fogadná a lányt: - Mit keresel itt?

El fog jönni, mondta magának.

Alig egy méterrel előtte, az üveg túloldalán, meglátta a fiút, és először azt gondolta, csak a képzelete játszik vele. De Nate közel lépett az ablakhoz, és így szólt: - Látom, jól érzed magad. Örülök neki. - Mosolyra görbült a szája.

- Tényleg jól vagyok. - A lány az ajtóhoz viharzott, és kinyitotta.

A fiú a tornácon állt, és a lányt bámulta. - Nagyon... csinos vagy.

- Köszönöm. Gyere beljebb.

A fiú belesett a szobába, és körülnézett. - Talán... elmehetnénk egyet sétálni. Volna kedved? Nagyon kellemes este van.

A lány csalódás és megkönnyebbülés különös keverékét érezte.

- Oké. Persze. Egy perc.

A lány zoknit és cipőt húzott.

- Hogy tetszik a szobád? - kérdezte a fiú.

- Nagyon jó. Tetszik. Különösen a fürdőkád.

Felkapta a szobakulcsot, kilépett a tornácra, becsukta az ajtót, majd meggyőződött, hogy zárva van-e. A fiúhoz fordult. - Nincs zsebem - mondta neki.

A fiú bólintott, elvette a kulcsot, s a pólója felett dzsekiként viselt inge szabad zsebébe dugta.

- Ne vedd ki.

A fiú mosolygott. - Megpróbálom nem elhagyni.

Végigsétáltak a tornácon. Ma nem volt köd, de az est hűvös volt és szeles. Nate valószínűleg jól érezte magát vastag ingében, Robin azonban didergett a vékony ruha alatt.

Megfordult a fejében, talán vissza kellene menni a szobájába, és felvenni valami melegebbet. Viszont nem akarta elrontani a sétát azzal, hogy magára húzza a széldzsekijét, vagy egyik pulóverét. Annyira azért nem volt hideg.

Leszaladtak a lépcsőn, és átvágtak a motel parkolóján.

- Merre menjünk? - kérdezte a lány.
- Bármerre, csak ne a Vidámparkba – válaszolta Nate.
- Egyetértek.

Kiértek a járdára, és hátukat a vurstli felé fordították. Az utca zajos volt, és az autóforgalom is nagy volt még ebben az órában. Az elhaladó gépkocsik néhány másodpercre nappali fénnel árasztották el őket, majd ismét sötétség borult rájuk. Tele volt a járda emberekkel, akik szintén sétáltak, vagy éppen a még nyitva tartó üzletek felé igyekeztek.

- Korábban zártad be az árkaót? - kérdezte Robin.
- Nem. Az unokatestvérem ottmaradt. Hova szeretnél menni? Nem vagy éhes?
- Most még nem.
- Lenne kedved moziba menni?
- Én örülnék annak, hogyha sétálnánk. Csak menjünk le a főútról, és keressünk egy kicsit nyugalmasabb helyet.

- Rendben.

Egy csavargó tántorgott eléjük. Öklét felemelve indult feléjük, miközben érthetetlen szavakat kiabált. Lépései bizonytalanok voltak, mintha maga sem lenne egészen biztos saját elhatározásában.

- Menjünk át a túloldalra - szólt Nate.
- Rendben.

A fiú megfogta a lány kezét. A lámpa éppen zöldre váltott, így átszaladtak a gyalogátkelőn. Miután átértek, a fiú már nem engedte el Robin kezét.

- Kezdem unni ezeket az embereket - mondta Robin.
- Már mindenki nagyon unja őket.
- Lehet, hogy a csavargászoknak van igazuk.

Nate nem szólt semmit. A saroknál jobbra kanyarodtak. Egy enyhén emelkedő utca tárult eléjük. Egyetlenegy autó sem volt mozgásban, míg az összes többi az út szélén parkolt. Kicsi, összebújó házak szegélyezték az utat, s az egyetlen járókelő egy kutyáját sétáltató asszony volt.

- Ez már egészen más - szólt Robin.
- Ez egy alapvetően kellemes város. Sok minden szól mellette.
- A belváros kimondottan gazdag.
- Egy csomó művész, író, meg ilyesmi él itt. Ez persze idevonzza a tehetőseket is, akiknek tetszik ez az atmoszféra. - A lányra nézett. - Te is költő vagy.
- De nem *olyan*.

- Nem hát. Téged meg lehet érteni. Legalábbis azt, amit eddig hallottam tőled. Szóval jó ez a hely. Van egy csomó könyvesbolt, meg itt az egyetem is. Rengeteg a kávéház, ahol a napnak bármelyik szakában találkozhatasz ücsörgő és iszogató emberekkel. Nekem a Vidámpark is tetszik. Ugyan túl sokat látom, de még így is találok érdekeset benne. Néha egészen vad, és festői tud lenni egyszerre.

- Neked tetszik, hogy vad, igaz?
- A maga módján igen. De számtalan arca van még Boleta Baynek. A sétány környékén néha egészen különös dolgok történnek. De ez csak arra a területre jellemző. A város többi része nem ilyen... beteges.
- Meglepődtél, hogy el akarok menni?
- Ja.

Robinon meleghullám vonult végig. Megszorította a fiú kezét.

- Mész valamerre? - kérdezte a fiú. - Úgy értem, van valami végcélod? Talán Hollywood? - A lány felnevetett.

- Én egy vándorénekes vagyok.
- Kukitlan Robin.*

Poppinsack emléke mintha már kevésbé lett volna fájó a számára. Nate jelenléte elnyomott minden zavaró emléket.

- Ha nincsen semmi úti célod - kérdezte a fiú -, akkor miért nem maradsz itt egy darabig?
- Nincs akadálya.

Átvágtak egy kihalt utcán. Nate egy park felé vezette a lányt. A park sötét volt, a járda mentén álló lámpák nem tudták igazán bevilágítani. A lámpák alatti fénykörökben padokat vettek észre. A padok hosszan sorakoztak a járda mellett.

Az egyik üres volt.

- Hol vannak ilyenkor a csavargók? - kérdezte a lány.

- Egyre kevésbé mernek sötétedés után mutatkozni.

- A csavargászok miatt?

- A csavargászok nem jobbak náluk. Azt hallottam róluk, hogy egészen veszedelmes dolgokat művelnek. Ezért nem akarom, hogy a strandon aludjál. Arrafelé szoktak vadászni. A sétányon, meg a parton. Én tudom, hogy te nem vagy csavargó...

- Kösz szépen.

Nate megtorpant, és szembefordult a lánnyal. Mindkét kezét megfogta, és mélyen a szemébe nézett. - Nem szabad ezzel viccelni. Azok nagyon *veszélyesek*, és rád is veszélyt jelentenének, ha elkapnának egyik éjszaka.

- Mit kellene csinálnom? - kérdezte Robin, miközben a szíve egyre gyorsabban kalapált. Belegondolt abba, hogy mire is kérte a fiú. Arra célzott korábban, hogy ne menjen tovább, maradjon itt.

Jézusom!

Igyekezett hangját nyugodtnak tettetni, s így szólt: - Arra kértél, hogy maradjak még a városban. Máskor viszont a csavargászok támadásától féltesz. Közben még azzal is tisztában vagyok, hogy a csavargók is veszélyesek lehetnek. Ha nem szabad a strandon aludnom, akkor hol tegyem? Vagy minden éjszakára motelszobát akarsz fizetni?

- Találunk neked megfelelő helyet.

- Az pénzbe kerül. Én pedig nem dúskálok a pénzben. Azt viszont végképp nem engedhetem meg, hogy te fizesd.

- Adok neked munkát. Belépsz az alkalmazottak közé.

- Nem tudom, Nate. A zene... nagyon fontos a számomra. Az *életem*, érted? Ha munkám lenne...

- Az ugyanaz lesz, mint amit most csinálsz, csak nem a sétány legvégén fogsz zenélni, hanem azoknál a helyeknél, amelyek a családomhoz tartoznak. Meg néha az árkádnál. - A fiú elmosolyodott. - Onnan látlak téged, meg hallani is foglak. A legtöbbet persze a Hurrikánnál, meg az óriáskeréknél kellene muzsikálnod. Azoknál mindig szörnyen hosszú sor szokott várakozni. Játszanál nekik, miközben ők sorban állnak. Órabért kapnál. Először, mondjuk, hét dollárt egy órára. Meg aztán ugyanúgy gyűjthetnél pénzt a hallgatóságtól, mint eddig - nem szabad megfosztani a nagyerdeműt attól az élménytől, hogy kifejezzék a nagyrabecsülésüket.

- És megtarthatnám az adományokat? - kérdezte a lány.

A fiú mosolyogva válaszolt: - Miért ne? Megdolgozol érte.

- Remélem. Viszont még sosem találkoztam olyan valakivel, aki azért fizet az alkalmazottjának, mert az segít abban, hogy az ügyfelei ne unatkozzanak.

- Ha akarod, akkor megegyezhetünk abban, hogy elosztjuk a várakozóktól befolyt pénzt. A cégé lesz a negyven százaléka, neked pedig a hatvan százaléka marad. És persze még az, amit mi fizetünk neked.

- Ez borzasztóan nagylelkű, Nate.

- Egy fenét. Így mindannyian jól járunk. Azonkívül, nem lennék meglepve, ha nemsokára *csak* azért járnának néhányan, majd egyre többen a Vidámparkba, hogy *téged* hallgassanak.

- Én nem vagyok annyira jó.

- Én ezt nem mondanám. Meg fogod látni. Lehet, hogy később szervezünk néhány koncertet is.

Robin mosolyogva megrázta a fejét. - Tele van a fejed mesébe illő elképzelésekkel.

- Te nem tudod, hogy mennyire ügyes vagy. És nem is csak a zenéd, ami egyébként elbűvölő, de nálad többről van szó. A személyiségedről. Figyeltem a közönségedet. Azok az emberek... mind beléd szerettek.

Ezek a szavak felvillanyozták a lányt. Robin tisztában volt saját vonzerejével. Ő maga is sokszor észrevette, hogy a hallgatósága igen gyakran megbűvölten figyelte, és sokan voltak olyanok, akik mindennap feltűntek a közönség soraiban. De ez Nate szájából elhangozva szinte újdonságnak hatott, s enyhén zavarba hozta a lányt.

Mind beléd szerettek.

Hirtelen felmerült benne a kérdés, vajon Nate önmagára is gondolt-e, mikor azt mondta, hogy mind belé szerettek?

- Áll az alku?

Már azóta nem vacogott, mióta átszaladtak az utca túloldalára, hogy kitérjenek a csavargó elől, de most mégis végigszaladt rajta a hideg. - Próbáljuk meg. Biztosan nem fog fájni - mondta a lány.

A fiú megszorította a lány kezét, majd megrázta. - Jó lesz - mondta. - Igazán örülök.

- Ne a kezeimet törd le, inkább csókolj meg.

A meglepettség és a zavartság keveredett a fiú arcán. Robin most ugyanolyannak látta, mint délután, mikor megmondta neki a szobaszámát.

A fiú elengedte a lány kezét, és felemelte a karját. A lány belépett a két kar közé. Összesimultak. Mindketten melegséget és őszinteséget éreztek. Olyan volt, mintha otthon lettek volna.

Mi lesz a másik barátnővel, kérdezte önmagától Robin, de már nem volt ideje megválaszolni a kérdést.

A szájuk összeért, s a lány minden problémája feloldódott egy szünni nem akaró csókban.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

- Ott van - szólt Dave, mikor észrevette Gloria Volkswagenjét.

Keresztül-kasul autózgattak a parkolóban, és legalább egy tucat VW-bogár mellett hajtottak már el, mikor a férfi észrevette Gloria autóját. Megismerte a rendszám táblát, és az autóra ragasztott matricák is ismerősek voltak: „Vietnam most Nicaraguában van”, „Egy atombomba elronthatja az egész napodat”.

- Remélem, ő is itt van - szólt Joan.

Dave talált egy üres parkolóhelyet, és beállt oda. Mielőtt kiszállt az autóból, magához vette az elemlámpáját.

- A sétányon kezdjük? - kérdezte Joan.

- Szerintem igen. Nagyon kellemes szórakozás lesz.

- El tudnék képzelni jobbat is, ha engem kérdezel.

- Én is szerepelek benne?

- Ha akarod, akkor igen.

Dave átkarolta a lány hátát. Miközben keresztülballagtak a parkolón, simogatni kezdte. Érezte a nő sima bőrét a blúz vékony anyagán keresztül. Mikor keze a lány dereka felé kalandozott, megérezte a lány saját .38-asának diófa markolatát.

- Mit fogunk mondani Jimnek és Bethnek? - kérdezte a lány.

- Óóóó.

- Kötelesek vagyunk beszélni velük, ezt te is tudod. Beth nem probléma, de Jim nem fogja annyiban hagyni a dolgot. Ha rájön, hogy együtt járunk, holnapra már tudni fogja az egész kapitányság, és akkor egyikünket biztosan elhelyezik innét.

- Úgy teszünk, mintha utálnánk egymást.

Joan mosolyogva ráült a férfi fenekére. - Úgy érzed, tudsz parancsolni a kezeidnek?

- Persze. Nem esik nehezemre.

Elhúzta a karját a lánytól. - Jobb, ha már most elkezdem gyakorolni.

Végigmentek a járdán. Dave megfigyelte a járdát, és a Vidámpark előtt emelkedő kicsiny füves dombot. Néhány másik pár tartott még rajtuk kívül a bejárat felé. A férfi egy fekvő alakot vett észre a fűben, ami ebből a távolságból könnyen összetéveszthető lett volna egy ruhakupaccal. Egy hátizsák is feküdt nem messze tőle.

- Menjünk oda - szólt Dave. Joan bólintott. - Nézzük meg.

Mikor odaértek a fekvő alakhoz, láthatóvá vált, hogy szakálla van.

Bizonyára Joan is észrevette. - Hacsak Gloria hormonháztartása nem borult fel teljesen - mondta -, akkor ez nem az.

- Ha már idejöttünk, akkor járjunk a végére. Ki tudja, hogy mit talált ki Gloria. Attól, hogy szakálla van, meg hogy alszik...

- Remélem, hogy tényleg alszik.

Mikor kimondta a lány ezeket a szavakat, az alak felugrott, és elkezdett szaladni a fűben. Dave belevilágított a férfi szemébe, és a látvány eloszlatta a maradék gyanúját, hogy Gloriával állnak szemben. Az alak rémült, vizenyős szemekkel bámult a férfira. - Nem csináltam semmit. Én csak védekeztem. Véletlen volt.

Dave megszólalt: - Keresünk egy...

Joan megfogta a férfi karját, és elindult vele a járdán.

- Kit kerestek? - nyögött az alak. - Én vagyok az. De csak akkor, ha adtok egy-két dolcsit.

- Pofa be - szólt vissza Joan a válla fölött, miközben Dave-et ráncigálta magával a járdán.

- Hülye picra, mi bajod, mi?

Dave kirántotta a karját a lány kezéből, és az alak felé fordult. - Adok én neked valami egészen mást, te mocsok...

- Adj egy dolcsit, egy dolcsit adjál. Ha nem adsz, akkor a rohadás szálljon a nyakatokra!

- Dave!

A férfi már hátrarántotta a karját, készen arra, hogy üssön vele. A kezében egy fémből készült elemlámpát tartott.

- Dave! - kiáltott újra Joan. - Gyere már! Hagyjad. Menjünk.

A férfi hagyta, hogy a lány ismét a karjánál fogva vezesse. Miután már eltávolodtak a helyszíntől, a férfi visszaneézett.

A csavargó dühösen ugrált, és teljes erejéből üvöltött: - Baszódjatok meg! - Mindkét kezének középső ujjával az arca előtt hadonászott, és ordított: - A rohadás szálljon a nyakatokra, a rohadás, érted. Baszódjatok meg!

Az alak egyfolytában ugrált és üvöltözött, de miután Dave és Joan bekanyarodtak egy pavilon sarkánál, már nem hallották többé.

Joan nekidőlt a bódé falának, ami behajlott a háta alatt. Megrázta a fejet.

- Jól vagy? - kérdezte a férfi.

- Én? Majdnem *agyonütöttem*.

- Ja. Egészen elvesztettem a fejemet.

- Az egyszer biztos. - Ellökte magát a faltól. Karját a férfi vállára tette, és megcirógatta a tarkóját.

- Nagyra értékelem a lovagiasságodat, öcsi, de akkor sem kell megvédened a becsületemet. A kutyát sem érdekli, hogy mit mond egy ilyen tetves csavargó.

- Engem érdekel.

- Férfisovinizta disznó.

- Az vagyok.

Ahogy a lány a tarkóját simogatta, az megnyugtatta a férfit, eloszlatva a benne lévő feszültséget, és egy kicsit el is álmosította.

- Most aztán megcsináltad. A rohadás fog a nyakunkra szállni.

- De hülye vagyok - motyogta. - Menjek vissza, fizessek neki egy dolcsit, hogy visszavonja az átkot?

- Adjál neki egy ötöst. Nem lehetünk eléggé óvatosak.

Dave már elindult volna visszafelé, mikor a lány átkarolta a nyakát.

- Hová indultál?

- Oh. - Rádöbrent, hogy a lány csak viccelt az ötdollárossal. Fizetni neki, hogy visszavonja az átkot? Minek? De egy pillanatig mégis jó ötletnek tűnt.

Joan érintése megnyugtatta, és a lány ismét simogatni kezdte a tarkóját. A férfi előrebillentette a fejét, és behunyta a szemét.

- Mostantól kezdve - kezdte Joan halk, bűgő hangon - kerüljük el az összes csavargót, aki az utunkba kerül. Nem hiszem, hogy bármi értelme is lenne őket kérdezgetni Gloriáról. Így nem fogunk megtudni senkitől semmit, csak azt kockáztatjuk, hogy lelepleződünk.

- Oké. Igazad van.

- Azonkívül, a frászt hozzák rám.

Ez a megjegyzés követ dobott a férfi kedvetlenségének az állóvizébe. Felemelte a fejét, és mosolygott. Mulatott a lány azon megjegyzésén, amellyel bevallotta, hogy fél ezektől az emberektől. Megsimogatta Joan karját. - Lehet, hogy *jobban* tenném, ha mégis visszamennék, és fizetnék annak az embernek. Biztos, ami biztos.

- *Babonás* férfisovinizta disznó.

- Nem lehetünk elég óvatosak. A rohadás, meg ilyesmi. Vigyázni kell.

A lány magához húzta Dave fejét, és gyengéden megcsókolta. A férfi érezte a lány melleit, ahogy azok hozzásimulnak a mellkasához. Átkarolta a lány hátát a dzseki alatt, és lassan simogatni kezdte. A lány elhúzódott a férfitől.

- Most inkább találjuk meg Gloriát - suttogta.

- Miért nem hagyjuk a fenébe? Tűnjünk el innen, és...

- Jó lenne.

- Ez az ő bulija. Ha ő akar lenni a sztárriporter, hát hadd csinálja.

- Mondjad csak tovább. Talán sikerül meggyőznöd magad.

- A francba.

- Szánjunk rá egy órát - mondta Joan. - Aztán visszamegyünk hozzánk. Akár megtaláltuk, akár nem. Nem muszáj megállítanunk, még az sem baj, ha nem találjuk meg, csak meg kell próbálnunk, érted? Játsszunk tisztességes játékot.

- Ő tisztában van vele, hogy veszélyes, amit csinál - mondta Dave.

- De ez nem fogja megnyugtani a lelkiismeretünket, ha mégis baj történne vele.

- Oké. Adjunk a dolognak egy órát. - Levette a kezét a lányról, és megnézte a karóráját. - Most kilenc negyven van.

- A Vidámpark tizenegykor zár. Keressük mi is addig.

- Debbie mikor fog hazaérni a partiról?

- Éjfélre otthon kell lennie.

- Kösz.

Joan belenézett a szemébe. - Ez csak egyetlen éjszaka. Ezután végeztünk Gloriával.

- Ja. Legalábbis nem kell azt éreznünk, hogy meg sem próbáltuk.

Felszaladtak a betonlépcsőn. A sétány nem volt zsúfolt. Az elmúlt néhány nap alatt csak a bendzsós lány előtt szokott nagyobb csoport összegyűlni, de most nem látták. Dave a nevére gondolkodott. Robin. Csinos csaj. Vajon most hol lehet? Talán az éjszakától tart, és azért nem jön ilyenkor zenélni. Ez egyáltalán nem lenne meglepő, ha emiatt maradna távol a sétánytól ebben a késői órában. Sok barom máskül érrefelé ilyenkor. Portyázó csavargások, akik a nincsteleneket zaklatják. Robin is könnyen az áldozatukká válhat. Remélhetőleg beköltözött egy motelba.

- Hol kezdjük? - kérdezte Joan.

Dave nem látott egyetlenegy csavargót sem a sétányon. - Menjünk be oda, mondta, s fejével egy emberekkel telezsúfolt helyiség felé bökött.

Bementek. Bent világosság volt, és meleg. Kintorna és zenegép muzsikája keveredett egymással. A falak mentén elárúsítóhelyek voltak, ahol a legkülönbözőbb enni- és innivalókat lehetett vásárolni. Volt ott karamella, perecek, csokoládé, nyalóka és jégkrém. Egy másik pultnál hamburgert, hot dogot, sült krumplit és pattogatott kukoricát árultak. Üdítőket automatából, míg a söröket csaposnőtől lehetett beszerezni. Az emléktárgyak özöne fogadta a látogatót, ha a megfelelő pulthoz lépett. Ezek a holmik már mindenki számára ismerősek lehettek, csak itt éppen a „Vidámpark” vagy a „Boleta Bay” feliratok díszítették őket. Volt köztük hamutálca, kávésbögre, pohár és zászlócska. Mások kagylókból álló gyűjteményt kínáltak, míg megint mások „Vidámpark” feliratú pólót, pulóvert és sapkát árultak.

Dave ahányszor csak itt járt, ez a hely mindig rendkívül tömött volt. Ma este viszont kivételesen kevés látogatója volt. Alig néhányan kóstolgatták az ételeket, italokat, s csak néhányan böngésztek az emléktárgyak között.

Egyetlen csavargót sem látott.

Gloria sem volt a helyiségben.

- Éhes vagy? - kérdezte a férfi.

- Nem. De te egyél nyugodtan, ha gondold.

A férfi megrázta a fejét.

- Majd eszünk nálam - szólt a lány.

- Oké! - A megjegyzés, hogy nemsokára Joannél lesznek, megnyugtatta a férfit.

Bárcsak most is ott lennének.

Ezt neked köszönhetem, Gloria.

Kiléptek az ajtón, majd Jimmel és Bethtel találták szemben magukat.

Beth hátrabillentette a fejét, s közben leesett az álla. A szemei kabátgomb nagyságúra nyíltak. Jim arca felvidult, s egy jellegzetes vigyor jelent meg rajta.

Fél perc, gondolta Dave. Harminc rohadt másodperc, és elkerültük volna őket.

- Halló, fiatal szerelmesek. Mi járatban?

- Ne ítéld elhamarkodottan - szólt Dave, és arra gondolt, hogy ez bizony nagyon hülyén hangzott.

- Gloria Westont keressük - szólalt meg Joan.

- Elvesztette a lakáskulcsát?

Jim tudta, hogy Dave együtt jár Gloriával. A pokolba is, *mindenki* tudja. Állandó témát jelentett ez az ugratásokhoz, amiket a kollégáitól kellett elszenvednie - a zsaru, és a riporternő.

- Mi lenne, ha megvárnátok, amíg leadjuk a szolgálatot - kezdte Jim -, és utána elmennénk egy kicsit bulizni?

- Próbáld meg kihúzni a fejedet a fenekedből egy pillanatra, és figyelj ide. Weston álruhát öltött, hogy közelebről meg tudja figyelni a csavargók életét.

- Felfogtam. Mi ebben a probléma?

- Az, hogy nem normális - szólt Dave.

- Láttad őt? - kérdezte Joan.

- Nem *figyelem* ezeket a férgeket. Elveszik az étvágyamat.

- Miről tudnánk felismerni? - kérdezte Beth. - Mennyire alakította át magát?

- Összeborzolta a haját - mondta Joan Bethnek. - Szürke pulóver van rajta, lilás ing és piros harisnya. Az összes ruhája koszos és rongyos. Két papírzacskó van a lábaira kötözve, egy harmadikat pedig feltehetően a kezében tart.

- Zacskó van a lábán? - kérdezte Beth.

- Ez a legújabb csavargódivat - mondta Joan.

- Tényleg ennyire hülye?

- Láttatok ilyesvalakit?

- Nem hiszem. Emlékeznék a zacskókra. Mit csináljunk, ha mégis összefutnánk vele?

- Nem fogjuk bevinni, sem bevitetni - kezdte Jim. - Teleszórna a szaros újságját brutális rendőrökről szóló cikkekkel.

- Csak figyeljétek meg - szólt Dave. - Mi is körülnézünk. Megkeresünk benneteket záraskor. A helyzet az, hogy nem lennék meglepve, ha azt tervezné, hogy valahol a környéken tölti az éjszakát. Nem szokott fél munkát végezni. Ki akarja deríteni, hogy milyen is valójában csavargónak lenni. Valószínűleg itt fog maradni.

- Ha kíváncsi vagy a véleményemre - kezdte Jim -, ez csak rá tartozik.

- Baja eshet - szólt Beth.

- Meg is érdemelné. - A férfi szeme találkozott Dave pillantásával. - Ne haragudj. Tudom, hogy a barátnőd, de a jóisten megáldja, hát a lábát törli belénk minden egyes alkalomkor, mikor leteszi a seggét az írógép elé. Olvastad azt a múltkori szemetet?

- Én ugyanúgy utálok azt, amit csinál, mint te.

- Hát akkor meg, ha közelebbről kíváncsi a csavargók terveire, akkor barátkozzon velük. Aztán ha másnap tele lesz tetűvel, akkor legyen az az ő baja. Egyébként ha jobban megismeri őket, majd megváltozik a véleménye. Ez egészen biztos. Tömeges deportálásért fog könyörögni.

- Azért ezt nem hiszem.

- Még hogy ezek is voltak gyerekek, meg ők is várták a Jézuskát. Hát ilyen gusztustalanságot ember csak akkor művel, ha hasmenése van.

- Rosszul leszek - szólt Beth. Jim rosszállóan nézett rá.

- Én nem akarom, hogy bármi kellemetlenség történjen Gloriával - mondta Beth Dave-nek.

- Gloria nem tudja, hogy mibe keveredett - szólt Joan. - Csak figyelmeztetni akarjuk.

- Rajta lesz a szemünk.

- Kösz.

- Nagyra értékelem - mondta Dave.

Mikor elindultak, Jim rákacsintott Dave-re, és odasúgta: - Mindent bele, öreg. De szó szerint. Westont meg felejtse el.

Dave megrázta a fejét, és Joan mellé lépett.

- Nem volt olyan vészes - szólt Joan.

- Majd meglátjuk. - A strandra vezető lépcsőnél álltak. Dave hirtelen örülni kezdett annak, hogy összefutottak Jimmel és Bethtel. - Talán hazamehetünk így. Megtalálják nekünk Glóriát.

- Beth segítőkész, Jim viszont szívesebben látná őt a csavargók karmaiban.

- Megértem az ellenszenvét - mondta Dave. - Hogy csináljuk? Hagyjuk rájuk a sétányt?

- Persze.

Leszaladtak a lépcsőn. Joan megállt a homokon. - Hol kezdjük?

- Nem tudom. - Dave végignézett a strandon. A holdfény jól megvilágította a partot. Néhány sötét pont tarkította a most ezüstösen csillogó homokot. Ezek a foltok pokrócaikon ülő párok voltak. Néhányan közülük összeölelkezve feküdtek.

Dave egy futói is látott, aki előtt a kutyája ügetett. A kutya végigszaglászta az összes útjukba kerülő párt, majd a farkát csóválva továbbszaladt.

- Csodálnám, ha ezek között találnánk rá - szólt Joan. A lány nyilvánvalóan az ölelkező emberek látványa miatt eresztette el ezt a csipkelődő megjegyzést. - Nézzük meg őket? - kérdezte Dave.

- Inkább találjuk meg Gloriát.

- Én is erre gondoltam.

- Nagyon meg lennék lepve, ha itt akadnánk rá - szólt Joan. - Most éppen a kosz és a sötétség érdekli. Ott kellene keresnünk, ahol csavargók is vannak.

- Nem tudok ennél alkalmasabb helyet.

Joan felemelte a karját, és hüvelykujjával a háta mögé mutatott, mintha éppen stoppolna.

- Tudom, hogy tudod.

- Nem akarod, hogy bemenjek alá, igaz?

- Van más választásunk?

- Persze hogy van.

- Valóban Gloria után kutatunk, vagy csak tettetjük? - Joan megfogta a férfi kezét. - Menjünk be oda, mi előtt még elmegy a kedvem az egésztől.

Megfordultak, elmentek a lépcső mellett, és beléptek a sétány alatti sötétségbe. Dave bekapcsolta az elemlámpáját. Erős fénysugár vetődött rá a póznák erdejére.

Egy füttyszó harsant fel valahonnan a cölöpök közül, s Joan majdnem belevájta az ujjait a férfi karjába. Valaki kiugrott az egyik pillér mögül, majd eltűnt a sötétségben. Dave-nek sikerült rátalálnia az elemlámpa fénynyalábjával az alakra, azonban képtelen lett volna megmondani, hogy az illető férfi-e, vagy nő. Mocskos barna nadrág, és hasonló kabát volt rajta, amiből Dave megbizonyosodhatott arról, hogy nem Gloriával találta magát szemben. Az alak igyekezett kiszaladni az elemlámpa fénynyalábjából, mígnem Dave elfordította a lámpát.

- Szűzanyám - motyogta Joan.

- Biztos vagy abban, hogy be kell nekünk ide menni?

- Csak ha te is úgy akarod.

- Én egyáltalán nem akarom... a karom.

- Bocs. - Joan eleresztette a férfi karját.

Mozdulatlanul álltak, majd Dave ismét az elterülő területet kezdte pásztázni a lámpával. - Elment - suttogta.

- A többiek biztosan távolabb vannak.

A férfi hirtelen balra rántotta a lámpa fénynyalábját, és megláttak egy koszos arcú nőt, ahogy őket vizsgálja egy pózna mögül. Még további alakok váltak lát hatóvá a nő háta mögött.

Végigszaladt a hideg a férfi hátán. Elrántotta a lámpát.

- A francba - motyogta Joan.

- Menjünk beljebb?

- Ne.

- Mi lesz a kutatással? Vagy csak tettetjük?

- Nem érdekel.

- Örömmel hallom.

- Próbáljuk meg kiabálással keresni.

- Gloria - kiáltotta a férfi. - Gloria, itt vagy?

Hangok, úgy ötven-hatan lehetnek, néhány mély és érdes, míg mások cincogók, utánozni kezdték: - Gloria, hahó, Gloria!

Dave felsóhajtott. Megfordult, és magával húzta Joant is. Kerülgetni kezdték az útukba cső pilléreket. A hangok továbbra is Gloriát keresték. Úgy tűnt, hogy jól mulatnak.

Tőlük balra egy ruhakupac mozdult meg, s egy ösztövé ember állt fel belőle. Joan félreugrott, beleütközött egy cölöpbe, majd Dave-nek tántorodott. Ievegő után kapkodott.

- Naaa - sipította a csavargó -, mér' sajnálnának egy kis aprót egy ilyen öreg, szerencsétlen embertől?

Átkarolva Joant, Dave kirohant a sétány alól. A holdfény megváltásként világította meg sápadt arcukat. Sokáig mentek anélkül, hogy visszanéztek volna.

Joan átkarolta a férfit. A lány hevesen zihált, mellkasa, mint egy fujtató, süllyedt és emelkedett, s forró lehetetet fújt a férfi fülére.

- Jól vagy? - kérdezte Dave.

A lány bólintott, s ezzel arcukat összedörzsölte.

- Megütötted magad?
- Nem nagyon. Csak a vállamat, egy kicsit.
- Nem kellett volna bemennünk oda.
- Úristen. Ezek az *emberek*...
- Csavargók.
- Mi van, ha Gloria ott van közöttük?
- Az ő baja.
- Jézusom.
- Nem megyünk oda vissza - mondta Dave. - Akár mit is gondolsz.
- Menjünk. - Nem.
- Hozzám.
- Biztos?
- Tűnjünk el innen. Most azonnal.

De nem engedte el Dave-et, s így nem mozdultak. - Jól összekakáltuk magunkat - mondta a lány egy idő után. - Pedig nem is tudnának bántani minket, vagy ilyesmi. Fegyver van nálunk.

- Te meg kung-fu-bajnok is vagy a tetejére.
- Ja. Megenném őket reggelire.
- Persze nincs az sehol leírva, hogy nekik nem lehet fegyverük.
- Erre nem is gondoltam.
- Szóval mehetünk? - kérdezte Dave.
- Menjünk.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

- Mennünk kellene - szólt Csillag.
- Korán van még, nagyon korán. - Jeremy tompának hallotta a saját hangját, mintha bedugult volna a füle. A részegség miatt van ez? Csillag megfogta a kezét, és gyengéden megszorította.
- Gyere. Mindenki részeg. Te is az vagy.
- Jól vagyok - mondta Jeremy. - Maradjunk még egy kicsit.
- Ha valóban akarsz még maradni, hát maradjunk. De csak néhány percet, oké?

A fiú belenézett saját poharába, és látta, hogy üres. Mégsem tölti most újból tele, gondolta. Csillagnak nem tetszene. Úgy látszik, ő nem élvezi igazán ezt a partit, pedig nagyon jó. Neki is innia kellene egy cseppet, mint a többieknek. Az első pohár puncs után Pepsire váltott, és azóta is csak azt issza.

- Akarsz táncolni? - kérdezte Jeremy.
- Nem igazán. Már eleget táncoltam. Egyébként is, utálom ezt a zenét. Mi ez a szar?
- Beastie Boys.
- Áááá.

Már csak Karen táncolt. Néhány perccel ezelőtt levetkőzött, s most csak bugyiban és melltartóban vonaglott a többiek előtt. A haja úszott a levegőben, s a mellei úgy himbálóztak, mintha nem is takarta volna őket melltartó. A bőre fényes volt az izzadságtól. Tekintetét Tanyára szegezte.

Tanya nem mutatott érdeklődést. A poharába bámult, és nem törődött Karennel. Ő maga is táncolt korábban, de nem vetette le a ruháit, s a tánc közben a poharát is a kezében tartotta. Aztán lerogyott a kanapéra, és meztelen lábát feltette a szemben lévő asztalkára. Randy a kanapén feküdt, és a fejét a lány ölében pihentette. Az egyik karja a szőnyegre lógott, s úgy nézett ki, mint aki alszik.

Vagy mint aki elájult, gondolta Jeremy.

Randy egész este a puncsot védte. Egy darabig mókás volt. Sokat vigyorgott, és fejezeteket adott elő az „Amerikai Elnökök Hétköznapijai”-ból. Randy kiválóan utánózta a korábbi Elnököket. Aztán csak lerogyott a kanapéra.

Jeremy azt kívánta, bárcsak ő feküdhetne Tanya ölében.

Csak nem részegen. Inkább józanul.

Elképzelte önmagát a lánnyal, de nem úgy, ahogy Randy csinálja. Ülne, Tanya pedig rajta lenne lovaglólásban, mint ahogy Liz ül Cowboyon a sarokban. Jeremy arra gyanakodott, hogy Cowboy keze a lány pulóverében kutat.

- Mehetünk? - kérdezte Csillag.
- Mennyi az idő?
- Tíz-ötven. Azt mondtad, hogy ne maradjunk sokáig. Egyébként meg nem is történik már semmi.
- Még néhány perc?
- Mire vársz? Arra vagy kíváncsi, hogy Karen leveti-e a maradék ruhát magáról?
- Nekem egyáltalán nem tetszik - tiltakozott Jeremy.
- Pedig mégis bámulod. Én nagyon visszataszítónak találom a viselkedését. Tudod, hogy mi folyik itt, ugye?
- Táncol.
- Megpróbálja felizgatni Tanyát.
- Tanya nem lesbikus.
- Oh, micsoda szakértő.
- Nate barátnője volt.
- Ja. Viszont Nate most kilépett a képből, és ettől Tanya *nagyon* levert lett. Talán Karennek most szerencséje lesz.
- Mi?
- Az is lehet, hogy az egyik *srácot* éri a megtiszteltetés. - Csillag Jeremyre nézett, és felhúzta a szemöldökét. - Talán éppen téged. Ez az, amire vársz, igaz?

A fiúnak vér szökött az arcába. - Nem.
 - Dehogynem.
 - Nem. Becsszóra.
 A lány összehúzta a szemét. - Akkor bizonyítsd be. Menjünk el, most azonnal.
 Úristen, gondolta Jeremy. Most mit csináljak? Mondjak nemet?
 - Oké - mondta. - Menjünk.
 Csillag összeszorította a száját, és mélyen a fiú szemébe nézett. - Jó - mondta, és bólintott.
 Megfogta a fiú kezét, és megszorította.
 - Előbb el kell mennem budira - szólt a fiú.
 - Nem meglepő. - A lány mosolygott. - De meg kell várnod, hogy Heather kijöjjön. Addig még szemezhetsz Karennal.
 A fiú ellökte magát a lambériától. A mosdó ajtaja valóban zárva volt. Vigyázva, nehogy Karenra pillantson, Csillagra mosolygott.
 Tényleg gyönyörű, gondolta.
 Azon töprengett, vajon mi fog történni az autóban. Még korán van. Csillagnak csak éjfélre kell hazaérnie, úgyhogy bőven lesz idejük leparkolni valahol.
 Heather lépett ki a mosdóból. Az arca szinte zöld volt, s vonásai elgyötörtnek tűntek.
 - Megtaláltad? - kérdezte Samson. Heather zavarodottan nézett. - Mi? Kit?
 - Ralphot. Hallottam, hogy kiabáltál utána. Ralph! Ralph!
 - Amikor viccelni akarsz, akkor olyan vagy, mint egy terhes rúdugró. Nem nagyon megy ez neked.
 Samson, kaján vigyorral az arcán, a mosdó ajtajához tántorgott, megmarkolta az ajtófélfát, és bekémlelt a mosdóba. - Ralph? Ralph, itt vagy?
 Jeremy nekidőlt a falnak, és felhúzta az orrát. - Ez ide hányt.
 - Attól tartok, igazad van - szólt Csillag.
 - Bűdös van.
 - Biztosan van az emeleten is WC.
 - Megkérdezem. - Ismét ellökte magát a faltól, és Tanya felé indult. Meg kell kérdezni Tanyát.
 Attól tartva, hogy Csillag figyel, megpróbált nagyon óvatosan lépkedni. Karenra pedig rá sem mert pillantani. Belépett a kanapé és az asztalka közé, és rátaposott Randy kezére. A fiú nem ébredt fel.
 Tanya felemelte a fejét, és Jeremyre mosolygott. - Hé, Herceg. Mi a helyzet?
 - Minden oké - mondta a fiú -, csak...
 - Gyere ide, ülj le. - A lány levette a lábát az asztalról, és letette a poharát. Megfogta Jeremy kezét, magához húzta a fiút, és leültette a kanapéra. - Jól érzed magad? - kérdezte.
 - Ja. Nagyon.
 - Örülök. - Átkarolta a fiú hátát. - Rendes srác vagy. Tudod, hogy mit szeretek benned?
 A fiú megrázta a fejét, s ettől majdnem rosszul lett.
 - A hűségedet. A hűségedet és a vagányságodat. - Megsimogatta a fiú vállát. Belebámult a szemébe, s bólogatott, mint aki mélységesen egyetért önmagával. - Én igazán nem akartam, hogy az a fickó meghaljon. Te talán akartad?
 - Nem.
 - Persze hogy nem. De mégsem hallottalak jajgatni miatta. Nem. Mert te egy tökös gyerek vagy.
 Meg hűséges.
 - Kösz - szólt a fiú.
 - Igazi barát vagy. Mi mindannyian igazi barátok vagyunk. Ez egy család, érted?
 - Ja.
 - És ki fogjuk füstölni ezeket a kibaszott csavargókat. Eltapossuk őket.
 - Eltapossuk.
 Egymásra néztek. Combjaik összesimultak. A lány megmarkolta Jeremy pólóját, magához húzta a fiút, és megcsókolta.
 Tanya megcsókolt, mondta magának.
 Ez hihetetlen.
 Vajon Csillag látta-e?
 Kit érdekel?
 Erről álmodott az első találkozásuk óta, és most megtörtént. Igazából megtörtént.

A lány ajkai puhák, forróak és nedvesek voltak. Kinyitotta őket. A lélegzetük összekeveredett. A lány mellei hozzásimultak a fiú mellkasához, s kezével a tarkóját simogatta. A fiú rátette a kezét a lány combjára, s közben nyelvével Tanya szájában kutatott.

Az arcuk elvált egymástól.

Az nem lehet, hogy már vége, mondta magának. Megcsalatra érezte magát - mintha felébresztették volna egy csodálatos álomból - a legcsodálatosabból, amelyet valaha is álmodott. És még csak most kezdődött volna. Ez az érzés fájdalommal töltötte el, másrésről viszont a mennyeiben érezte magát. Levert és feldobódott volt egyszerre.

A lány ajkai nedvesen csillogtak.

Ez én voltam, gondolta Jeremy. Én.

Mélyen a szemébe nézve, Tanya megszorította a fiú kezét. - Gyere velem - mondta.

A fiú kábultan állt fel a kanapéról. Tanya is felemelkedett, s Randy fejét visszaeresztette a kanapéra. Elindultak felfelé a lépcsőn.

Csillag már nem állt a fal mellett, Jeremy körülnézett. Nem volt sehol. Elment.

Elment?

Nem számít, gondolta. Úristen, hová megyünk? Itt hagyjuk a többieket. Csak ketten leszünk.

Csinálni fogjuk?

A szája kiszáradt, s a szíve ki akart ugrani a helyéből, ahogy Tanya mögött lépkedett a lépcsőn.

Mi lesz, ha elrontok valamit, ő pedig kinevet.

Mikor felértek a lépcső tetejére, Tanya megfogta a fiú kezét.

- Hova megyünk? - kérdezte a fiú, s a hangja valahonnan egészen mélyről szólt.

- A szobámba.

A lány válasza végképp összeszorította Jeremy torkát. Levegő után kapkodott.

- Van egy meglepetésem a számodra.

A fiú lábai remegtek, mikor felfelé indultak a második, szőnyeggel borított lépcsősoron.

Vajon hol lehetnek a szülei? Csillag azt mondta, szerinte az emeleten vannak, de nem fognak lejönni. Nem szeretnék most összehatalkozni velük, gondolta a fiú.

És ha benyitnak?

Végigmentek egy folyosón, majd beléptek egy szobába. Tanya felkapcsolta a lámpát, majd becsukta az ajtót.

Jeremy a legnagyobb hálósobában állt, amit valaha látott az életében. Hatalmas franciaágy állt a szemben lévő falnál, egy-egy lámpával mindkét oldalán. Látott még egy fiókos szekrényt, sminkasztalkát tükörrel, redőnyös íróasztalt, televíziókészüléket, műholdvevőt és CD-lejátszót. A fotelek és a kanapé méretei is a szoba nagyságához igazodtak - hatalmasak voltak. A polcokon plüssállatok, díjak, bekeretezett fotók és könyvek tömege állt. A szobához külön fürdőszoba is tartozott. Jeremy jól látta a mosdókagylót.

A szoba szőnyegpadlója kék, míg az ágytakaró és a függönyök rózsaszínűek voltak. A szobában kellemes illat lengett, ami a fiút leginkább a napolaj szagára emlékeztette.

Tanya szobája.

Itt szokott aludni, itt szokott öltözködni, és itt szokott törölközni is, miután kijön a fürdőszobából.

És én most itt vagyok.

Nem sokára *csinálni* fogjuk az ágyon.

- Jobb lenne, ha leülnél, mielőtt még hasra esel - szólt Tanya. Az ágyhoz vezette a fiút, aki lerogyott, majd átkarolta a térdeit, hogy megtartsa a felsőtestét.

A lány az íróasztalhoz lépett. Valamit a kezébe vett, s a háta mögé dugta, miközben visszajött a fiúhoz.

Mi az? Radír?

A lány megállt Jeremy előtt. - Nyújtsd ki a tenyered - mondta.

A fiú előretartotta a kezét. Az ujjai remegtek. A lány egy régimódi borotvát dobott a tenyerébe. Rémület keveredett az izgalommal Jeremy amúgy is kavargó fejében.

- Fogjad - mondta Tanya. Letérdelt, s kezét rátette a fiú combjára, de olyan közel a fiú ágyékához, hogy Jeremyn hőhullám futott végig.

- Most mondd el nekem, hogy miért csatlakoztál hozzánk?

- Hogy... csavargókra vadászak.

- Miért?
- Cowboy. Ő hívott.
- Csak ennyi volt az oka?

Jeremy megrántotta a vállát. - Meg az is, hogy barátokat szerezzek magamnak. Különösen téged - tette hozzá, s közben egy izzadságcsepp folyt végig az oldalán.

- Különösen engem. Tudom. Mindenki miattam van itt.

Kivéve Csillag, gondolta Jeremy. De kit érdekel most Csillag?

- A csavargók jól ellátták a bajom - mondta a lány. - Emiatt kezdődött az egész. Bosszúvágyból járunk utánuk. Tegnap éjjel te is csatlakoztál a bosszúállókhoz. Az én oldalamra álltál.

Jeremy bólintott.

A lány felállt, és elkezdte kigombolni az ingét.

Ez nem lehet igaz, gondolta a fiú. Nem hiszem el.

Figyelte a kezet, amely lassan végigment gombról gombra. Mikor az utolsó is nyitva volt, széttárta az ingét.

A látvány megakasztotta Jeremy lélegzetét. A szíve meglódult, a gyomra megremegett, a pénisze merevedni kezdett, s neheze éretné volna kinyögni akár egyetlenegy értelmes szót is.

- Ezt tették velem - szólalt meg Tanya, s az inget ledobta maga mögé a földre.

Ott állt, s csak egy fehér rövidnadrág volt rajta. A bőre gyönyörű barna volt, s a mellei sem voltak fehérek. Az alakjuk csodálatos volt. A lámpafényben csillogott a lány bőre, mintha kifényesítették volna, csak két sötétbarna mellbimbója ütött el a környezetétől.

A forradás egy keskeny, rózsaszín csíkként kezdődött a lány bal mellbimbója mellett. Végighaladt a melle oldalán, és a törzsén folytatódott, majd eltűnt a nadrág dereka alatt. Tanya kigombolta a nadrágja gombját. Letolta a combjait.

A szőr le volt borotváltva.

Az itt már sokkal vastagabb forradás a szeméremdombon haladt végig, majd elérte a lány szeméremajkait.

- Egy széttört borosüveg - szólt Tanya.

Jeremy bólintott. A lány szavai mintha rettenetes távolságból érkeztek volna. Nem tudta levenni a szemeit Tanya testéről. A feje szédült és rosszul volt. Kábult volt a meztelenségtől, de irtózott a forradástól, s attól is, hogy a lány teljesen kitárulkozott előtte.

- Hárman letepertek a vízimentők bódéjában - kezdte a lány. - Csavargók. Ott töltötték az éjszakát, én pedig reggel megpróbáltam elzavarni őket. Megtámadtak. Az egyikük eltört egy borosüveget a fejemen, s az üveggel felhasított.

- Úristen - suttozta Jeremy.

- Ezt csinálta. - Az ujjja hegyét a szeméremdombjára helyezte, majd végighúzta a forradáson, mígnem eljutott egészen a melléig. - Aztán ketten lefogtak, míg a harmadik megerőszakolt, aki, miközben csinálta, folyamatosan nyáladzott. A szaga olyan volt, mint a megposhadt bor, az izzadság és a szemét szagának keveréke. Miután végzett, cseréltek. A második a seggembe dugta, míg a harmadik a számba. Mielőtt elmentek volna, még lepisáltak. Mind a hárman. Az arcomon...

A lány kilépett a rövidnadrágjából, majd félrerúgta. Négykézlábra ereszkedett, s benyúlt az ágy alá. Egy halom barna törülközőt húzott elő, amelyekből kettőt szétterített Jeremy lába előtt. Rálépve a törülközőkre, így szólt: - Vágd meg a kezed.

Jeremy bólintott. A fejében már tökéletes káosz uralkodott. Bal kezébe fogta a borotvát, majd remegő ujjakkal kinyitotta. A pengét a jobb tenyeréhez nyomta. Vér buggyant elő, s a fiú behajította a tenyerét.

Tanya elvette tőle a borotvát, s végighúzta a szeméremdombján, közvetlenül a forradás mellett. Élénkpiros vonal tűnt elő a penge útja nyomán. A lány felemelte Jeremy vérző kezét, s a saját sebéhez szorította. Vér csörgött elő a fiú tenyere alól, majd végigfolyt a lány lábain, le, egészen a törülközőig.

A csorgó vért mindketten forrónak érezték. Jeremy nem merte elmozdítani a tenyerét, jóformán még ránézni sem nagyon mert. Tanya megfogta a tenyerét, és felfelé kezdte húzni.

- A véred mostantól bennem van - suttozta a lány. Nehezen vette a levegőt, s lassan mozgatta a csípőjét Jeremy tenyere alatt. - Az enyém pedig benned. Mostantól a... vér szerinti szeretőm vagy. Mondd utánam.

Jeremy elismételte a szavakat.

A lány továbbvezette a fiú kezét felfelé, végig a forradás mentén. A forradás olyan érzést keltett a fiúban, mintha egy keskeny selyemszalagot tapintott volna. A tenyere vörös csíkot húzott végig a lány testén. A lány mellét félretolta a fiú tenyere, s a mellbimbója is puhán félrehajlott, ahogy a kéz elhaladt felette. A lány egyre magasabbra húzta a fiú kezét, így Jeremynek lábra kellett állnia. Megmerevedett péniszét a nadrágja tartotta csapdában.

A lány a szájához húzta a fiú tenyerét, s megcsókolta, majd lenyalta róla a vért. Mélyen a fiú szemébe nézett, majd szájába vette Jeremy hüvelykujját. Tisztára nyalta, majd ugyanezt tette a többi ujjával is.

- A véred mostantól bennem van - suttogta ismét. A szája, az álla, s az arca piroslott a szétkenődött vértől. Leeresztette a fiú kezét, s belerakta a tenyerébe a borotvát. - Őrizd meg, hogy örökké emlékezz arra, hogy mi történt itt ma este.

- Sohasem fogom elfelejteni.

- Tudom.

Jeremy előhúzta a zsebkendőjét, belebugyolálta a borotvát, majd az egészet rászorította a vérző sebre.

- Most menj haza - szólt Tanya egészen halkan. - Holnap találkozunk.

A fiú torka elszorult.

Elküld?

Egészen mást várt. Teljesen *felizgult*.

Nem hagyhatjuk most abba!

Szavak törtek elő belőle: - De hát akkor nem fogunk...? - A lány rátette egyik ujját a fiú ajkára. - Először bizonyítanod kell a rátermettségedet.

- Mivel?

- Hűséggel és kitartással.

- Nem ma éjszaka?

- Nem ma éjszaka. De talán hamarosan egyik éjszaka megteheted.

A hálósoba ajtajából még visszanézett a fiú. Tanya mozdulatlanul állt a törülközőn, s meztelen teste piroslott a szétkent vértől. - Szeretlek - szólt a fiú.

- Én is szeretlek, Jeremy.

A fiú elindult. Mikor a lépcsőhöz ért, halk zenét és nevetést hallott lentről. A csavargászok. Most visszamegy közéjük.

Nem akarta igazán.

Tanya is azt mondta, hogy menjen haza, s nem azt, hogy csatlakozzon a többi csavargáshoz.

Habár az egyikük hazavinne autóval.

Megyek gyalog, gondolta.

Kiszaladt a házból, és elindult a járdán.

A levegő tele volt a fenyőfák illatával. Az éjszaka nem volt igazán hűvös, de Jeremy mégis borzongott. A torkát még mindig szorongatta valami. Karjait összefonta maga előtt. A zsebkendőbe csomagolt borotvát még mindig a tenyerében szorongatta.

Minden olyan *különös*.

Kábultnak, zavarodottnak, csalódottnak és gyengének érezte magát egyszerre.

A gondolatok úgy cikáztak elméjében, mint a villámok, s néha be kellett hunynia a szemét.

Néha az égető gondolatok helyét átvette a mámor.

Olyankor ugrálni, és kiabálni lett volna kedve, habár a sírás sem tűnt túl távolinak.

Miközben agyában eddig ismeretlen érzések kavargtak szédítő módon, egy gyenge, de határozott gondolat óvatosságra intette. Érzelmei örvényének legalján egy hang arra figyelmeztette, hogy térjen haza, bújjon el az emberek szeme elől, de legfőképpen felejtse el a Vidámparkot, a strandot, Tanyát és a csavargászokat örökre.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Gloria felébredt a Volkswagenje hátsó ülésén. Fogalma sem volt, hogy mennyi időt tölthetett alvással. Kilesett az ablakon, s látta, hogy a parkoló már egészen kiürült. Az övén kívül már csak három-négy autó várakozott a gazdájára.

A Vidámparkot is már bezárták.

A gyomra megremegett, ahogy az izgalom és a félelem keveréke belopta magát a gondolatai közé. Megmarkolta a csomagját, és előrelökte az ülés háttámláját. Kimászott az autóból, s bezárta maga után az ajtaját. Elindult a Vidámpark bejárata felé.

A mai napja közel sem volt annyira sikeres, mint ahogy azt eltervezte. Számtalan nincstelent környékezett meg, de legtöbbjük elűzte őt, s gyalázkodva átkokat szórtak a fejére. Volt, aki haragos lett, s volt, aki megrémült, de abban az összes csavargó viselkedése megegyezett, hogy egyikük sem volt hajlandó együttműködni. Ezen még Gloria gondosan kivitelezett álruhája sem segített.

Egész nap csupán három csavargóból tudott néhány szót kicsalogatni. Mosby, Dink, és egy nevét elhallgató nő szavait mikrokazettás magnóval rögzítette, amit a pulóvere alá rejtett. Talán fel tudja majd használni ezeket a nyersanyagokat, bár nem fűzött túl nagy reményeket hozzá.

Gloria könnyeket szeretett volna csalni a majdani olvasó szemébe. Szívszaggató történeteket akart hallani szerencsétlen, de nemeslelkű emberekről, akik csupán a sors kegyetlensége miatt kerültek emberhez méltatlan helyzetükbe. Azt szerette volna, hogy majdani cikke nyomán ne csak könnyek fakadjanak, hanem tettekre is serkentse olvasóit. Adjanak ételt és szállást a nincsteléneknek, fogadják vissza őket a társadalomba, s legfőképpen fogjanak össze a kegyetlenkedő tizenévesekből álló csoport ellen.

Mosby, Dink és a nő szavai nemigen lesznek alkalmasak ezen célok elérésére.

Ezek az emberek már képtelenek voltak elmondani életük eddigi történetét.

Gloria legalább egy órát beszélgetett Mosbyval a Vidámpark lépcsőjén ülve, és semmi másról nem hallott, mint kutyákról. A kutyák a nácik reinkarnációi, és az emberi civilizáció megdöntésén fáradoznak azzal, hogy ürülékükkel elárasztják a sűrűn lakott területeket. Ezért Mosby, jó keresztes vitéz módjára, minden erejével e terv megghiúsításán fáradozott, üvegcserepeket rejtett el félbehagyott hamburgerekbe, és a kutyáknak dobta őket.

Dink, aki a gyanútlan szemlélő számára nem volt más, mint egy koszos, szakállas fiatalember, valójában a Zanthion nevű bolygóról érkezett a földre. Az otthona lakói kizárólag hímneműek voltak, így a szaporodás lehetőségét kellett vizsgálnia a Földön. A „Csillagkapu” viszont már bezárt, így ő itt ragadt a Földön, s még a szaporodás misztériumát sem sikerült megismernie. Azt mondta, hogy Gloria az utolsó reménysége ez ügyben. Arra a kérdésre, hogy hogyan tudna segíteni neki, Gloria azt a választ kapta, meg kell engednie azt, hogy a kutatószondájával megvizsgálja rajta a szaporodás módját. Miután a nő megtudta, hogy mi is a férfi kutatószondája valójában, elrohant.

Gloria a harmadik nincstelennel egy sötét sikátorban találkozott. Ez az asszony épelméjűnek tűnt, viszont nem volt hajlandó elárulni a nevét. - Nem árulhatom el a nevem - mondta. - Ha tudják a neved, akkor a rabjuk vagy. - Gloria úgy döntött, nem erőlteti a dolgot, inkább sétál az asszonnyal, és meghallgatja azt a tanmesét, hogy az emberek hogyan „dobálnak ki teljesen jó holmikat”. A mese fonalát csak újukba kerülő szemeteskukák szakították rendszerint félbe, amelyekben „teljesen jó holmik” után kutatott az asszony. Munkája nem volt hiábavaló. Összegyűjtötte az újságpapírt, a sördobozokat és az üvegeket, amelyeket majd visszavált a bevásárlóközpontban. Kincseit egy bevásárlókocsiban halmozta fel, amely tökéletesen megfelelt erre a célra. Figyelmét az ételmaradékok sem kerültk el - félig elfogyasztott uzsonnákat, egyéb falatokat tömött a szájába, s evés közben meglegedetten szuszogott. Az asszonynak jó napja volt, így Gloriának igen gyakran kellett öklendezve elfordulnia.

Egy szó mini száz, a dolgok nem úgy haladtak, ahogy szerette volna. Egyetlen esélye maradt arra, hogy valami kézzelfoghatót produkáljon, de ahhoz ki kell mennie a sétányra ebben az éjszakai

órában. Talán talál olyan csavargót most, aki el tudja mondani nyomorúságának történetét, s így neki is lehetősége nyílik majd arra, hogy rabul ejtse olvasói szívét.

Ilyenkor könnyen szaladhat csavargások karmai közé is. Csomagjában gázpisztolyt tartott arra az esetre, ha komoly bajba kerülne. Persze, ha a csavargások előtt felfedné kilétét, akkor talán ők is elmondanák a saját történetüket, indíttatásukat. Hatalmas szenzáció lenne.

Muszáj valamit összehoznom, mondta magának, miközben felszaladt a sétány lépcsőjén. Ha azt írnám meg, amit eddig tapasztaltam, az úgy hangozhatna, mintha pont a Mogorva Medve Haragos Húgát igazolnám.

Dave-nek biztosan tetszene.

Rohadt kétszínű disznó.

Mi a francért foglalkozom még mindig vele? Tudnom kellett volna, hogy egy bunkó, szűk látókörű disznó.

A férfi elvesztésének jeges érzése áradt szét a nőben.

Rohadjon meg, mondta magának.

Minden erejével azon volt, hogy bebizonyítsa Dave-nek az igazát, a bátorságát, és bármit, amivel szembehelyezkedhet a férfival. Egész nap azzal a gondolattal játszott, hogy megkeresi Dave-et a sétányon, és konfrontálódni próbái vele. Biztosan sikerült volna meglepnie. - Elment az eszed? Nem tudod, hogy milyen veszélyes dolgot művelsz. - Erre mosolyogva így szólt volna: - Ne foglalkozz velem. Ott van neked az a szőke kis dög.

A kis szőke dög pedig tényleg ott lett volna vele, s a kettejük látványa nagyon bántotta volna Gloriát, így inkább elállt ettől a lehetőségtől.

Biztosan most is kefélnék, gondolta a nő. Elképzelte őket az ágyban, ahogy izzadtan szuszognak. De néhány másodperc múlva már nem Joan feküdt Dave alatt. Magát képzelte a férfi alá, s ő fogadta be a férfit magába. Behunyta a szemét, lerogyott egy padra, és erősen megrázta a fejét. Megpróbálta elűzni ezeket a képeket a fejéből.

Vége, mondta magának. Nem szabad többé rágondolnom.

Néha olyan kedves tudott lenni. Meg mókás. Az ágyban pedig...

A pokolba vele.

Eldobott engem azért a szőke hajú kis kurváért.

Meg fogja bánni. Bocsánatot fog kérni.

- Két hetet adok neki - motyogta. - Két hét múlva keservesen csalódnai fog, és könnyörögve jön majd vissza. De akkor majd az arcába nevetek, és...

Lószart, örülnék, ha visszajönne.

- Hol vannak ezek az átkozott csavargók? - kérdezte fennhangon. A holdfényben fürdő sétány kihaltan látszott.

- Történjen már valami! - kiáltotta. - Jöjjenek a csavargók. Jöjjön a Mogorva Medve Haragos Húga! Mit bánom én, jöjjön *akárki*. Bassza meg, ne kelljen már itt ülnöm hiába!

Egy fekete folt vált ki az egyik bódé által vetett árnyékból.

A nő felé kezdett rohanni.

Jézusom! gondolta. *Nem így értettem!* Felugrott, s a csomagja leesett az öléből. Kihullott belőle a pokróc, és a gázpisztoly. A fegyver nagyot koppant, majd elcsúszott a lába elől, s tudta, már nem fogja időben elérni.

Az alaknak féhéren világított az arca, s hatalmas fekete kabátja óriási szárnyként csapkodott a dereka körül. A karjait kinyújtotta a nő felé, mint valami idióta horrorfilmben.

- Hagyjon békén! - sikoltotta Gloria, majd elugrott. Rohanni kezdett, ahogy csak a lába bírta, de a támadója lépteit továbbra is a háta mögött hallotta.

Megbánta, hogy nem a másik irányba kezdett menekülni. Le kellett volna ugrania a strand homokjára, vagy szembefordulni a támadójával, kikerülni, és a kijárat felé iramodni. Ehelyett csak a sétány maradt, s egyre mélyebbre jutott a kihalt bódék között. Errefelé nincs kiút. Mikor majd eléri a sétány végét, egy magas kerítésbe fog ütközni, amelyen képtelen lesz átmászni.

Meg kell próbálni.

A mögötte rohanó csavargó lépteinek zaja nem közeledett hozzá, így megkockáztatta, hogy hátrapillantson válla felett. A támadója öt-hat méterre volt lemaradva mögötte, ami egy kicsivel nagyobb távolság lehetett annál, ami távolság az üldözés megkezdésekor volt közöttük.

Egy valóságos óriás.

De nem túl gyors.

Nem egy futóbajnok, gondolta Gloria, de a féelme egy cseppet sem enyhült. Hallotta saját tüdejének sípolását, ahogy egyre gyorsabb futásra próbálta rávenni önmagát.

Ha elkap, végem.

Ez hülyeség, mondta magának. Nem vagyok gyerek, és ez sem lehet valami vérszomjas gyilkos. Ez nem egy álom.

Mi a legrosszabb, ami történhet velem?

Megerőszakol, majd megöl.

Lehet, hogy nem ebben a sorrendben.

Ismét hátrapillantott. A csavargó most rákapcsolt.

Át kell másznom! Ha addig nem gáncsol el, vagy nem szorít valahol sarokba. Az is lehet, hogy a többiek valahol a kerítésnél várnak.

Istenem, bárcsak itt lennének a csavargászok!

Ilyenkor hol vagy, Mogorva Medve Haragos Húga?

Talán éppen ő az.

Nem, ez egy csavargó. Ez olyan csavargó, amilyenekkel a gyerekeket rémisztgetik éjnek idején.

Jobb oldalon feltűnt a Billenő Kerék. Gloria arra gondolt, talán ezzel kellene megpróbálkoznia. Lehet, hogy mégsem tud átmászni a kerítésen. Ha egy pillanatra megtorpanna, a támadója rögtön ott lenne a sarkában, ha pedig a szoknyája fog beleakadni valamibe...

Nem. Nem merte.

Futni kell, ameddig csak lehet. Egyelőre nem tud elérni. *Aztán* jön a kerítés.

Kint lesznek a strandon...

Fény villant a szemébe. A világosság egy nyitott ajtó mögül szökött ki az éjszakába. Az ajtó egy kisebb emelvényről nyílt az épületbe.

Dunn.

A Csodálatos Gyűjtemény.

Jasper Dunn magas, sápadt, csontvázszerű alakja tűnt fel az ajtóban. Most is cilindert és frakkot viselt. Felemelte sétabotját, és megforgatta a feje felett. - Ide! - kiáltotta a nő felé. - Gyorsan!

Gloria az ajtó felé iramodott.

Soha nem hitte volna, hogy valaha is örülni fog Jasper Dunn feltűnésének.

Inkább ő, mint az, aki a háta mögött lohol, gondolta.

Levegő után kapkodva rohant fel a néhány lépcsőfokon.

- Gyorsan, gyorsan - sürgette Jasper, - Itt biztonságban lesz.

A férfi elugrott Gloria elől, aki bemenekült az ajtón.

Mikor felsikoltott, és megpróbált kirohanni ott, ahol az előbb beszaladt, a férfi hasba vágta a botjával. A nő összegörnyedt, majd térdre esett.

Gloria mögött csavargók suttogtak és kuncogtak.

- Küldjük végig a házon? - kérdezte Jasper.

A csavargók éljenezni és tapsolni kezdtek.

A legrosszabb, ami történhet velem...

Gloria nem tudta, hogy mire számíton, de sejtette, hogy az események felül fogják múlni a leglidércesebb álmait is.

HARMINCADIK FEJEZET

Dave lenyomta a csörgőóra gombját, ránézett a mutatókra, s egy pillanatig fogalma sem volt róla, hogy miért állította az ébresztést fél órával korábbra a megszokott időpontnál. Aztán kitisztultak a gondolatai. Be akar ugrani Gloriához még munkakezdés előtt.

Púp a hátamra, gondolta.

Persze egy púpot már magára vett, mikor tegnap este a keresésére indult. Joant is belerángatta. Aztán ami a sétány alatt történt, végképp elvette a kedvet az egésztől. A lánynak is baja esett. Miután hazaértek, Joan lehúzta a blúzá a válláról, és látszott, hogy csúnyán megzúzódott és felhorzsolódott a felkarja a póznával való ütközés miatt.

Dave-nek eszébe jutott, hogy tekintete nem sokat időzött a lány sérülésén, hanem a lány vállát s hátát bámulta. Gyönyörű látványt nyújtott a lány barna bőrének és fehér melltartójának kontrasztja, s a férfi megbűvölten nézte, ahogy a vékony blúz ráfeszül a lány formás melleire.

Dave mozdulatlanul feküdt az ágyán, behunyta a szemét, és hagyta, hogy gondolatai a tegnapi emlékek körül kóboroljanak.

A nyaka. A vállai. A feje, s ahogy félrefordítva vizsgálja saját sérülését. - Ez egy életen át el fog kísérni - mondta.

- Nem veheted többé le a blúzodat, ha nem vagy egyedül.

- Kár. - Felemelte a karját, és a blúz visszahullott a vállára. Nem gombolta be. Megsimogatta Dave-et, s mélyen a szemébe nézett. - És most - szólt - itt vagyunk.

- Végre kettesben.

- Nem sokáig.

A férfi megcsókolta a lány mosolygó száját. Joan átkarolta a férfit, és magához húzta, de olyan hevesen sikerült ezt tennie, hogy Dave sebe hozzányomódott a lány bordáihoz. A férfi megrándult. A lány, anélkül hogy levette volna a száját a férfi szájáról, így szólt: - Bocs. - Lazított a szorításon, de száját továbbra is rátapasztotta Dave ajkaira.

Szerelemre éhesen szorították egymást, mintha megszabadultak volna valamitől, valami olyantól, ami bilincsben tartotta eddig az érzelmeiket. Régóta vártak már erre a pillanatra.

Dave kirántotta a lány blúzá a nadrágjából. Végigsimította a hátát. Ajkaik összeforrtak. Kikapcsolta Joan melltartóját. A lány egész hátát selymesnek és forrónak érezte a tenyere alatt.

Egy kocsi ajtajának csapódása hallatszott az utcáról. Joan felkapta a fejét. Egymásra néztek. - Ez Debbie - suttogta.

Egy pillanat múlva már kulcs zörrent a zárban.

Az idő alatt, míg Debbie bejött az ajtón, s elérte a nappalít, Dave és Joan szétváltak, s elhelyezkedtek a kanapé két végén. Joannek még arra is volt gondja, hogy megtörölje csillogó ajkait, Dave pedig felkapta a *TV Kalauzt*.

Mikor a lány belépett a nappaliba, Dave végigmérte. Megdöbbsent. Noha Debbie nem volt a nővére tükörképe, mégis döbbenetes volt a hasonlóság, ami összekötötte a két lányt. A teste még nem volt olyan fejlett, mint Joané, de a nőies vonások már összekeveredtek a kislányos formákkal. Az arcán az a serdülő lányokra jellemző frissesség és ártatlanság ült, amelyet ebben a korban szoktak elveszteni - örökre. Dave enyhe szomorúságot érzett, hogy Joant nem ismerhette ebben a korban, pedig biztosan ő is hasonlóképpen nézhetett ki tíz évvel ezelőtt.

A férfi felugrott, mikor a lány hozzálépett. - Korán hazaértél - szólt Joan.

- Pocsék volt a parti. - A száját félrehúzta, miközben beszélt, mintha nem tudta volna eldönteni, hogy mosolyogjon, vagy inkább sírjon. Ajkait összeszorította, s megrántotta a vállát. Dave-re nézett, és kinyújtotta a karját.

- Dave vagyok - mondta a férfi. Kezet ráztak.

- Gondoltam. Nagyon örülök.

- Ha eddig nem jöttél volna még rá - kezdte Joan -, ő a húgom, Debbie.

- Szia, Debbie.

- Szóval, rosszkor jöttem?
- Csak beszélgettünk - mondta Joan.
- El tudom képzelni.
- Az a gyanúm, hogy egyetlen srác sem volt a partin.

Valami megváltozott Debbie arcán. Egy pillanatig úgy tűnt, mintha csípős megjegyzéssel készülne visszavágni. Aztán lesütötte a tekintetét, szemei megteltek könnyel, szája sírásra görbült, s álla megremegett.

Joan meglepődött. - Debbie! Mi a... ?

Fejét vadul rázva, a lány kirohant a nappaliból.

Joan felugrott. Egyémásra néztek Dave-vel. - Ne haragudj. A fene egye meg. Jobb, ha megnézem, hogy mi van vele.

- Én addig felszívódom.
- Nem muszáj elmenned.
- Tudom, de mégis inkább lelépek. Most törődj inkább Debbie-vel. Reggel találkozunk.
- A fenébe.
- Ja. - Magához húzta a lányt, és gyorsan megcsókolta. Aztán Joan végigszaladt a folyosón.

Blúzának alja a fenekét verdeste.

Dave az éjjeliszekrényen álló órára pillantott.

Elpocsékolod az időt, amennyivel előbb felkeltél, gondolta. Nem pocsékoltam el. Egyáltalán nem.

Kikászálódott az ágyból. A fogai összekoccantak, ahogy a reggeli hűvösség végigsimította a testét. Magára húzta a köntösét. Összefogta maga előtt, s a fürdőszobába indult.

Vajon Joan visszakapcsolta-e a melltartóját, miközben Debbie szobájába ment?

A kislány biztosan pocskul érezte magát az este.

Szegény gyerek, gondolta. Nagyon szomorú volt. Nem lehetett valami jó az a parti.

Akármi lehetett is a baj, Joan biztosan tudott rajta segíteni. Én nem sokáig lennék szomorú, ha ő vigasztalna.

Fél órával ezután Dave, a zuhanyozástól még kissé nyirkos hajjal, a kocsijához sietett. Dzsekijét bedobta a jobb oldali ülésre - jobb, ha nála van - s elindult Gloria felé.

Nagyszerűen érezte magát. Nemsokára ismét Joannel lesz.

A mai estét is együtt kellene tölteniük, de úgy, hogy senki se tudja megzavarni őket. Talán az ő lakására kellene jönniük.

Holnap pedig mindketten szabadnaposak lesznek.

Ki kéne találni valamit...

Befordult egy utcasarkon, és Gloria háza előtt találta magát. Sötét árnyék borult a jókedvére.

Remélem, itt van.

Egyetlen percet sem akart már azzal tölteni, hogy Gloria után aggódik.

Itt kell lennie, mondta magának.

Add Uram, hogy így legyen.

Elérte az első keresztutcát. Belesett, meglátta Gloria Volkswagenjét.

- Hülye kurva - motyogta.

Hála az égnek, gondolta.

Megkönnyebbülés és harag kavargott a lelkében. Megnyugodhatott amiatt, hogy itthon találta a nőt, viszont dühös volt, amiért Gloria ekkora gondot okozott neki és Joannek. Kiugrott a kocsiból, és az ajtóhoz sietett. Csengetett. Várt.

Gyere már, a fene egye meg. Elegem van már belőled.

Léptek zaját várta. Emlékeiből elővillantak azok a pillanatok, mikor hasonlóképpen állt itt, hasonlóképpen várta, hogy meghallja Gloria lépteit. Az az időszak még nem volt olyan nagyon régen.

Hogy tudott minden megváltozni ilyen hirtelen?

Bűntudat árasztotta el a lelkét.

Gloria az oka mindennek. A viselkedése...

Lószart. Én voltam, aki összemelegedtem Joannel. Gloriának így már nem volt esélye.

Kedvesnek kell lennem hozzá, gondolta. Nem szabad kiabálnom. Egyszerűen csak el fogom magyarázni, hogy mennyire veszélyes az, ha valaki csavargónak öltözve...

Hol van?

Dave rácsapott az ajtóra, amely megremegett a keretében.

- Gloria! - kiáltotta. - Gyere már! Nyisd ki! Beszélünk kell.

Semmi sem mozdult.

A ház egyik kulcsa még Dave-nél volt, a többi kulcsa között. Kikereste, majd kinyitotta vele az ajtót. Résnyire tárta, majd bedugta a fejét a hasadékba. A nappali kihaltak látszott. Nyugalom honolt a lakásban.

Nincs itt, gondolta.

Azért bekiáltott: - Gloria! Bejöttem.

Szélesre tárta az ajtót, és belépett.

- Gloria! - kiáltotta ismét.

A nő rendkívül mélyen szokott aludni, és gyakran becsukja a hálósoba ajtaját is, így Dave azt gondolta, biztosan nem sikerült felébreszteni. Végigment a folyosón. A fürdőszoba ajtaja nyitva volt. A nő nem volt benn. A férfi a hálósobába indult.

Az ajtó mégsem volt becsukva. Az ágy üres volt. .

Vonakodva lépett be a hálósobába. Oly sok időt töltött itt, hogy szinte már a saját hálósobájának érezte. Ismerte centiről centire. Tudta, hogy milyen az ágy, tudta, hogy hol nyikorog a parketta, és azt is tudta, hogy milyen árnyékok rajzolódnak ki a plafonra az éjszaka közepén. De most idegennek, betolakodónak érezte magát. Mintha egy bebútorozott, de gazdátlan lakásban járt volna.

Noha nagy kedve lett volna hátat fordítani az egésznek, mégis jobbnak látta, ha megvizsgálja a szobát.

Az egyik széken nagy halom ruhát vett észre.

A kupac tetején egy koszos, szürke pulóver feküdt. Dave lyukakat fedezett fel rajta. Egy lilás ruhadarab sarka látszott ki a pulóver alól. Egy piros harisnya szárai egészen a padlóig lógtak. Ez is, mint a pulóver, lyukakkal volt tarkítva.

Ezekben a ruhákban látta Joan Gloriát.

Dave a székhez lépett. Hányszor dobta erre a székre a saját ruháját? Gloria ritkán használta erre. Biztosan kimerült volt, mikor éjjel hazajött, s azért nem dobta ezeket a rongyokat a szemeteskosárba.

Az is lehet, hogy azért halmozta ide őket, mert használni akarja még ezeket a göncöket, s a többi ruhája közé mégsem akarja betenni őket.

Dave felemelte a pulóvert. Hogy lehet ez ennyire koszos? Felmosta vele a járdát? Az ágyra hajította a ruhadarabot. A következő egy szintén mocskos póló volt.

A férfi felhúzta az orrát, mikor megcsapta az a savanyú, áporodott bűz, ami a ruhákból áradt.

Gloria nem állt meg félúton, gondolta Dave. A jelmeze tökéletes volt. Ügyelt a részletekre.

Felkapta a blúzt. Joannek igaza volt. Ez nem Gloria blúza, neki sosem volt ilyen ízléstelen ruhadarabja. Biztosan valamelyik turkálóból szerezhetette be.

Ez a blúz az oldalán záródott. Gombok voltak rajta, de néhány közülük hiányzott. Az anyag is el volt szakadva egy kis helyen.

Mintha Gloria letépte volna magáról a blúzt.

Gloria, vagy valaki más.

Dave elgondolkodott. Összeszorult a torka.

Lehet, hogy Gloria így használta a blúzt, mondta magának. Talán biztosítótű volt beletűzve, vagy valami hasonló. Megvizsgálta közelebbről a blúz anyagát. Kicsiny lyukakat keresett, amelyek biztosítótű használatáról árulkodtak volna. Nem talált semmilyen lyukat. Ledobta a blúzt, és négykézlábra ereszkedett. Gombot nem talált.

Ez még nem jelenti azt, hogy nem itt esett le.

Gombok után kutatott Gloria éjjeliszekrényén s polcain.

Ez hülyeség, gondolta. Egy gomb miatt vagyok ideges. Akárhol lehet.

Lehet, hogy a sétányon maradt, lehet, hogy a strandon. Ott vannak a gombok, ahol valaki szétrántotta Gloria blúzáét.

Úristen.

Dave remegő kézzel emelte fel a piros harisnyát. Koszos volt és szakadt, de Gloria biztosan szándékosan tette tönkre a harisnyanadrágot.

Egy fekete, női bugyi maradt a széken. Dave felemelte. Gloria hasonló bugyikat szokott viselni. A dereka csak egy vékony gumi volt, s kicsiny háromszög kapcsolódott hozzá, ami vékony, selymes anyagból készült.

Dave nem tette le a bugyit. Valami itt nagyon nem világos. Még a gomboknál is zavaróbb.

De mi? A bugyi nincs elszakítva.

Mindig ilyen alsóneműt szokott hordani. Azt mondta, hogy izgatónak találja az ilyen bugyikat.

A csavargók ugyan nem szoktak ilyesmit hordani, de biztosan nem számított arra, hogy le kell vetnie valahol az alsóruháját.

Koldusnőnek öltözött, de közben izgató bugyit húzott.

Ehhez mit szólsz, öcsi?

Senki nem sejtette, csak ő tudta hogy mi van rajta. Ez biztosan tetszene neki.

Ez tűnik furcsának?

Ledobta a bugyit a székre, rábámult, és rájött, hogy mi volt az, ami nem hagyta nyugodni.

Mi a francot keres ez a bugyi a kupac alján? A harisnyanadrágot nem vethette le a bugyi után. A bugyinak a harisnyán kellene lennie, ennek a kettőnek pedig a szoknyán.

Ezeknek a holmiknak a kupac tetején volna a helyük. A bugyiját ha nem is a legvégén vetette le, legelőször mégsem tehetette meg. Sokszor még vetkőzés után is magán tartotta, s egy szál fehérneműben parádézott a lakásban, s készült a lefekvésre - fogat mosott, mosakodott, s leoltogatta a lámpákat.

Hogy került a bugyi a kupac aljára?

Dave csak egyetlen megoldást látott erre a talányra; a nő ruháit ideszállították, s lepakolták a székre. Álljon meg a menet, mondta magának. Várjunk egy pillanatra. Ne gondoljunk olyan megoldásra, amelynél van kézenfekvőbb is. Gloria biztosan a fürdőszobában vetette le a ruháit, zuhanyozott, majd magával hozta őket a szobába.

Berohant a fürdőszobába, s a gomb után kezdett kutatni. Nem találta.

Ez nem jelenti azt, hogy nincs igazam.

Ez sokkal kézenfekvőbb megoldás, mint az, hogy valaki idehozta Gloria ruháit.

Kinyitott egy kisszekrényt. Gloria fogkeféje ott volt a helyén. Megtapogatta a sörtéit. A fogkefe száraz volt. Ma reggel nem mosott fogat.

A férfi a fürdőkádhoz lépett. A kád is száraz volt. Gloria fürdőlepedője még csak nyirkos sem volt. Ha használta volna, mikor hazaért, egészen biztosan nem száradt volna még meg.

Sántítanak a részletek.

Haza *kell*ett jönnie tegnap este, hiszen az autója itt áll a ház előtt.

Dave otthagyt a fürdőszobát. A szíve zakatolt. A gondolatai kavaroztak.

Bejárta az egész házat.

Benézett minden szobába, minden szekrénybe, belesett minden bútor alá, amely elég nagy lehetett ahhoz, hogy elrejtse egy emberi testet.

Ez idő alatt - hogy megkímélje magát attól a gondolattól, hogy mit is keres *valójában* - azzal biztatta magát, hogy biztosan talál valami olyan részletet, ami eddig elkerülte a figyelmét.

Megtalálta Gloria kulcsosomóját és erszényét a nappali asztalán. Az erszényben lévő nyolc dollár meggyőzte arról, hogy kizárhatja a rablás lehetőségét. De az erszény pusztán ottléte még nem bizonyít semmit. Az is lehet, hogy nem vitte tegnap magával. Joan azt mondta, hogy egy zacskó volt a kezében.

A férfi egyetlen zacskót talált a lakásban, s az a megszokott helyen, a kamraszekrényben volt. A szemetekosárban sem talált összegyűrt zacskót, pedig ahogy Joan elmesélte, egy volt a kezében, és kettő volt a lábán.

A lábáról lerúghatta ugyan a zacskókat, de mi lehet azzal, amit a kezében tartott. Lehet, hogy lent hagyta az autóban?

Megnézem a kocsit.

Biztosan be van zárva.

Aztán rájött, hogy a kulcsosomó ott fekszik az asztalon.

A kulcsok itt vannak, Gloria sehol, a ház ajtaja pedig be volt csapva. Kívülről gomb van rajta.

Elment valahová gyalog. De hogy jön vissza?

Túl sok az érthetetlen részlet.

Magához vette a kulcsokat, és kirohant. Benézett a Volkswagen ablakán. A tömött zacskó ott feküdt a jobb oldali ülés előtt a padlón. Kinyitotta az ajtót, beült, s az ölébe emelte a csomagot.

Semmi más nem volt benne, mint az az öreg pléd, amit Gloria a kocsi hátsó ülésén szokott tartani.

Hol van Gloria magnója? Biztosan magával vitte tegnap este. Hogyhogy nem került vissza?

Megnézte a kesztyűtartóban. Ott nem volt.

Lehet, hogy benn van a házban, csak én nem vettem észre.

De valami egészen *más* volt az, ami zavarta. Valami, ami itt van az orra előtt, de mégsem veszi észre.

Dave megmarkolta a kormánykereket. A lábait kinyújtotta, hogy elérje vele a pedálokat.

Pont jó. Nekem. De nem Gloriának.

Valaki hátratólta az ülést, hogy elférjenek a lábai.

Valaki, aki olyan magas, mint én. Ez azt jelenti, hogy nem Gloria vezette utoljára ezt az autót.

A férfi behunyta a szemét, hátradőlt az ülésében, és felsóhajtott.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

A telefoncsörgés felébresztette Robint. Mennyezetet látott a feje fölött, s ebből rájött, hogy most egy szobában alszik, s nem a szabad ég alatt a hálózsákjában. Arra is rájött, hogy ki az, aki telefonálhat. A hasára fordult, felkönyökölt, és felvette a telefont. - Halló.

- Itt a telefonébresztő-szolgálat beszél.

- Szia. - A hideg levegő belopózott a mellkasa alá, ezért maga alá gyűrte a párnát. Vállaira felhúzta a takarót.

- Szép álmod volt? - kérdezte Nate.

- Nem igazán. És te vagy az oka.

- Én? - A fiú hangja zavarodott volt, de egyben pajkos is. - Hogy lehet ez? Rossz motelt választottam? Túl zajos volt? Vagy rossz az ágy? Esetleg túl korán ébresztettek fel? Lerakom azonnal.

- Nem hagytál békén. -

- Mi?

Robin mocorgott a párnán. - Nem tudtalak kivenni a fejemből. Egész éjjel csak rád gondoltam. Alig tudtam elaludni.

- Szívesen ott lettem volna, hogy elaltassalak.

- Biztosan segített volna.

A telefonkagyló egy időre elnémult.

- Már ott vagy?

- Ja. Sanyargatom magam.

- Oh, ne tedd.

- Hülyén érzem magam.

- Nem vagy hülye. Aranyszívű vagy.

- Igen?

- Igen.

- Sajnálom, hogy nem lehettem ott az éjszaka.

- Itt lehettél volna.

- Ja. Azt hiszem. De nem akartam, hogy azt gondold, az egészet csak azért találtam ki, hogy... Kiveszek neked egy szobát. *Kibérellek*. Nem szerettem volna, hogy úgy tűnjön, hogy ezzel az olcsó trükkkel akarlak ágyba csalni.

- Habár pontosan erről van szó.

Halk nevetés hallatszott a kagylóból. Robin érezni vélte a fülén a fiú lehetőségét.

- Lelepleztél.

- Nem volt nehéz.

- Reggeliztél már? - kérdezte a fiú.

- Még nem.

- Reggelizzünk együtt.

- Jó. Kész leszek, mire ideérsz.

- Tíz perc múlva ott vagyok, ha sietek.

- Hát siess.

Robin letette a kagylót, és kiugrott az ágyból. A reggeli hűvösségtől az egész teste libabőrös lett. Futva tette meg az utat a fürdőszobáig. A fürdő most is csodálatos volt, de nem volt ideje, hogy belefeledkezzen. Csak az érdekelte, hogy ismét Nate-tel lehet.

Mikor éjszaka elváltak egymástól, Robin úgy érezte, hogy a fiú magával vitt egy darabot belőle. De ez egyáltalán nem volt fájó érzés, csak arra ösztönözte egyfolytában, hogy kívánja a fiú jelenlétét.

Az a darab a szívem lehet, gondolta, miközben a fogát mosta.

Hamarosan itt lesz Nate, és ő majd kitölti ezt az ürességet.

Ellopta a szívemet, s elsétált vele, de vissza fogja hozni, s visszaadja nekem. Visszaadja ezüsttálcán... Hagyjuk a tálcát.

Szívémmel a zsebemben, elballagott tegnap éjjel. Ha minden jól megy, visszajön majd a reggeli napsütéssel. Visszarakja szívemet oda, honnan kivette... és akkor majd nagyon jó lesz.

Robin rámosolygott saját tükörképére, majd megtörölte az arcát. Kiment a fürdőszobából. A legjobb formáját akarta Nate-nek mutatni, ezért az új ruhája mellett döntött. A „Vidámpark” emblémával ellátott ruha viselése amúgy is helyénvaló egy leendő alkalmazott részéről.

Éppen a selyemövet kötötte a derekára, mikor lépteket hallott az ajtaja előtt. Kopogtak. - Egy pillanat. -A tükörhöz lépett, és megfésülködött, majd kinyitotta az ajtót.

Nate lépett be a szobába, s egyben Robin kitárt karjai közé is. Egymáshoz simultak. Ajkaik összeforrtak. Megérkezett Robin hiányzó darabja.

Újra együtt voltak.

A lány hátralépett, felnézett a fiú szemébe, és azt suttogetta: - Hiányoztál.

- Nekem még jobban hiányoztál.

- Nem igaz.

- De igaz.

- Oké, igaz.

Nevettek.

A fiú végigsimította Robin hátát. Nem hagyta abba a derekánál, kezét végighúzta a lány formás fenekén, majd magához szorította Robin csípőjét.

A lány nem akart elszakadni tőle, de látni szeretete volna az arcát, ezért hátrahajlított a derekát. - Még nem csomagoltam össze.

- Ráérsz. Tizenegykor kell kimenni a szobából, és most még csak nyolc óra van. Egy kicsit pihenhetsz még reggeli után.

- Haha.

Egy fürdő viszont tényleg nem lenne rossz.

- Mikor kell beállnom az alkalmazottak sorába?

- Amikor akarsz. Gyere majd az árkádhoz. Van ott egy helyiség, ahol lepakolhatod a holmijaidat.

- Jól hangzik.

- Ja. Na, mehetünk reggelizni?

- Farkaséhes vagyok.

- Nagyszerű.

Megsókolták egymást, majd a lány felkapta a csomagját, és az asztalon fekvő kulcsot. Kézen fogva végigballagtak a tornácon. Szép napnak ígérkezett a mai, de most még hűvös volt. Robin didergett, miközben keresztülvágtak a parkolón. A nap sugarai csak most kezdték felmelegíteni a levegőt.

Nate kinyitotta a jobb oldali ajtót, s a lány beszállt a Trans Am sportkocsiba.

- Úgy tűnik, mégsem vicceltél, mikor azt mondtad, hogy tehetősek vagytok.

- Nem vicceltem.

- Van egy nagyon jó hely az utca túloldalán.

Nate mosolyogva kitérte az ajtót. - Te vagy a szakértő.

Átvágtak az úton, és beléptek egy bisztróba. Az ablak mellé ültek, egymással szembe. A pincérnő rögtön teletöltötte a csészéiket. Robin beleivott a kávéjába, s közben Nate-et figyelte a csésze pereme fölül. A felszálló gőz elhomályosította a látását.

- Nem tudom, hogy mikor éreztem magamat ennyire jól - mondta a lány.

- Többször kellett volna motelba menned.

- Nem csak a motelről van szó. Mindenről. Leginkább rólad. Nate elpirult. - Én nem vagyok ennyire csodálatos.

- Miért, kislányokat szoktál megrontani?

A mosolyon keresztül így szólt: - Rosszabb. - Robin furcsa fényt látott felvillanni a fiú szemében.

- Jól vagy?

- Nem. Éhes vagyok. - Felkapta az étlapot, és tanulmányozni kezdte.

Robin követte a példáját.

- Mit javasolsz? - kérdezte a fiú. - Te vagy szakértője a reggeliknek.

- Először is tojás, kolbász és fasírt.

- Tudhattam volna.

Rendeltek. Miután elment a pincérnő, Nate kibámult az ablakon.

- Gyönyörű idő lesz ma - szólt Robin.
- Ja. - A lányra nézett. - Kár, hogy munkával kell töltenünk a mai napot.
- Engem nem zavar.
- Ötkor abbahagyjuk. Szólok Hectornak.
- Azt mondtad, hogy Hectorra nem szívesen bízod a boltot.
- Csak vészhelyzetben.
- Mi a vészhelyzet?
- Vészesen veled kell lennem. Nem tudom, hogy hogyan fogom kibírni ötig.

Robint hullámzó forróság öntötte el. A torka összeszorult. Átnyúlt az asztalon, és megszorította Nate kezét.

- Arra gondoltam, este elmehetnénk hozzám. Sütünk-főzünk, meg úszhatunk is a medencében.
- Azt hiszem, kibírnám.
- Nagyszerű.
- Olyasmit mondtál, hogy velem kell lenned. Hol lesznek a szüleid, mialatt együtt leszünk?
- Ott, ahol most is vannak, San Franciscóban. Jövő szerdán jönnek csak haza.
- Szerdán? - Robin szíve meglódult.
- Nálunk lakhatsz addig. Ha akarsz. Berendezkedünk.

A lány csak motyogni bírt. - Jó. - Remegni kezdett.

A várakozásból és a reményből egyelőre csak az idegességet érezte. Minden olyan gyorsan történik.

- Nem muszáj, ha nem akarod - szólt Nate. - Semmibe sem akarlak belerángatni. De van néhány vendégszobánk. Maradhatsz azonban a motelban is, ameddig nem találunk neked valami jobb helyet...

- Nem, csak úgy érzem, hogy elhalmozol, Nate. Ennyi az egész.
- Hát, nem kell azonnal eldöntened. Majd meglátod. De azért ma este eljössz, ugye? Vagy... egy másik este. Amikor akarod. Amikor úgy érzed, hogy eljött az ideje.

Eljött az ideje?

- Oké. Este jövök. És... a többit majd meglátjuk.

Megérkezett a pincérnő, kezében a reggelijükkel.

Robin a tányérjára bámult.

- Mi a baj? - kérdezte Nate.

- Nem tudom.

- Ne haragudj. Nem akartalak felzaklatni azzal, amit mondtam... - Megrázta a fejét, s összehúzta a szemöldökét. - Sajnálom, ha rosszkedved lenne emiatt. Reggeli után visszamegyek, és bejelentelek még egy hétre a motelba. Holnap pedig nem dolgozom. Nézzük neked valami lakást, oké? Akarsz még maradni a városban, ugye? Én nem akartalak... elriasztani. Nem lett volna szabad... mindent elrontani. Én nem behálózni akartalak, Robin, hogy utána majd elcsaljalak hozzám. Tudom, hogy hülyén néz ki az egész, de... - A fiú elnémult. Zavartan a lányra nézett. - Mi olyan vicces?

- Te.

- Én?

- Teljesen kikészítet magad.

- Most már tényleg nem tudom, hogy mit csináltam rosszul.

- Ha engem kérdezel, akkor semmit.

A fiú elmosolyodott. - Igazán?

- Ja.

- Csak nem akartam, hogy azt gondold, megpróbállak...

Robin mosolyogva felemelte a kezét. - Csönd - mondta. - Egyél.

A fiú megrántotta a vállát, s majdnem ismét megszólalt, de lesütötte a szemét, és reggelizni kezdett.

Robin is nekiállt az ételnek. A pulzusa szapora volt, s kapkodva evett. Emiatt gyakran nyúlt a víz és a kávé után, hogy aztán folytassa a reggeli belapátolását. Igyekezett elkendőzni saját idegességét.

A fiú felnézett. - Visszajött az étvágyad?

- Úgy tűnik. Azt hiszem, a beszéded gyógyított meg.

- Ha akarod, folytathatom.

- Inkább nem.

- Nézd, én nem akartam...

- Egyél, oké?

- Jó ez a motel? - kérdezte a fiú, s fejével az utca túloldala felé bökött. - Nézzetünk egy másikat, ha...

- Ez a motel pont jó.

Nate a reggelije hátralévő részét már némán fogyasztotta el. Nem szólt semmit, csak Robinra mosolygott. A lány látta rajta, hogy zavarban van.

A pénztárhoz ballagtak. A fiú fizetett, majd kinyitotta az üvegajtót Robin előtt.

Az utcán Robin megfogta a fiú kezét. - Ne lógasd az orrod - mondta. - Nincs semmi baj.

- Tudom. Ne haragudj.

A sarkon megvárták, míg a lámpa zöldre vált. Átszaladtak a zebrán.

- Nemsokára este lesz - szólt a lány.

- Ja.

- Nem akarom, hogy szomorúan váljunk el.

- Persze.

- Összegabalyodnak az ujjaim a húrokon, és elfelejtek énekelni.

Megálltak a parkolóban. - Én előremegyek, és...

- Gyere be egy percre. Akarok adni valamit.

- Oké.

Felszaladtak a néhány lépcsőn, végigmentek a tornácon, majd Robin elővette a kulcsot. Sokadik próbálkozásra sikerült csak bedugnia a zárba.

- Idegroncs vagy - szólt Nate.

- Ennek is te vagy az oka.

A lány kitárta az ajtót, belépett, Nate pedig követte.

A fiú körbefordult. Robin nem látta rajta, hogy gyanakodna valamire. Láthatóan még mindig a múlt éjszakával csatázik. Lovagias harcos.

Robin karjaival körülfonta a fiút. Belenézett a szemébe. Zavartságot látott.

- Eljött az ideje - mondta remegő hangon. - Nincs mire várni.

- Mi?

- Nem fogom kibírni, ha egész nap az estére kell várnom.

Nate döbbenetesen nézett. - Viccelsz? - suttogta.

- Gondolod?

A fiúból óriási feszültség szabadult fel, s hatalmasat sóhajtott, mintha így próbálná kiadni magából. Aztán magához szorította Robint, s szájuk egy hosszú csókban forrt össze.

HARMINCKETEDIK FEJEZET

- Nem mozdult rá? - kérdezte Joan Dave-et, mikor az kijött a főnöke irodájából.
- Egyetértett azzal, hogy nagyon különös, de elhamarkodottnak tartaná a nyomozás megindítását. Ha Gloria holnapig sem kerül elő, akkor...
- A jól ismert huszonnégy órás baromság - szólt Joan. - Ugyanez történt, mikor anyám tűnt el.
- Mit csináljunk? - kérdezte a férfi. Joan felkapta a dzsekijét a szék karfájáról, és átdobta a vállán. - Az újságnál tegnap reggel óta nem hallottak róla. Egyik kórházba sem szállítottak olyasvalakit, akire ráillene a személyleírása. A hullaházban sincs.
- Ennek legalább örülhetünk.
- Kiballagtak a járóautóhoz. Joan bedobta a dzsekijét a csomagtartóba, majd beült a kocsiba. Az autóban meleg volt. Letekerte az ablakot. Dave beült a kormánykerék mögé, és elindultak a parkolóból.
- Olyan valaki került bele a képbe, aki el akarta terelni a gyanút a Vidámparkról, illetve arról, hogy Gloria ott járt, vagy esetleg most is ott van - kezdte Joan. - Ha ez tényleg valami mocskos ügy, akkor ez az egyetlen használható nyom, amin el tudnak indulni.
- Dave bólintott. - Nem kevés figyelmet fordítottak arra, hogy úgy tűnjön, Gloria hazament tegnap este.
- Ez nem valami piti csirkefogó.
- Azért ne értékeljük túl. A parkoló majdnem üres szokott lenni zárás után, így nem lehetett nehéz megtalálni a VW-t. A forgalmi engedély a kesztyűtartóban volt, azon meg rajta van a lakcím.
- Idáig akkor is el kellett jutni. A várost is kell ismerni hozzá. Egy csavargóból nem nézem ki ezt a ravaszságot. Háromnak sincs ennyi esze.
- Lehet, hogy nem mindegyikük bolond teljesen.
- Amennyit én láttam, az mind az volt. Erről lehet őket azonosítani. Vagy egészen mások vannak a dolog mögött. Mondjuk a csavargások.
- Az is lehet, hogy egy harmadik társaság, akiket még nem ismerünk. Vagy egy sorozatgyilkossal futott össze. Kettő ellen is folyik nyomozás ezekben a hetekben. '82 óta eggyel sem volt dolgunk, most meg van kettő.
- Lehet - szólt Joan. - De én akkor is a Mogorva Medve Haragos Húgára gyanakszom. Megtámadhatták, azt gondolva, hogy csavargó.
- Egy pillanat elég lett volna ahhoz, hogy tisztázza magát.
- Ha elmondja nekik, hogy ki is valójában? Gloria nem hülye. Ha elárulja nekik, hogy ő Gloria Weston, akkor bőszültek volna fel igazán.
- Azoknak az is elég, ha valakit csavargónak néznek. Ha rájönnek, hogy nem is csavargóval állnak szemben... - Dave megrázta a fejét. - Egy értelmes áldozattal találták magukat szemközt. Ami azt jelenti, hogy leleplezettnek érezhették magukat. Nem tehették meg, hogy elengedik.
- Megölték? Dave, ez túlságosan meredek feltételezés. Ezek a gyerekek eddig még nem leptek túl azon, hogy elpáholnak néhány csavargót, és... veszélyes helyekre erősítik őket.
- Vagy eltüntetik az áldozatokat, és mi sem tudunk róluk semmit.
- Ja. Jézusom.
- Viszont nem tudom, hogy mi szükség volt arra, hogy a kocsival bajlódjanak, meg a ruhát a székre pakolják megtévesztésül, mikor arra számítanak, hogy nem fog előkerülni az áldozatuk. Soha.
- Ez szörnyen rémisztő.
- Ezt neki is tudnia kellett volna.
- Megnyugtató vigasztalás.
- Ja.
- Dave lassított, majd bekanyarodott a Vidámpark parkolójába. - Nézd - szólt Joan -, ez a „legrosszabb lehetőség” című forgatókönyv. Gloria talán jól van. Lehet, hogy más megoldása van a problémának. Esetleg találkozott valakivel tegnap este. Egy hapsival. Egy régi barátjával. Lehet, hogy együtt töltöttek az éjszakát, majd hazament a kocsival, átöltözött, a partnere meg elvitte valahová.
- A kulcsát és az erszényét pedig az asztalon hagyta.

- Azt mondtad, hogy van tartalék kulcsa a házhoz.
- Szép elképzelés - mondta Dave. - Remélem, hogy igazad van. De sajnos több helyen sántít.
- Kell hogy legyenek egyszerű magyarázatok a sántításokra is.

Dave megállt az autóval. Joanre nézett.

- Nem értem - motyogta a lány.
- A pokolba is, megpróbáltuk figyelmeztetni.
- Ja. Megpróbáltuk. De erősebben kellett volna próbálni.
- Nem sejthettük, hogy ilyesmi fog történni.
- Legalább ne adtuk volna fel olyan könnyen. Meg kellett volna állítani. *Nekem* kellett volna odamennem hozzá, mikor megláttam a lépcsőn abban a hülye álruhában.
- Elküldött volna a francba.
- De lehet, hogy még most is élne, Dave. Hiányzott belőlem az előrelátás. A fenébe. Inkább odabilincseltem volna a saját házához, mint hogy ez történjen vele. Aztán azt mondott volna rám, amit akar.
- Nem tudhattuk. Nem hibáztathatjuk magunkat. Tudtuk, hogy veszélyes dolgot művel, de... az élet veszélyes. Engem is lelőhetnek bármikor. Akár ma is.

Joan megremegett. - Hé, ne mondj ilyeneket.

- A lényeg az, hogy én is veszélyt vállalok magamra minden egyes alkalommal, mikor felhúزم az egyenruhámat. Hibáztathatnád magadat amiatt, ha velem valami történne, mondjuk lelőnének?
- Azért hibáztatnám magamat, hogy nem én lőttem először.

Dave elmosolyodott. - Na látod, ez a különbség. Te itt vagy mellettem. Mi viszont nem tudhattunk a baromságáról semmit, s amennyit most tudunk, azt is csak a véletlennek köszönhetjük. Ha nem veszed észre a lépcsőn, akkor most nem is sejtjük, hogy halott. *Ha* halott egyáltalán. Nem tudnánk a dologról, és ezért nem is foglalkoznánk vele. És most menjünk ki a sétányra.

Kiszálltak a kocsiból. Joan a férfi mellé lépett. Azt kívánta, bárcsak egyedül lennének, és átölelhetnék egymást.

- Elkapjuk, akárki is volt az, Dave. El kell kapnunk őt - vagy őket. Meg kell tudnunk, hogy mi történt vele valójában.
- És hogy csináljuk?
- Visszajövünk este. Zárás után. Mi is beöltözünk.
- Csaléteknek használjalak? Soha.
- Ezt meg kell tennünk. Te is tudod.

* * *

Jeremy összegörnyedve ült a konyhaasztal mellett, s a reggelijét turkálta. Néha a szájába vett egy darab rántottat, s leerőltette.

- Nem tudom, hogy hol hagyhattad az étvágyadat - szólt az anyja.

A fiú bólogatott, s egy újabb darab tojást tett a szájába. Még sosem volt másnapos. Sokat hallott erről az állapotról, de átélni sokkal szörnyűbb volt.

Szerencsére hányt, mikor éjszaka hazaért. Ha ez nem történt volna meg, most biztosan még rosszabb lenne.

- Rád férne egy jókora pofon.

A fiú felnézett. A mozdulattól újraéledt fejében a fájdalom. - Mondtam már, hogy elnézést kérek. Mit csináljak még? Nem az én hibám volt. Csillag kocsija defektet kapott.

- És az kinek a hibája volt, hogy tökrészen jöttél haza?
- Nem tudtam, hogy rum van a puncsban.
- Persze.
- Mondom, hogy nem tudtam. Egyébként meg mindenki ivott belőle.
- Ha mindenki beleugrik egy...
- Tudom, tudom. Istenem, hát mondtam, hogy elnézést kérek. Azért még nem kellene keresztre feszítened.
- Ne beszélj így.

A fiú hátradőlt a széken, és behunyta a szemét. A szemhéja belül forró volt és száraz, a szemgolyója pedig túl nagyra tűnt. Mintha kétszeresére duzzadt volna, s közben lüktetett. - Megkaptam már a büntetésem. Szörnyen... érzem magam - motyogta. - Megígértem, hogy soha többé nem iszom. Azt hiszem, most lemegyek a strandra. Találkoznom kell Csillaggal.

- Na, az meg a másik. Csillag. Ideges leszek, ha rágondolok. Azt gondoltam, hogy egy rendes kislány.

Jeremy kimeresztette a szemét. - Az is.

- Ne mondd, hogy rendes, hogyha részegen megy haza egy partiról. Pláne nem, ha még autót is vezet ilyen állapotban. Nem kellett volna mindenáron hazahoznia téged. Erre nincs mentség. Neked is lehetett volna annyi eszed, hogy nem ülsz be egy olyan valaki mellé az autóba, aki...

- De anya, ő nem ivott. Csak Pepsit.

- Nekem ezt el kell hinnem?

- Ez az igazság. Dehogyan volt részeg.

- Szóval ő tudta, hogy rum van a puncsban?

- Nem, egyszerűen csak nem szereti a puncsot. - A fejében lüktető fájdalom ellenére nagyszerű ötlete támadt. - Már emlékszem. Azt mondta, hogy cukorbeteg. Nem ihat puncsot. Csak cukormentes Pepsit.

- Hmmm.

A fiú nem tudta, hogy az anyja elhitte-e a mesét vagy sem. Egyébként meg miért védi ilyen harcosan a lányt? Nem elment? Nem otthagya?

Megvolt rá az oka.

Talán rendbe lehet még rakni a dolgot. Persze ha hajlandó velem egyáltalán szóba állni, gondolta Jeremy.

Tulajdonképpen már megint rosszban sántikált. Csillag csak ürügy volt ahhoz, hogy lemelessen a strandra délelőtt. Az anyja számára kellett kitalálnia valami hihető mesét. Azért kellett Csillagot mindenáron megvédenie, hogy az anyja elengedje hozzá a strandra. Persze nem Csillag miatt akart lemenni.

- Aztán észrevette, hogy rum van a puncsban - kezdte a fiú - és szólt nekem. Akkor hagytam abba az ivást.

- Hát, egy kicsit elhamarkodottan ítékeztem Csillagról.

- Kedvel *téged*. Azt mondta, hogy bárcsak az ő anyukája is ilyen lenne.

- Tényleg? - Az anyja felhúzta a szemöldökét. Meglepettnek látszott, de amit hallott, jólesett neki.

- Ja. Azt mondta, kedves vagy.

- Hát, ennek nagyon örülök, de akkor is azt gondolom, hogy jobban teszed, ha ma itthon maradsz. Nem bocsátok meg könnyen a tegnapi viselkedésed miatt.

- Csillag vár engem. Számít rám. Azt fogja gondolni, hogy szándékosan kerülöm.

- Alexander Graham Bell már nagyon régen feltalált egy kényelmes szerkezetet.

- Nem tudom a telefonszámát, és a telefonkönyvben sincs benne. Telefonbetyárok zaklatták őket tavaly, s ezért... Anya, kérlek. Ez nem lenne szép Csillaggal szemben. Uzsonnát készít, és leviszi a strandra. Ott fog várni, és nem fogja tudni, hogy mi történt velem. Nagyon kellemetlen lenne.

- Erre tegnap este kellett volna gondolnod.

- Persze - csattant fel Jeremy. - Jó. - Lecsapta a kését és a villáját, amelyek hozzáütdtek a tányérjához. Az anyja felkapta a fejét, mintha pofon ütöttek volna. Könny csillant a szemében. - Itthon maradok. *Örökre* itthon maradok. Igazad van, rontsd el az életemet - kiabálta a fiú. - Az egész eddigi rohadt életemben először van igazi barátnőm, te pedig mindent tönkre akarsz tenni. Ha ennyire utálsz, akkor miért nem végzel velem valamilyen módon? Nem kellene tovább vitatkoznunk.

A fiú hátralökte a székét, és kirohant a konyhából.

- Jeremy! - kiáltott az asszony a fia után.

- Nem érdekel! Nem érdekel semmi!

A szobájába rohant, és rávetette magát az ágyára.

A feje szét akart robbanni a fájdalomtól. Mintha késeket szúrtak volna az agyába. A fejére szorította a párnáját, és zokogni kezdett.

Néhány perc múlva lépteket hallott. A matrac enyhén megbillent, mikor az anyja ráült az ágy szélére. Az asszony megsimogatta Jeremy fejét.

- Ha ez annyira fontos neked - kezdte az anyja tompa hangon -, akkor nem akarlak megakadályozni abban, hogy elmenj. Pláne ha ilyen csinos kislány van a dologban. Én is voltam annyi idős, mint te, tudom, hogy mit érzel.

- Ne haragudj - szólalt meg a fiú. - Nem lett volna szabad kiabálnom, és ilyeneket mondanom.

- Hát, tényleg nem kellett volna így viselkedned. De azt hiszem, én is egy kicsit merev voltam. Valami büntetést mindenképpen ki kell hogy rójak rád. Két hétre megvonom a zsebpénzedet, és te fogsz mosogatni.

- Meddig? - motyogta a fiú.

- Azt is két hétig.

- Nagyon kemény büntetés.

A fiú hallotta az anyja nevetését. Az asszony gyengéden rácsapott a fiú fenekére, majd felállt.

Jeremy hanyatt fordult, és felült, miközben az anyja kísértelt a szobából. Az asszony visszanézett. A szemei vörösek voltak, s az arca kedvesen csillogott.

- Kösz, anya - szólt Jeremy.

- Ha vannak is néha viták közöttünk, drágám, én akkor is szeretlek. Soha ne gondold, hogy nem.

- Tudom. Én is szeretlek.

- És most jobban teszed, ha sietsz. Ne várakoztasd meg Csillagot.

* * *

A fiú gyengéden megcsókolta Robint. - Sajnálom, hogy el kell mennem - suttogta.

- Én is. De nem akarom, hogy elkéss.

- Nemsokára ismét együtt leszünk. Meg holnap is, meg azután is.

- Meg fogsz unni.

- Soha nem foglak megunni. - Nate ismét megcsókolta, majd lejjebb csúszott, s az állát és a nyakát kezdte csókolgatni. A pénisze kicsúszott a lányból. Megcsókolta mindkét mellbimbóját, s a hasát. Aztán feltérdelt, és szomorúan a lány szemébe nézett.

Robin a feje alatt összefonta a karját. Felhúzta a térdéit, és nekidöntötte a fiú oldalának.

- Én még sohasem... éreztem magam ennyire jól egy lánnyal - mondta a fiú. Végighúzta a kezét a lány combján.

- Igazán tetszem neked?

- Igazán. Azt hiszem, szerelmes vagyok beléd, és nem csak amiatt, hogy itt, most... Már korábban beléd estem.

- Én is szeretlek. Minden találkozásunk alkalmával egyre nőtt bennem a szerelem.

- Én is így éreztem. - Kezét a lány térdén pihentette.

- Istenem, bárcsak ne kellene elmennem.

- Jövök veled.

- Ne. Maradj itt, és zuhanyozz le. - A fiú mosolygott.

- Biztosan jól fog esni. - Megpaskolta Robin combját, majd leászott az ágyról.

Robin az oldalára fordult. Figyelte az öltözködő fiút. A fiú bőre feszes volt, a teste pedig izmos. Bőrét barnára sütötte a nap, s csak a fenekén volt egy fehér háromszög.

Mikor Nate belebújt a nadrágjába, Robin is felkelt az ágyról, de nem mozdult, csak nézte, ahogy a fiú felhúzza a pólóját, a zokniját és a cipőjét.

Furán érezte magát meztelenül, miközben a fiú öltözött.

De nem volt kellemetlen ez az érzés.

Felállt, a fiúhoz lépett, az pedig átkarolta a derekát. Egymásra néztek. - Remélem, hamarosan látlak - szólt Nate. - Gyere az árkádhöz, mikor elkészültél.

- Sietni fogok. Már most hiányzol. - Karját ráfonta a fiúra, magához húzta, s megcsókolta.

* * *

Jeremy a járdaszegély mellett haladt a biciklijével, s többnyire csak gurult, mert a pedálozás erőfeszítésétől újraéledt fejében a lüktetés. Végül is már sokkal jobban érezte magát. A friss levegő biztosan segített.

A gondolat, hogy eszik egy hatalmas adag fagyaltot, különösen gyógyító erejű volt. Csak érne már oda a Vidámparkba. Noha sosem volt még másnapos, valami azt súgta neki, hogy a hideg fagyalt gyógyszer lesz háborgó gyomrára.

Erről persze megint az jutott eszébe, ahogy a fagyalt maradékát törölgeti Tanya combjáról, meg ahogy benyúl a rövidnadrág szárán, és persze az egész örület, ami tegnap este történt. Ettől a szíve hevesen kalapálni kezdett, majd a fejébe visszatért a lüktető fájdalom.

Nem szabad erre gondolnom, mondta magának.

De a gondolatai már végzetesen belegabalyodtak a tegnap este élményébe.

Az emlékek egymást kergetve idéződtek fel a fiú lelki szemei előtt. A szíve majdnem kiugrott a helyéből, s a feje a szétrobbanás határán volt. Behunyta a szemét. Mikor kinyitotta, látta, hogy az utca közepén kerekedik. Autóduda harsant a háta mögött. Anélkül hogy hátranézett volna, jobbra rántotta a kormányt. Az autó elviharzott mellette. Valaki kiordított belőle: - Seggfej! - Az első kereke máris a járdaszegélyhez ütődött, s ha Jeremy nem teszi le a lábát időben, biztosan elesett volna a kerékpárjával.

Ismét behunyta a szemét, és átkarolta a fejét. A sötétségből Tanya alakja lépett elő. Most már egyáltalán nem volt számára erotikus a lány sokadszori felidéződése, sokkal inkább úgy érezte, mintha egy rémálomba csöppent volna bele. Képtelen volt kivenni a fejéből. Arra gondolt, hogy talán hánynia kellene.

A strand, mondta magának. Le kell jutnom a strandra.

Látta magát, ahogy lerogy a forró homokra.

Az biztosan jól fog esni. Csak feküdni, és nem gondolni semmire.

Elképzelte magát, ahogy fekszik a strandon, és a fejfájása lassan elmúlik. Hallgatja a hullámok és a sirályok megnyugtató hangját.

Egy óvatlan pillanatban otthon aszpirint dugott a zsebébe. Most előhúzza az üvegecskét, és három tablettát a szájába dugott. Lenyelte őket.

Úgy érezte, mintha odaragadtak volna a mellkasa belsejére.

Inni. Kellene valamit inni.

Körülnézett, és egy italautomatát pillantott meg az egyik motel bejáratánál. Letámasztotta a bringáját, majd elindult az automata felé.

Mozgásra lett figyelmes.

Egy srác lépett ki az egyik szobából a tornácra.

Olyan ismerős...

A srác megfordult. Habozott még egy darabig, nyilván beszélgetett valakivel. Aztán búcsút intett, becsukta maga mögött az ajtót, majd elindult a tornácon.

Mikor közelebb ért, Jeremy felismerte.

Nate.

Elfeledkezett az innivalóról, felugrott a biciklijére, és a sarok irányába elszáguldott. Közben Nate már a parkolóban járt, s mikor Jeremy hátranézett, a fiú éppen beszállt egy piros sportkocsiba. Jeremy előrefordította a fejét, s közben fülelt. Hallotta, hogy beindul a kocsik motorja. Mikor halkulni kezdett a zaj, csak akkor mert hátranézni. A piros sportkocsi az utca túlsó vége felé távolodott.

Visszafordult a motel felé.

Miután megállt az épület előtt, az ajtót kezdte bámulni.

Mi a francot kereshetett Nate ebben a motelban?

Egy motelszobában. Szombat délelőtt, tíz órakor.

Biztosan valami nővel volt. Jeremy nem talált más megoldást erre a talányra.

Tanya? Tanya van a szobában?

Nem valószínű.

Észrevett egy bisztrót, pont az utca túloldalán. Ha leülne egy ablak melletti asztalhoz, onnan szemmel tarthatná a motelszoba ajtaját.

Ott legalább inni is tud majd valamit, s végre leöblítheti a gyomorfalára ragadt tablettákat, amelyek szinte már lyukakat égtek a gyomrába.

Szemmel tartva az ajtót, áttolta a bringáját az út túloldalán lévő bisztróhoz.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

A Pepsi enyhítette az égető fájdalmat, de a kellemetlen érzés nem tűnt el teljesen.

Miközben iszogatta az üdítőt, egyszer sem nyílt ki a motelszoba ajtaja.

Kezdte magát jól érezni. A szénsav jólesően bizsergette háborgó gyomrát, s talán az aszpirin is hatni kezdett végre.

Szívószállal felszippantotta a vízzé olvadt jégkockákat.

A bisztróban kevesen voltak. Csak néhány asztalnál ültek vendégek, így Jeremy úgy érezte, túlságosan szem előtt van. Kellemetlen volt, hogy egyetlen kiürült pohár társaságában ücsörög az ablaknál, ezért mikor elment mellette a pincérnő, megállította, és kért egy fagylalkelyhet.

Végül is mindegy, hogy itt eszik fagyit, vagy a Vidámparkban. De ehét akár mindkét helyen. Most mindenesetre muszáj volt valamit kérnie, hogy tovább maradhasson a bisztróban.

A fagyi megérkezett, és Jeremy igyekezett egészen lassan enni, hogy lehetőleg minél tovább tartson. A végére már csak olvadt lé maradt a fagyiból, de ezt egyáltalán nem bánta a fiú, mert az apró kanállal nehezen, de főleg lassan tudta csak kikanalazni a fagyilevet a kehelyből.

Senki nem mozdult az ajtó mögött.

Nate *nem lehetett* egyedül odabent. Ott állt az ajtóban néhány pillanatig, beszélt valakivel, és csak azután ment el.

Csak lány lehetett.

Lány, de nem Tanya. Biztosan nem Tanya. Haraggal váltak el egymástól tegnap este.

És ha kibékültek?

Jeremy fáradt volt ahhoz, hogy ezen járjon az esze. De az is lehet, hogy pont ebbe fáradt bele.

Lehet, hogy mégis Tanya van bent. Ha kibékültek, és utána elmentek egy motelba, akkor nekem régen rossz. Akkor Tanya Nate mellett fog maradni. Persze ez csak feltételezés.

Ki lehet a szobában?

Mi lesz, ha nem jön ki? Nem ülhetek itt egész nap.

Jeremy arra gondolt, rendelnie kellene még valamit. Mondjuk egy újabb Pepsit. Tekintetével a pincérnőt kereste. Az éppen háttal volt felé, s az egyik asztalt törölgette.

A fiú kinézett az üvegen.

A motelszoba ajtaja kinyílt. Egy lány lépett ki a tornácra. A lány vékony volt, s kék színű ruhát viselt. Szőke haja majdnem olyan rövid volt, mint a fiú frizurája. A nagy távolság ellenére Jeremy felismerte. A testalkata, a hátizsák, meg a hangszertok.

A bendzsós lány.

Az a kis kurva, aki rákiáltott szerda éjjel a sétányon, mielőtt még találkozott volna Cowboyjal. Aztán hallotta másnap énekelni is. Azt az idióta háborúellenes dalt adta elő. Arra is emlékezett, hogy elképzelte magát, ahogy lebirkózza a lányt.

Figyelte, ahogy a lány végigballag a tornácon. Hatalmas boldogság kerítette a hatalmába.

Ez az, gondolta. Óriási. Nate az előbb dugta meg.

Ha ezt Tanya meghallja!

Bámulta a lány karcsú, barna lábait, s formás fenekét. A hátizsák ugrált a lány hátán, mikor leszaladt a néhány lépcsőfokon.

Jeremy előhúzza a pénztárcáját. Egy egydollárost az asztalra tett borravalónak, felkapta a számláját, és a pénztárhoz szaladt. A pénztárban nem volt senki. Idegesen forgolódott. Láta, hogy a lány bemegy a motel recepciójára. Biztosan leadja a kulcsot, vagy valami ilyesmi.

A pincérnő beállt a kassza mögé. A fiú fizetett, majd kirohant a bisztróból. Miközben kinyitotta a biciklijé lakatját, a lány kilépett a recepcióról, és a Vidámpark felé vette az irányt. Hát persze.

Megvárta, míg a lány kicsit távolabbra kerül, majd áttolta a bringáját az úton. Miután átért, felült rá, és elindult a lány után.

Nagyszerű, gondolta a fiú. Tanya ki lesz borulva. Soha nem fog kibékülni Nate-tel ezek után. Nate megdugta a bendzsós lányt. Ember, ez a csaj már csak egy hajszálnyira van attól, hogy egy rohadt csavargó legyen.

Ez megmagyarázza, hogy miért fordult Nate mindenki ellen a partin. Nem az öregember miatt érzett lelkiismeret-furdalást, ezt csak nekünk akarta beadni, hanem attól rettegett, és retteg most is, hogy valami bántódása esik az új barátnőjének. Összeszűrte a levelet az ellenséggel. Nem csoda, hogy véget akart vetni a csavargászásnak.

Nem csoda, hogy otthagyt bennünket.

Fontos dolga volt.

A motelban.

Hogy megdugja ezt a csavargót.

- Úúú - szólalt meg Jeremy. - Ez aztán valami.

Megtartva a kettejük közötti távolságot, követte a lányt a Vidámparkba. Amíg az felszaladt a lépcsőn, addig Jeremy lezárta a kerékpárját. Mikor a lány belépett a bejáraton, a fiú elveszítette szem elől.

A sétányon a fiú az örvénylő tömeget figyelte. Szombat volt. Még sosem látta ennyire zsúfoltnak ezt a helyet. Figyelte az embereket, kereste a lányt. Feladta.

Nem érdekes.

Biztos volt benne, hogy később bármikor meg fogja találni, ha akarja. Mikor a lány elkezd majd zenélni, egészen könnyű lesz megtalálni.

A legfontosabb most az, hogy elmondja Tanyának, hogy mit látott.

Hogy küsse Nate-et a ringből.

Hogy jó pontokat szerezzen Tanyánál.

Először bizonyítanod kell a rátermettségedet, *mondta a lány tegnap este*. Hűséggel és kitartással. Itt a jó alkalom.

Lehet, hogy ez elég is lesz.

Lement a lépcsőn a homokra.

Megtorpant.

A tekintetét mintha mágnes húzta volna balra. A fejét kénytelen volt utánafordítani.

Az óriáskerék.

Most fényes és csillogó. Nem burkolja köd. A fiú mégis hallotta az öregember sikoltását, majd a tompa puffanást, ahogy elterült az emelvényen.

Jeremy vigyorgogni kezdett.

Egy mögöttünk, száz előttünk.

Megfizetnek mindenért.

Én és Tanya kiirtjuk őket a városból.

Vigyorogva ballagni kezdett a homokon.

A sétányhoz hasonlóan, a strand is tömve volt emberekkel. Óvatosan kellett lépkednie a törülközők, matracok és nyugágyak között. Vizes gyerekek rohangáltak a napozók között, s nevetésük összekeveredett a kisládiókból áradó zene hangjával. Az emberek olvastak, aludtak, vagy éppen tízóraitak. Volt, ki a barátjával, s volt, aki a szerelmével beszélgetett. A párok egymást kenték be napolajjal, s a bőrszínek a szezon eleji fehértől egészen a csokibarnaig terjedtek, néhány rákvörössel fűszerezve.

Jeremy nem sokat látott a férfiakból.

Annál többet a nőkből.

Hamarosan ismét kiszáradt szájával, levegő után kapkodva botorkált a homokon, s zakatoló szíve újraélesztette a lüktetést a fejében, amelyről már kezdett megfeledkezni.

Megpróbált nem odafigyelni a kitarulkozott, félmeztelen női testekre.

Aztán észrevett egy szőke lányt, aki fekete fürdőruhában ült a törülközőjén. Csillag? A szíve, mint egy légkalapács zakatolni kezdett, s úgy érezte, mintha ismét tört szúrtak volna az agyvelejébe.

Mit csináljak?

Beszélnem kell vele. Bocsánatot kell kérnem. Talán még nem késő.

A lány a fiú felé fordult. Apró szemek, hegyes orr, vékony ajkak, beesett arc. Nem, ez nem Csillag.

Hála istennek, gondolta a fiú.

Megmenekült ettől a kínos pillanattól.
Nem akart Csillaggal találkozni.
Tanya az enyém lesz hamarosan. Az enyém.
Hunyorogva a vízimentő-állomás felé kémlelt. Az emelvényen egy férfi állt piros fürdőnadrágban.
- A francba.
Jeremy rácsapott a saját combjára.
Tegnap Tanya szabadnapos volt. Lehet, hogy ma is az?
Mindenképpen el kell mondanom neki, hogy mit láttam.
Mivel a fejfájás ismét nagyon gyötörte, letérdelt, lehúzta az ingét, leterítette maga elé, és ráfeküdt.
Karjait összefonta az arca alatt.
Hazamegyek, gondolta. Hazamegyek, és felhívom.
Állj. Nem. A sétányon is van telefon.
Azonban mégsem mozdult. Csodálatos érzés volt a forró homokon feküdni. A nap jólesően simogatta a hátát, s a szellő összeborzolta a haját.
Később. Majd később.

- Kutya legyek, ha ez nem a Herceg.
A hang mintha nagyon távolról érkezett volna.
Valami puha esett rá Jeremy hátára. A fiú sóhajtva az oldalára fordult, s meglátta Cowboyt. - Szia - mondta. Ugyan kábának és erőtlennek érezte magát, de a fejfájása elmúlt.
Vajon mennyit aludhatott?
Cowboy egy törülközőt terített le Jeremy mellé, majd ráült. Fejére visszatette elnyűtt puhakalapját. A hatalmas kötés még mindig a fülén volt, de a teste többi pontjáról már leszedte a tapasztokat. Jeremy nem számolta össze, de legalább hat-hét vágás volt a barátja testén. Volt közöttük olyan, amelyik néhány öltéssel volt összevarrva, de voltak olyanok is, melyek még szinte friss sebesülésnek látszottak.

- Nem kellene még bekötni ezeket?
- A nap majd meggyógyítja őket. Veled mi van, öreg haver?
- Kösz, jól vagyok.
- Én úgy érzem magam, mint akit ledaráltak, és utána kidobtak a szemétdombra.
- Én is elég szarul voltam. De most már jobban vagyok.
- Miért rohantál el olyan hirtelen tegnap este?
- Tudod, ott volt Csillag - kezdte a fiú, de nem tudta, látták-e, hogy nélküle ment el. - Korán kellett hazamennie.
- Elmesélted neki a történeteket?
Jeremynek vér szökött az arcába. - A történeteket?
- A vérszerződést.
Cowboy *tud* róla? Nyugodtságot színelve így szólt: - Nem. Nem mondtam el Csillagnak.
- Jól tetted. Ez csak Tanyára és a srácokra tartozik. Meg Karenra, mivel ő leszbikus. A többi csaj nem tud erről.
- Az összes sráccal végigcsinálta? - kérdezte Jeremy.
- Persze. Meg még Karennal.
A fiú bólintott. Megcsalva érezte magát. Eddig azt hitte, hogy Tanya azért csinálta vele végig ezt a rituálét, mert kiválasztotta őt a többi fiú közül. Azt hitte, ő az egyetlen. Talán valami tévedés van a dologban. Lehet, hogy Cowboy valami másról beszél.

- Veled is megcsinálta a vérszerződést? - kérdezte Jeremy. - Milyen volt?
- Öcsém, majdnem beszartam.
- Úgy értem, hogy történt?
Cowboy kimeresztette bedagadt szemét. - Ember, hát az olyan volt, el sem hiszed.
- Elhiszem.
- Hát, otthon voltam, érted? Szombat este volt, az öregemék egy partin voltak, én meg akkor még nem ismertem Lizt. Szóval egyedül voltam. Döglöttem a tévé előtt, és néztem a *Démonok bosszúját*. Te is láttad?
- Ja. Frankó.

- Hogy tetszett, mikor a fickó keze külön életet kezdett élni, és elkezdte ütni a srác fejét?

- Mi volt Tanyával? - kérdezte Jeremy.

- Oké. Tök egyedül voltam otthon, és néztem ezt a beszarást a sötétben, szóval be voltam fosva, elhíhated. Ez egy hónappal volt azután, hogy Tanyát kiengedték a kórházból. Akkor mi már kerestük azokat a szarháziakat, akik elintézték Tanyát. Akkor még csak négyen voltunk, Tanya, Nate, Samson, meg én. Mindenki tudta, hogy csavargók intézték el egy széttört üveggel. Nem volt nagy titok. Benne volt az újságokban is. Persze mi sem tudtunk *mindenről*, amit végigcsináltak vele. Talán Nate tudta, de sosem árulta el. Szóval összeakadtunk egy csomó csavargóval, de nem voltak köztük a mieink. Meg is ruháztunk egy-kettőt, aztán kidobtuk őket a városból. Aztán kész.

- Kész? - Jeremy felállt. A bőr húzódott a hátán. Tudta, hogy megégett. Felkapta az ingét, lerázta róla a homokot, és magára húzta.

- Nate ötlete volt. Azt mondta, hogy nincs sok értelme annak, hogy a csavargók között kotorászunk, mert úgysem fogjuk megtalálni Tanya támadóit. Arra számítottunk, hogy sikerült rájuk ijesztetni, és ettől elhúzzák a seggüket a városból.

Jeremy bólintott. - Szóval, nézted a Démonok bosszúját. Aztán mi történt?

- Hát, ki kellett mennem hugyozni. Lementem a földszintre, ott van egy klotyó. Van mellette fürdőszoba is. Nincs benne kád, csak zuhanytálca. Szóval, ott állok, háttal a zuhanynak, és éppen csempészem vissza a lompost a pizsamámba, mikor hallok ám, hogy mögöttem megzörren a zuhany függőnye. Gondolhatod. Csak azért nem hugyoztam össze magamat, mert azelőtt eresztettem ki magamból az összes lét. Megfordultam, és ott állt Tanya. Öcsém, előbújt a zuhany függőnye mögül anyaszült meztelenül, kezében egy konyhakéssel.

- Konyhakéssel?

- Baszd ki. Azt hittem, hogy elém ugrik, és felvágottat csinál belőlem.

- Úristen - motyogta Jeremy.

- De meg sem mozdult. Meg sem mukkant. Csak nézett rám kidülledt szemekkel, aztán elkezdte a kést végighúzni a forradása mentén. - Cowboy lassan ingatta a fejét, miközben beszélt. Jeremyt nézte, de közben Tanyát látta. - Csak végighúzta rajta, érted? Nem vágta meg, csak végighúzta. Tök lassan. A cicijétől egészen a puncijáig, végig. Öcsém, ez volt a legrémisztőbb dolog egész életemben. De a teste! - A szemei mintha ki akartak volna ugrani a helyükből. - Hogy tetszett neked, Herceg? Láttál már jobb testet életedben?

- Nem.

- Tökbarna. és...

- Na, utána mi történt?

- Ja, ja, oké. Szóval csinálta ezt az izét a késsel, aztán végezetül azt mondta, „ezt tették velem, Cowboy. De nagy hibát követtek el”. Aztán elmondta nekem az egész történetet elejétől a végéig. Elmondta, hogy mit csináltak vele.

- Ja, nekem is elmesélte.

- Aztán azt mondta: „Meg fognak fizetni ezért. Segítesz nekem abban, hogy megfizessenek a gazemberek?” Elkezdtem elmesélni neki, hogy nem találtuk meg a fickókat, de nem hagyta, hogy végigmondjam. A kést a szájához tette, mutatva, hogy hagyjam abba. „A csavargók mind egyformák. Ha nem lesz meg az a három, akkor lesz helyettük másik három. Gonosz az összes csavargó. Az összesnek bűnhődnie kell.” A frászt hozta rám, elhíhated. Gondolom, terád is.

Jeremy bólintott.

- Szóval, elkezdünk csavargókra vadászni miatta, és ez már így fog maradni ítéletnapig. Hacsak nem unja meg egyszer. De ott tartottam, hogy megfogta a kezemet, és behúzott magához a zuhanytálba. Arra számítottam, hogy a lomposnak végre jó napja lesz, de ehelyett a kezembe nyomta a kést. - Felemelte a tenyerét, és megmutatta rajta a halvány forradást.

Jeremy is kinyújtotta a kezét, s a tenyerén ott volt a még friss vágás.

- Nem egy nagy vágás - jegyezte meg Cowboy. - Alig lehet látni.

- Pedig nagyon vérzett.

- Az enyém is. Aztán megvágta magát is.

- Ott lent?

- Ja. Öcsém, ott lent.

- És rátette a kezedet.

- Úgy, ahogy mondod. Ott volt a kezem a pinája mellett, és azt mondta: „A véred bennem van, az enyém pedig benned. Vér szerinti szeretők lettünk.”

- Nekem is ezt mondta. Jó sokszor. Aztán? Mi volt? Csináltad vele?

Cowboy szemei kikerekedtek. - És te?

- Nem.

Megkönnyebbült. - Én sem. De célozgatott rá, hogy lehet róla szó, amennyiben tovább járok vele csavargókra vadászni. Nem tudom, hogy komolyan mondta-e. Egyébként még nem történt semmi ilyesmi.

- Szerinted csak hazudott?

- Ki tudja? Én mindenesetre várok. Talán egyszer eljutok odáig, hogy már eleget bizonyítottam.

- Megdugta már valaki a srácok közül?

- Nate. De szerintem ők már csinálták korábban is, így rá nem érvényes az egyezés. De hogy valaki beakaszthatott volna Tanyának, arról én még nem hallottam, pedig mindenkivel végigcsinálta ezt a vér-izét.

- Lehet, hogy csak Nate miatt nem akarta.

Cowboy vigyorgott. - Reménykedsz, mi? Jól gondolod. Lehet, hogy eljön most a mi napunk.

- Nate már nem zavar bele a képbe.

- Egy ember ilyen hülye hogy lehet? Minden férfi odaadná a fél karját, ha egy ilyen nőt dugogathatna. Mi mindannyian erre várunk, ő meg egyszerűen kirúgja. Csak azért, mert meghalt az a kibaszott csavargó.

- Ja - helyeselt Jeremy.

És ez még nem minden, gondolta Jeremy. De Cowboynek nem kell mindenről tudnia.

Aminek szemtanúja volt, az az ő titka, és az ő behozhatatlan előnye.

Senki más nem tud a bendzsós lányról, csak én.

- Találkozunk ma este? - kérdezte a fiú.

- Ja. Még szép. A szokott helyen, a szokott időben.

Az nagyon sokára lesz, gondolta Jeremy. Túl sokára. El kell mondanom Tanyának *most* azonnal.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

- Nézd, kik vannak itt - szólt Joan. A hangja nem volt túl örömteli.

Mindkét gyerek hot dogot tartott a kezében, s hevesen gesztikuláltak beszélgetés közben. Joan megállt előttük. A gyerekek megriadtak, majd vigyort erőltettek az arcukra.

- Hogy vagytok, srácok? - kérdezte a lány.

- Egy darabban - válaszolta a kalapos fiú, akinek hatalmas kötés virított a fülén, Kicsiny fürdőnadrágot viselt, de a felsőtestét nem takarta semmi, közszemlére téve sebesüléseit. A vágások még frisseknek tündek, egészen olyanok voltak, mint amilyenek Dave a saját sebesülését látta reggel a tükörben. - Köszönetet akarunk mondani - szólt a fiú, majd Dave-re nézett. - Magának is. Ha nem érnek oda időben, akkor nagy szarba kerültem volna.

- Örültünk, hogy segíthettünk - szólt Joan.

- Hogy van a füled? - kérdezte Dave.

- Hát, jó szorosan visszavarrták.

- Jól elintézték azt a fickót - szólalt meg a másik fiú. Neki szinte nem is volt sérülése, csak a homlokán volt egy horzsolás. - Nem volt semmi. Olyan rúgást kapott az állára, hogy nyugodtan benevezhetne a focibajnokságra. Persze mint labda.

Joan arca elvörösödött. Dave tudta, hogy ez nem a büszkeségtől van. - Az a lényeg, hogy minden jól végződött - mondta.

- És mi történt tarajos barátunkkal, meg a cimborájával? - kérdezte a bekötött fülű fiú. - Talán már a sitten ücsörögnek?

- Mindkettő őrizetben van - mondta Dave. - Az egyiküket kórházban őrzik.

- Remélem azt, amelyik meg akarta zabálni a fületem.

- Igen, azt - válaszolta Dave.

- Nem semmi - kezdte a másik fiú, s közben Joanre nézett. - Az a rúgás... A fickónak nem volt esélye. Klassz volt.

- Semmi klassz nem volt benne. - A kalapos fiú felé fordult. - Örülök, hogy nem történt komolyabb sérülésed. Rosszabbul is járhattál volna. Te keresed a bajt, és most sikerült összeakadni vele, de sajnos magaddal rántottál más embereket is. Egy bámészkodó súlyosan megsebesült, és a társam is megsérült. Úgyhogy nézz a lábad elé, haver, mert legközelebb, mikor megint valami szarba keveredsz, már csak eső után leszek neked köpönyeg.

- Igenis, asszonyom - mondta a fiú zavartan, de Jeremy arra gyanakodott, hogy csak színleli. - Bocsánatot kérek.

A lány Dave-re nézett. - Menjünk.

Elindultak.

- Seggfejek - motyogta Joan.

- Megfizettek a baromságukért.

- Szerintem az egyik még élvezte is. Amelyik letépte a pólót az egyik csajról. Biztosan tapizta is.

- Kettő egy ellen, és azok ketten még nagyobbak is voltak.

Joan mosolygott. - Most véded?

- Neki kellett megvédenie magát. Még akkor is, ha lányokkal állt szemben. A lányok között is vannak kemény bunyósok.

- Igazán?

- Egyet én is ismerek.

- És az még magasabb is nálad. Viszont neked szebbek a lábaid.

Dave lenézett a lábaira. - Szerintem döntetlen.

A lány ráütött a fenekére.

- Mikor találkozunk?

- Mondjuk hatkor.

- Mondjuk inkább hétkor. Le akarok előtte zuhanyozni, meg az öltözékemet is össze kell állítani.

Az öltözék. Kora reggel óta nem beszéltek a tervükről. Dave abban bízott, hogy ez az örült ötlet elpárolog a lány fejéből, de ismerve Joant, ez nem volt túl valószínű. Ha egyszer valamit Joan a fejébe vesz...

Mindennek úgy kell lennie, ahogy azt Joan akarja, gondolta a férfi. Már azt hitte, hogy elmúlt a lányból a felelősségérzet Gloria miatt.

Még mindig hibásnak érzi magát a Gloriával történetek miatt.

Még a veszélyt is vállalja emiatt.

Biztosan neki sincs sok *kedve* visszajönni ide sötétedés után. Lehet, hogy még nálamnál is jobban be van rezelve emiatt. De akkor is vissza fog jönni. Meg persze én is.

Nagy szíve van.

- Húzzunk golyóálló mellényt - mondta a férfi. Joan mosolyogva ránézett. - Miért, ki fog ránk löni?

- Komolyan mondom.

- Én meg komolyan kérdezem. Nem hiszem, hogy a csavargók fegyverrel mászkálnának éjszaka.

- De késük, az lehet. Nem szeretném a következő pengét a bordáimmal felfogni. Tegye meg helyette a mellényt.

Találkozott a tekintetük, s a lány bólintott. - Én sem szeretném, ha ez történné. Oké, húzzunk mellényt.

- Mit vigyünk még magunkkal? - kérdezte a férfi.

- Zsebkendőt feltétlenül...

- Na jó. Eldöntötted már, hogy mit fogsz felhúzni?

- Nem tudom, hogy mi megy a golyóálló mellényhez.

- Nincsenek otthon levetett gönceid?

- Szerintem vetköztessünk le egy koldusasszonyt.

- Felugrok Gloriához, és elhozom neked a gönceit.

A vidámság lefagyott Joan arcáról. - Nem az én méretem.

- A harisnya biztosan jó lenne...

- Ugyan már. Gondolod, hogy fel fogom húzni Gloria ruháit? Amiket ő viselt? Amiket azok húztak le róla, akik azóta is vagy fogva tartják, vagy megölték?

Joan szavai nyomán Dave elképzelte Gloriát, ahogy háton fekvé küzd az öt levetköztető kezek ellen.

- Azonkívül - kezdte Joan -, ha felhúznám azokat a ruhákat, akkor tönkretennék a bizonyítékot.

- Igaz.

Bizonyítékok. Lehet egy hajszál, lehet vér, lehet akár sperma. Dave ugyan semmi ilyesmit nem vett észre, de a fickók, akik ezzel foglalkoznak, értik a dolgukat. A legkisebb nyom is...

- Jól vagy?

- A lehetséges bizonyítékokon gondolkodtam.

- Nem akartalak elszomorítani, de...

- Nem, nem, igazad van. Nem is lett volna szabad hozzányúlnom a ruhákhoz.

- Viszont akkor nem is jöttél volna rá, hogy valami nem stimmel.

- Ja, az is igaz. Akkor most butábbak lennénk, de egyben okosabbak is. Ha nem sejtenénk, hogy mi történt Gloriával, akkor most nem készülnénk ekkora örültségre.

* * *

- Kár, hogy nem hallom sztereóban - szólt Cowboy, s tenyerét a bekötözött füle mögé tette.

- Jó a csaj, mi?

A bendzsós lány a Hurrikánra várakozó sor előtt játszott. Lábával a ritmust üttötte. Kék ruhájában már nem hasonlított csavargóra. Jeremynek tetszett az öltözéke. A ruha rövid volt, s így megmutatta a lány formás lábait. A bendzsó pántja rászorította a ruha elejét a lány mellkasára, s így kirajzolódtak pici, de feszes mellei.

Tanya akkor is sokkal jobb nő nála.

Hogy tudott Nate mellette dönteni, mikor ott volt neki Tanya? Érthetetlen.

Persze azért van a lányban vonzerő, gondolta Jeremy. Ártatlannak és titokzatosnak látszik.

Ártatlan. Hogyne. Jeremynek eszébe jutott, ahogy rákiáltott a lány a sétányon szerda éjszaka. Ez egy rohadt szajha.

El kell mondani Tanyának!

Miért kellett Cowboynek az utamba kerülnie?

Jeremy úgy érezte, rohannak a percek, és lassan kicsúszik az időből. Ha nem értesíti időben Tanyát, akkor semmivé foszlik ez a hatalmas lehetőség.

A bendzsó elhallgatott. Cowboy tapsolni kezdett, s a sorban állók közül is sokan követték a példáját. De voltak olyanok is, akik csak a zene miatt álltak meg egy kis időre.

- Szívesen megpöngétném a bendzsóját - szólt Cowboy.

Beállhatnál Nate mögé a sorba, gondolta Jeremy. - Én sem rúgnám ki az ágyamból - mondta. A lány belekezdett egy új dalba.

Barátom egy mocsárban töltötte a napjait

Tisztogatta pisztolyát, hegyezte a fülét

Minden zajra összerezzent, kiverte a víz

Télen-nyáron, s éjjel-nappal állandóan félt.

Cowboy megérintette Jeremy vállát. - Tarts ki, haver - mondta. - Húgyozni megyek.

- Majd találkozunk.

Jeremy figyelte, ahogy Cowboy átfurakodik a tömegen, majd elszalad.

Végre!

Mire rátalált egy telefonfülkére, addigra Cowboy már biztosan végzett a dolgával.

Nem tudhatja, hogy merre keressen, gondolta Jeremy. Észre sem fog venni.

Remegő kézzel nyitotta ki a telefonkönyvet. Idegesen lapozgatta. Ashland. Három Ashland volt a telefonkönyvben. Ebből kettő volt Dr. Roland Ashland. Emlékezett, hogy Csillag azt mondta, Tanya apja természetgyógyász. Az egyik telefonszám mellé „rendelő” volt írva, így csak a másik szám lehet Tanya otthoni telefonszáma.

A számot motyogva Jeremy felemelte a kagylót, bedobott egy aprópénzt, és tárcsázott.

A csörgés halk volt, s a Vidámpark hangjai még jobban elfedték a telefon hangját. A kagylóból hallatszó hang összekeveredett a tömeg morajlásával, a játékok zajával, s a gyerekek sívalkodásával. A hallgatót rászorította a fülére, míg a másik fülébe beledugta az egyik ujját.

Ez segített.

Most már sokkal tisztábban hallotta a csörgést.

Úristen, gondolta. Tanyát hívom telefonon. A szíve egyre hevesebb ritmust kezdett verni, s ahogy azt már megszokhatta, a fejfájása is feléledt. A műanyag telefonkagyló csúszkált izzadt tenyerében.

Lehet, hogy nincs is otthon.

Maga sem tudta igazán, hogy mit is fog mondani.

Mit csinállok én most?

Vér szerinti szeretők. Hűség. Bizonyítanod kell. Akarod őt, nem?

- TESSÉK. - Egy női hang.

- Szia, Tanya.

- Egy pillanat. Azonnal szólok neki.

Biztosan az anyja volt. Szól neki. Otthon van! Jeremy körülnézett. A tömeget vizsgálta. Nem látta Cowboyt. Gyere már, Tanya! Gyere már!

- Azonnal jön - szólt az előző hang.

- Itt vagyok, Anya - hallotta Jeremy Tanya hangját.

- Szia - mondta a fiú. A szíve valahol a torkában dobogott, s a fejében újra lüktetett a fájdalom. - Jeremy vagyok. A Herceg.

- Hogy vagy? Mi a helyzet? Hallottál róla, hogy ma este találkozunk?

- Ja. Cowboy mondta.

- Ott leszel, igaz?

- Persze. Az a helyzet, hogy el kell mondanom valamit neked. Nate-ről van szó.

- A rohadt szemét.

- Ja, az hát, rohadt szemét. Képzeld el, láttam reggel kijönni egy motelből. Egy lánnyal volt.

Tanya mondott valamit.

- Ne haragudj - szólt Jeremy néhány másodperces szünet után. - Gondoltam, el kell hogy mondjam neked.

Tanya ismét motyogott valamit.

- Mit mondtál? Nem értem.

- Ki volt az?

- Nem tudom a nevét. Az a csaj az, aki néhány napja a sétányon bendzsózik. Biztosan láttad már. Ilyen kis vékonyka. Rövid, szőke haja van. Húsz év körüli lehet. Pénzért játszik. Az emberek a bendzsótokba szokták dobálni az aprót. Most is itt van. A Hurrikánnál zenél.

- Láttam már őt.

- Szóval, Nate vele volt egy motelszobában. Nem tudom, hogy együtt töltötték-e az éjszakát, de Nate tíz körül jött ki a szobából. Éppen arra jártam, és észrevettem, de ő nem látott meg engem. A szemben lévő bisztróban vártam arra, hogy kijöjjön a csaj is. Ami tegnap este történt, szóval... gondoltam, hogy nem te vagy a szobában. A bendzsós lány volt. Kijött, én meg követtem őt ide a Vidámparkba. Szóval most itt vagyok. Lehet, hogy ő az, aki miatt Nate... izé, szóval érted. Ami miatt olyan hülye volt tegnap.

- Egy motelba rejtette.

- Ja.

- A mocskos görény.

- Az, egy mocskos görény - helyeselt Jeremy. - Ez tiszta hülye. Kidobott téged egy kibaszott csavargó miatt. Ez a csaj a lábad nyomába sem érhet. Senki sem érhet a lábad nyomába.

- Kösz. Rendes srác vagy.

A fiún forróság futott végig. Szaggató fejfájása ellenére büszkeséget érzett, s remény gyűlt a szívében. - Gondoltam, jobb ha tudsz róla. Azután, ami tegnap este történt... hogy vér szerinti szeretők lettünk, ezt meg kellett tennem.

- Jól tetted, hogy felhívtál. Mostantól tartozom neked. - A kagyló elnémult.

Tartozik nekem. Ez vajon azt jelenti, hogy már bizonyítottam? Lehet. Úristen!

- Cowboy veled van? - kérdezte a lány.

- Most nincs itt.

- Tud arról, amit most elmondtál nekem?

- Nem. Titokban tartottam. Nem mondtam el senkinek. Gondoltam, ez nem tartozik senkire, csak rád. Úgy értem, ez személyes dolog, és...

- Jó. Ne mondd el senkinek. Ez mostantól a mi titkunk. A tiéd és az enyém. Azt mondtad, hogy most is ott van a sétányon?

- Ja. Idióta dalokat énekelget.

- Oké. Megtennél nekem egy szívességet?

- Persze. Bármit.

- Tartsd szemmel. Kövesd, ha tudod. Tudni akarom, hogy hol tehetjük rá a kezünket ma éjszaka.

- Nekem nincs autóm.

- Rendben van. Próbáld úgy, ahogy tudod. Aztán hívjál fel, ha megtudtál valamit.

- Fel foglak hívni.

- Jó. Rendes srác vagy. Nemsokára találkozunk. Csak te meg én.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

Soha nem volt még ennyire hosszú egy délután. Robin megpróbált feloldódni a zenében, s néha sikerült is néhány percre nem gondolni Nate-re. Az éneklés jó szolgálatot tett - muszáj volt a szövegre koncentrálnia. Viszont a számok között csak Nate járt az eszében.

Izzott minden gondolata, s a fiú egy pillanatra sem tűnt el lelki szemei elől. Izgatottan várta a még oly távoli estét.

Nincs miért aggódni, mondta magának újra és újra. A Nagy Esemény már megtörtént kettejük között, így már nem lesznek félszegek és idegesek. Felszabadultan élvezhetik egymást...

Ha eljön valaha az öt óra.

Néha egészen fájó volt a fiú távolléte. Mikor már nem bírta tovább, szünetet tartott, és elballagott az árkádhöz, hogy a fiú látványával csillapítsa lelkének fájdalmát. Néha beszélgettek néhány szót, de Robin nem akarta feltartani, és jobbnak látta, ha ő maga is folytatja a zenélést.

Ebédszünetben volt a legjobb. Pizzát és Pepsit vettek, majd bevonultak vele a bódé hátsó helyiségébe. - Ez az itteni otthonom - mondta a fiú. Robin inkább egy sportszerraktárnak vélte a helyiséget. Az asztalon töméntelen hivatalos papír feküdt, de a sarkokban, és a falak mentén sportszerek sorakoztak. Volt ott röplabda, futócipő és teniszütő. Fürdőnadrágok és törülközők száradtak a madzagokon, s a falba vert szögeken bűvárszemüvegek, bűvárpipák és uszonyok lógtak. Az egyik sarokban egy szörfdeszka is volt.

- Megtanítasz egyszer szörfözni? - kérdezte a lány.

Egy pillanatra a fiú elkomorult. Robin arra gondolt, biztosan valami rossz élménye lehetett a szörfözéssel kapcsolatban. Talán valamelyik barátja fulladhatott meg, vagy valami ilyesmi. De a viharfelhők hamar elvonultak a fiú arcáról. Bólintott, miközben a pizzát harapta. - Persze. Igazi kaliforniai csajt csinállok belőled.

- Rám fér.

Miután végeztek az ebéddel, belülről nekidőltek az ajtónak, nehogy egy váratlan látogató rájuk rontson, és csókolóztak.

A lány szeretett volna most is a fiú karjaiban lenni.

Lassan öt óra, gondolta, miközben egy Beach Boys-melódiát játszott. Mikor utoljára megkérdezte valakitől az időt, akkor négy óra harmincöt perc volt. *Mintha* egy órával ezelőtt lett volna.

Az idő gyorsan repül, mikor jól érezzük magunkat, de vánszorog, mikor várunk valamire.

A „Szörfözés az USA-ban” című dalról átváltott a „Kaliforniai lány”-ra, és figyelte a reakciót. Bármikor, ha belekezdett ebbe a dalba, a közönsége szinte megvadult - tapsoltak és füttyögettek. Ilyenkor ő is nagy örömmel pengette a bendzsó húrjait, és most még Nate-et is észrevette, ahogy egy tizenéves lányokból álló csoport közepén magyaráz, s a kezével mutogat.

Befejezte a zenélést, és a taps is lassan elhalkult. A hallgatósága szétszéledt, volt, ki az óriáskerék felé, s volt aki a kijárat felé indult, de szinte mindannyian dobtak egy kevés pénzt a hangszertokba, s néhányan még egy-két dicsérő szót is odasúgtak a félszegen álló Robinnak. Ő megköszönte az elismeréseket, és kezdte elcsomagolni a hangszerét.

- Világszám vagy - szólta Nate.

- Ma egészen jól ment - tette hozzá Robin, s leguggolt, hogy összeszedje az aprópénzt a tokból. - Azt hittem már sosem lesz öt óra.

- Én is így voltam.

A lány átadta a pénzt Nate-nek, majd berakta a bendzsót a tokjába. Elballagtak az árkádhöz. A hátsó helyiségben megszámolták a pénzt. 48 dollár és 50 cent volt.

- Nem rossz fogás - szólta Nate. Elosztották a megbeszélte arányban. Nate átnyújtotta Robinnak a lány részét, s vele együtt egy csekket is.

- Mi ez?

- Egyheti béred. Előre.

- Nem kellett volna ezt csinálnod.

- Ha nem akarod, akkor...

- Hát, ezt nem mondtam.

A fiú felnevetett, és megcsókolta a lányt. - Mehetünk?

- Már egy ideje erre várok. Körülbelül egy örökkévalóság óta.

Nate tartotta a hátizsákot, amíg a lány bedugta a karjait a pántok alá. A fiú felkapta a hangszert, kiléptek a bódéból, és lassan maguk mögött hagyták a nyüzsgő Vidámparkot.

* * *

Jeremy megfordult, megmarkolta a korlátot, és a strandot kezdte vizsgálni, mikor ők ketten kiléptek az egyik bódéból. Várt néhány másodpercet, majd körülnézett. Először nem látta őket sehol, s ettől egy kicsit pánikba esett. Aztán egy bringásokból álló csoport elgurult az útból, s így meglátta kettejüket, ahogy egymás mellett ballagnak a sétányon. Kifelé mentek a Vidámparkból.

Követni kezdte őket. Megszaporázta a lépteit, igyekezett közelebb kerülni hozzájuk, mert attól tartott, hogy elveszti őket szem elől.

Ha most leráznak engem...

Már nem is tudta, hogy mennyi ideje figyelte őket. Hosszú órák óta leskelődött utánuk. Miután beszélt Tanyával, beállt a lány hallgatósága közé. Cowboynek is ott kellett volna lennie valahol, de nem találkozott vele. Lehet, hogy ő meg pont engem keres, gondolta akkor Jeremy. De Cowboy később sem került elő. Jeremy kicsit sértettnek is érezte magát emiatt. Milyen barát az olyan, aki szó nélkül otthagyja a haverját? Másrésztől viszont megkönnyebbült. Cowboyjal a sarkában nehéz lenne úgy szemmel tartani a lányt, hogy közben ne kelljen elárulni a feladat valódi okát.

Mikor már nyilvánvalóvá vált, hogy Cowboy nem fog visszajönni, Jeremy is otthagyta a lány közönségét. Hallótávolságon belül leült egy padra, és figyelte a járókelőket. Mikor megunt, megnézte a közeli bódékat. Jól szórakozott a játszó embereken, akik labdákat próbáltak bedobni kosarakba, amelyek túl kicsinek bizonyultak, fahalakat igyekeztek kihorgászni egy apró medencéből, vagy éppen vízipisztollyal próbáltak belőni egy műanyag bohócfej szájába.

Alkalomadtán elballagott a büfébódékhoz is. Vett magának üdítőt, és lenyelt még néhány aszpirint. Evett egy-két hot dogot és sült krumplit, mert a gyomra már egyáltalán nem émelygett. Noha már gyógyultnak érezte magát, mégis jólesett gyomrának a jéghideg fagylalt. Később folytatta a gyógykezelést még néhány fagylalttal és jégkrémrel.

Rendszerint egy órát zenélt a lány, majd szünetet tartott. Ilyenkor fogta a bendzsóját, és elindult az árkád felé. Bájologtak egy kicsit. A lány néha felült egyik-másik játékra, majd visszatért a helyére. Három különböző pontot szemelt ki zenélésre: az árkád előtti területet, a Hurrikánra várakozó sort és az óriáskerék bejáratát.

Éppen az óriáskeréknél zenélt, mikor feltűnt Nate. Jeremy a távolból figyelte őket, és megérezte, hogy ez most nem egy soron következő szünet lesz. Talán azért, mert Nate jött a lányhoz. Azt is látta, hogy a lány pénzt ad át Nate-nek. A lány kapkodása, ahogy összegyűjtötte az aprót a tokból, és ahogy sietve elcsomagolta a hangszerét, az is arról győzte meg Jeremyt, hogy most kell igazán figyelnie.

Követte őket az árkádhoz. Látta, amint bemennek Nate bódéjába. Elfoglalta a megfelelő helyet a sétány szélén, a korlát mellett, és várt. Tíz perc telhetett el, majd kiléptek a bódéból. Nate vitte a hangszert, s a lány hátán ott volt a hátizsák.

Ez az, gondolta.

Csak most ne veszítse őket szem elől, mondta magának, és szaladni kezdett. Ő is kiment a Vidámparkból.

A lépcsősor tetejéről látta, ahogy elindulnak a járdán, elérik az egyik zebrát, s átmennek rajta a szemben lévő parkolóba. Megvárta, amíg beszállnak Nate piros sportkocsijába. Az autó kikanyarodott a parkolóból, és elindult kelet felé.

Jeremy berohant az első útjába kerülő telefonfülkébe, s Tanya számát tárcsázta. A telefon most csak egyszer csörgött, s azonnal felvették. - Halló.

- Tanya, én vagyok az, Jeremy.

- Mi a helyzet?

- Éppen most indultak el. Nate kocsijával vannak. Egy piros sportkocsi.

- Az a kis kurva is vele van?

- Ja. Nem tudom, hogy hová mennek, de...

- Azt hiszem, én tudom. Sőt biztos vagyok benne. Sokat segítettél nekem, Herceg. Nagyon sokat. Otthon leszel estefelé?

- Ja. Persze. Gondolom.
- Kilenc körül telefonálni fogok. Este találkozunk. Még a csavargászás előtt. Csak te meg én.
- Oké. Nagyszerű.

Tanya lerakta.

Jeremy is visszaakasztotta a kagylót. A telefonkészüléket bámulta. A szája kiszáradt, s levegő után kapkodott.

Megcsináltam, gondolta. Ember! Megcsináltam. *Csak te meg én.*

* * *

Először csak a házak lettek egyre nagyobbak és fényűzőbbek, majd elkezdtek felkapaszkodni egy szűk és meredek utcácskán. Robin tudta, hogy ahová most Nate viszi, ott a házak hatalmasak, és a bennük lakók tehetősek. Kicsit kényelmetlenül érezte magát.

Az ő családja sem volt szegény. Mikor mindkét szülője dolgozott, egészen jól megvoltak. Volt egy kis megtakarított pénzük is. De soha nem voltak gazdagok. Még csak a közelébe sem kerültek a gazdagságnak.

- Valami baj van? - kérdezte Nate.
- Egy kicsit... idegennek érzem magam ebben a környezetben.
- Ne törődj vele.
- Itt laksz, egy hatalmas házban, és csak az autód annyiba kerül, amennyit az öregem egy év alatt keresett.

- Számít ez valamit?

Robin megrántotta a vállát. - Nem tudom. Úgy érzem magam, mint egy elsőbálozó. A fiú felnevetett. - Én annak csak örülök.

- Mi lesz, ha a szüleid rájönnek, hogy mi történt közted és köztem?
- Mi az, hogy „ha”?
- Hogy érted?
- Szerdán meg fogják tudni - szólt a fiú. - Nincs „ha”. Be foglak mutatni.
- Nagyszerű. El lesznek ragadtatva. A fiúk felszedett egy utcazenészt.
- Azt mondjuk nekik, hogy elsőbálozó vagy.
- Jó. Viccelj csak.
- Meg fognak zabálni, Robin.
- Ja. Reggelire. Abban én is biztos vagyok. A fiúk és egy csavargó.
- Te nem vagy csavargó. Alkalmazott vagy. És azelőtt sem voltál csavargó, mielőtt megismerkedtünk. Művész vagy. Költő. Zenész. Imádni fognak.
- Azt kétkem.

Nate lehúzódozott az út szélére, és leállította a motort. Az út kihalt volt. Nem sokkal előttük egy postaláda állt, s egy telek bejáratát jelző kapu. A bejáráthoz tartozó telek messze benyúlt a fák közé, így a rajta álló ház sem volt látható.

Nate behúzta a féket, és Robin felé fordult. Kezét kinyújtotta, s átkarolta a lány nyakát. Mélyen egymás szemébe néztek.

- Hogy a családomnak sok pénze van - kezdte Nate -, még nem jelenti azt, hogy egyben rossz emberek is vagyunk.

- Én ezt tudom, de...

- Senki nem fog megbántani, pláne nem a szüleim. Őket csak az érdekli, hogy kedves és illemtudó lány vagy-e. És te az vagy. Így hát nincs mitől félned. Tetszeni fogsz nekik. Imádni fognak, ahogy én is imádlak. Habár ez a két dolog nem *egészen* ugyanaz.

- Remélem is, hogy nem.

- Azt nem fogjuk elárulni, hogy nálunk laktál. Attól kiborulnának. Néha nagyon vaskalaposak, de azért szót lehet velük érteni. Ha ez kiderülne, akkor sem rád haragudnának, hanem arra gyanakodnának, hogy én csaltalak fel hozzánk, és te nem vagy más, mint egy elszédített kislány.

- Igen? - mosolygott Robin. - Vannak ilyen tapasztalataik?

- Oh, már egyszer-kétszer elkaptak rázós helyzetekben.

- Lányokkal?

- Néha. Habár még egy lány sem lakott nálunk. Te leszel az első ebből a szempontból. Meg más szempontból is.

- Milyen szempontból?

- Te vagy az első olyan barátnőm, aki bendzsózni tud.

- Tényleg?

- És te vagy az első, akibe igazán szerelmes vagyok.

- Igazán? - Robinnak összeszorult a torka.

- *Igazán.* - A fiú maga felé húzta a lány fejét. Összehajoltak, majd csókolózni kezdtek.

- Nagyon szeretlek - suttogta a lány.

- Lehet, hogy akkor jobban szeretnél, ha szegény lennék?

- Lehet.

- Hát ez szép.

- Kár hogy nem találkoztunk korábban - mondta a lány, s megborzongott, mikor a fiú végigsimította a mellét.

- Kár. Minden olyan más lett volna.

- De én néha úgy érzem, mintha már nagyon régóta ismernélek. Mitől lehet ez?

- Nem tudom.

A lány felnevetett, majd ismét megcsókolta a fiút. - De én tudom - mondta.

- Akkor jó. Te a reggelikhez is sokkal jobban értesz, mint én.

- Most hogy passzol ehhez a reggeli?

- Mint szerelemhez a tojásrántotta. Igazad van. Sehogy.

- Tréfálsz velem? - kérdezte a lány.

- Ja. - A fiú megcsókolta Robin orra hegyét. Még egyszer végigsimította a mellét, majd így szólt: - Mehetünk?

- Menjünk.

Az autó visszatért az útra. Egy kanyar után hamarosan elágazáshoz értek. Az egyik úton egy fehér Triumph hátsó lámpája világított. A kormánykerék mögött egy szőke lány ült napszemüvegben. Nate tekintete rátapadt a kocsira, majd hirtelen összerezzen, mintha tüvel szúrták volna meg. Rátaposott a gázpedálra, és felfelé iramodott az elágazás másik útján.

- Hohó - szólt Robin.

Nate rámosolygott, és bólogatni kezdett, de közben folyamatosan a visszapillantó tükröket vizsgálta.

- Ki volt az? A barátnőd?

- A volt barátnőm.

- Ezt ő is tudja?

- Tudja. Szakítottunk. Vége. - Ismét belenézett a visszapillantóba.

Robin hátrafordult. A mögöttük lévő útszakasz üresnek látszott. - Lehet, hogy még sincs vége?

- Mire gondolsz?

- Miért akarod ennyire lerázni?

- Nem ismered őt. Örültségekre képes.

- Az örültségekre képes elhagyott szerető. Nagyszerű. Mire számíthatok?

- Ne aggódj.

- Miért ne? Te is aggódsz.

Nate belenézett a visszapillantóba, majd bekanyarodott egy meredek kisutcába. Tövig nyomta a gázpedált. A motor felbőgött, ahogy az autó nekilódult a meredélynek. A szűk és kanyargó utcácskát fák szegélyezték, amelyek lombkoronái szinte teljesen kirekesztették a délutáni napfényt. Az utat csak keskeny fénycsíkok szabdalják keresztbe. Robin egyetlen házat sem látott.

- Miattam szakítottál vele? - kérdezte a lány.

- Más okai is voltak, de... tulajdonképpen igen.

- Ő is tudja ezt?

- Szerintem tudja.

- Csodálatos.

Elérték a dombtetőt. Közvetlen előttük egy fákkal szegélyezett fennsík terült el, amelyen egy sötét faház állt. Ez Robint a síparadicsomokra emlékeztette, amelyeket Coloradóban látott. A ház nem volt olyan hatalmas, mint egy sípanzió, de azért átlagon felüli méretei, óriási, meredek teteje, szép tornáca és erkélyei lenyűgözték Robint.

- Nagyon klassz - szólt Robin. - Mindjárt jódlizni kezdek.
- Ne tartsd vissza.
- Csak miattad nem kezdek jódlizni. Meg a szomszédok miatt.

Az út már a gyepen vezetett keresztül. Nate rövid turkálás után egy távirányítót húzott elő a térképtartóból. A szélvédő felé tartotta, megnyomott rajta egy gombot, s az előttük álló garázs egyik ajtaja kitárult. A motorzaj felerősödött, mikor begurultak a garázsba, majd egy pillanat múlva minden elcsendesedett körülöttük.

Nate kihúzta a gyújtáskapcsoló kulcsot, és Robin felé fordult.

- Megjöttünk - szólt nyugodt hangon. Mosolyogni próbált, de szörnyen ideges volt.

Robin reszketni kezdett. A szíve majd kiugrott a helyéről, s a torkát mintha egy láthatatlan kéz szorította volna.

- Szerintem menjünk be - mondta Nate.

- Szerintem is. - Kimásztak az autóból. A lány lábai gyengék voltak, s meg-megremegtek. Becsukta az autó ajtaját, és a tető felett átnézett a fiúra. Nate idegesen. visszamosolygott, majd behajolt a kocsiba, hogy előhúzza Robin hátizsákját és bendzsóját. Robin megkerülte az autót. - Nem követünk el hibát? - kérdezte a lány.

- Azzal, hogy idejöttünk? - A fiú kiemelte a csomagokat a kocsiból, majd térdel becsapta az ajtót. - Én egy kicsit izgulok.

- Amiatt, hogy a barátnőd meglátott minket?

- A volt barátnőm, oké? Egyébként pedig nem, nem amiatt. - Letette a bendzsót, és megnyomott egy gombot a falon. Miközben a garázsajtó zörögve bezáródott, Nate kinyitotta a házba vezető ajtót.

Robin felkapta a bendzsót, és követte a fiút. Egy hatalmas konyhába jutottak. Letettek a csomagokat a köpadlóra.

Összeölelkeztek. A lány hátrahajtotta a fejét, és belenézett a fiú szemébe.

- Te remegsz - szólt Nate.

- Te is. Szóval mi az, ami miatt izgulsz?

- Azt hiszem, amiatt, hogy itt vagyok veled, kettesben.

- Attól félsz, hogy lebuksz?

- Nem.

- Talán tőlem félsz? - kérdezte Robin.

- Ja.

- Jó. Én is félek tőled. Pedig semmi értelme, igaz? Azután, ami a motelban történt...

- Talán mindketten attól félünk, hogy mindent elrontunk.

- Lehet, hogy igazad van.

- Nagyon sokat jelentesz nekem, Robin. Most... nagyon sok minden forog kockán. Ha valahogy elrontok valamit, és elveszítelek, akkor...

- Szeretlek. Ha elrontasz valamit, akkor is szeretni foglak.

HARMINCHATODIK FEJEZET

- Hogy tetszik? - kérdezte Joan.

Debbie felnézett a vacsorára hozatott pizza majszolása közben. Abbahagyta az evést. A szemei kikerekedtek.

Joan közelebb lépett, várt egy pillanatot, majd megfordult. Végigment a konyhán, mint egy modell, aki éppen a kifutón mutatja be a legújabb ruhakölteményt.

Fél órát töltött a fürdőszobában, s az öltözkét finomította: kivágta az öreg tornacipőjének az orrát, amelyet amúgy is csak kerti munkára használt, megszaggatta kifakult, kék melegítőalsóját, s kinyúlott, szürke pulóverjét. Nagy öröme megalálta azt az elveszettnek hitt sapkát, amelyben egy tengeri horgászaton vett részt az elmúlt évben. Az erős napsütés és a sós pára megtette a magáét. A sapka fakó volt, de éppen ebben az állapotában volt a legalkalmasabb az adott feladatra.

Mielőtt még megnézte volna magát a tükörben, arra gondolt, talán mégsem elég rongyos az álruhája. A tükör igazolta gyanúját. Az ollóval még további lyukakat vágott a ruhájára, majd ujját a lyukakba téve, hatalmas repedéseket tépett az anyagba. Ezután a barna cipőkefével dörzsölni kezdte a ruháját. Az eredmény nagyszerű volt. A ruháját elborította a barna mocsok, ezeréves kosz illúzióját adva. Maga sem tudta igazán az okát, de egy vörös színű kendőt kötött a jobb térdére. Tetszett neki. Végezetül magára terítette azt az öreg pokrócot, amelyet még gyerekkorában használtak kirándulások alkalmával. Ráhúzta a fejére mint egy csuklyát, majd ismét megnézte magát a tükörben. Az öltözké már jó volt, de az arca túl tisztán, és túlságosan ápoltnak nézett vissza a tükörből. Nem volt rajta sem sebhely, sem más sérülés. Majd legfeljebb grimaszokat vág, gondolta, s kiment a konyhába, hogy megmutassa magát Debbie-nek.

- Mi a franc ez? - kérdezte Debbie, a pizzától fojtott hangon. - Már rég elmúlt a farsang.

- Tetszem neked?

- Mindjárt hányok. Úgy nézel ki, mint egy *csavargó*.

- Köszönöm szépen.

- Nem gondolod komolyan, hogy ebben akarsz kimenni az utcára, igaz?

- Mit gondolsz, Dave csábítónak fog találni ebben a ruhában?

- Álljon meg a menet. Mi folyik itt?

- Megnézzük a csavargászokat. - Rádobta a plédet az egyik szék háttámlájára, lekapta a fejéről a sapkát, és a konyhaszekrényhez ment, ahol a röviditalokat tartotta. - Én leszek a csali.

- Hülye vagy? Mi az, hogy csali? - Debbie hangja zaklatott volt.

Joan leguggolt, és kinyitotta a szekrényt. Elővett egy üveg konyakot. - Ez jó lesz - mondta. - Dave is velem lesz. Visszamegyünk a sétányra, miután bezár a Vidámpark.

- Miért?

- El akarunk kapni néhány csavargászt. - Kinyitotta a konyakosüveget, és az italt ráöntötte a pulóvere elejére. Miközben igyekezett szétkenni a konyakot, a húga felé fordult. - Tudod, ki Gloria Weston?

- Nem.

- Az *Esti Híreknek* dolgozott. Ő írta azt a csavargászokkal foglalkozó cikket néhány nappal ezelőtt. - Joan ivott egy kortyot a konyakból, aztán visszazárta az üveget, s felállt. - Gloria kiment álruhában a sétányra tegnap este, hogy találjon valami szenzációt magának, és a lapjának. Azóta nem került elő.

- Úristen. - Debbie úgy nézett a pizzájára, mintha éppen ebben a pillanatban vette volna észre, hogy egy hatalmas meztelencsiga mászik a vacsoráján.

- Csak arra gondolhatunk, hogy a csavargászok kapták el.

- És most ki fogtok menni...

- Megnézzük, hogy velünk is megpróbálkoznak-e.

- Joanie, ezt nem szabad!

Joanie. Debbie már évek óta nem szólította így.

- Hé, nem lesz semmi baj. - Joan a húgához lépett. Megsimogatta a haját. A lány felnézett. A szemei vörösek voltak, s aggodalom csillogott bennük. - Nem lesz semmi baj, kicsim. Megígérem.

- Persze. Megígéred. Szerintem Anya sem gondolta, hogy bármi is történhet vele.

Joan felsóhajtott. Nem lett volna szabad elmondania Debbie-nek a tervüket.

- Dave is ott lesz velem. Ha nem tudunk elbánni néhány gőzös agyú tizenéves gengszterrel, akkor...

- És mi van a *csavargókkal*? - fakadt ki a lány. - Mi van, ha nem is a gyerekek lelken szárad a riporternő? Lehet, hogy a csavargók tették, és most elkapnak benneteket is. *Nyüzsögnek* a sétányon. Ha valami bajod esik...

- Először is. Nem hiszem, hogy a csavargók lennének a ludasok a dologban.

- Ők rabolták el Anyát!

- Csak azt hisszük, hogy ők rabolták el Anyát. Lehet, hogy sosem fogjuk megtudni, hogy mi is történt valójában. De csavargó nem teszi rám a kezét. Még csak közel sem engedem magamhoz őket.

- Ja persze.

- Mindkettőnkénél fegyverek lesznek. Engem nem érdekel hogy kinek röptek golyót a fejébe - csavargásznak vagy csavargónak - de megteszem, ha a helyzet úgy kívánja.

- És ha nem lesz elég lőszeretek?

- Túlságosan aggódsz. - Megcirógatta Debbie haját. - Úgy lövök, mint Clint Eastwood, és egyébként is, halálos fegyver vagyok tetőtől talpig.

- Ez egyáltalán nem vicces.

Debbie sírni kezdett.

Joan leguggolt, és megsimogatta a húga arcát. - Hé, azért még nem kell sírni.

- Csak te maradtál nekem.

- Óvatosak leszünk. Ez a legtöbb, amit megtehetek. Egy repülőgép akár most rázuhanhat a házunkra, eltörölve minket a föld színéről. Nem gondolhatunk mindig a legrosszabbra. Úgy képtelenek lennénk bármit is tenni. Óvatosnak kell lenni, de bizonyos dolgokat mégis meg kell tenni. Ma este nekem ki kell mennem a sétányra.

- Miért?

- Részben az én hibám, hogy Gloria Weston eltűnt. Ő volt Dave előző barátnője. Beöltözött, majd elkapták, s mindez miattunk volt. Elvesztette a józan ítélőképességét.

Debbie szipogott és pislogott. - Azért, mert Dave elhagyta?

- Pontosan. Ezért most felelősséggel tartozunk iránta. Most már érted?

- Nem. Ha hülyeséget csinált, akkor viselje a következményét.

- Ez a mi problémánk is. De most már jobban teszem, ha készülődöm, máskülönben el fogok késni.

- Mit szóltál volna hozzá, ha *én* állok elő azzal, hogy kimegyek a Vidámparkba zárás után?

- Nem lettem volna boldog tőle. Nézd, én nem várom el, hogy örülj annak, amit teszek. Eltitkolni sem akartam előled semmit. Csak annyit kérek most tőled, hogy legyél bátor, és bízzál bennem. A munkám néha veszélyes, de azért én is tudok veszélyes lenni másokra. - Mosolyogva összekócolta Debbie haját. - És most edd meg a pizzádat, mielőtt még teljesen kihűl. - Joan felállt, fogta a sapkát és a plédet, s a szobája felé indult.

A nappali ablakából Dave meglátta Joan autóját, amint az éppen megáll a járdaszegély mellett. A férfi a bejáratú ajtóhoz sietett, majd kinyitotta. Joan hatalmas csomagot cipelve jött a járdán. Mikor Joan utoljára itt járt, gondolta a férfi, akkor is csomaggal érkezett. Pezsgő volt a csomagban. Most valami egészen más van a lány hóna alatt. Csavargójelmez.

Bárcsak ne így lenne.

A tömött zacskó az elkövetkezendő órákra figyelmeztette a férfit.

Bárcsak kikeverednének ebből az egészből, gondolta. Szeretném már megérni azt, hogy végre ne lógjon sem Damoklész, sem más kardja a fejünk felett.

Van még néhány óránk az indulásig, mondta magának. Legalább ez alatt a kis idő alatt nem kellene erre az örülségre gondolnom. Nem szabad hagyni, hogy ez mindent elrontson.

Miközben a lány a járdán jött felé, egymásra mosolyogtak.

Mi van, ha ez az utolsó? Mi van, ha most találkoznak utoljára?

Ez a gondolat megrázta. Hiába akarta elhitetni magával, hogy ez képtelenség, rájött, hogy a lány arcát és alakját próbálja elraktározni az emlékezetében.

A kép gyönyörű volt. Aranyszőke haj, amely csillog a lemenő nap fényében. A lányon ugyanaz a fehér ruha, amelyet kedden is viselt, mikor a pezsgővel próbálta „meggyógyítani” a férfit. A lábai formásak és izmosak, a bőre pedig napbarnított.

- Hogy van az én barátom? - kérdezte, mikor elérte a lépcsőt.

- Jól. Azt hiszem.

- Nem hangzott túl magabiztosnak.

A férfi hátralépett az ajtóból. A lány bejött, majd becsukta az ajtót. A csomagját tette a padlóra. Átkarolták egymást, és csókolóztak.

Dave szorosan ölelte a lányt. Érezte Joan lágyságát és keménységét is egyszerre. A sérülése még egy kicsit érzékeny volt ugyan, de nem lazított az ölelésen.

Nem akarom elveszíteni, mondta magának. Nem szabad.

A lány rácsapott Dave fenekére, majd a száját elhúzta a férfi szájától. - Minden rendben? - kérdezte.

- Ja. - Már nem szorították egymást olyan erősen. - Csak nem vagyok túlzottan elragadtatva az esti programunktól.

- Nem fog sokáig tartani.

- Én is ezt mondtam magamnak.

- Öt óra. Öt óra múlva már lehet, hogy megindul a nyomozás. Felhúztad a golyóálló mellényedet?

- Fel.

- Akkor védve vagyunk. Kivéve persze a csavargók átkozódását. Az ellen nincs orvosság.

- Nagyon vicces.

- Nagyon éhes... vagyok én.

- Ez is valami vicc?

- Végig kellett néznem, ahogy Debbie megeszik egy egész pizzát. Van itthon pizza?

- Mit szólnál egy kebabhoz?

- Még jobb.

- Meg egy sörhöz?

- Szeretem a sört.

- Tudom. Vidám fickó leszel tőle.

- Hát amennyiben fickó leszek tőle, akkor inkább hagyjuk a sört, mert óriási csalódás lesz mindkettőnk számára.

A szájuk ismét összeért. Miközben csókolóztak, a férfi végigsimította a lány hátát, majd keze továbbkalandozott Joan fenekére. Kicsit feljebb húzta a lány ruháját, majd a derekánál fogva erősen magához szorította. Keze felfelé indult a lány oldalán, majd elérte a mellét.

A lány gyomra megkordult. Csókolózás közben nevetni kezdett. - Ez is valami vicc? - suttogta a férfi.

- Mi van azzal a kebabbal?

- Meg kell sütni hozzá a húst.

- És a tüzet már meggyújtottad?

- Még nem.

A lány gyengéden megcsókolta Dave-et. - Akkor gyűjtsd meg, gyorsan.

Elváltak egymástól. Joan belenézett a férfi szemébe, s a kézfejjével megtörölte csillogó ajkát, Megigazította a ruháját. - Talán majd folytathatjuk innét, miután hazaértünk. Vissza tudsz majd emlékezni a pozíciódra?

- Nem vagyok benne biztos.

- Én emlékezni fogok, ne aggódj. Akkora memóriám van, mint egy elefántnak.

- Az étvágyad is közel hasonló.

Kimentek a konyhába. Dave két üveg sört vett elő a hűtőszekrényből, kinyitotta őket, és egyiket Joannek adta. Kiléptek a konyha elhúzható üvegajtaján, majd a lány leült egy kerti székre. A sörét iszogatta, miközben a férfi faszenet lapátolt a grillbe, és meggyújtotta. -

- Eltart egy darabig.

- Segítsek valamit?

- Nem kell, köszi. Meg kell várnunk, hogy parázs legyen. Akarsz addig valamit rágcálni?
A lány megrázta a fejét. - Figyelnem kell az alakomra.

- Miért? Van vele talán valami baj? - kérdezte a férfi, s egy másik széket fordított a lánnyal szembe, majd ő is leült.

- Jobb az elővigyázatosság - válaszolta Joan. - Tudod, hogy van ez. Nagyon el tudjuk engedni magunkat, mikor úgy érezzük, megtaláltuk az igazit.

A férfit forróság öntötte el. - Én vagyok az igazi?

- Hát, jó esély van rá.

- És megtaláltál engem?

- Azt hiszem, igen. - Rámosolygott a férfira. A szemeiben huncutság csillogott. - És én? Én is az igazi vagyok?

- Jó esély van rá.

Joan a szájához emelte az üveget, s behunyta a szemét miközben ivott. Dave figyelte, ahogy a lány torka finoman mozog. Joan, miután letette a kiürült üveget, nyújtózkodni kezdett. Karját a magasba emelte, s ettől a ruhája egészen ráfeszült a melleire. A két karját összefonta a feje mögött, s lábait kinyújtotta.

- Ez most nagyon jólesik - motyogta.

- Micsoda?

- Az, hogy itt vagyok. A napfény, a sör, a tűz illata. Te. És az a tudat, hogy senki nem ronthatja el ezt az érzést.

- Eddig még ritkán sikerült úgy együtt lennünk, hogy valami váratlan dolog ne történt volna.

- Én azért örülök, hogy találkoztál Debbie-vel.

- Nagyon csinos kislány.

- Tetszel neki.

- Pedig még alig ismerjük egymást.

- Az nála nem akadály. Nagyon hirtelen alkot véleményt. És különösen azokkal a fickókkal kapcsolatban alkot határozott véleményt, akik az én barátaim. Te átmentél az első szemlén. Debbie pedig elfogadott téged.

- A jó ízlés nálatok családi vonás?

- Debbie-nek jó szeme van, és előre kiszúrja a vesztes típusokat. Én nem ilyen vagyok. Én inkább az anyánkra hasonlítok. Ő mindig megértő volt a gyámoltalanokkal szemben, és én is hasonlóan szoktam érezni. - Joan Dave-re emelte a tekintetét. - Nagyon domináns anyai ösztön lehet bennem, ami talán éppen anyánk elvesztése miatt alakult ilyen erősre. Hiába ismerkedtem meg látszólag különböző fickókkal, egyben mindannyian nagyon hasonlítottak egymásra. Olyan... gyerekek voltak. És ez biztosan nem volt véletlen. Anya akartam lenni, ha már én elvesztettem az anyámat. Nem akartam, hogy ez történjen, mégis ez történt újra és újra. Azokhoz a fickókhoz vonzódtam, akik nem tudtak megállni a saját lábukon. Valamelyik előző életemben mankógyáros lehettem. És persze eközben vártam a herceget, hogy jöjjön fényes páncélban és hófehér paripán.

- Nekem se lovam, se fényes páncélom - szólt Dave.

- Nem baj - mondta a lány. - A páncél amúgy is kellemetlen viselet lehet.

- De azért herceg még lehetek?

A lány elmosolyodott. - Lehetsz.

- És akkor ki vagy te? Királykisasszony a várbörtönben?

- Néha igen, néha nem - mondta Joan, azzal az esedező pillantással kísérve, amely akkor szokott megjelenni a lány szemében, mikor a fejbe rúgott Woodrow Abernathyre terelődik a szó. Ez a tekintet nem a határozott és magabiztos Joan tekintete volt, hanem egy olyan kislányé, aki igazolást keres korábbi tetteire.

Dave felállt, és Joan felé indult. A lány is felugrott, és összeölelkeztek. - Nincs semmi baj - suttozta a férfi, ajkát hozzáérintve a lány ajkához. - Szeretlek, mikor olyan vagy, mint egy királykisasszony, és olyankor is szeretlek, mikor egészen más vagy. Olyannak szeretlek, amilyen vagy. Majdnem olyannak.

A lány hátrahajolt. A tekintetében már nem volt ott a sebezhetőség. Helyét átvette a jól ismert huncut csillogás. - Na-na. Úgy érted, nem vagyok tökéletes?

- Hát, egy apróság...

- Értem. Magasabb vagyok nálad. Ez nyomja a lelked. Pedig mindig lapos sarkú cipőt húzok, ha együtt vagyunk. Nem baj. Veszünk neked néhány magas sarkú cipőt. Hátha maradt még néhány a hetvenes évekből.

- Miattam ne aggódj. Egyébként meg minden porcikád tökéletes.

- Nem is láttad minden porcikámat.

- De fogom látni.

- Az attól függ.

- Én is ettől félek.

- Most meg mi van? - Joan aggodalmat vett észre a férfi szemében.

- Nézd - kezdte Dave -, én nem akarom, hogy gyávának gondolj, de... ahogy felmáshztál a Hurrikánra, hogy leszedd azt a szerencsétlent, és ahogy rohantál a verekezéshez, hogy szétválaszd őket, az alapján arra gyanakodtam, hogy néha több a merszed, mint az eszed. De most, hogy elhatároztad, kimegyünk éjszaka a sétányra, most már nem csak gyanakszom erre, hanem tudom is. Nem akarlak elveszíteni. Ennyi az egész.

- Azt mondd, több a merszem, mint az eszem?

- És ez nem azt jelenti, hogy kevés eszed lenne. A másiktól van túl sok. Lehetnél egy kicsit féltősebb is.

- Drága vagy - szólt a lány.

- Nem tudnék belenyugodni, ha valami történne veled. Szeretlek.

- Valóban szeretsz?

- Igen.

- Én is szeretlek.

- A hősök nem hosszú életűek, Joan. Én sokáig szeretnék veled maradni. Vénember koromig.

- Hogy majd kiszolgáljalak?

- Igen.

- Én is így szeretném.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

Mikor megcsörrent a telefon, Jeremy felugrott a kanapéről, és elkiáltotta magát. - Felveszem.

Az anyja kinézett a könyv mögül, éppen csak annyi időre, hogy bólintson, majd folytatta az olvasást.

Korán volt még ahhoz, hogy Tanya telefonáljon. Nem kellett az órájára pillantania, ha kíváncsi volt a pontos időre. A fejében óra ketyegett, a szívverése másodpercmutató volt, s a gondolatai homok gyanánt folytak egy képzeletbeli homokórában. Minden porcikájával az idő múlásának lassúságát érezte ezen a délutánon. A percek ólomlábakon haladtak a sétányon is, mikor a bendzsós lányt tartotta szemmel, s mióta itthon várta Tanya hívását, az idő, ha lehet, még jobban lelassult.

Ez a hívás fél órával a megbeszélte idő előtt érkezett.

Talán megmenti fél óra gyötrődő várakozástól.

Felkapta a telefonkagylót. Ugyan biztos lehetett abban, hogy az anyja nem hallja a szavait a televízió hangján keresztül, mégis halkán szólt bele a kagylóba. - Szia, Tanya.

- Nem nyert.

Ez nem Tanya hangja!

- Csillag?

- Ne haragudj, ha csalódást okoztam.

- Nem, egyáltalán nem. - A fiú arca égett. - Csak... Tanya mondta, hogy fel fog hívni ma este. A csavargászás miatt.

Csillag nem szólt néhány másodpercig. - Találkoztok ma éjszaka?

- Hát, még nem tudom. Ezért várom a hívását.

- Ugye nem tévedek nagyot, ha azt gondolom, hogy el fogsz menni?

- Még nem döntöttem el. - Rossz érzés volt Csillagnak hazudni.

- Tényleg?

- És te?

- Mondtam már neked, én kiszálltam ebből a dologból. Szerintem te is jobban tennéd, ha abbahagynád.

- Gondoltam már rá.

- Nate jól tette, hogy befejezte. Szerintem mindenkinek abba kellene hagynia ezt a szörnyűséget, csak sajnos rám nem hallgat senki. Talán csak te. Érdekellek még egyáltalán, Jeremy?

- Persze.

- Becsszóra?

- Ja.

Ez most nem volt hazugság.

- És mi van Tanyával? - kérdezte a lány fájdalmas hangon.

- Semmi különös.

- Láttam, hogy csókolóztatok.

- Hát, részeg volt. Meg én is részeg voltam. Más oka nem volt. Egyébként mindenkivel csókolóztam, miután elmentél. Szerintem egyszerűen csak hálás volt amiatt, hogy kitartottunk mellette, és nem mentünk el Nate-tel együtt.

- Ne mondd nekem, hogy nem tetszett a dolog.

- Jobban örültem volna, ha te lettél volna Tanya helyében.

Csak a telefon zúgása hallatszott. Majd megszólalt a lány: - Persze.

- Komolyan. Ő... nem az esetem. Olyan furcsa.

- Ezt én is elmondhattam volna neked, ha megkérdezed.

- Szerettem volna *veled* lenni a parti után.

- Én is szerettem volna *veled* lenni. Egészen addig, amíg meg nem csókolta Tanyát.

- Ő csókol meg *engem*. Nem az én hibám volt.

- Az akkor nagyon fájt nekem. Nagyon. Én tudom, hogy ő egy bomba nő, és azt is tudom, hogy minden férfi nyáladzik utána, aki csak ismeri, nem beszélve Karenről. Viszont én azt hittem, hogy... te meg én, szóval hogy köztünk valami történt.

- Persze hogy történt. Nekem nagyon tetszel. Mikor rájöttem, hogy elmentél, nagyon elszomorodtam. Én magam is hazaindultam. Rossz kedvem lett. Nem akartam így ott maradni, hogy közben te nem vagy ott. Egyedül éreztem magam.

- Ne haragudj - motyogta a lány.

- Nem, nekem kell elnézést kérnem. Elrontottam a tegnapi estét.

- Hogy keveredtélt haza?

- Hazasétáltam.

- Gyalog? Az több kilométer. Gondoltam, biztosan lesz valaki, aki hazavisz.

- Miután elmentél, én már nem várogattam senkire. Elindultam.

- Biztosan reggel volt már, mire hazaértél.

- Hát, eltartott egy darabig.

- Úristen. Ne haragudj. Nem lett volna szabad elrohannom. Most nagyon szégyellem magam. De nem tehettem mást. Nagyon szomorú voltam.

- Találkozunk valamikor?

- Mit gondolsz, miért hívtalak fel?

A fiú szinte látta a lány pajkos mosolyát. Ezt a vidám Csillagot Jeremy sokkal jobban ismerte, mint az előbbi, szomorú kislányt.

- Anyám elment a barátnőjéhez - kezdte a lány. - Egyedül vagyok itthon. Késő este fog csak hazajönni. Gondoltam, eljöhethnél hozzánk.

- Az nagyszerű lenne.

Tanya. Tanya hamarosan telefonálni fog.

Már majdnem elfelejtette. Ez szinte hihetetlen. Egész délután, és egész este csak Tanya járt az eszében. Most meg teljesen kiment a fejéből.

- Akkor megadom a címemet. Van nálad ceruza?

- Várj. Nem tudok. Mégsem tudok átmenni hozzád. Nagyon jó lenne, de azt hiszem, anyám nem fog elengedni, és elszökni sem tudok.

- Nem kell elszöknöd. Mondd neki, hogy biciklizni mész. Szeretnék veled találkozni.

Jeremy felsóhajtott. Csillag egyedül van otthon, gondolta. A fenébe. Csillag valamit akar tőlem, máskülönben nem hívna át hozzájuk, mikor nincs otthon az anyja. Nagyon akarhat engem.

De Tanya.

- Nem tehetem - kezdte a fiú. - Anyám még a házból sem enged ki. Büntetés alatt vagyok, a tegnapi dolog miatt. Későn értem haza, és még be is voltam rúgva. Elkapott. Szóval, most egészen biztosan nem engedne sehová.

- Ha nem tudsz eljönni hozzám, akkor hogy akarsz elmenni csavargászni?

- Anyám akkor már aludni fog. De én nem mondtam, hogy elmegyek este csavargászni. Még gondolkodom rajta.

- Kimentek még csavargászni a többiek tegnap a parti után? - kérdezte Csillag.

- Nem hiszem. Én mindenesetre hazajöttem. Miért?

- Semmi - motyogta a lány. Néhány pillanatig csend volt. - Nézd, ha este el tudnál szökni, hogy elmenj csavargászni, akkor inkább hozzám gyere. Szerintem anyám csak egészen későn fog hazaérni. Együtt tölthetnénk néhány órát. Van kedved hozzá?

A francba. Most emiatt ne menjen el csavargászni? Habár a csavargászás nem is annyira fontos, de mi lesz Tanyával?

Most mit csináljak?

- Gondoltam valamit - szólt Csillag.

- Figyelek.

- Ha inkább Tanyával szeretnél lenni, akkor miért nem könnyíted meg mindkettőnk dolgát?

- Ez nem igaz.

- De igaz.

- Kutya legyen, ha nem megyek el hozzád.

- Én nem fogok könnyörögni, Jeremy. Ezt neked kell eldöntened. Vagy én, vagy Tanya.

- Csillag, ez nem így van.
 - Oké. Nemsokára megtudom, hogy hogyan is van. Szia.
 - Csillag.
 Letette.
 - A francba! - Jeremy lecsapta a telefonkagylót. Berohant a fürdőszobába, becsukta az ajtót, majd nekidőlt. Vicsorogva csapkodta a combját. A háta csúszni kezdett az ajtón, egészen addig, amíg le nem ült a padlóra. Átkarolta a térdét.
 A kis kurva, gondolta. A francba. Most mit csináljak?
 Jól meg kéne dugni. Úgyis azt akarja.
 Beleharapott a saját térdébe, hogy szinte már fájt neki. A kordbárszony nadrágjának kellemetlen íze volt.
 El kell mennem hozzá, gondolta.
 Elképzelte magát egy kanapén, ahogy éppen átkarolja Csillagot egy félhomályos szobában. Elképzelte a lány érintését, hajának tapintását, ajkának puhaságát. A bőrét simának és bársonyosnak gondolta, s úgy képzelte, Csillagnak biztosan napolajillata van.
 Kezdett megnyugodni. Becsukta a száját, s állát rátette a térdére.
 Csodálatos lenne.
 Mi az akadály?
 Még nem késő, gondolta. Ha most elindulnék...
 Elmulasztanám Tanya hívását.
 Láta magát Tanya szobájában az elmúlt este, és látta Tanyát is, ahogy meztelenül, véresen állt előtte. Forrósaág öntötte el a fiú ágyékát. Kívánta a lányt, de tartott is tőle.
 Valami *baja* van, gondolta. Lehet, hogy örült. Hagyni kéne a fenébe. Nem szabad foglalkoznom vele. Tiszta hülye vagyok. Istenem!
 Fel kell hívni Csillagot. Elmegyek hozzá ma este. Ha Tanya telefonál, akkor azt mondom neki, hogy...
 Jeremy léptekeket hallott a folyosóról. Az anyja kopogott.
 - Kicsim, keresnek telefonon.
 A szíve a torkában kezdett dobogni.
 Elmászott az ajtóból, mielőtt válaszolt volna. - Rögtön jövök.
 A toaletthez ugrott, lehúzta, majd kinyitotta az ajtót. Az anyja még mindig az ajtóban állt, és kérdően nézett a fiára. - Talán valami baj van?
 - Semmi. Jól vagyok. Ki telefonál? Csillag?
 - Nem mondta.
 - Csak ő lehet. Azt mondta az előbb, hogy vissza fog hívni.
 Ahogy elrohant, az anyja még utána szólt: - Ne tervezzél semmit addig, amíg nem beszélted meg velem. Sok vaj van a fejedben, fiatalúr.
 - Tudom. - Mielőtt még berohant volna a konyhába visszanézett, hogy biztos legyen abban, az anyja folytatja az olvasást a nappaliban. Minden úgy történt, ahogy várta. Felkapta a telefonkagylót.
 Add, hogy Csillag legyen az. Kérlek.
 - Halló.
 - Én vagyok az. Tanya.
 Hirtelen csalódottságot érzett. Nem hitte soha, hogy ez megtörténhet. Végképp összezavarodott. A szíve hevesen kalapált.
 - Felvetted? - Hallotta az anyja hangját, aki a másik készülékbe szólt bele.
 - Fel. Kösz.
 Az anyja letette.
 - Oké - szólt a fiú. - Mondhatod.
 - El tudsz jönni éjszaka? - kérdezte Tanya. - Éjfél körül.
 - Éjfél körül?
 - Csak ketten leszünk. A többiekkel majd azután találkozunk.
 A fiú úgy érezte, mintha nem kapna elég levegőt. Kipréselt egy szót a torkán: - Oké.
 - A kocsimmal megyünk. A házatokkal szemben fogok parkolni.
 - Rendben.

- Jól vagy? Olyan furcsa a hangod.
- Csak izgulok.
- Én is. Nagyon várom az éjfélt.
- Ja.
- Hamarosan, Herceg.
- Hamarosan. - A fiú letette a kagylót, megfordult, és a faliórára nézett. Tíz perc múlva kilenc.

Három óra és tíz perc múlva indulnak. Rengeteg idő.

Nem biztos.

Hamar itt lesz az éjfélt. Tisztában volt vele. Az is lehet, hogy túl hamar.

Melege volt, folyt róla a verejték, de vacogott is. Össze kellett szorítania az állkapcsát, ha nem akarta, hogy összekoccanjanak a fogai. Mellkasa előtt összefonta a karját.

Mintha még a *tüdeje* is remegne.

Lezuhanyozok. Forró vízzel. Attól biztosan eláll a borzongás, és az idő is jobban fog telni. Amúgy sem árt, ha tiszta leszek. Találkozni fogok Tanyával.

Rogyadozó léptekkel bement a fürdőszobába, miközben fejében emlékképek örvénylettek: Tanya forradása, meztelen teste, Csillag mosolya, a borotva, ahogy végighalad a hatalmas sebhely mentén, Csillag kezének jóleső melegsége, és Tanya szájának puhasága. Lelki szemei előtt látta, ahogy elkeni Csillag hátán a napolajat, de nemsokára már Tanya hasát látta maga előtt, és a saját kezét, ahogy szétkeni a vért a lány hasán.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

Robin keresztbe rakott lábakkal ült a kanapén. A fenéke alá összehajtogatott törülközőt tett, hogy megóvja a kárpitot vizes fürdőruhájától. Nate-nek énekelt.

A fiú a lány előtt ült a padlón, s távolba révedő tekintettel figyelte Robint. A haja összetapadt a víztől. A kandallóban lobogó tűz jólesően melegítette a hátát, s a pohár vörösbor rubinként csillogott a kezében. A fiú nem ivott a borból, miközben a lány énekelt.

A dal végeztével így szólt a lány: - Kezd meleg lenni.

- Elolthatom a tüzet.

- Ne. Nem azért mondtam. Jólesik ez a meleg.

- Te is egészen ragyogsz tőle - mondta a fiú.

A lány végignézett magán. A bőre piroslóan csillogott, mintha olajjal kenték volna be. A bikinifelsője már teljesen száraz volt, sőt egy-két helyen már izzadságcseppek jelentek meg rajta. - Ez izzadság - jelentette be.

- Nekem az izzadságod is tetszik.

Csillogó cseppek gurultak lefelé a lány oldalán, aki odanyúlt, és elkente őket, nehogy lecsöppenjenek a kanapéra. - Tetszik, vagy sem - mondta -, de a bendzsómnak semmiképpen sem használ. - Felemelte az öléből, s a pántját leakasztotta a nyakából. A fenéke alatt lévő törülköző sarkával megtörölte a hangszere hátulját, majd lerakta maga mellé a kanapéra.

- Vége? - kérdezte Nate.

- Nem akarlak untatni.

- Reggelig tudnálak hallgatni.

- Lehet, hogy írok most neked egy dalt.

- Annak nagyon örülnék. Miről fog szólni?

- Oh, azt még nem tudom. - A lány felemelte a poharát, és ivott egy korty bort. - Egy csomó kínrímet lehet írni a Nate-hez. - A lány ismét felkapta a bendzsóját, belekezdett egy melódiába, és énekelni kezdett:

Jól végződött ez a hét,

Barátom lett Nate.

Haja szőke, szeme kék,

Egy szó mint száz, nagyon szép.

A fiú a fejét rázta, letette a poharát a szőnyegre, és tapsolni kezdett. - Fantasztikus. Szép vagyok. Ezt még nem mondta nekem senki.

- Hát én most mondom. A fiú tovább kacagott.

- Kineveted a dalomat?

- Imádom a dalodat.

- Tudom, hogy bolondos - kezdte a lány -, mint általában a többi dalom. A bendzsó nem alkalmas komoly dalok előadására. Túláságosan csengő-bongó.

- Mint te.

- Valóban ilyennek látsz?

- Részben igen. De nagyon sok különböző oldalad van. Komoly, szomorú, ártatlan, reménykedő, félős... és bátor. Átkozottul bátornak kell lenned ahhoz, hogy így, egy szál magadban kóborolj az országutakon.

- Ehhez elég a kétségbeesés is.

- Úgy érzem, hogy nagyon keveset tudok rólad, Robin. Mondj el nekem mindent.

- Nincs sok elmesélnivalóm. Egy egyszerű lány vagyok, aki szeret bendzsózni, szeret nagyokat reggelizni, és imádja a forró kádfürdőt.

- Forró fürdőt? - A fiú mosolyogva kiitta a borát. - Lefogadom, hogy szereted a pezsgőfürdőt is.

- Az nagyon jó lehet.

- Eltart egy darabig, amíg felmelegszik a víz - mondta a fiú, miközben felállt. - Itt maradsz, amíg bekapcsolom?

- Egy kis friss levegő nekem is jólesne.

A fiú felkapta a borosüveget, és figyelte Robint. A lány felállt, és a feneke alatt lévő törülközővel letörölte magáról az izzadságot. A törülközőt átdobta a vállán, és ő is felemelte a poharát az asztalról. Elindultak a hatalmas üvegajtó felé. A fiú háta csillogott a tűz fényében, s az ő fürdőnadrágja is izzadt volt.

A fiú hátranyúlt, s megtörölte gyöngyöző derekát. Rá-mosolygott Robinra.

A hűvös levegő elérte őket. - Jézusom - kiáltott a lány, s azonnal dideregni kezdett.

- Gyorsan a medencébe! - A fiú a pohárért nyúlt, Robin odaadta neki, majd átkarolva magát a medence felé szaladt. Mikor elérte, elhajította a törülközőt, s belevetette magát a vízbe. A víz hűvös volt, de még mindig melegebb, mint a kora esti levegő. A lába elérte a medence alját. Fellökte magát, majd hagyta, hogy elmerüljön teljesen a vízben. A medence alja meredeken lejtett, de ahol állt, ott még éppen leért a lába.

Látta, ahogy Nate a kerítés mellett guggol, és csövek meg csapok között matat.

- Hogy bírod ott a hidegben?

- Akaraterővel.

- Siess a medencébe, mielőtt még megfagy az akaraterőd, és eltörik. A fiú végzett, majd lassan a medencéhez ballagott.

- Micsoda hős - szólt Robin.

A fiú felemelte a karját, majd megfeszítette, mint egy testépítő.

- Mr. Univerzum - mondta Robin.

- Felkapcsoljam a medence világítását? - kérdezte a fiú.

- Aha. Úgy jobban látom a pompás testedet.

A fiú elment, és felkapcsolta a világítást. Az udvar továbbra is sötét maradt, de a medence ragyogni kezdett. Nate visszajött, és megállt a medence sarkánál. A víz csillogása kékes fénnel vonta be a testét. Beleugrott a vízbe. Néhány karcsapással átúszott a medence túloldalára, alig fodrozva a vizet, majd ott megállt, és Robin felé fordult. Ellökte magát a lány irányába, s megállt Robin előtt. Egész mellkasa kint volt a vízből, s fázott is emiatt. A felszín alatt a teste imbolyogni és vibrálni látszott.

- Olyan ez, mint a tükör egy elvarázsolt kastélyban - mondta Robin, s közben összekoccantak a fogai.

- Amelyiktől magasabbnak látszol?

- Nem, hanem amelyiktől imbolyogsz.

A fiú nyakig ereszkedett a vízbe. Ekkor Robin hozzálépett, és átkarolta.

- Te vacogsz.

- Hogy lehet, hogy te nem?

- Akaraterő. Most ideges vagy, vagy egyszerűen csak fázol?

- Csak fázok. Már rég nem vagyok ideges. Elmúlt.

- Ezek szerint nem rontottunk el semmit.

- Nem.

- Hála istennek.

Ahogy álltak összekapaszkodva, a víz lassan melegedni kezdett. A meleg átjárta Robint, de a didergését még nem tudta megszüntetni. Még szorosabban hozzábújt Nate-hez.

- A házban kellett volna megvárni, amíg felmelegszik a víz.

- Már nem is fázok... annyira.

- A meleg víz először bemegy a szivattyúba, csak aztán lesz belőle pezsgőfürdő. Hamarosan beindítom.

- És mit csinálunk mi most a medencében?

- Csókolózunk.

- Nem is igaz.

- De igen. - A fiú rászorította az ajkait Robin szájára. Mindkettőjük ajka hideg volt, de egymás nyelvét forrónak érezték. A fiú elkezdett hátrafelé araszolni, magával húzva Robint. A lány válláról és hátáról lassan lecsorgott a víz. A hideg levegő megérintette Robin bőrét, amitől ismét borzongani kezdett.

A fiú végül leültette a medence szélén lévő padkára. - Köszönöm a fuvart - szólt a lány.

- Bekapcsolom - mondta Nate.

Ellépett Robin mellől. Helyét a hűvös víz vette át.

Egy pillanatra elakadt a lélegzete, de aztán hirtelen ráakadt a nyílásra, ahol a felmelegített víz áramlott be a medencébe. Nem volt forró, de még csak meleg sem volt. Viszont még mindig sokkal langyosabb volt, mint a medence vize. Csodálatos, gondolta a lány. Sóhajtva leült a padkára, és hagyta, hogy a langyos víz elborítsa. Kinyújtotta a lábait, és lebegni kezdett. Ez az érzés egy nyári szellő simogatását juttatta az eszébe, amely melegíteni és hűsíteni is tud egyszerre. Kezét a kiömlőnyílásra tette, majd a hátát is hozzányomta. A langyos víz szétáradt a hátán. Robin felsóhajtott.

Hirtelen egy zajra lett figyelmes. A kiáramló víz fortyogni kezdett. A buborékok jólesően csiklandozták a bőrét.

Nate visszajött a medencéhez. Kezében tartotta a borosüveget, a két poharat, és néhány törülközőt. Letette őket a medence szélére, megtöltötte a poharakat, majd bemászott a vízbe. Az egyik poharat Robinnak adta. Mikor a lány belekortyolt a borba, hidegnek érezte, de mire leért a torkán, már melegséget hagyott maga után.

Nate leült Robinnal szemben. Csak a feje, és a poharat tartó keze volt a vízfelszín fölött. A teste fényesen izzott a vízben, ahogy a víz alatti lámpa megvilágította, de csak elmosódva látszott, hiszen a víz fortyogott körülötte. Az arcán megnőttek az árnyékok, félelmetessé téve a fiút.

- Úgy nézel ki, mintha valami rossz álomból jöttél volna elő - mondta a lány.

- Köszt szépen. Te sem vagy egy Hófehérke. Inkább a gonosz boszorkányra emlékeztetsz.

- Jobban örülnél, ha Hófehérkére hasonlítanék? - csattant fel Robin.

A fiú a lábával megsimogatta Robin lábszárát. - Hasonlítsál csak Robinra. Kis vándor-énekesmadaram.

Poppinsack.

- Egy csavargó mondta nekem ugyanezt - szólt a lány. A víz mostanra már tényleg átmelegedett. Csodálatos volt. Pára kezdett felszállni a habzó vízfelszínről, majd belekapott a szél, és széjjelszaggatta a kicsiny ködfüggönyt. Robin belekortyolt a poharába. - Vándor-énekesmadár - mondta. - Kukitlan Robinnak is nevezett.

- A disznó - motyogta Nate.

- Jópofa fickó volt. Végül is szimpatikus volt. Először. Poppinsack. Állandóan a szavakkal bűvészkedett. A westernfilmekben szoktak úgy kinézni a csodadoktorok és az orvosságosemberek, ahogy ő öltözködött. Akik szekéren járták a vadnyugatot, és csodaszereket árultak a szekerek hátuljából. Nekem ez jutott eszembe róla. Látnod kellett volna. Rojtok voltak a szarvasbőr kabátján, keménykalapot viselt, és a kalapba még hatalmas tollak is bele voltak tűzve. - Nate elrántotta a lábát Robin lábszárától. - Különös figura volt. Tetszett nekem, de aztán kirabolt.

- Kirabolt?

- Ja. Miközben aludtam a strandon. Azután találkoztunk, és összebarátkoztunk. Még teát is adott. Egész idő alatt kedves volt hozzám, noha már nála volt a pénzem.

Nate lassan megrázta a fejét.

A meglopását Robin nagyon mélyen eltemette a lelkében. Most azonban, hogy elmondta Nate-nek, megkönnyebbült. A szégyen már nem égette annyira. Úgy érezte, jobb, ha elmeséli a részleteket is.

- A pénzem a bugyimban szoktam tartani, mikor a szabad ég alatt alszom. - Várta, hogy zavarba jön a saját szavaitól, de nem így történt. - Alvás közben kilopta a pénzem a bugyimból. Isten tudja, mit csinált még... ott a kezével. Mikor azt hallottam tőle, hogy „Kukitlan Robin”, fogalmam sem volt, hogy miért mondja.

Nate motyogott valamit, de szavait elnyelte a fortyogó víz hangja. - Mi?

- Semmi.

- Meg akartam ölni a disznót.

- Én meg tettem.

- Micsoda? - kérdezte Robin, mintha nem hallotta volna tisztán Nate szavait.

- Megöltem.

A lány kábultan a fiúra meredt. Letette a borospoharat, és közelebb húzódott Nate-hez. Letérdelt a fiúval szemben, és kezét rátette a combjára.

- Egy öreg csavargó, harcsabajusszal - szólt Nate.

- Az.

- Megöltem őt csütörtök éjszaka.

- Nem hiszem el - mondta Robin határozottan. Néhány másodperc múlva azonban már kénytelen volt elhinni, hiszen Nate tekintete túlságosan zord volt ahhoz, hogy a fiú tréfáljon. - Mi történt? - kérdezte.

- Hallottál a csavargászokról?

- Te csavargász vagy?

- Csak voltam. Már nem vagyok az. Azután, ami az öreggel történt... Kifordult a gyomrom az egésztől. Szörnyű volt. Az én hibámból történt az egész. Nem tudták volna elindítani az óriáskereket nélkülem. Nálam volt a kulcs. Nem tudhattam, hogy le fog esni, de...

- Hogyan történt?

- Hozzábilincseltek az egyik gondola korlátjához, majd beindítottuk az óriáskereket. A korlát nem bírta el, és lezuhant. Lezuhant a tetejéről. Azután kivettem a szörfdeszkámon a nyílt tengerre, és belöktem a vízbe.

- Úristen - motyogta a lány.

- Ez annak a napnak az éjszakáján történt, mikor először találkoztunk.

A lány emlékezett rá, hogy pont Poppinsacket várta akkor este. Mindent elborított a köd, ő pedig késsel a kezében várt a strandon. Aztán megrémült, és bemenekült a közeli ház alá. - Azon az éjszakán a strandon vártam az öregembert - kezdte Robin. - Azt terveztem, hogy visszaveszem tőle a pénzemet.

- Mi pedig megöltük.

- Én is megtettem volna, ha összeakadok vele. Késsel a kezemben vártam. Meg akartam támadni. Azt akartam, hogy megfizessen az aljasságáért.

- Legalább... most egy kicsit könnyebb, hogy tudom, mit tett veled. Talán megérdemelte, ami történt. Habá nagyon sokáig nem fogom tudni túltenni magamat ezen.

- Tudom - motyogta Robin. - Ne haragudj.

- És most hogy érzed magad? Milyen a tudat, hogy lefeküdtél egy gyilkossal?

A lány megsimogatta Nate lábát. A torkát az együttérzés szorongatta. - Baleset volt.

- Tényleg baleset volt. Az öreg túl nehéz volt, és nem bírta el a biztonsági korlát. De mi bilincseltek oda, érted? Miattunk került a magasba. Mindenki azt mondja, hogy baleset volt, de ha mi nem vagyunk, ez a baleset nem történik meg. Az öreg csavargó volt, és ezért kellett meghalnia. A legszörnyűbb pedig az, hogy a többiek még mulattak is azon, hogy lezuhanj az öreg. Tanya egészen magánkívül volt az örömtől. Ő már azóta vért akart látni, amióta elkezdtük ezt a Mogorva Medve-baromságot. És szerintem ez még rosszabb lesz ezután.

- Az a lány, akit az autóban láttunk?

- Ja. Elvesztette az eszt. Én igazán nem hibáztatom emiatt. Néhány csavargó csúnyán ellátta a baját. Összevagdosták, megerőszakolták. Különösen kegyetlenek voltak. Szóval egyáltalán nem meglepő, hogy utálja a csavargókat. Én is utálom őket azért, amit Tanyával tettek. Azelőtt vidám volt, és... felszabadult. Még egy légynek sem tudott volna ártani.

- Szeretted őt, ugye? - kérdezte Robin.

A fiú nem szólt. Kezét rátette Robin vállára. - Korábban szerettem Tanyát. Mielőtt a csavargók tönkretették. De azok a szemetek pont azt ölték ki a lányból, amit én szerettem benne.

- Ne haragudj - suttozta Robin.

- Most már csak gyűlölettel van tele. Kizárólag az érdekli, hogy minél több csavargót kapjon el. - A fiú megrázta a fejét. - Már bosszút állunk miatta. Csakhogy ő gyönyörködik a kegyetlenkedésben, és egyre nagyobb lesz az étvágya. Most, hogy már túlestek az első gyilkosságon... nem is merek rágondolni, hogy mit fognak tenni a következő útjukba kerülő csavargóval. De legalább én már nem leszek ott. Az bánt nagyon, hogy nem hagytam abba korábban. Még a gyilkosság előtt. Nem volt erőm kiszállni. Ezért most gyilkos vagyok. - A kezét felemelte, és lassan megsimogatta Robin fejét. - Együtt kell élnem ezzel a gondolattal - mondta. - Azt hiszem, ezt el kellett mondanom neked. Tudnod kell róla.

- Semmivel sem vagy rosszabb nálam - szólt a lány.

- Nem figyeltél rám. Én egy...

- Én is megöltem egy embert.

- Nem igaz. - Nate keze megállt a simogatás közben.

- De igaz. Azt hiszem, igaz. Biztatni szoktam magam, hogy biztosan él. Mindennap. Megpróbálom bemesélni magamnak, de nem igazán hiszek benne. A késem elég nagy, és egyenesen a mellkasa közepébe böktem bele. Lehet, hogy belehalt, lehet, hogy nem.

Nate sóhajtva magához húzta a lányt. Robin ráült a fiú ágyékára. Görcsösen átkarolták egymást. - Jézusom - nyögte a fiú, egészen közel Robin füléhez. - Robin, Robin.

- Megtámadott - mondta a lány, majd remegő hangon hozzátette -, de ez nem jelent semmit.

- Istenem. Istenem.

- Pokoli egy pár vagyunk, ugye?

A fiú testét rázni kezdte a zokogás. Egymást átkarolva ültek a medencében. Robin is sírni kezdett.

Körülvette őket a fortyogó víz, s egymást szorítva, keservesen zokogtak.

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

Tizenegy órakor a fiú anyja félretette a könyvet, amit addig olvasott, és az akkor kezdődő hírműsort kezdte nézni.

- Azt hiszem, lefekszem - szólt Jeremy.

Az anyja meglepetten felnézett. - Nem is várod meg a „Szombat esti frász”-t?

- Nem. Nyáron úgyis csak ismételni szoktak. Egyébként meg tök fáradt vagyok.

Az anyja felhúzta a szemöldökét. - El sem tudom képzelni, miért. Talán nem aludtál jól az éjszaka?

- Ja. - Megcsókolta az anyját, majd jó éjszakát kívánt neki. Miután becsukta a hálósobája ajtaját, nekiállt, hogy összegyűjtse azokat a ruhákat, amelyeket ezen az éjszakán akart viselni. Beledugta a bicskáját a nadrágja zsebébe, majd a fiókjából elővette Tanya borotváját. Még mindig a zsebkendőbe volt belecsavarva. A fehér szövet össze volt tapadva a száraz, megbarnult vértől.

Kicsomagolta a borotvát, és rámeredt. A tegnapi esti emlékek újraéledtek a fejében, félelmet és reményt hozva magukkal.

Mire kellhet ez a borotva? Miért kell ezt megőriznem?

Tanya arra kérte a fiút, hogy legyen nála a borotva.

Visszacsomagolta a zsebkendőbe, majd ezt is bedugta a nadrágzsebébe.

Ezután összegöngyölte az egész ruhakupacot, és becsúszta az ágy alá. Ledobta a köntösét magáról, majd bebújt az ágyába. Lekapcsolta az éjjeliszekrényen álló kislámpát.

Az óra foszforeszkáló mutatói negyed tizenkettőt mutattak. Fél óra múlva elkezd öltözni.

A percek vánszorogtak.

A fejében lázas gondolatok kavargtak. Tanya és Csillag. Az arcuk, a testük, az illatuk, a hangjuk. Csillag és Tanya. Erről viszont a zuhanó csavargó jutott eszébe, és Tanya, ahogy kiegyenesíti a kicsavarodott lábat. Ismét érezte a csavargó ujjának roppanását, mikor eltörte, hogy megbüntesse az öreget azért, amiért kezét emelt Csillagra. De a gondolatai máris továbbrepültek, és Jeremy Jasper Csodálatos Gyűjteményében találta magát. Cowboy éppen megrázta az üveget, amelyben az embrió lebegett. Látta a hatalmas pókot, és az összeaszódott múmiát. Ismét hallotta Cowboy megjegyzéseit, amiket a punkokra tett, ismét átélte a rohanást és a küzdelmet, és gondolatban újra letépte a lányról a pólóját verekezés közben, hogy megtapogathassa a melleit. A mellekről eszébe jutott Karen és a parti, ahogy a lány izzadtán az asztal tetején táncol, bugyiban és melltartóban. Fülében csengett a csavargó vidám hangja, amit a sétány alól hallottak Csillaggal, mikor az öregember ruháit dobálták be. De minden emlékről előbb-utóbb Tanya és Csillag jutott az eszébe. Csillaggal együtt járt a büntudat és a szégyenérzet, míg Tanyával a megzabolázhatatlan vágy tört rá. Kívánta őt, de tartott is tőle. Tisztátalannak érezte magát amiatt, hogy Csillag helyett inkább Tanyát választotta. Félt.

Léptek zaja ragadta ki Jeremyt gondolatainak sötét kuszaságából. Ajtócsukódást hallott, vízsubogást, majd a léptek ismét elhaladtak az ajtaja előtt. Hallotta, amint az anyja bemegy a hálósobájába.

Tizenegy-hamincöt.

Még tíz perc. A gondolatai már a kilopódzás körül jártak, de néha elkalandoztak afelé a félelmetes csoda felé, ami órá fog várni Tanyával való találkozása során.

Háromnegyedkor kiugrott az ágyból. A köntösét és a pizsamáját begyűrte a takaró alá. Meztelenül letérdelt az ágya mellé, és előhúzza előkészített ruháit. A szőnyegen ülve felhúzta őket.

Az ajtóhoz lopózott. Résnyire nyitotta. A folyosó sötétségbe burkolózott, de az anyja szobájából fény szűrődött ki. Lélegzetét visszatartva elindult a folyosón.

A szívverését a halántékában érezte. A fal mellett osont, ami segített neki a tájékozódásban.

A bejárati ajtóhoz érve leakasztotta a biztonsági láncot, s óvatosan elengedte. Elfordította a zárat. A zár nyelve halk koppanással húzódott vissza a zárba. Lenyomta a kilincset, lassan kinyitotta az ajtót, és kilépett a tornácra. Az ajtót finoman behúzta maga mögött.

Az utca fényes volt a közvilágítástól. Néhány autó parkolt a járdaszegély mentén. Az egyik Tanyáé lehet. Habár egy kicsit korábban jöttem ki, gondolta a fiú. Lehet, hogy még nincs itt.

Talán nem is jön.

A gondolattól fájdalmasra nőtt benne a vágyakozás.

Lelépett néhány lépcsőfokon.

Ha nem jön, gondolta, akkor elmegyek Csillaghoz.

Nézd, döntöttem. Bejöhetek?

Még a címét sem tudom.

Az utca túloldalán egy várakozó autó fényszórói felvillantak, majd ugyanolyan hirtelen elsötétedtek.

Jeremy szíve ki akart ugrani a helyéből.

Szaladni kezdett. A járdáról visszaneézett, nem gyúlt-e fény valamelyik ablakban. Már csak az hiányozna, gondolta. Kivágódna az egyik ablak, és kiszólna rajta az anyja: - *Hová szándékozol menni, fiatalúr?*

A ház sötétségbe burkolózott. Sikerült elszöknie.

Lelépett az útra. Egy kar integetett annak az autónak az ablakából, amelyik az előbb villantotta fel a lámpáit. Jeremy visszaintett. Megkerülte a kocsit, ami nem volt más, mint egy öreg Ford. A jobb oldali ajtó kinyílt, mikor Jeremy odaért, de a belső világítás nem gyulladt fel. Lehet, hogy elromlott, de valószínűbb volt, hogy Tanya szándékosan kapcsolta ki.

A fiú benézett az autóba. Tanya sötétben volt, csak a körvonalait lehetett kivenni, de ez is elég volt ahhoz, hogy elálljon a fiú lélegzete. Beugrott az ülésre, és becsapta az ajtót.

A motor járt, és ezt az utastérben is kiválóan lehetett érezni. Az ablak hiába volt letekerve, bent benzin és áporodott cigarettafüst szaga keveredett. A benti levegőt megülte a nyirkosság, amiről Jeremynek a dzsungel jutott az eszébe, noha még sosem járt dzsungelben.

Egymásra néztek. A lány sötét ruhát viselt. Kézbe fogta Jeremy tenyerét - amelyiket a fiú megvágta a borotvával - és az ajkához szorította. Másik kezével laza pulóverét elhúzta a testétől, és Jeremy tenyerét bedugta a ruha alá, fel, egészen a melléig. Ezután magához húzta, átkarolta, és megcsókolta a fiút. Csókjaival elborította. Felsőhajtott, mikor Jeremy megsimogatta a mellét. A lány mellei hatalmasak és feszesek voltak, mellbimbói kemény gumira hasonlítottak, ahogy Jeremy ujjai közé vette őket. A szájuk összeforrt. A fiú ujjá rátévedt a forradásra. Végighaladt rajta, egészen a lány bugyijáig, de ott megállt, nem mert továbbmenni. A keze ismét felfelé indult, majd beleütközött a sípba. Kezébe vette.

Tanya szája eltávolodott Jeremy szájától.

- Mennünk kell - suttozta a lány. - Később. Később majd ráérünk. Mindenre.

Jeremy bólintott. Kihúzta a kezét a pulóver alól.

Tanya gyengéden még egyszer megcsókolta, majd előhúzott valamit a zsebéből, és a fiú felé tartotta. - Ez a tiéd - mondta.

Jeremy felemelte a nejlonzacskót, és a szélvédő felé tartotta, hogy meglássa, mi van benne.

- Gumikesztyű - magyarázta Tanya. - Nem hagyhatunk ujjlenyomatokat - Előhúzott egy másik zacskót, kibontotta, és felvette a gumikesztyűket.

- Már most is viselnünk kell? - kérdezte Jeremy. Nem akart kesztyűt húzni a kezére. Érezni akarta Tanyát.

- A kocsit lopott - szólt a lány.

- Oh - motyogta a fiú. A gyomra összerándult, és a pénisze is zsugorodni kezdett. - Úgy érted, te loptad el? - kérdezte.

- Persze.

A fiú a gyújtáskapcsoló felé sandított. Kulcs nem volt benne, a motor viszont járt.

- Jézusom - mondta.

A lány megfogta a kormánykereket, kiengedte a féket, és elindultak. - Majd a Vidámparknál hagyjuk - szólt Tanya. - Ne aggódj, a gazdája vissza fogja kapni. De most nem használhatunk olyan autót, ami alapján rám akadhatnak.

- Miért, mit fogunk csinálni? - kérdezte Jeremy.

- Fogunk magunknak egy csavargót. Tudok egyet, amelyik pontosan megfelel ma estére.

- Igazán? Hol van?

- Nate házában.

* * *

Robin feltámaszkodott a könyökére a matracon, és Nate-et figyelte. A fiú olyan békésen aludt, mint egy kisgyerek. A karjait és a lábait széttárta, és meg sem moccant, mióta elaludt. A mellkasa lassan emelkedett és süllyedt. Robin egyik kezét a fiú mellén tartotta. Noha a kandallóban lobogott a tűz, Nate teste hűvösnek tűnt.

Óvatosan lemászott az ágyról, és felvette a takarót, amit szeretkezés közben rúgtak le magukról. Betakarta vele a fiút.

Robin mosolygott.

Szegény gyerek. Ki van ütve.

De ki nincs?

Gyengének érezte magát. Az izmai égtek és remegtek. A szája körüli terület forró volt és lüktetett a szünet nélküli csókolózástól. Az archőre enyhén égett a fiú friss borostájának horzsolásaitól. Ugyanezt érezte a nyakán, a vállán és a mellein is, a mellbimbói pedig érzékenyek voltak.

Talán egy kicsit túlzásba vittük, gondolta, és elmosolyodott.

Elindult a szobában, és megnézte magát a tükörben. Ahogy óvatosan lépkedett, az olyan volt, mintha, attól félt volna, rálép valami hegyes tárgyra. A szekrényhez lépett, és elfújta a még egyetlen égő gyertyát. A fiún keresztül akart visszamászni az ágyra, de rájött, hogy így könnyen felébresztheti. Fáradt léptekkel megkerülte az ágyat, majd mielőtt még lefeküdt volna, Nate széttárt karját visszaemelte a fiú oldala mellé. Hallgatta a szuszogását, majd megcsókolta a vállát.

A fiú halkan felnyögött.

Rosszat álmodhat.

Robin gyengéden megsimogatta, hátha sikerül elűzni a rossz álmot.

A fiú tovább szuszogott. Robin hallgatta egy darabig, hátha ismét nyöszörögni kezd.

Talán Poppinsack zuhanásáról álmodik.

Bárcsak el tudná hessegetni az álmából ezt a szörnyű emléket. Megcsókolta vigyázva, hogy fel ne ébressze.

Ha a szerelemmel gyógyítani lehetne...

De őt is gyötri a bűntudat. Mindkettőjüknek megvan a saját keresztje.

Legalább elmondhattuk egymásnak, gondolta. Hála istennek.

Azelőtt is már nagyon szerette, de most, hogy megosztották egymással szörnyű titkaikat, úgy érezte, a lelkük összeforrt.

Mikor egymást szorítva zokogtak a medencében, könnyük összekeveredett, és a lány egészen úgy érezte, egy testté és egy lélekké váltak.

A gondolatai bebarangolták az egész estét, majd lassan álomba merült.

* * *

Tanya lekapcsolta a fényszórókat. Az előttük elterülő út sötétségbe borult. Bekanyarodott egy szűk útra, ami csak szürke sávnak látszott a fák között. Alacsony sebességfokozatba kapcsol, de nem kezdett gyorsítani, hanem lassan kapaszkodott felfelé a meredek úton, hogy minél kisebb zajt csapjon az autóval.

- Biztos vagy benne, hogy itt vannak? - suttogta Jeremy.

- Itt vannak - mondta Tanya. - Biztos vagyok benne.

- Miért?

- Minden a terv szerint halad. A szülei elutaztak, és csak szerdán jönnek haza. Úgy volt, hogy nála lesznek ezekben a napokban.

- Aha.

- A kurva anyját.

- Tiszta örült. Kidobni egy ilyen nőt, mint te, amiatt a csavargó miatt.

- Nagy hibát követett el. Hamarosan megtudja, milyen nagyot.

Felértek a dombtetőre. Egy meredek tetejű ház körvonala tárult a szemük elé. A ház teljes sötétségbe burkolózott. Csak a holdfény csillant meg az ablakokon. Elhagyatottnak tűnt.

Jeremy nagyon remélte, hogy *tényleg* elhagyatott.

Rettegett.

Hiába. Tanya mellett kell maradnia, történjen akármi. De azért nagyon jó lenne, ha nem lenne senki a házban.

Beletörölte izzadó tenyerét a nadrágja szárába, de csak akkor vette észre, hogy mindkét kezén rajta van a gumikesztyű. Ettől izzad ennyire.

Nem lesz semmi baj, mondta magának.

Tanya azt mondta, őt Nate érdekli. Jeremyre marad a lány. Az nem lesz probléma. Kettővel is elbírta ott a Gyűjtemény előtt. Még tetszett is neki a dolog. Itt az alkalom, hogy leteperje a bendzsós lányt. Nem hitte volna, hogy valaha is alkalma lesz rá.

Furcsa. Az első találkozásuk óta az járt a fiú fejében, hogy vajon milyen is lehet birkózni vele.

Tanya életre kelti a legvadabb álmait is, gondolta a fiú. A belőle kiáradó sötét erő sok mindenre képes.

Nem akarok verekedni azzal a lánnyal. Már nem.

A fiú remegni kezdett a félelemtől, és a reménykedéstől, *hogy ne legyen senki otthon.*

A kocsi begördült a ház tornáca elé. Tanya behúzta a féket. A motor tovább járt, mikor kinyitotta az ajtót, és kiszállt. Jeremy már majdnem figyelmeztette, hogy állítsa le a motort, de hirtelen visszacseppent a valóságba.

Ő is kiszállt. Remegő lábakkal megkerülte az autót, miközben Tanya valamit kivett a hátsó ülésről. Egy papírsákokat vett a hóna alá, majd becsukta az ajtót.

- Mi van benne? - suttogta a fiú.

- Majd meglátod - válaszolta a lány.

Felléptek a néhány lépcsőn. A lány kulcsot húzott elő a zsebéből, és kinyitotta a bejárati ajtót.

Legalább nem kellett betömnünk, gondolta Jeremy.

Tanya kitárta az ajtót. Bent sötét volt.

Beléptek az előtérbe, majd Tanya egy zörrenés nélkül becsukta az ajtót.

Jeremy csak a saját szívverését hallotta.

Tanya leguggolt, és letette a csomagot. Mikor belenyúlt, Jeremy fémes zörgést hallott. Az öreg csavargó jutott eszébe. Tanya kihúzta a kezét, és a fiú felé nyújtott valamit. Egy bilincs volt az. Odaadta a bilincset a fiúnak, míg a másikat a saját zsebébe tette.

Egy kalapácsot is előhúzott a zsákból, és Jeremy felé nyújtotta.

A fiúnak elállt a lélegzete. A gyomra összerándult. Jeges ujjak tapogatták az ágyékát.

Még egy fejszét is rejtett a zacskó, amit Tanya magánál tartott. Felállt, a zacskót pedig ott hagyta a földön.

Jeremy elcsukló hangon suttogni kezdett. - Nem fogjuk megölni őket, ugye?

- Miért tennénk?

- Mit fogunk csinálni?

- A lány velünk jön. Nate itt marad. Gyerünk.

Reszketve és rogyadozva követte Jeremy Tanyát a lépcsőhöz. Felmentek az emeletre. Akárhányszor megroppant a lépcső, Jeremy összerándult. A szívverése mintha a torkát kalapálta volna. Nagyot nyelt.

A lépcső olyan hosszú volt, mintha egyenesen a túlvilágra vezetett volna.

Csillagnál kellene inkább lennem, gondolta Jeremy. Istenem, miért nem mentem inkább oda?

Bilincsek, kalapács, fejsze.

Ez sokkal rosszabbnak ígérkezett, mint ahogy azt elképzelte.

Elképzelte, hogy lerohan a lépcsőn, ki a házból, el Tanyától, és el minden szörnyűségtől, ami itt vár rá néhány perc múlva.

Aztán eszébe jutott Tanya forró melleinek tapintása.

Később majd ráérünk. Mindenre.

A lány néhány lépcsővel előtte járt, s alig látszott a félhomályban. A fiú tudta, hogy Tanya meztelen a melegítőalsó alatt.

Már azt is tudta, hogy nem fog elrohanni.

Tanya bevárta a fiút a lépcső tetején. - Csak azt csináld, amit mondok - suttogta.

Jeremy bólintott. Zsebében megmarkolta a bilincset.

Egymás mellett végigmentek a folyosón. Tanya megtorpant egy nyitott ajtó mellett. Bekémlelt. Sokáig mozdulatlanul állt. Aztán a fejsze fokával megbökte Jeremyt, és maga előtt taszigálva a fiút, bementek a hálószobába. Az ablakon bevilágító holdfényben egy ágy látszott, s a rajta lévő takarók alatt két ember feküdt.

Ők azok.

Tanyának igaza volt. Itt vannak.

Mi van, ha hazudott, és mégis megöljük őket?

Mit keresek én itt?

A lány becsukta maguk mögött az ajtót. A fejszével meglökte Jeremy bal karját, majd odaadta neki a szerszámot. Miért nem tartja magánál?

Mindkét kezére szüksége van, jött rá Jeremy, mikor látta Tanyát átosonni a szobán, de nem az ágy felé, hanem az asztal irányába. Az asztal mellett egy egyenes támlájú szék állt. Felemelte, és elindult visszafelé.

Ha nem adnám vissza neki a fejszét?

A lány letette a széket a szőnyegre, közvetlenül az ajtó elé. Hátrabillentette, és a háttámláját beakasztotta a kilincs alá.

A szék senkit nem tudna visszatartani attól, hogy bejöjjön a szobába, viszont meg tudja akadályozni az esetleges gyors menekülést.

A lány visszavette a fejszét. Jeremy még kísérletet sem tett arra, hogy erőszakkal magánál tartsa a szerszámot. Tanya bal kezébe fogta a fejszét, míg jobb kézzel megmarkolta Jeremy csuklóját, és az ágy lábához vonszolta a fiút. Jeremy innen már hallhatta a két ember szuszogását.

Tanya az ágy bal oldalához settenkedett. Lehajolt az alvók arcával egy vonalba. Jobb kezében tartotta a fejszét.

Jeremy látta, ahogy a fejsze felemelkedik.

Majd lesújt.

NE!

A puffanástól fájdalom hasított a saját fejébe. Reszketni kezdett, s a lábai alig bírták el saját testsúlyát. Rémműlt kiáltást hallott, majd látta, hogy a másik alakon lévő takaró hirtelen lerepül. - Kapd el! - csattant fel Tanya.

A lány teste sötétbarnán rajzolódott ki a fehér lepedőn. Hirtelen felült.

A fiú rávetette magát, és leteperzte. Az ágy mélyen besüppedt alattuk. A lány keményen küzdött. Jeremy csak az egyik kezét tudta használni, mivel a másikban ott volt a kalapács. A lány mély, és égető barázdákat karmolt a fiú arcába. Jeremy ledobta a kalapácsot, és így meg tudta markolni a lány másik csuklóját is.

Most megvagy!

A lány nagyot dobott magán, félrelökve Jeremyt. A fiú lehuppant a szőnyegre, s a kalapács pont a lapockájába nyomódott. A lány hatalmas lendülettel vetette magát a fiú után. Beleharapott az arcába, Jeremy felüvöltött a fájdalomtól, eleresztette a lány csuklóját, és arcon ütötte őt. Az ütés lendülete kirántotta Jeremy arcbőrét a lány harapásából. Az őrült fájdalomtól Jeremynek könnybe lábadt a szeme. Belemarkolt a lány rövid hajába, és lerántotta magáról a szőnyegre, majd oldalra fordult, hogy ő másszon rá a lánynak.

A lány ebben a pillanatban térdrel gyomron rúgta. A fiúból kiszökött minden csepp levegő. Összegörnyedt, s átkarolta a gyomrát.

- Mit szarakodsz már? - hallotta Tanya hangját.

A fiú levegő után kapkodva látta, hogy a lány feltápaszkodik.

A szoba megtelt világossággal.

A lány megmerevedett egy pillanatra, készen arra, hogy rohanni kezdjen, majd átnézett az ágy túloldalára.

- Ne merj megmozdulni - figyelmeztette Tanya.

Jeremy nyögve feltápaszkodott. Zihálva az arcát tapogatta, miközben Tanya farkasszemet nézett a lánnyal. Tanya Nate mozdulatlan teste mellett állt, a fejszét a feje fölé emelte, készen arra, hogy ismét lesújtson. Nate arca vérben fürdött, s a homlokán egy hatalmas vágás húzódott keresztül, habár nem tűnt túlságosan mélynek. Tanya valószínűleg a fejsze tompa felével ütött. De most az élet tartotta a fiú feje fölél.

- Keress neki ruhát, Herceg. Azt akarom, hogy csinos legyen.

A fiú bólintott, majd felvette a kalapácsot. A lányhoz lépett, aki azóta nem mozdult, mióta Tanya felkapcsolta a lámpát. Nem is nézett Jeremyre.

- Tedd a kezedet a fejedre - zihálta a fiú. A lány összefonta az ujjait a feje tetején.

Jeremy a lány hátát bámulta. Nézte lebarnult bőrét, gömbölyű fenekét, formás lábait.

A fiú levette a kezét az arcáról. A gumikesztyű sikamlós volt a vértől.

Végighúzta a kalapács hegyes végét a lány gerince mentén. A lány felszisszent, majd megmerevedett, ahogy a kalapács hegye barázdát vájt a bőrébe. Vér serkent elő a sebből.

A fiú Tanyára pillantott.

Tanya bólintott. Kajánul vigyorgott.

Jeremy szemben állt a lánnyal, aki mélyen a fiú szemébe nézett. A lány rémültnek látszott, de tekintete tele volt gyűlölettel, és elszántsággal.

A fiú a kesztyűjén lévő vért szétkente a lány arcán és nyakán, majd pofon ütötte. A lány feje félrebicsaklott, aztán ismét szembenézett a fiúval. A lány felhúzta az ajkát, de nem mert ellenállni, mikor a fiú tapogatni kezdte a testét. Aztán Jeremy belevágta a hasába a kalapácsot, s ettől összerogyott, térdre esett, s levegő után kapkodott. A fiú rúgása a száját érte, ettől a feje hátra-bicsaklott, majd teljes hosszában elterült a szőnyegen.

- Elég - szólt Tanya. - Kifutunk az időből.

Miközben Jeremy ruhák után kutatott a lány hátizsákjában, Tanya hozzabilincselte Nate egyik kezét az ágy keretéhez. A fiú egy farmernadrágot és egy kopott inget húzott elő a hátizsákából, majd a lányhoz dobta őket. Élvezettel nézte, ahogy a lány kínkeservesen öltözködik. Mielőtt a lány végezhetett volna az ing begombolásával, Jeremy a hajánál fogva felrántotta, és a háta mögött összebilincselte a kezét.

A fiú kihúzta a saját övét, visszabújtatta a csatba, s az így létrejött hurkot rátette a lány nyakára. Tanya felkapta Nate kulcscsomóját az asztalról, a zsebébe dobta, majd lekapcsolta a villanyt.

- Oké - mondta. - Miután kimegyünk, bevágunk egy ablakot, hogy betörésnek tűnjön a dolog. Figyelmeztess rá, ha elfelejteném.

- Jó - mondta a fiú.

Jeremy megrántotta a szíjat, s mintha egy póráz végét fogná, kivezette a lányt a sötét folyosóra.

NEGYVENEDIK FEJEZET

Az ágy enyhén besüppedt, amitől Dave felriadt. Habár behunyva tartotta a szemeit, mégis látta, hogy a szobában világos van. Reggel lehet? Töprengett. Joan azt tanácsolta, hogy éjfélre húzzák fel az órát. Csörgést nem hallott. Talán lenyomta álmában. Bízott benne. Remélte, hogy már reggel van.

Egy meztelen fenék ült rá hirtelen. Fészkelődni kezdett, az egyébként számára oly kedves súly alatt, és kinyitotta a szemét. Félelem és csalódottság lett úrrá rajta, mikor meglátta, hogy a fény az olvasólámpából árad. Joan lovaglólülésben ült rajta, s két kezét a férfi vállaihoz tette. Mosolygott, és lejjebb eresztette magát. A mellbimbói elérték a férfi mellkasát, majd egy, kicsit mozgatva a felsőtestét, a mellbimbókkal cirógatni kezdte Dave mellét. A lány egyre lejjebb eresztette a felsőtestét, mígnem összeért a szájuk. A férfi simogatni kezdte a lány hátát.

Joan felegyenesedett. - Itt az idő, drágám. - Még egyszer megcsókolta a férfit. - Mennünk kell.

- Ettől félted. Mennyi az idő?

- Fél egy.

- Mi történt a vekkerrel?

- Lenyomtam. Már korábban felébredtem.

- Nem tudtál aludni? - kérdezte Dave.

- Nem akartam. Időpocsékolásnak tűnt. Amúgy pedig sokkal szórakoztatóbb volt téged figyelni.

- Kukkoló.

- Eltaláltad.

- Fel kellett volna hogy ébresszél.

- Nem akartalak. Nehéz éjszakád volt, Szükséged volt az alvásra. Ezért nem akartalak korábban felébreszteni. - Ismét megcsókolta. - De most már itt az ideje, hogy kiugorj az ágyból.

A lány lemászott Dave-ről, s magával vitte a melegséget és a puhaságot. A férfi felült, és a derekára csavarta a takarót. Nézte, ahogy Joan felhúzza a bugyiját, és ahogy belebújik a pólójába. Mikor a lány ezt észrevette, így szólt. - A műsornak vége. Gyerünk öltözni.

Dave kiült az ágy szélére. Lábat lelógatta az ágyról, de nem állt fel.

Ahelyett figyelte, ahogy Joan magára ölti a golyóálló mellényt, amit a kapitányságról hoztak el délután. A tépőzárrakkal magára erősítette. - Úgy nézel ki, mint aki vízisízni készül.

- Bárcsak így lenne. - A lány leguggolt a táskája mellé, és egy pisztolytáskát húzott elő. Belebújt a pántjaiba, majd a bal hónalja alá került tokba berakta a fegyverét. Egy kisebb pisztolytáskát a jobb bokájához erősített, s abba egy kicsiny, fényes, félautomata pisztolyt dugott. Még egy harmadik tok is előkerült a lány táskájából. Dave megrázta a fejét, mikor meglátta. A lány a törzsére erősítette a bőrtokot, majd egy hosszú, duplaélű kést dugott bele.

- Uramisten - szólt Dave. - Honnan szerezted ezeket a holmikat? Csak nem a *Szerencse Katonái* magazinból?

- Hogy találtad ki?

- Van még valami nálad? Esetleg egy Uzi?

- Az sajnos nincs. - A lány ismét belenyúlt a csomagjába, és egy összekoszolt, szürke melegítónadrágot húzott elő.

Dave végre felállt az ágyról. Alsónadrágot és zoknit vett elő a fiókból. Öltözködni kezdett, miközben Joan egy szürke pulóvert próbált ráhúzni a testére erősített arzenálra. A pulóveren lévő repedéseken keresztül látni lehetett a kék színű golyóálló mellényt. A melegítónadrág lyukain viszont csak meztelen bőre kandikált ki.

- Rambóné - mondta Dave, aki éppen egy pólóba bújott bele, hogy a golyóálló mellény ne tapadjon a bőrére. Ezután következett a farmernadrág, a mellény, és a cipő. A szekrényhez lépett, hogy elővegye saját fegyvereit: egy hangtompító .38-ast, amelyet tokostul az övére akasztott, és egy 9 mm-es Berettát, amely a hóna alá került.

- Látom, te sem, bízod a véletlenre magad - szólt Joan, és fejével a Beretta felé bökött.

- Kell hogy képviseljünk valami tüzerőt. A hadsereget mégsem vihetjük magunkkal - mondta Dave.

- Debbie szerint pedig a hadsereg nélkül nem is lenne szabad elindulnunk.
- Elmondtad neki, mi? - Dave magára húzott egy vastag, kockás inget, és közben észrevette a Joan lábára kötözött piros rongyot. - Az meg minek?
- Stílus. Egyébként igen, elmondtam neki. Lehet, hogy el kellett volna titkolnom előle, de nem szívesen tettem volna ilyet. Hát, nem örült neki, hogy finoman fogalmazzak. Attól félt, hogy nem jövünk vissza.

Joan utolsó szavaitól összeszorult Dave gyomra. - Meg tudom érteni - mondta.

- Sokkal jobban félt minket a csavargóktól, mint a gyerekektől. Még most is azt gondolja, hogy anyánkat is a csavargók intézték el. - Joan egy pár zoknival, és egy pár széttaposott futócipővel az ágyhoz lépett. Leült, majd nagy nehezen előrehajolva felhúzta őket. -A francba - motyogta, szuszogva a golyóálló mellény szorításától.

- Hadd csináljam én.

- Micsoda lovagias lovag.

A lány előtt térdelve, Dave befűzte, majd bekötötte a cipőket. - Nagyon jól csinálod - mondta Joan, megcirógatva Dave haját. - Te lehetsz a gyerekeink hivatalos cipő felhúzó-bekötője.

Dave mosolyogva a lányra nézett. - A gyerekeinké?

- Miért, nem akarsz egyet sem?

- Dehogynem.

- Hányat?

- Annyit, amennyit te - válaszolta a férfi, de máris megbánta, hogy gyerekekről esett szó. A jövőt most nem látta maga előtt, a gondolatai csak a mai éjszakáig terjedtek, amely éjszaka, mint egy hatalmas, sötét keresztút tátongett előtte.

Ez nevetséges, mondta magának.

Gloria azóta sem került elő.

Gloria egyedül volt, és fegyver sem volt nála.

Végzett Joan cipőjével, majd megsimogatta a lány combját a melegítőnadrágon keresztül. Bedugta a kezét az egyik repedésbe. - Nézzünk be Gloriához, mielőtt még elmennénk a Vidámparkba - javasolta Dave.

- Miért? Úgysem lesz otthon. Ezt mindketten tudjuk.

- Belefér az időnkbe, hogy benézzünk hozzá. Néhány perc az egész.

A lány összehúzta a szemét. - Nem akarok odamenni, érted?

- Megvárhatsz az autóban - mondta Dave. Délután már jártak ott egyszer, s a látottak elkésértették Joant. A lány egész idő alatt a férfi mellett maradt, s nem engedte el a kezét. Dave nem csodálkozott rajta. A lakás a volt szeretője otthona volt, azé, aki vélhetően már nincs az élők sorában, s a holtteste valami kietlen helyen kallódhat, ahol, legalábbis a gyilkosok szerint, soha senki nem fog ráakadni. Ez borzasztóan nyomasztotta Joant.

Mikor Dave megmutatta Joannek a széken talált ruhakupacot, a lány elfordította a fejét, és kifakadt. - Nem akarom látni ezeket. - Elkezdte Dave-et is kivonszolni a lakásból. Nem csoda, hogy nem akar újból szembesülni a látottakkal.

- Inkább odatelefonálok - mondta Dave.

- Telefonálj.

A férfi odalépett a telefonhoz, majd Gloria számát tárcsázta. Három csörgés után egy kattanás következett. - Halló. Gloria vagyok.

Dave szíve majdnem kiugrott a helyéről.

- Gloria? - kérdezte. Látta, ahogy Joan is felkapja a fejét. A lány döbbenten nézett Dave-re.

- Jelenleg nem tartózkodom itthon, de ha üzenetet kíván hagyni...

- A fenébe - motyogta a férfi. - Csak a rohadt üzenetrögzítő. - Már vagy száz alkalommal hagyott üzenetet a készüléken. Hogy tudja ez az átkozott masina felcsillantani benne a reményt újra és újra? Joan arcán csalódottság tükröződött.

- ...visszahívom, mihelyt alkalmam lesz rá.

Jó, gondolta Dave. Várom.

Halott. Meghalt, és közben úgy beszél hozzám, mintha minden a legnagyobb rendben lenne.

A készülék sípolt, majd elhallgatott, készen arra, hogy Dave rámondhassa üzenetét.

Eszébe jutott, Gloria mennyit panaszkodott azokra, akik ilyenkor leteszik a kagylót.

Az is eszébe jutott, hányszor és hányszor hallotta már ennek az üzenetrögzítőnek a hangját.

- Dave vagyok - mondta. Joan szája sírásra görbült.
- Ha otthon vagy, vedd fel a telefont, kérlek. A férfi hallgatta a távolról jövő, halk zúgást.
- Gloria. Dave vagyok. Otthon vagy?

Egy halott emberrel beszélgetek. Lerakta. Joan a férfihoz lépett, és átkarolta a vállát.

- Azt hiszem, lezárhatjuk a dolognak ezt a részét - motyogta Dave. Magához szorította a lányt, de csak a golyóálló mellényt, a pisztolyt és a kést érezte a kezei alatt. Megcsókolták egymást. - Ha emiatt veszítlek el....
- Akkor állj bosszút értem - szólt Joan.
- Csak ezt akartam hallani.
- Ott még azért nem tartunk. - Gyengéden rácsapott a férfi fenekére, és ellépett előle.

A papírsákból egy sapkát húzott elő, a fejébe csapta, s betűzte alá szőke fürtjeit. Felhúzta a szemöldökét. - Ellenállhatatlan vagyok?

- Elbűvölő.

Valamit még rejtett a papírsák.

- *Tényleg* van nálad egy Uzi?
- Csak egy öreg pléd - mondta a lány.
- Mi célból?
- Ez is része a stílusomnak.

A nappaliban Dave megvárta, míg Joan előveszi a rendőrijelvényét. - Te se felejtsd el - mondta a lány Dave-nek. - Nálad van?

A férfi megütögette a tárcáját.

Joan felhúzta a pulóvere derekát, és a jelvényt rátűzte a pisztolytáska pántjára. Ezután felkapta a csomagját, és mindketten kiballagtak a lakásból.

Dave bezárta az ajtót, kikereste a kocsikulcsot, és az autója felé indult. Joan már néhány lépéssel előtte járt. A lány hirtelen megtorpant.

Az autó összelapult gumikkal állt a járda mellett.

- Mi az isten? - motyogta.

Körbejárt a autóját. Mind a négy gumi szétlapult a kocsi súlya alatt. Joan odaszaladt egy másik autóhoz. - Az enyém is - mondta.

- Viccelsz? - kérdezte Dave. A lány után iramodott. Joan autója négy lapos gumin parkolt a kereszteződés- ben. - Megőrülök.
- Úgy tűnik, mintha valaki szándékosan keresztül akarná húzni a terveinket - szólt a lány.
- Ez lehetetlen. A környékbeli kölykök lehetnek.
- Mint például a húgom.
- Debbie? Szerinted ő tette?
- Csak ő lehetett. Ilyen véletlenek nincsenek. Ezek szerint sokkal jobban el van keseredve, mint ahogy gondoltam.
- Tudja, hogy hol lakom?
- Benne vagy a telefonkönyvben, öcsi. Kikeresett, és utána idejött.
- Nem rossz egy kiscsajtól.
- Kiscsaj? Egy kis gengszter. Csak menjek haza.

Dave mosolyt akart erőltetni fáradt arcára, de nem sikerült.

- Vagány a csaj. Volt kitől tanulnia.
- Ha hazaérek, megfojtom.
- Csak azért csinálta, mert szeret téged.
- Ja. Tudom. De azért még megfojtom.

Dave felnevetett.

- Ne vess csak. - Elfordult a férfitől, és leguggolt az egyik kerék mellé.
- Remélem, nem szakadt ki a külső - szólt Dave.
- Nem hiszem, hogy kiszúrta. Szerintem csak leeresztette a gumikat. - Joan végighúzta a kezét a gumi oldalán, majd miközben felállt, piszkos kezével összemaszatoalta az arcát.
- Jó szerencsét - mondta Dave.

A lány arca, a homlokától az álláig szürke volt a rákent kosztól.

- Értem. Ez is stílus. Ez akkor azt is jelenti, hogy továbbra is azt tervezed, hogy megyünk?
- Azt.
- Nagyszerű - motyogta a férfi. - Hívjak talán egy taxit?
- Menjünk inkább gyalog. Nincs olyan messze.
- Oké. Egy perc, és indulhatunk. Hozom az elemlámpámat. - Dave az autója felé indult. Felemás örömet érzett. Nyilvánvalóvá vált, hogy Joant már semmi sem téríti el a tervétől, de a leeresztett gumik legalább lelassították őket. Amíg elballagnak a strandig, az legalább fél órába fog telni.

Egy kis haladék.

Köszönöm neked, Debbie. Köszönöm szépen. Ha módom lesz rá, meghálálom.

Veszek neki fagyit, gondolta, és elmosolyodott.

Kinyitotta a kocsiját, előkereste az elemlámpáját, majd visszacsapta az ajtót. Mikor odaért Joanhez, így szólt: - Menjünk, de csak lassan. Isten őrizzen minket attól, hogy valamelyikünk kificamítsa a bokáját.

NEGYSZÁZVÉGI FEJEZET

- Milyen érzés visszamenni oda? - kérdezte Tanya, félig hátrafordulva.

- Jó - válaszolta Jeremy. A saját hangját idegennek, vékonynak és gonosznak hallotta. - Nagyon klassz.

A lány az autó hátsó ülésén feküdt, s a hasán ott ült Jeremy. Az autó minden egyes zökkenésénél, melyeknél meg-megugrott Jeremy is, a lányból kiszorult a levegő.

Áthaladtak egy rendőrlámpa alatt. A halvány fény egy pillanatra bevilágította a lány meztelen mellkasát. A fiú kezén már nem volt rajta a gumikesztyű. Újra és újra belecsípett a lányba, aki némán tűrte a kegyetlenkedést.

A fiúnak jólesett, hogy bánthatja a lányt, de semmiféle izgalmat nem érzett.

Legmerészebb álmaiban sem mert arra gondolni, hogy ez valaha is megtörténhet - itt ül a lányon, akinek a kezei hátra vannak bilincselve, s a blúza szét van nyitva. Mégsem érzett semmiféle izgalmat. Ülhetne akár egy srácon is, gondolta. Pofon ütötte a lányt. Az össze-rándult. Még egyszer megütötte. - Most hogy néz ki az arcom? Te rohadt kurva.

A lány motyogott valamit.

Aztán felordított.

- Elég már - szólt hátra Tanya.

- Miért? - kérdezte a fiú. - Nem látod, mit csinált az arcommal? Hogy megyek így haza? Mit mondok az anyámnak?

- Ne aggódj emiatt.

- Istenem. Így nem mehetek haza. - Óvatosan megtapogatta az arcát. Olyan sérülésekre is rátalált, melyekről még nem is tudott.

- Majd kitalálunk valamit - mondta Tanya.

- Mindenki tudni fogja, hogy benne voltam. Elég lesz csak rám nézni.

- Nem lesz semmi probléma - szólt Tanya. - Nem kell aggódnod.

- Könnyű azt mondani. A te arcodon még egy karcolás sincs.

- Máshol viszont annál nagyobb van. Összetartozunk, Herceg. Minden rendben lesz. Ne majrézzál már. Reggel hazaviszlek, és azt mondom a mamádnak, hogy egy kutya megtámadott a strandon, én pedig bevittelek a vízimentők házikójába. Hinni fog nekem.

Lehet. Ez talán menni fog. Egy kicsit jobban érezte magát. Neki már csak azt a történetet kell kitalálnia, hogy miért szökött el otthonról. Az nem lesz túl nehéz.

- Mi van Nate-tel? - kérdezte.

- Meghalt.

Egy szörnyű, elkeseredett hang tört fel a lányból. Vonaglani kezdett, s dobálta magát Jeremy alatt. A fiú ököllel gyomorszájon vágta. Az ütéstől a lány megmerevedett egy pillanatra, majd zihálva elterült.

- A lány nem mondhatja el senkinek, hogy mit látott - szólt Tanya. - Biztosra kell mennünk.

- Majd én biztosra megyek. - A fiú elfordult, és dolgozni kezdett a lányon, aki dobálta magát, s a hátrabilincselte kezét rángatta. A lány lúdbőrös volt a fájdalomtól, és Jeremy tudta, hogy sikoltana, ha volna elég levegője.

- De nem most, az isten szerelmére. A többiek türelmetlenül várják a fellépő művésznőt. Ne okozunk nekik csalódást.

- Nem akarom megölni. - Lenézett a lányra, aki a fejét próbálta kirántani a fiú kezei alól. Jeremy beakasztotta mindkét hüvelykujját a lány szájszögletébe, s széthúzta a száját, mintha szélesebbre akarná repeszteni. - Megöllek téged? - kérdezte. - Mi? Nem. Csak egy kicsit kezelésbe veszek. Egy kicsit. Milyen érzés, mi? És ez?

Az autó megállt.

- Oké - szólt Tanya. - Megjöttünk.

Kiszállt, majd kinyitotta a lány fejénél lévő ajtót.

Megragadta a hóna alatt. Jeremy segített Tanyának, aki kirángatta a lányt az autóból. A fiú utánamászott.

Halkan becsukta a kocsi ajtaját. A lány a hátán feküdt. Tanya lovaglólülésben ült rajta, és begombolta a lány ingét. - Fogd meg a lábát - mondta.

A lány dobálni kezdte magát, és megpróbálta megrúgni a fiút. Jeremy belépett a lány lábai közé, és az oldalához szorította a lány lábait. Tanya a hóna alá nyúlva felemelte a lányt. Felcipelték a lépcsőn, majd átvitték a vigyorgó bohócféj alatt. A sétányon sötétség borult rájuk.

Valaki kilépett egy jegyárúsító bódé mögül.

Jeremy testéből elillant az erő. Megtorpant. Érezte, ahogy a lány lábai kezdenek kicsúszni a kezéből, mivel Tanya tovább lépkedett. Aztán Tanya is megállt.

- Csak én vagyok az.

NE!

Bűntudat és szégyen árasztotta el a fiú lelkét, s az arcát előntötte a forróság.

Csillag állt előttük, s fehér ruhája szinte világított a sötétben. Karját összefonta a mellkasa előtt. Az óceáni szellő belekapott a hajába.

Nem tudja, hogy mit csináltam, mondta magának Jeremy. De a lány fényes fáklyaként jelent meg a fiú előtt, s ebben a fényben Jeremy hitványnak és rettenetesnek látta saját tettét.

Mit tettem?

Úristen, mit tettem?

- A többiek is itt vannak? - kérdezte Tanya. Csillag megrázta a fejét.

- Fogtunk egy csavargót a ma esti előadáshoz - mondta Tanya.

- Látom. Jeremy, engedd el őt, és gyere velem.

- Mi folyik itt? - csattant fel Tanya.

- Hagyd itt ezt az egészet. Még nem késő - szólt Csillag. Jeremyhez lépett. - Nagy bajba kerülhetsz, ha itt maradsz.

- Ha valami nem tetszik - kezdte Tanya -, akkor tűnj el.

- Pofa be! - Csillag a fiú vállára tette a kezét, majd enyhén megszorította. - Mi történt az arcoddal?

- Nagyon harcias volt - motyogta a fiú.

- Jézusom.

Jeremy elengedte a lány lábait, aki azonnal vad kapálózásba kezdett. Tanya kénytelen volt átfordítani a lányt, és arccal lefelé a sétányra fektetni. Egyik lábával rálépett a lány hátára, aki ezután feladta a küzdelmet.

- Fáj? - kérdezte Csillag.

- Ja. Nagyon.

- Ez nem történt volna meg, ha hozzám jössz el ma este. Tudom, én nem vagyok annyira... izgató, mint Tanya. Tudom hogy neked is Tanya kell. Ki az a hülye, akinek nem kellene? Csakhogy ő tönkretesz téged. Nézd meg, mi történt veled.

- Mond neki, hogy menjen a picsába innen - szólt Tanya.

- Ne haragudj - mondta Jeremy. - Menj el.

- Nem megyek sehová. Hacsak nem jössz velem.

- Én maradok - szólt a fiú.

- Na! - hallották Cowboy hangját. - Minden készen áll, hogy seggbe rúgjuk a következő csavargót?

- Hoztunk egyet - mondta Tanya.

Cowboy és Liz léptek elő a sötétből. - Hé, ez már valami!

- Csavargókisasszony - mondta Liz.

- Van még egy árulónk is.

- Igen?

- Csillag.

- Hé. Hát mit találtál ki, Csillag bébi? Csak nem akarsz faképnél hagyni minket?

- Beszartál? - kérdezte Liz.

Cowboy közelebb lépett a lányhoz. Csillag elengedte Jeremy vállát, és szembefordult Cowboyjal. A haverom, gondolta Jeremy. Nagy adag hálát és megkönnyebbülést érzett, valami olyant, mint mikor a barátja elűzte tőle a kéregető csavargót.

- Mondd, hogy nem igaz - szólt a fiú, aggodalmaskodó hangon.

- Befejeztem a csavargászást - mondta a lány.

- Ugratsz engem, igaz? Ezek a szarevők intézték el a testvéredet. Most meg itt akarsz hagyni minket?

- Sziasztok - érkezett Randy. - Mi az, már meg is van?

- Csillag ki akar ugrani - mondta Liz, undok hangon.

- Tényleg?

- Mit keres az az autó a bejáratnál? - kérdezte Samson, mikor megpillantotta a társaságot.

- A Herceg és én azzal hoztuk ezt a csavargót - válaszolt Tanya.

- Járvá hagyta a motorját.

- Nem számít.

- És mit szereztek nekünk? Egy csajt? *Nagyszerű!*

- Mindjárt kezdjük, csak megvárjuk, hogy a Herceg *elzavarja ezt a kibaszott árulót.*

- Csillag nem áruló - szólt Cowboy -, csak ideges egy kicsit. - A lány felé fordulva így szólt: - Halljuk, mi a baj. Szomorú vagy amiatt, hogy az az öreg a fűbe harapott?

- Igen, szomorú vagyok. De nem ez a legfőbb problémám. Minden kicsúszott a kezünkből, Cowboy. Nézd meg, hogy néz ki Jeremy.

Cowboy a fiú felé fordult. - Szakramentum. Ez a kis kurva csinálta?

- Ő harapott meg - mondta Jeremy remegő hangon. - Meg össze is karmolt.

- Hát, szép munkát végzett.

Randy és Liz is közelebb jöttek, hogy jobban lássák Jeremy arcát. Samson a lánnyal volt elfoglalva. Mellette térdelt, és a hátára fordította.

Randy feltolta az orrán a szemüvegét, és így szólt: - Anyám.

Liz azt mondta: - Ezért halál jár.

Társai együttérzésétől, melyet sebesülései váltottak ki, összeszorult Jeremy torka. Az én barátaim, gondolta.

Mellettem vannak, még ha Csillag ellenem is fordult.

A pokolba Csillaggal. Kit érdekel? Heather érkezett hirtelen a kis csoporthoz. Félrelökte Randyt, s fakó, pufók arcát Jeremy arcához szorította. A fiú érezte Heather hagymaszagú leheletét. - Szegény Hercegecske - mondta a lány, és átkarolta Jeremyt. A mellei és a hasa, mint lekvárral töltött léggömbök nyomódtak a fiúhoz. Bedugta a kezét Jeremy nadrágjának farzsebébe, és megdörzsölte a fiú fenekét.

Csillag eltolta Heathert.

- Mi most megyünk - mondta. - Gyere, Jeremy.

- Nem. - A fiú száján határozottan repült ki a szó. Az ő barátai itt vannak. Összetartoznak. - Nem megyek sehová. Ha nem tetszik valami, lekophatsz.

A lány megrántotta Jeremy vállát.

Hirtelen valaki átkarolta Csillag nyakát, és elhúzta Jeremy elől. A lány hátranyúlt, megfogta a támadója fejét, és megperdült. A támadó is kénytelen volt megfordulni, de közben elvesztette az egyensúlyát, és Csillag egy határozott mozdulata után a földön találta magát. Maga elé kapta a karjait, készen arra, hogy megvédje magát.

Senki nem mozdult.

Karen zihálva feküdt a sétányon, Csillag pedig mozdulatlanul állt mellette.

- Most mindenki figyeljen rám - kezdte Csillag. - Nate-nek igaza volt. Túl messze mentünk. De én nem maradok köztetek, pláne nem azért, hogy megakadályozzam, hogy csavargókra vadásszatok. Legalább annyira utálok őket, mint ti, és utálni is fogom mindegyiket. Elvették tőlem az anyámat.

- A testvéredet - javította ki Cowboy.

- Nem. Az anyámat. Nincs anyám, és ezt a csavargóknak köszönhetem. Van viszont egy nővérem, akit ti is jól ismerhettek. Az igazi nevem Deborah Delaney, a nővérem pedig Joan Delaney, rendőrnő, és néhány hete itt járőrözik a sétányon.

Cowboy egyik kezét a bekötött füléhez emelte.

- Igen - mondta Csillag -, ő mentette meg a füledet.

- A nővéred *zsaru?* - fakadt ki Tanya.

- Biztos voltam benne, hogy nem engedtetek volna csavargászni, ha elmondom ezt nektek. De már nem akarok többé csavargászni. Azért jöttem, hogy figyelmeztesselek benneteket. Joan idejön ma este

csavargónak öltözve. Ő és a társa. Azért jönnek, hogy szétcsapjanak köztetek. Leeresztettem a gumijaikat, de alig hiszem, hogy ez megállítja őket. Bármelyik percben itt lehetnek. Ti a barátaim vagytok. Nem akarom, hogy Joan bármelyikőtöket letartóztassa. Persze azt sem szeretném, ha neki lenne valami baja. Ezért kérlek benneteket, hogy fújjátok le a ma esti akciót. Mindenki tűnjön el innen, amíg nem késő.

A lány mozdulatlanul állt, s mire befejezte a mondandóját, már szinte kapkodva vette a levegőt. Lassan végignézett a társaságon.

Tanya lépett ki a csoportból.

Csillag kihúzta magát.

Karen négykézlábra állt, és így szólt: - Adjál neki.

- Pofa be - mondta Tanya. Kinyújtotta a kezét Csillag felé. - Köszönjük a figyelmeztetést, Debbie. Ez szép tőled. Akár *zsaru* a nővéred, akár nem.

Csillag megszorította a kinyújtott kezét. Tanya magához húzta a lányt, elengedte a kezét, és átkarolta.

Átkarolták egymást.

Jeremy nem akart hinni a szemének.

Arra számított, hogy Tanya térdrel hasba rúgja a lányt. Nem így történt.

Elváltak egymástól, majd Tanya Jeremy felé fordult. - Elmehetsz vele, ha akarsz. Senki nem tart vissza.

- Nem mehetek - válaszolta a fiú.

Azután, ami történt, már nem mehetek, gondolta. Nincs hozzá pofám. Túl késő.

- Veletek maradok - mondta Tanyának.

- Ez az én emberem. Minden rendben, csavargászok. Hallottátok, mit mondott Debbie. A zsaruk már útban vannak. Sietnünk kell. Randy, te leszel az őrszem. Ha bárkit látsz errefelé jönni, fújd a sípot, mint az örült, és rohansz. Kezdjük.

Még egyszer megszorította Csillag kezét, majd a megbilincselte lány felé indult. A többiek követték. Csillag Jeremyhez lépett.

- Ne haragudj - mondta a fiú.

- Te se. Nekem is csorogna a nyálam Tanya után, ha fiú lennék. Barátok maradunk?

- Persze. Ha elfogadsz még barátodnak - tette hozzá a fiú remegő hangon.

- Elfogadlak.

- Örülök. És kösz... a figyelmeztetést.

- Hát barátok vagyunk, vagy nem?

A fiú szerette volna megölelni Csillagot, de nem bírta megmozdítani a karját. Tudta, hogy soha többé nem lesz alkalma megtenni.

Végleg kilépett a világnak abból a részéből, ahol eddig élt. Ez a világ tele volt fiúkkal és lányokkal, akik találkoztak, csókolóztak, és szerették egymást. Gyengéd és ártatlan játékokat játszottak. Ebbe a világba tartozott Csillag is. De ez most már elveszett. Végleg.

- Menj már, te ló.

A többiek füttyültek.

Jeremy elfordította a tekintetét Csillagról. Samson éppen felemelte a megbilincselte lányt. Egyik kezével az inge elejét markolta, míg a másikkal a nadrágját fogta meg. Fellendítette a feje fölé, mintha éppen egy hatalmas horgászszákmánnyal készülne lefénnyépeztetni magát. Ő ment legelő. A többiek követték, csak Randy maradt a bejáratnál.

- Gondolom, nem akarsz lemaradni a mulatságról - mondta Csillag. '

Jeremy megrázta a fejét. - Hát akkor menj!

- Tényleg elmész?

- Nem emlékszel, mit mondtam? Nélküled nem megyek. Ha maradsz, én is maradok. Valakinek vigyáznia kell rád.

A csapat után szaladtak.

Minden olajozottan ment. Tanya az élre állt, és kinyitotta az óriáskereket körbevevő kerítés ajtaját Samson előtt. Felléptek az emelvényre.

Ezután Samson leeresztette a lányt, s a hátát Tanya felé fordította. Jeremy egy halk kattanást hallott, s rájött, hogy Tanya kinyitotta a lány bilincseit.

- Hogyan fogjuk elindítani ezt a szart? - kérdezte Samson.
 - Nálam van Nate kulcsa.
 - Gratulálok - mondta Cowboy.
 - Munkára. - Samson elengedte a lány ingét. Tanya odalépett, és letépte róla az inget.
 - Ez az - mondta Samson.
 - Húzd le a nadrágját. - Samson nekiállt lecibálni a lány farmerjét, s közben Tanya, átkarolva a lány mellkasát, tartotta. Samson lerángatta a nadrágot a lány lábfejeről, és félredobta.
 - Ki akar egy kicsit szórakozni?
 - És a rendőrök? - kérdezte Samson.
 - Kit érdekel. Ki akarja megdugni?
 - Hát, a franc tudja - szolt Samson. Megsimogatta a lány melleit. - Nem bánnám, de hát mégiscsak egy csavargó. Nem akarok elkapni valamit.

- Hát, én éppen...

Liz megrántotta Cowboy karját.

- Inkább nem - motyogta a fiú.

- Jeremy?

A fiúban megállt az ütő.

Ha Csillag is itt van, akkor nem.

Képtelen lennék rá.

Tanya amúgy is megígérte.

- Én nem - mondta.

- Mi van veletek? - Térddel fenékebe rúgta. A rúgástól a lány lába felemelkedett a deszkáról, de mielőtt visszaért volna, Tanya a felsőtestét is elengedte. Az emelvény beleremegett, ahogy a lány rázuhant a deszkapadlóra. Tanya térdre vetette magát, és leszorította a lány kezét. - Jöjjön már valaki!

Karen lépett ki a dermedten álló csoportból. A lány lábai közé hasalt, és sóhajtozva simogatni, nyalogatni kezdte a meglepetéstől mozdulni sem tudó lányt.

- Nem volna szabad ebben benne lenned - suttogta Csillag.

Pedig én *benne* akartam lenni, gondolta Jeremy, s haragot érzett Csillag iránt, hogy jelenlétével megakadályozta ezt a nem mindennapi szórakozást.

Karen időközben teljes testével ráfeküdt a lányra, aki egy óvatlan pillanatban beleharapott Karen fejébe.

Karen sikoltva szorította a fejbőrét, majd ököllel kezdte csépelni a lány arcát, egészen addig, amíg Samson le nem cibálta a lányról.

- Húzzuk fel, aztán eresszük le - kezdte a fiú. - A zsaruk már nem lehetnek messze.

- Oké!

Tanya és Samson a legalul lévő gondolához vonzolták a lányt. Ráültették a lábtartóra, s hátát az ülőrészhez szorították. Tanya lehajtotta a biztonsági korlátot, a lány kezét felemelte, a bilincs láncát átdobta a rúdon, s az addig nyitott karperecet rácsattintotta a lány szabad kezére.

- Mi lesz, ha ő is leesik? - motyogta Csillag.

- Eggyel több lesz a jó csavargó - kiáltotta Liz. - Hadd repüljön!

- De jó magasról, hogy sokáig tartson - mondta Cowboy.

Tanya előhúzott egyet a kártyái közül. - A Mogorva Medve Haragos Húga üdvözl téged - mondta. Egy apró műanyag dobozt kotort elő a zsebéből, kinyitotta, s úgy, hogy mindenki jól lássa, egy gombostűt vett elő belőle. Beleszúrta a tűt a kártya közepébe, majd kártyával együtt beleszúrta a lány bőrébe, közvetlenül a bal melle fölé. A lány megfeszült, s fejét hátravetette.

- Istenem - motyogta Csillag.

Liz nevetni kezdett. - Úgy néz ki, mintha a nudista konferenciáról jött volna.

Tanya az óriáskerék motorjához szaladt. Néhány pillanat múlva a motor életre kelt, s az emelvény átvette a motor remegését. A kerék lassan megindult. A lány meztelen sarka csúszni kezdett a deszkákon, majd lassan felemelkedett.

A gondola előrebillent a lány súlya alatt, aki lecsúszott a lábtartóról. Felsikoltott, mikor a bilincs perecei belevájódtak a csuklójába.

A kerék gyorsan a magasba repítette a holdfényben fürdő meztelen lányt. Ahogy elérte a legmagasabb pontot, Tanya leállította a kereket. A lány mozdulni sem mert. Sikoltozni kezdett. Úgy tűnt, mintha azonnal ket-

tészakadna. Jeremy szinte látta, ahogy a lány karjai kiszakadnak a helyükből, és a meztelen, kar nélküli torzó lezuhan a szédítő magasságból. De semmi ilyen nem történt. Ehelyett a lány felhúzta magát, ráült a lábtartóra, de a túlságosan előrebillent gondola miatt lecsúszott, és ismét csak ott fityegett ég és föld között.

A csavargások az emelvényről figyelték küzdelmét.

- Szakramentum - motyogta Cowboy.
- Beszarok - szólt Liz. - Nem fog leesni?

A motor elhallgatott.

Jeremy hirtelen Tanyához rohant. - Él - suttogta. - Nem maradhat élve. El fogja mondani...

- Ne aggódj, oké? A bilincsei lazák. Nagyon lazák. Meglepődnék, ha nem esne le. Csodálom, hogy még mindig fenn van. Ökölbe szorítja a kezeit. Ha kinyitja őket, azonnal kicsúsznak a bilincsből.

- És ha *mégsem* esik le?

- Le fog esni. Nem adok neki tíz percet.

- Biztos vagy benne?

- Hányszor mondjam már. Nagy ugrás lesz, nyugodj meg. - Tanya otthagya Jeremyt, aki a lány után sietett. Csatlakoztak a többiekhez. Az egész társaság a magasba nézett. A gondola már nem billegett. A lány egyenesen lógott lefele. Úgy tűnt, feladta.

Jó lenne, ha elájulna, gondolta Jeremy, mert akkor biztosan kicsúsznának a kezei a bilincsből. Persze az is lehet, hogy a bilincs nem is laza, csak Tanya azt mondta.

- Oké - kiáltott Tanya -, tűnjünk el innen.

Leszaladtak a lépcsőn, és maguk mögött hagyták a kaput is. A sétányról Jeremy még egyszer visszanézett. A holdfény jól megvilágította a lányt. Szörnyen magasan volt. Ha lezuhanna, az biztos halált jelentene. A lány viszont nem mozdult. A feje előrebicsaklott. Jeremy ilyen távrolról nem láthatta, hogy a kezeit ökölbe szorítja-e, vagy sem.

Egy felvillanó fény egy pillanatra megvakította a fiút.

- A francba - kiáltott Heather.

Jeremy keresni kezdte a fényforrást. Tíz méterre tőlük egy hatalmas csavargó állt, arca előtt egy fényképezőgéppel. A vaku ismét felvillant.

- Kapjátok el - ordította Tanya.

Rátámadtak a csavargóra. Az megfordult, a fényképezőgépet a hóna alá szorította, és átvette magát a sétány korlátján. Lehuppant a homokra, majd eltűnt.

- Utána! - kiáltott ismét Tanya. Odarohant a korláthoz, és ő is átlendült felette. Samson követte a példáját. Cowboy előbb átmászott a korláton, majd azután ugrott le, s közben kalapját a fejére szorította. Karen és Liz átmászott, míg Heather átbújt a korlát oszlopai között. Jeremy is indult volna, de Csillag elkapta a ruhája hátát.

- Ne - mondta.

- *Fényképet csinált!*

- A többiek majd elintézik.

A fiú lerázta magáról Csillag kezét, majd a korláthoz lépett.

- Kérlek! Az istenedet, hát miért nem hallgatsz rám?

A fiú megrázta a fejét, átmászott, majd elugrott a sétány széléről. A lába belefűrődött a homokba, a térde összecusklott, és egész testével elhasalt. Miközben tápáskodott, Csillag érkezett mellé.

- Hagyjál békén - csattant fel a fiú.

- Melletted maradok.

- Nem kell.

A lány mégis követte a fiút futás közben, ahogy a többiek után szaladtak a sétány alatti sötétségbe.

- Hol van? - hallották Tanya hangját.

- Úristen. Nem szabad kicsúsznia a kezünk közül - mondta Karen sírós hangon.

- Elkapjuk - érkezett Cowboy hangja a sötétből. - Belerúgunk a valagába.

- Kinyomom a szemét - szólt Liz.

- Anyám, de rohadt sötét van itt - szólalt meg Samson.

- Mindenki kussoljon - mondta Tanya. - Talán meghalljuk.

A csoporttól balra egy lámpa fénye pislákol a sötétségben.

- Ott! Ott!

- Egy kibaszott ajtó!

A nagydarab csavargó körvonala kirajzolódott a fényben, ahogy lehajol, és beoson az ajtón. Elűnt, de az ajtó nyitva maradt.

Rohanni kezdtek. Mint megannyi focicsatár, kerülgették a sétányt tartó oszlopokat.

A következő alak, akit Jeremy bemászni látott az ajtón, Tanya volt. Egy pillanatig sem tanácstalankodott. Elűnt az ajtó mögött, s a többiek követték.

Ahogy Jeremy belépett a nem túl nagy nyíláson, halk, távoli sípszót hallott.

- Ez Randy volt - suttogta Csillag a fiú háta mögött. - Megérkezett Joan.

Jeremy arra számított, a lány rohanni fog, hogy csatlakozzon a nővérehez. De ehelyett a lány rátette a kezét Jeremy vállára, és vele együtt belépett a nyíláson.

- Megjöttek a zsaruk - jelentette be Jeremy. - Randy most fűjt bele a sípjába.

- Itt nem fognak megtalálni - mondta Tanya. - Csukjátok be az ajtót.

Csillag behúzta maga után a tákolmányt.

Egy kicsiny helyiségben zsúfolódtak össze. A falakon gyertyák világítottak. Tőlük balra egy ajtó, míg előttük egy lépcsősor volt.

Cowboy megpróbálta az ajtót. - Zárva - mondta.

- Hol a pokolban vagyunk? - kérdezte Heather halk, elcsukló hangon.

- Olyan ez, mint valami alapzat - szólt Samson.

- Micsoda logika - motyogta Liz.

- Igen, ez egy alapzat - hallatszott egy száraz, reszelős hang a lépcső irányából. - Isten hozott benneteket Jasper Elvarázsolt Kastélyában.

Tanya előhúzta bicskáját, és kinyitotta a pengét.

Jeremy is a zsebébe nyúlt a saját késéért.

Samson, Karen és Cowboy is hasonlóan cselekedett. Kés került elő mindannyiuk zsebéből.

- Készen vagytok? - suttogta Tanya. Végignézett a csapaton. Szemébe ádáz csillogást varázsoltak a gyertyák fényei. Elindultak a lépcsőn felfelé.

NEGYVENKETTEDIK FEJEZET

Robin szemeit szorosra zárta a fájdalom és a félelem, viszont résnyire kinyitotta őket, mikor kiáltozást hallott. A csavargászok, messze alatta, futni kezdtek a sétányon.

A szíve a torkában dobogott.

Úristen, de *magas!*

Egy villanás világította be a csavargászokat egy pillanatra. A villanás egy fényképezőgép vakujából jött, amit egy hatalmas ember tartott az arca elé. Egy pillanat múlva a korlátnál termett, átvette magát rajta, és eltűnt.

A csavargászok üldözőbe vették, és sorban ugráltak keresztül a sétány korlátján.

Itt hagynak? - töpregett.

Befejezték a kínzásomat?

Nem. Biztos nem. Vissza fognak jönni. Meg kell hogy öljenek. Szemtanú vagyok.

Istenem, Nate.

Halott.

Megölték. Tanya tetté.

De miért bilincselte az ágyhoz? Lehet, hogy hazudott a fiúnak? A Hercegnek? így szólította, „Herceg”. Ha valóban megölte, akkor miért bilincselte oda az ágyhoz?

Talán.

Talán él.

Segítenem kellene rajta. Le kell jutnom innen.

Ha nem jutok le innen időben, akkor visszajönnek, és megölnék. Tanya vagy a Herceg biztosan. Habár biztosan nem akarják, hogy a többiek lássák.

Semmi mást nem kell tenniük, mint hogy elindítják az óriáskereket, majd hirtelen megállítják. Ez elég lenne. Biztosan lezuhanának, gondolta.

Mikor megállt a kerék, a keze majdnem kicsúszott a bilincsből.

Úgy érezte magát, mintha egy láthatatlan kéz cibálná lefelé. A bilincs perecei mélyen belevájódtak a csuklójába, s úgy érezte, bármelyik pillanatban leszakadhat a keze. A kezeit ökölbe szorította még az indulás pillanatában, s azóta sem mert lazítani a szorításon. Ha kinyújtaná az ujjait, a keze biztosan kicsúszna a bilincsből.

Vége lenne Robinnak.

Csak az öklei tartják vissza a lezuhanástól.

Nyisd ki a kezed, gondolta, és vége a szenvedésnek.

Vége a nyomorúságnak.

Egyetlen nagy fájdalom, és kész. Minden szenvedésnek vége szakadna.

Nem akarok lezuhanni!

Zsibbadni kezdett a keze, s így már egyre kevésbé érezte a fájdalmat. Vér csörgött végig a karján és az oldalán. A hűvös óceáni szél a karján végigfolyó vért pillanatok alatt lehűtötte, így az már hideg volt, mire az oldalára ért. Volt még egy sérülés a hátán is, de azt nem érezte vérezni.

Ha a kezem zsibbad el teljesen, vagy elkábulok a vérvesztéstől, mindennek vége.

Tudta, hogy az orra és a szája is vérzett korábban, de mostanra már elállt a vérzés. Csupán a csuklójából csorog a vér, végig a karján, egészen addig az átkozott gombostűig.

Jó lenne kihúzni ezt a tűt, és beleszúrni Tanya kibaszott szemébe!

Robin előrehajtott a fejét, arra gondolva, hátha ki tudja húzni a gombostűt a fogával. Hiábavaló próbálkozás volt. Útban volt az álla.

Egy gombostűvel foglalkozom.

Bármelyik percben lezuhanhatok innen, közben meg egy gombostűvel vagyok elfoglalva.

Az állával megmozdította a kártya sarkát. Megvonaglott, ahogy a tű megmoccan a bőre alatt.

Három alakot vett észre maga alatt a sötétben. Mindhárman különböző irányból érkeztek az óriáskerékhez, mintha mind a hárman, egymástól függetlenül, magukénak éreznék az óriáskeréken lógó zsákmányt.

Az egyik közvetlenül a lány alatt állt meg. Kopasz feje megcsillant a holdfényben. Mikor felnézett Robinra, a lány meglátta, hogy a férfi egyik szemét fekete lapocska takarja. Az alak eltátotta a száját.

A lánynak libabőrös lett az egész teste. Összeszorította a lábait.

Miközben a félszemű a lányt bámulta, a másik áthaladt az óriáskerék kapuján, a harmadik pedig követte.

Robin halk sikolyt hallott kiszaladni a saját száján. Az óceán hullámai rendületlenül mosták a partot, állandó j zúgással töltve meg a levegőt.

Egy távoli sípszó szűrődött át az óceán morajlásán.

- Mi volt ez? - kérdezte Dave.

- Olyan volt, mint egy rendőrsíp - mondta Joan.

- Nem a sétányról jött?

Joan megrázta a fejét. - Nem tudom. Abból az irányból jött.

- Talán attól, akié ez az autó...

A lány ránézett a férfira. - Valaki bajban van - mondta, és rohanni kezdett.

Dave is nekiiramodott, és felzárkózott a lány mellé.

Végigrohantak a parkoló melletti járdán.

Ha valaki *tényleg* bajban van, akkor annak már mindegy lesz, mire odaérünk.

Hirtelen sajnálni kezdte, hogy autók mozgásképtelenné váltak, és bánta, hogy örömet érzett lassúságuk miatt.

* * *

Jeremy felért a lépcsőn. Most lehetnek a földszinten, gondolta. Egy ajtót találtak. Tanya lenyomta a kilincset, majd megrázta a fejét, és továbbindult a következő lépcsőn. Samson a lány mellett lépkedett, majd őket követte Karen, míg a sort Cowboy és Liz zárta.

- Nem tetszik ez nekem - suttogta Heather, aki Jeremy mögött lépkedett, s közben belekapaszkodott a fiú ruhájába.

- Én azt hittem, szórakozásból jöttünk be ide - mondta Csillag.

Jeremy elhúzta a száját, amitől az arcán lévő seb égni kezdett. Bárcsak ne mondta volna ezt Csillag. Elég baj az, hogy itt vannak bent, ebben a rémisztő épületben, s Csillag most eszébe juttatta, úgy *csalták* be ide őket. A fiúnak eszébe jutott, milyen komor is ez az épület a sétányról nézve. Ők meg most ebben az épületben mászkálnak, arról nem is beszélve, hogy itt a közvetlen közelükben van Jasper Csodálatos Gyűjteménye is. A képzeletében rögtön megjelentek az ott látottak - a fényképek a szörnyűségekkel együtt. A gyűjtemény épülete összeépült ezzel a rohadt Elvarázsolt Kastéllyal. Még az is lehet, hogy átjárható.

A következő szinten a lépcsőnek is vége szakadt. Mindannyian megtorpantak. Egy sötét folyosó tárult eléjük.

- Örülnék, ha lenne elemlámpánk - suttogta Samson. Tanya a falhoz lépett, és kivette a lobogó gyertyát a kovácsoltvas tartóból. Lassan elindult előre, majd a többiek követték. Csillag, belekapaszkodva Jeremy karjába, követte a fiú apró lépteit.

Tanyából egy kiáltás szakadt ki: - Jézusom! - Elugrott a faltól, ahonnan egy kéz nyúlt felé.

- Csak egy-két dolcsit, szívi.

A másik falból kinyúló kéz lekapta Cowboy fejéről a kalapot. - Baszd meg - kiáltotta a fiú, kitepte a kalapot ismeretlen támadója kezéből, s nekiesett Liznek.

- Jézusom - sikította Liz.

Jeremy úgy érezte, a beleit hideg kezek markolásszák. A folyosó falai mentén bemélyedések sorakoztak, amelyek ráccsal voltak lezárva. A bemélyedésekben csavargók gubbasztottak, akik arcukat hozzászorítva a rácshoz, kinyújtott kezükkel próbálták elkapni a csavargászokat. A csavargók vihogtak, kiabáltak, és elégedetten füttyögték.

- Két dolcsit! Aggyá' két dolcsit!

- Kapjátok be, lányok!
- Egy kis lóvét! Mi lesz má'.
- Végetek van.
- Elkaptunk benneteket.
- Halottak lesztek. Mind halottak lesztek.

Heather felsikoltott. Jeremy megfordult. Egy fogatlan banya mindkét kezét kidugta a rácson, és megmarkolta Heather pulóverének az ujját. Jeremy rávágott a kezére. A szipirtó feljajdult, és elengedte Heather ruháját. Heather, egyfolytában sikoltozva, először elesett, majd miután feltápászkodott, a lépcső felé iramodott. Hármásával ugrált lefelé a lépcsőfokokon, majd eltűnt a szemük elől.

- Menjünk mi is! - kiáltotta Csillag a fiú fülébe.
- Nem - zihálta Jeremy. - Ha menni akarsz, akkor menj. Én Tanyával maradok.
- Hülye!

A fiú a többiek után indult. Tanya magasra tartotta a kezében lévő gyertyát, s az imbolygó fényben libasorban elindultak a folyosó közepén. A falakból kezek tömkelege nyúlt feléjük, de így nem érhettek el a csavargászokat. Egy kéz ragadta meg a vállát. Mielőtt még összezsínálhatta volna magát, rájött, hogy ez Csillag.

A folyosóra sötétség borult.

Tanya gyertyája kialudt.

- Egy ajtó - hallotta a lány kiáltását a csavargók iszonyatos zajongása közepette.

Jeremy tapogatózni kezdett, majd hozzáért valaki ruhájához. Talán Cowboy farmerdzsekijéhez. - Én vagyok az - nyögte, majd megmarkolta a ruhát.

- Mindenki befelé - hallották Tanya hangját. - Gyorsan, gyorsan.
- Édesanyám!

Jeremy válla beleakadt valamibe, talán egy ajtókeretbe, s kezéből kicsúszott Cowboy dzsekijének a háta. Belépett az ajtón. A lába belesüppedt valami puha anyagba.

- Mi ez? - érkezett Samson hangja.
- Gumipadló - mondta Liz. - Minden elvarázsolt kastélyban van ilyen.
- Jó vicc.
- Ki akarok menni innen - nyöszörgött Karen.
- Az utolsó csukja be az ajtót - szólt Tanya.

A fiú érezte, hogy Csillag elengedi a vállát. - Becsukom - mondta. Az ajtó tompán puffant egyet, s a zár nyelve bekoppant a helyére. A csavargók őrző zsibongása kívül rekedt, s már csak tompa morajlásnak tűnt.

- Oké - szólt Tanya. - Mindenki itt van?
- Heather elszaladt - mondta Jeremy.
- Megjegyzem, ő csinálta a legjobban - hallatszott Cowboy hangja.
- Tűnjünk el innen - könyörgött Karen.
- Minden úgy néz ki, mintha már vártak volna ránk - mondta Samson. - Szerintem húzzuk el a csíkot.

- Ja - helyeselt Liz.
- El kell vennünk a fényképet attól a fickótól.

- Miért? - kérdezte Samson. - Lefényképezett minket. Gyerekek a sétányon. Nagy dolog. Ez nem bizonyít semmit. Viszont mi nagy szarban vagyunk itt.

- Nem éri meg - tette hozzá Cowboy.

Egy pillanatra mindenki elcsendesedett. Jeremy csak a saját szívverését, és az egész csapat szuszogását hallotta.

Az egész csapat.

Úgy vélte, Csillag mögötte áll, míg a többiek előtte vannak. De a szuszogás betöltötte az egész helyiséget. A levegő meleg volt és áporodott.

- Oké - szólt Tanya. - Visszamegyünk azon az úton, amelyiken jöttünk, és eltűnünk innen a francba.

Csillag megfogta Jeremy karját, majd a másik kezével kinyúlt az ajtó felé. Fémcsattanást hallottak. A lány ujjai belemélyedtek Jeremy karjába. - Be van zárva - suttogta.

- A fenébe.

- Szerintem nem vagyunk egyedül - mondta Liz, félelmét palástoló hangon.

Valami puha és nedves ért hozzá Jeremy kézfejehez. Ahhoz, amelyikben a kését tartotta. Mintha egy kutya nyalta volna meg.

- Áááá! - Felrántotta a kezét.

A koromsötét szoba megtelt kiáltásokkal, nyögésekkel, sikoltozással és átkozódással.

Csillag keze elvált a fiú karjától.

Jeremy megfordult, hogy megtalálja a lányt. A lábszárát abban a pillanatban átkarolta valaki, és magához szorította. A fiú elvesztette az egyensúlyát, s a lába is egyre mélyebbre süllyedt a gumipadlóba. Elesett.

A támadója végigmászott a lábán. Áporodott szemétszag ütötte meg Jeremy orrát. Egy kéz letépte róla az ingét. Haj csiklandozta a hasát. Egy arc az arcához nyomódott. Érezte az orrát, a borostáját, száraz ajkait, és nedves nyelvét. Belemarkolt a keze ügyébe kerülő zsíros hajba, lerántotta magáról a támadóját, és késével előredőfött. A penge mélyen behatolt valahova - vagy a támadó mellkasába, vagy a hátába, gondolta Jeremy. A fiú üvöltést hallott, majd eltűnt mellőle a támadója, kirántva a fiú kezéből a kése markolatát.

Jeremy felugrott, és belebámult a sötétségbe. Pislogni kezdett, mintha nem lett volna teljesen biztos abban, hogy a szemei nyitva vannak.

Mindenfelől küzdelem zaját hallotta.

Tűnés a gumipadlóról, gondolta. Ez a legrosszabb hely.

Térdre esett. Valaki hátulról meglökte, ettől elhasalt. Mászni kezdett, s közben lábával hátrafelé rugdosott. Arca beleütközött valakibe. Hátrahőkölt. Egy kéz érti hozzá sebes állához, és tolta el magától. Fájdalom hasított bele Jeremy arcába. Egy hang szólalt meg előtte: - Jeremy?

A kéz a vállába kapaszkodott bele, és magához húzta. Csillag átkarolta a fiút.

Egymást támogatva, lábra álltak. Néhány bizonytalan lépés után egy puha falba ütköztek.

A falon egy hosszanti fénycsík tűnt a szemükbe. Halvány, sárgás fény. Hirtelen a csík kiszélesedett.

- Egy ajtó! - suttogta Csillag.

Mögötte egy gyertyákkal megvilágított folyosó húzódott. Valaki már ki is ugrott a folyosóra.

- Menjünk! - zihálta Jeremy.

Egymásba kapaszkodva, az ajtó felé siettek. A folyosóról beáramló fényben összefonódott testeket láttak, akik a gumipadlón fetrengve küzdöttek egymással. Néhányan térdeltek, míg mások éppen most tápáskodtak fel. Kezek nyúltak feléjük, s ők azonnali rúgással válaszoltak a támadásra. Valaki rávetette magát Csillagra. A lány könyékkal gyomron vágta a támadóját, amitől az összerogyott.

Valaki elállta a kijáratot.

Jeremy nekiugrott.

Az alak megragadta a fiú ruháját, és belódította a gyertyafényes folyosóba. Tanya kapta el Jeremyt. A fiú visszanezett, és látta, hogy Samson éppen Csillagot rántja ki a sötét helyiségből.

Cowboy a falnak dőlt. Liz pedig a fiú mellére borulva zokogott.

Az ajtó becsukódott.

Samson belekapaszkodott az ajtó gombjába, majd a vállával kezdte dőngetni a vastag ajtót. Nem mozdult. Ismét a gombot kezdte rángatni.

- Ne csináld, az isten szerelmére - fakadt ki Tanya.

- Karen bent maradt. - A fiú belerúgott az ajtóba, közvetlenül a zár alatt. De az ajtó nem mozdult.

Samson megfordult, és most a hátát feszítette neki az ajtó lapjának. Az arca eltorzult az erőlködéstől.

Csillag a szája elé tette a kezét. Jeremyre nézett. A szemei kikerekedtek a rémülettől. Szaporán vette a levegőt. Fehér blúza nyitva volt a hasáig, s az egyik oldala lecsúszott a válláról. A vállán mély karmolások húzódtak, s véres ujjnyomok tarkították fehér melltartóját. Jeremy odalépett hozzá. Gyengéden visszahúzta vállára a lelógó blúzt, és a lány melle előtt összefogta. Átkarolta Csillagot, aki reszketve levegő után kapkodott.

- Nyugodj meg - mondta a fiú. - Nyugodj meg. Halványan arra gondolt, miért nem ment inkább Csillaghoz ma este.

- Szegény Karen - suttogta a lány.

- Mi sem vagyunk sokkal jobb helyzetben - mondta Tanya a fiú háta mögül.

Csillag erősen magához szorította Jeremyt.

Aztán elváltak egymástól. Csillag megfogta a fiú kezét.

Cowboy és Liz még mindig egymásba kapaszkodva álltak. A fiú elvesztette a kalapját, a kése viszont megvolt. Egy vadásztört tartott a kezében, melynek hosszú, elhegyesedő pengéje megcsillant a gyertyafényben. A késről vér csepegett a padlóra. De nemcsak a kése, ha-nem a keze is csurom vér volt. Véres kezét lelógatta, a másikkal pedig Liz haját simogatta.

A nadrágjának egyik farzsebe, mint egy fül, lelógott a fenekéről, s egyik tornacipőjét is elhagyta.

Csak Samson látszott sebzetlennek. Úgy tűnt, csak a haja kócolódott össze a küzdelemben. De a fiú a kezeit hirtelen rászorította a gyomrára, és Jeremy észrevette, Samson reszket. A kése nem látszott a kezében.

Tanya viszont a markában tartotta bicskáját. Pulóverének ujjai a csuklójától egészen a könyökéig lucskosak voltak a vértől. A melléhez hozzátapadt átizzadt és összevérezett ruhája, s melegítőalsóját is vérfoltok tarkították.

A szájszöglete felkunkorodott. - Ne aggódj, Herceg. Nem az én vérem. Csak egy sebet kaptam - mondta, és az arcára mutatott. Vágás húzódott a bal oldali pofacsontja alatt. Az arcának az az oldala fürdött a vérben. Erecskék indultak a sebből, és folytak végig a lány nyakán.

A fiú odalépett hozzá, és zsebéből előhúzta összecsavart zsebkendőjét. Kihajtogatta, s a belecsomagolt borotva kihullott a padlóra. A zsebkendőt átnyújtotta a lánynak.

- Kösz - motyogta Tanya, s a zsebkendőt rászorította a sebre. - Tudod, mire gondoltam, Herceg? Nem kell hazudnunk az arcod miatt. Azt mondd majd anyádnak, hogy megtámadtak a csavargók.

- Ha találkozom vele valaha - mondta a fiú.

- Ne aggódj - Fogsz vele találkozni. - A többiek felé fordulva, Tanya így szólt:

- A legfontosabb, hogy épségben kijussunk innen. Indulhatunk?

Csak Samson válaszolt fennhangon. - Gyerünk.

- Induljunk. - Tanya megvárta, míg a többiek felsorakoznak mögötte. Csillag ismét megfogta Jeremy kezét. A lány mosolyogni próbált, de az ajka meg-megremegett. A tekintetében rettegés tükröződött.

Tanya állt az élre.

Ezen a folyosón nem voltak ráccsal lezárt bemélyedések. Csavargóknak nyomuk sem volt.

Egészen addig, amíg rá nem léptek a padlót felváltó rácsra. Jeremy lenézett, és egy arc homályos foltját pillantotta meg a lába és a rács alatt. A fiú leugrott a rácsról. - Alattunk vannak - ordította.

Samson, aki ugyanazon a rácson állt, előreugrott.

Jeremy hátranézett. Cowboy ölbe vette Lizt, majd rálépett a rácsra. Táncolni kezdett rajta.

Jeremy és Csillag továbbmentek a folyosón. A következő rács alatt két arcot láttak. A csavargók némán figyelték, ahogy a fiú és a lány átugrik felettük.

Cowboy még mindig az előző rácson ugrabugrált. - Dögöljek meg, ha nem hugyozom le őket.

Egy óriási csattanás majdnem megsüketítette a fiút. Miközben hátrafordult, arra számított, hogy Cowboy már nekiállt levezetni a csavargókat. Nem így történt.

Cowboy még mindig a rácson állt, de Lizt már nem tartotta a kezében. Maga elé rántotta a kését, és védekezni próbált. A támadója a mennyezetről érkezett.

Egy férfi volt az. Egy meztelen, nagydarab, szőrös hátú és kopasz fejű férfi. Egy mennyezeten lévő rejtekhely mögül került elő, s most mint egy hatalmas inga, fejjel lefelé himbálózott a folyosón. Mindkét kezében egy-egy hentesbárdot tartott.

Felordított, mikor Cowboy felé lendült.

Cowboy hátraugrott, de a bárdok Lizt támadták. Szerencsére a lány időben elhasalt a padlón, így a hentesbárdok csak a levegőt csapkodták. A férfi most ismét Cowboy felé lendült, támadásra emelve fegyvereit.

Cowboy a késével előreszúrt, majd hátraugrott. A férfi megvonaglott, majd nekicsapódott a falnak. Az egyik bárd belevágódott a folyosó falába, míg a másik leesett a padlóra.

Ahogy a támadó eltávolodott, Cowboy felkapta a bárdot a padlóról. A Liz felett átlendülő férfiből vér és vizelet csörgött a lánynak. Pörögve továbblendült Jeremy és Csillag felé. A támadó torkából Cowboy késének a markolata állt ki.

Cowboy átvágott Liz felett, és a férfira vetette magát. Nekivágta a falnak, majd felemelte a bárdot. Csillag elfordította a fejét, mikor a fiú lesújtott. A bárd belehasított a férfiba. Belek, mint megannyi nedves kígyó, csúsztak elő a hasadékból.

Jeremy öklendezve összegörnyedt.

A hányadéka befolyt a lába alatt lévő rácson.

A rás alatt valaki felkiáltott: - Ááá!

Miután mindent kiadott magából, felegyenesedett. Cowboy Lizt próbálta talpra állítani. A férfi holtteste még mindig pörgött és himbálózott a folyosó közepén. Jeremy nem mert végignézni a kiontott belű holttesten. Inkább Cowboyt és Lizt figyelte.

Cowboy egyik kezében a bárdot, míg másikban a kését tartotta. Liz remegő kézzel kirántotta a folyosó falából a második bárdot.

Mikor elléptek a himbálózó holttest mellett, Liz undorral ellökte magától a férfit. A lökéstől néhány köteg bél csúszott ki a hentesbárd vágta hasadékon, s végigcsúszva a férfi arcán, nedves puffanással esett le a padlóra.

Jeremy újra öklendezni kezdett, és eltakarta a száját. Már nem volt mit kihánynia.

Cowboy vigyorgott. A szeme és a fogai fehéren világítottak vértől vöröslő arcából. Mintha egy dézsa vért öntöttek volna rá. Testének minden szegletét beborította. Jeremy orrát megcsapta a vér szaga. - Elrontottad a gyomrod, Herceg? - kérdezte vigyorogva Cowboy.

- Jól bekopogtattál hozzá.

- Lemészároltam a kurva csavargóját. Nincs többé dolcsi.

- Jól összegusztustalankodott benneteket - mondta Samson.

- Jól vagytok? - kérdezte Tanya.

- Jól, habár szívesen lezuhanyoznék - válaszolta Cowboy.

Liz felnevetett, és rácsapott a fiú mellkasára. Vér spriccelt szerteszét az átitatott ruhából.

- Oké - szólt Tanya. - Menjünk. Mindenki jól nyissa ki a szemét. A franc se tudja, mibe fogunk beleszaladni.

Elindultak. Jeremy már gondolkodás nélkül átgyalogolt a rácson. Mindannyian végiglépkedtek rajtuk. Az előbbi támadás, és Cowboy tette annyira sokkolta őket, hogy a lábuk alatt bujkáló csavargókkal már nem is foglalkoztak.

A mennyezetet figyelték, és a falakat tapogatták.

Elérték a folyosó végét.

Jobb oldalon egy ajtó, bal oldalon egy sötét nyílás várta őket.

Tanya kiemelte a gyertyát a tartójából, letérdelt a nyílás előtt, és lehajolt. A gyertyát maga elé tartva, a felkínálkozó útvonalat vizsgálta. Aztán felállt. - Nem tudom - mondta.

- Mi ez?

- Csúszda.

- Csúszda? - szólt Samson meglepett hangon.

- Ez egy kibaszott elvarázsolt kastély - emlékeztette Liz.

- Hová vezet?

- Lefelé - mondta Tanya. - Nem láttam sokat belőle. Valószínűleg lemegy a földszintre.

- Ja - szólt Samson -, ahol valami újabb meglepetés vár ránk.

- Még mindig jobb, mint itt maradni.

- Miért nem próbáljuk meg ezt az ajtót? - kérdezte Csillag.

- Jó gondolat - helyeselt Liz. - Próbáld meg te.

- Ne - figyelmeztette Jeremy.

- Én megpróbálom a csúszdát - szólt Tanya.

- Ne - szólt ismét Jeremy.

- Mi mást csinálhatunk? Itt maradunk? Add kölcsön azt a bárdot, Cowboy.

Samson elvette a felé nyújtott hentesbárdot. - Én megyek először - mondta a fiú. - Várjátok meg, amíg jelt adok.

Tanya megcsókolta a fiút.

Jeremy arra számított, a féltékenység lángja fellobban a szívében. De semmi ilyet nem érzett. A srác megérdemli ezt a csókot, gondolta. Jobban, mint én.

- Ezt meghálálom neked - szólt Tanya.

A fiú zavartan körülnézett, majd leguggolt. Lábát be-, nyújtotta a sötétségbe, és leült. Tanya odaadta neki a gyertyát. - Habár biztosan el fog aludni - szólt a fiú, de azért elvette Tanyától a lobogó gyertyát. A bárdot magához szorította, előreleandult, és eltűnt a sötétségben.

Tanya bedugta a fejét a nyílásba, és hallgatózott.

- Készüljetek, hogy utánamegyünk - szólt Tanya. - Lehet, hogy szüksége lesz ránk.

Egy velőtrázó sikoltás tört elő a sötétségből. A sikoltásból halálsikoly lett, majd hirtelen csend borult rájuk.

- Samson - ordította Tanya.

- Úristen - hallották egészen halkán Samson hangját. - Aúúú.

- Mi az? Mi az? - kérdezte Tanya.

- Ez... ez...

- Le tudunk menni?

- NE! NE! Az isten szerelmére, ne!

- Az ajtó - kiáltotta Csillag. Belemarkolt Jeremy karjába, és a folyosó túloldalára vonszolta a fiút.

- Várj - mondta a fiú.

A lány felrántotta az ajtót, és azonnal hátrahőkölt. Az ajtóból egy csavargó ugrott elő. Egy ráncos, fakó arcú ember, fekete körszakállal. Elkapta Csillag blúzának hátát, és lerántotta a lányt a földre. Jeremy rávetette magát a támadóra, aki könnyedén lerázta magáról a fiút. A lány rémülten nyújtotta ki a karját Jeremy felé. A fiú elkapta Csillag kezét, de ujjai kicsúsztak egymásból. A férfi egy utolsó rántással bevonszolta Csillagot a helyiségbe. Liz a kezében lévő bárdot a férfi felé dobta. A bárd forogva elrepült a csavargó feje mellett, és eltűnt a sötét helyiségben. A csavargó Jeremyt hátrarúgta, s az ajtó becsapódott. Csillag eltűnt a szemük előtt.

A fiú nekivetette magát az ajtónak. Hallotta, ahogy kattant a zár. Megmarkolta a zár gombját, és zokogva rángatni kezdte. - NEM! ERESZD KI! ERESZD KI, TE SZEMÉT!

Ütötte-verte az ajtót, majd rugdalni kezdte, s a vállával próbálta benyomni.

Az ajtó nem mozdult.

A fiú zokogva térdre rogyott.

NEGYVENHARMADIK FEJEZET

Másodpercekkel a távoli sípszó után, Robin egy fiút látott a sétányon rohanni. Ő az őrszem, gondolta a lány.

Mit jelent a sípszó?

Jönnek a rendőrök.

Hamarosan ideérnek, és levesznek innen.

Ha észrevesznek.

A fiú megtorpant a sétány közepén. Forgolódni kezdett. Tanácstalannak tűnt, mivel nem találta a barátait. Olyan volt, mint egy kisfiú, aki anyukáját keresi a bevásárlóközpontban.

Lehet, hogy kiabált is, habár Robin semmit sem hallott, csak az óceán zúgását.

A fiú most a Vidámpark bejárata felé fordította a fejét. Egy darabig figyelt, majd rohanni kezdett. Leszaladt a strandra vezető lépcsőn.

A lány ismét a sétányra nézett.

A csavargókat már nem látta. De tudta, hogy nem mentek el. Alatta vannak. Vagy az emelvényen állnak, vagy a motort próbálják beindítani.

Szerette volna tudni, hogy mi történik alatta.

A bilincs hirtelen feljebb csúszott a bal kezén. Úgy érezte, a szíve kiugrik a torkán. Levegő után kapkodva, az öklét még szorosabban szorította össze.

Az ujjai bizseregtek az erőfeszítéstől.

A keze kicsúszott a bilincsből.

ÚRISTEN!

Ujjjaival megkapaszkodott a bilincs perecében, és tartotta magát. Lábával hevesen kapálózott.

Jobb kezét ökölbe szorította, míg a ballal a bilincsbe kapaszkodott.

MOST! - zengett a kiabálás a fejében. MOST VAGY SOHA! ÚRISTEN!

Felfelé kezdte húzni magát. Magasabbra! Magasabbra! A lábtartó széle végigkarcolta derekát és a fenekét.

Az izmai szét akartak pattanni. A bilincs széle mint késpenge vájódott bele az ujjjaiba és a csuklójába. Nyögött és nyöszörgött egyszerre. A lábaival lefelé rugdosott, mintha egy láthatatlan létrán próbálná megtalálni a fokokat. A gondola először hátralendült, majd a lányt lendítette messze előre.

Lassan a szemei elé került vérző csuklója. Aztán megpillantotta a bilincs karikájára ráfonódó ujjait, majd a másik, ökölbe szorított kezét. Magasabbra! Egészen a biztonsági korlátig.

A karja égett az erőfeszítéstől. Csikorgatta a fogait. Az izzadság csípni kezdte a szemet. A vér patakokban folyt végig az alkarján, és hűlt ki pillanatok alatt a hűvös, óceáni szélben.

MOST!

Robin jobb kézzel elkapta a biztonsági korlátot, majd a ballal is elengedte a bilincset, és megmarkolta a rudat. Először az álla alá, majd a hóna alá szorította a biztonsági korlátot.

A gondola minden mozdulatára himbálózni kezdett. Most éppen beleütődött a lány térdének hátuljába.

Robin felhúzta a lábait, s amikor a gondola ismét előre felé lendült, sarkát rátette a lábtartóra. Kezével és lábával felnyomta magát, majd lerogyott az ülőkére. A gondola örült táncba kezdett, mintha ki akarta volna vetni magából a lányt. Robin elterült az ülőkén, s megkapaszkodott a gondola szélében.

Az imbolygás lassan abbamaradt. Robin összezárta a lábait, és szemét lehunyta. Nem mozdult, csak a mellkasa süllyedt és emelkedett viharos gyorsasággal.

Megcsináltam, gondolta.

Istenem, megcsináltam.

Két ujjal megfogta a mellkasából kiálló gombostű végét, és megrántotta. A rántástól lerepült a tűről a kártya, és eltűnt az éjszakában. Robin utánadobta a gombostűt. A tű fájó lyukat hagyott maga után.

Sokkal fájdalmasabbnak tűnt, mint a többi sérülése. Talán azért, mert ez a lelkében is mély sebet ejtett. Kezével megdörzsölte a gombostű helyét.

Még mindig a kezében tartotta a bilincset. Ledobta maga mellé az ülőrészre. Mozgatni kezdte a csuklóját. Noha még zsibbadtnak érezte őket, a vér már visszatért a kézfejébe. Az ujjai bizseregni kezdtek, mintha ráfeküdt volna a kezére álmában, s most ébredne fel miatta.

A hűvös szél azonnal leszárította róla az izzadságot. Vacogva összefonta karját a mellkasa előtt, és lábait még jobban összeszorította.

Erre nem számítottam, gondolta. Felküzdöm magam, utána pedig egyszerűen megfagyok.

Hirtelen eszébe jutottak az alatta lévő csavargók.

Jeges félelem szorította össze.

Ez nem lehet, gondolta.

Ha el tudnák indítani az óriáskereket, akkor már megtették volna.

Talán nem tudnak innen leszedni engem, amíg a rendőrök...

A rendőrök!

Robin óvatosan előrehajolt, és megkapaszkodott a biztonsági korlátban. A Vidámpark bejárata kihaltan látszott. Végignézett az egész sétányon. A sétányt ezüstös csillogással vonta be a holdfény, de koromfekete árnyékoltok terültek el a bódék és játékok között.

Lehet, hogy a síp valami egészen mást jelentett.

Lehet, hogy tényleg rendőroket látott, de azok éppen más helyszín felé siettek.

Várni kell, mondta magának.

De mintha már egy örökkévalóság telt volna el a sípszó óta, pedig nem múlt el azóta több idő, mint két-három perc.

Hamarosan ideérnek.

Ebben a pillanatban egy sötét alak lépett ki az árkád alól. Robin visszatartotta a lélegzetét, majd csalódottan felsóhajtott.

Ez nem rendőr, ez egy rohadtsavargó. Az alak görnyedten járt, úgy vonszolta magát, mint egy öreg banya. Fejét és vállát egy takaróval fedte be.

Várjunk csak!

Az a lány, aki a többieket próbálta figyelmeztetni, azt mondta, hogy a nővére rendőr, és hogy áruházban fog kijönni a sétányra.

Ez csak ő lehet!

Robin, amilyen messze csak mert, kihajolt a gondolából, majd kiabálni és integetni kezdett.

A sétány közepén Joan lassan körbefordult.

Senki.

Hol a pokolban vannak?

Valaki pedig egészen *biztosan* van itt. Aki sípolt. A parkolóban is áll egy autó, aminek jár a motorja.

Nem pazarolta az idejét az autóra. A Vidámparkban most fontosabb dolgok történhetnek. Habár a kocsit biztosan a csavargászokhoz tartozik. Nyilvánvalóan lopott.

De hol vannak most?

És hol lehet az áldozatuk?

Mikor benézett a járó motorú autóba, látta, hogy a hátsó ülés véres.

Valahol itt kell lenniük a környéken.

Eliszkolni mindenesetre már nem tudnak, gondolta. Miközben Dave a rendszámtáblát jegyezte le, Joan elvágta a gyújtáskapcsoló drótját, feltekerte az ablakokat, belülről bezárta, majd becsapta az ajtókat.

Nem mennek sehová. Autóval biztosan nem.

Tanácsalanul forgolódott a sétányon. - Kihaltan látszik - mondta. Egy alak lépett a lány mellé, aki csak egy sötét foltnak látszott a parkolóból jövő ellenfényben. - Mit akarsz csinálni? - kérdezte Dave.

- Itt kell lenniük valahol.

- Melletted maradjak?

- Azzal lelepleznél.

- Ha már elkaptak valakit, akkor téged békén fognak hagyni.

Ez valószínűnek látszott. Az őrszem sípjele is arra figyelmeztethette őket, hogy betolakodó közeleg. Valószínűleg szétszóródtak, lemenekültek a strandra, vagy elbújtak a játékok és bódék közé.

- Maradj közel, és tartsd rajtam a szemedet - mondta Joan. - Végigmegyek a sétányon, hátha elő tudom csalni őket.

- Mögöttem!

A lány megperdült. Két alak rohant fel a lépcsőn a strandról.

Fegyvertelennek látszottak.

Egy fiú és egy lány.

Nincs mitől tartani, gondolta Joan.

A fiú vékony testalkatú volt, s szemüvege meg-meg-csillant a holdfényben. Egy fényes síp lógott láncon a nyakáról. Mögötte egy lihegő lány trappolt, kinek teljesen kivörösödött kerek, pufók arca. Testhezálló nadrágot viselt, amely alatt hurkákba gyűlt a haj.

Ezek csavargászok lehetnek?

Egy dagi, meg egy okoska.

Bár lehet, hogy a társaik ugrásra készen figyelnek, s várják az alkalmas pillanatot.

Joan elengedte 38-asa markolatát, és kihúzta a kezét a ruhája alól. A gyerekek felé tartotta kinyújtott tenyerét.

Alakítsuk élethűen a szerepet, gondolta.

A lány bízott benne, hogy a gyerekek nem vették észre Dave-et.

Néhány lépéssel Joan előtt, a gyerekek megtorpantak. Egymásra néztek. Mindketten kifulladtak.

- Van egy kis aprópénzetek? - krákokott Joan. - Nem ettem má'...

- Azt hiszem, szükségünk van a segítségére - szólt a fiú.

- A segítségemre?

- Nagy bajban vannak a társaink - nyögte ki a lány. - Én elmenekültem, ezért nem tudom, hogy azóta mi történt, de szerintem nagy baj lehet. A csavargók. Tele van velük a fal. Jöjjön.

- Dave! - kiáltott Joan.

A férfi előugrott. Berettáját felemelte. - Lelepleztek. Azt mondták, a társaik nagy bajban vannak.

- Motozd meg őket - szólt Dave. - Kezeket a fejre, ujjakat összefonni.

- Mi nem csináltunk semmit - szólt a fiú rémült hangon, de azért tette, amire a rendőr utasította.

A lány is követte példáját.

- Mit csináltatok itt?

- Semmit.

Joan félredobta magáról a takarót, a fiú mögé lépett, és motozni kezdte. - Valamit biztosan csináltatok?

- A többiek... - kezdte a lány. - Bementünk az... ajtón egy alapba... és...

- A tegnap estéről beszélj - szólt Dave. - Arról a csavargóról szövegelj, akit tegnap este kaptatok el.

Joan egy hosszú tárgyat érzett a fiú jobb oldali zsebében. - Valami van itt.

- Nem csináltunk semmit tegnap este - szólt a fiú. - Miért húzza az időt hülye kérdésekkel?

Joan belenyúlt a fiú zsebébe.

- Hé! Nem áll jogában a zsebeimben turkálni!

- Neked viszont jogodban áll befogni a szádat - mondta Joan. - Világos?

- Kérem! - nyöszörgött a lány. - A barátaink!

- A barátaitok csavargászok, igaz? Ha bajba kerültek, csak maguknak köszönhetik. Térjünk vissza a tegnap estéhez.

Joan egy kést húzott elő a fiú zsebéből. Megnyomta a markolaton lévő gombot, s a penge kivágódott a nyélből. - Ez igen - szólt Joan. Becsukta, majd odaadta Dave-nek. A férfi megnézte, majd a nadrágja zsebébe süllyesztette.

- Nagy szarban vagytok - szólt Dave. - És most mindent mondjatok el arról a nőről, akit tegnap este kaptatok el itt, vagy a strandon, vagy akárhol.

A fiú után Joan a lányt kezdte motozni. A lány forró volt, és izzadt.

- Nem voltunk kint tegnap este - mondta a fiú. - Nem tudom, hogy miről beszél.
A lány sírni kezdett. - Megölik őket. Mindegyiket megölik. Tudtam előre, hogy baj lesz.
- Ez tiszta - szólt Joan.
- Oké, akkor ezt jelentjük fel tiltott fegyverviselésért. Joan a gyerekek elé lépett. - Hol vannak a társaitok?
- Ezek fel akarnak jelenti. Ne mondd el nekik.
- Muszáj. Te nem voltál ott, nem láttad, mi történik.
A fiú arcán tanácstalanság jelent meg.
- Nem fog feljelenteni, Randy. Nem teheti. Ha feljelent, akkor bajba keveri a húgát is, és...
Joan szíve meglódult. - Kinek a húgát?
- A magáét - szólt a fiú.
- Csillagot - mondta a lány. - Betty.
- Debbie - javította ki a fiú. Joan ereiben megfagyott a vér.
- Jézus Mária - motyogott Dave. Debbie. Csavargász. Nem, ez lehetetlen. *Megölik őket. Mindegyiket megölik.*
- Mutasd meg, merre vannak - szólt Joan.
- Ne. - A fiú elkapta a lány ruhájának az ujját, és Joanre meredt. - Először ígérje meg, hogy nem fog...
Joan keze nagyot csattant a kölyök arcán. A feje oldalra lendült, a szemüvege pedig lerepült a fejéről, s néhány métert csúszott a sétányon.
- Gyerünk! - kiáltotta Joan a lány arcába.
A lány megfordult, és elindult a lépcső irányába. Joan követte.
- Minden rendben lesz - szólt Dave.

- NE! - ordította Robin. - VISSZA!
De nem hallották meg. Egyik kiáltását sem hallották meg. Még csak nem is néztek feléje. Az óriáskerék már eleve messze volt a rendőröktől, a lány pedig még magasan is volt. Az óceán morajlása elnyelte a kiáltozását.
Kihajolva a gondolából látta, hogy a kövér lány a lépcső felé iramodik, a nő és a férfi követi, míg a gyerek lehajol, hogy felvegye a szemüvegét. Egy darabig tanácstalanul állt, hogy merre rohanjon, majd a többiek után iramodott.
Mind a négyen eltűntek a sétány alatt.
Robin felnyögött.
Mikor lenézett, látta, hogy az óriáskerék alatti terület kihalt.
Hová mehettek a csavargók?
Meglátta őket. Nem mentek el sehová. Az óriáskeréken voltak. Felfelé másztak.

NEGYPENNEGYEDIK FEJEZET

- Hiába a sírás, az Csillagon nem segít - szólt Tanya. Felemelte a zokogó Jeremyt. A fiú könnyein keresztül látta, ahogy Cowboy az ajtóhoz lép, belekapaszkodik a zár gombjába, és rázni kezdi az ajtót. - Mennünk kell - mondta Tanya, s közben megsimogatta Jeremyt.

- Miattam volt itt.

- Ő is csavargász volt, mint mindannyian. Hónapokon keresztül jártunk együtt, mikor te. még nem is voltál közöttünk.

- Nem tudunk segíteni rajta?

- Ennyi idő alatt már biztosan kicsinálták - szólt Cowboy.

- Bátornak kell lenned - mondta Tanya. - Miattam. Te az én katonám vagy. A szeretőm. - Gyengéden magához húzta a fiút. Felemelte vértől átitatott pulóvere elejét, s noha Cowboy és Liz biztosan figyelték őket, a fiú fejét bedugta a pulóvere alá. Jeremy egy kicsit ragadósnak találta az átszivárgott vértől Tanya melleit, de azért forróak és feszesek voltak. A mellekhez szorította az arcát.

Ezt nem szabad, gondolta Jeremy. Nem volna szabad azok után... ami történt... Csillag... Csillag meghalt... nem tudtam megmenteni... nem volna szabad ezt csinálnom.

Noha könnyecsek folytak végig az arcán, és zokogás rázta, mégis valami forróság kezdett szétáradni benne.

- Te vagy a legbátrabb szeretőm - mondta Tanya. Jeremy kezébe fogta Tanya egyik mellét. - Igen - mondta a lány. - Érezz. Én élek. A tiéd vagyok. - Megsimogatta a fiú ágyékát. - Miután kijutunk innen, teljesen a tiéd leszek. A fiú szipogott, majd bólintott.

- Amennyiben az, hogy megmented az irhádát, nem lenne elég ösztönző - szólt Cowboy.

Tanya ellépett Jeremy elől. Megigazította a pulóverét, majd a falban tátongó sötét nyílás felé fordult. Leguggolt. - Samson.

Nem jött válasz.

Jeremy semmi neszt sem hallott a csúszda felől, mióta Csillag kinyitotta az ajtót, és...

Még mindig maga előtt látta az egészet. A szörnyű csavargót, Csillag kétségbeesett, segítségért kiáltó pillantását, a bárdot, ahogy berepül az ajtón. Most be van zárva oda, azzal a szeméttel... Istenem!

Azt mondta egyszer, attól fél a legjobban, hogy elkapja egy csavargó. Hát most megtörtént.

Jeremy azt remélte, hogy a lány már *halott*. Bízott benne, hamar meghalt. Jobb, ha meghalt, mintha most is életben lenne, és az a visszataszító csavargó ki tudja mit *művelne* vele.

Ne haragudj, gondolta. Istenem, Csillag, ne haragudj. Az én hibám volt. Hozzád kellett volna mennem ma este...

- Samson ráfaragott - szólt Cowboy.

- Akkor is ez az egyetlen kivezető út - mondta Tanya.

- Én lemegyek - szólt Jeremy. Megtörölte az orrát és a szemét. - Lemegyek elsőként.

Tanya bólintott. - Oké. Nagyszerű srác vagy.

- Próbáljuk meg leengedni - javasolta Liz. - Lassan leengedni.

- Jó. - mondta Tanya. - Fejjel lefelé indulj. Én megfogom a lábadat, és utánad csúszok. Engem meg majd Liz fog meg.

- Én meg a horgony leszek - szólt Cowboy.

Tanya odaadta a kését Jeremynek, majd levett a falról egy második gyertyát, és azt is a fiú kezébe nyomta.

A kését és a gyertyát maga elé tartva, Jeremy lehasalt. Előremászott a nyílásig. Az előtte elterülő csúszda aranyszínűben csillogott a gyertya sárgás fényétől. A csúszdát deszkafal és deszkaemmenyezet határolta.

A gyertya csak egy méterre világította meg Jeremy előtt a csúszdát, s a folytatás sötétségbe burkolózott.

Hiába meresztgette a szemét, a fiú semmit sem tudott kivenni a sötétségből.

- Látod Samsont?

- Nem. Nem látok semmit. - Előbbre kúszott. Először a könyöke, majd mellkasa és a hasa ért hozzá a bádogsúszdához. Érezte, ahogy Tanya ujjai ráfonódnak a bokájára. Nem sokkal később már egész testével a csúszdán feküdt.

Néhány pillanatig nem mozdult, majd elindult. Tanya erősen szorította a bokáját, és lassan engedte lefelé.

- Látsz már valamit? - kérdezte Tanya.

- Még nem.

- Most én jövök - hallotta Jeremy Liz hangját. Jeremy egyre lejjebb csúszott. A gyertya fénykörének szélénél megpillantotta Samson vállát. - Látom! Samson! Samson! - A fiú nem válaszolt, és nem is mozdult. - Valamitől megakadt.

- Halott? - kérdezte Tanya.

- Nem tudom. Azt hiszem, igen.

- Látod, hogy mi végzett vele?

- Nem.

A fiú kinyújtotta a karját, és megtámaszkodott Samson vállában. Samson teste megmozdult, de nem csúszott lejjebb.

- Megakadt - szólt Jeremy.

- El tudsz menni mellette?

- Nem tudom. Talán igen. Engedd el a lábamat. - Tanya elengedte. A fiú elérte Samson arcát. Samson szája és szemei nyitva voltak. A karjait felemelte, az ujjait begömbölyöztette, mintha bele akart volna markolni valakibe, vagy valamibe halála pillanatában.

- Próbálj lemászni - mondta Tanya.

- Oké. - Rámászott Samson felsőtestére. Magasra tartotta a gyertyát, és végignézett a fiú egész testén. Nem látott rajta sebet. De Samson lábai enyhe terpeszben voltak, és ágyékából vér csörgött a csúszdára.

Nem messze Samson lábaitól, vége szakadt a csúszdának.

- Látom az alját - kiáltotta Jeremy.

- Mi történt Samsonnal?

- Késekbe, vagy valami hasonlóba csúszhatott bele. Kiállhatnak a csúszda aljából.

- Jézusom - motyogta Tanya.

- Átmászok rajta.

Jeremy a fogai közé szorította Tanya kését, majd mászni kezdett lefelé. Samson feje oldalra billent, s haja Jeremy nyakát csiklandozta. Igyekezett a fiúhoz simulni, így még Samson borostáját is érezte. Megrémult görcsbe rándult ujjaitól, ezért igyekezett lenyomni Samson karjait a teste mellé. A holttest kissé megmozdult Jeremy alatt. Néhány centivel lejjebb csúszott, és Jeremy halk neszt hallott Samson ágyéka felől. Samson ruhája repedt tovább. Ezután Jeremy a csúszda maradék, vérrel borított részét nézte végig centiről centire, nem várják-e őt is további pengék. Jeremy sietve továbbmászott Samson testén, mert mielőbb le szeretett volna kerülni halott társáról. Az ágyéka most éppen Samson arcához nyomódott, és ő is érezte, a társa valószínűleg bevizelt haldoklása pillanataiban. Ezután belekapaszkodott Samson lábába, s mint valami korláton, tovább ereszkedett lefelé.

Belekapaszkodott Samson bokájába, maga alá húzta a lábait, majd kinyújtotta őket egészen a csúszda széléig. Hallgatózott. Nem hallott mást, mint a saját szívveréseinek kalapácsütéseit.

A csavargók itt várnak rám, gondolta. Csendben vannak.

A gyertyát maga előtt tartva, előrelelendült. A padló egy méter mélyen volt a csúszda vége alatt. Lehuppant, majd azonnal körülnézett. A gyertya fényénél további folyosót pillantott meg.

Csavargót nem látott.

Felállt. Gyorsan körbejárta a helyiséget, amelybe jutott. Miután semmit és senkit nem talált, a csúszda felé kiáltott: - Lent vagyok. - A hangja száraz volt és reszketeg. - Nincs itt senki. Jöhettek.

- Máris indulok - hallotta Tanya hangját.

- Siessetek.

* * *

- Ott - mondta a lány, és a sötétségbe mutatott. Dave odairányította az elemlámpa fénycsóvját. Az egy betonfalat, egy épület alapzatát világította meg. A falon falfirkák látszottak. - Jobbra - mondta a lány. A fénycsóva összeszögelt deszkákon haladt keresztül. - Az egy ajtó. Nyitva van. Oda mentünk be. Ez az Elvarázsolt Kastély. Utána meg üldözni kezdtek minket.

Dave az ajtóhoz rohant. A hóna alá vette az elemlámpát, és az ujjait bedugta a deszkák alá. Az ajtó kinyílt. A férfi behajolt a nyíláson. Egy kicsiny helyiség. A falakon gyertyák. Lépcső vezet felfelé. - Felmentetek a lépcsőn? - kérdezte.

- Igen - válaszolta a lány. - Mindannyian felmentünk, de én megijedtem, és elrohantam. Tele van csavargóval.

- Rendben - szólt Joan. - Ti ketten most eltűntök innen. Haza.

- Nem tartóztat le? - kérdezte a fiú.

- Nem. Tűnés haza.

- Kösz.

- Ne haragudj, kölyök, hogy pofon vágtalak. És most nyomás.

Néhány másodperc múlva Joan Dave mellé lépett, és bekémlelt a nyíláson. A gyertyafényben Dave látta, hogy a lány benyúl a ruhája alá, és előhúzza a pisztolyát. Az arcát még mindig az autó gumijáról összeszedett mocskok tarkította, amely arra volt hivatott, hogy a lány jobban hasonlítson egy valódi csavargóra. Dave-nek ehelyett inkább egy kommandóakció jutott az eszébe, ahogy a lány a feje mellett tartotta a fegyverét. Dave félelmet és elszántságot látott Joan szemében.

- Meg kell hogy találjuk - mondta a lány.

- Meg fogjuk találni.

Joan belépett a nyíláson.

- Állj! - kiáltotta a férfi.

A lány megtorpant, és visszaneézett.

- Én megyek előre. Maradj mögöttem. Tapadj rám.

Joan bólintott.

Egyik kezében elemlámpával, míg a másikban a fegyverével, Dave belépett a helyiségbe, s elindult a lépcsőn. Joan követte. Hármasával vették a lépcsőfokokat. Az első lépcsőfordulónál Dave fedezte Joant, aki megpróbálta kinyitni az útjukba kerülő ajtót. Az ajtó zárva volt. Továbbhaladtak a második emeletre.

Dave elé egy sötét folyosó tárult. Bevilágított a lámpával. A folyosó üres volt. A vér azonban megfagyott az ereiben, mikor ráccsal lezárt bemélyedéseket vett észre mindkét falban.

Csavargók a falban.

Ahol Dave állt, onnan egyetlen csavargó sem látszott.

Összerándult, mikor Joan hozzáért a hátához.

- Ne állj meg - suttogta a lány.

A férfi továbbindult, s az elemlámpa fénycsóvját idegesen rángatta egyik falról a másikra. Arcok jelentek meg a rácsok mögött. Villogó szempárok figyelték Dave-et és Joant. Koszos csavargók nyomakodtak a rácshoz, és nyújtották ki a karjukat a két rendőr felé. Joan szájából halk sikoly csúszott ki.

Mindkét fal mentén karok nyúltak ki a rácsok mögül, s mint egy hatalmas tintahal csápjai, Dave és Joan felé nyújtóztak.

Dave rohanni kezdett, s Joan követte.

A csavargók a rácsok mögött röhögni és kiáltozni kezdtek. Kezüket kinyújtották, mintha pénzt koldulnának. Mocskos szavakat kiabáltak Joan felé, s nagyokat vihogtak egymás tréfái hallatán. A kezek már majdnem elérték Dave ruháját, mikor az egyik csavargó felordított. Joan ütött rá a túl közel került kézre a pisztolya markolatával.

Még szerencse, hogy nem lőtte le, gondolta Dave.

Habár neki is kedve lett volna megtenni, de éppen ezért, levette az ujját a ravaszcól.

Az egyik csavargó ismét elérte Dave ruháját, s a férfi nagyot sózott rá az elemlámpával. Ahogy a lámpa fénysugara áttörte az előttük lévő sötétséget, meglátták, hogy egy ajtó vár rájuk a folyosó végén.

Robin a gondola padján térdelt, és a háttámlába kapaszkodott. Lenézett a mélységbe, keresztül a küllők, drótok és színes izzók kuszaságán, és látta, ahogy a három csavargó lassan mászik felfelé az óriáskeréken.

- Szivi - kiabálta a legközelebbi, aki éppen akkor kezdett mászni azon a küllőn, amelyik a tengelytől a legmagasabb gondolához vezet.

Szikár, szürke arcú, kopasz férfi volt, a füle körül göndör haj tincsekkel. Sötét nadrágot és sötét kabátot viselt, s mindkét ruhadarab egy nála sokkal testesebb férfié lehetett valamikor. A szél meglobogtatta a kabátját, s Robin már hallotta a felé kapaszkodó férfi motyogását. - Elkaplak!

- El ne mozdulj onnan, szivi - kiáltott fel hirtelen, majd jót nevetett saját tréfáján.

- A lány az enyém - szólalt meg váratlanul az alatta mászó félszemű csavargó.

Az ő hangja határozott volt. Nem tűnt sem bolondnak, sem részegnek.

A harmadik csavargó még csak az óriáskerék aljánál tartott. Sokkal óvatosabb volt, mint a társai. Talán tériszony is kínozza.

Ez a kettő már keresztülmege rajtam addigra, mire az a harmadik ideér, gondolta Robin.

A lötyögő ruhájú megmarkolta Robin gondolájának a szélét. A lányra nézett, és vigyorogva így szólt: - Most már az enyém vagy.

Felüvöltött, mikor a félszemű belekapaszkodott a nadrágja szárába, és rángatni kezdte. Rúgkapált egy darabig, majd a keze lecsúszott a gondola széléről. Robin lélegzetvisszafojtva figyelte, ahogy a csavargó lezuhan, majd elterül a holdfényben fürdő emelvényen. Az óriáskerék beleremegett az ütődésbe. A férfi nem mozdult.

A félszemű továbbmászott Robin felé, de nem állt meg a lány gondolájánál. Felmászott egészen az óriáskerék tetejére, majd onnan folytatta az útját Robin felé.

A csúszda alatt Jeremy egy gyertyát talált. Biztosan Samsoné volt. A sajátjával meggyújtotta. A két gyertya fényében észrevette a bárdot is. A helyiség közepén feküdt.

Bal kezébe fogta mindkét gyertyát, előreszaladt, felkapta a hentesbárdot, és visszarohant a csúszdához.

Tanya jelent meg a csúszdán. A bokáját szorító kezek, nem szándékosan ugyan, de lehúzták a melegítőalsóját a fenekéről és a combjáról. Barna bőre aranyszínűen csillogott a gyertyák fényében.

Átmászott Samsonon, majd lehuppant a padlóra. A hátára fordult, és hangos zihálás közepette fekve maradt.

Jeremy Tanyát bámulta.

- Odanézz - suttogetta valaki.

- Nyam-nyam.

- Dugjátok meg, - hallatszott egy reszelős női hang. Jeremy gyomra összerándult. Tanya felsikoltott, és a melegítőalsóját felrántotta a derekáig.

- Áááá.

- Jól érzitek magatokat, srácok?

A gyertyákat magasra emelve, Jeremy felnézett. A mennyezet helyén rácsok voltak. Csavargók tömege figyelte őket a mennyezetről.

- Kibaszott csavargók - kiáltott Tanya.

Nyálcsepp fröccsent szét a lány homlokán. Pulóvere vértől lucskos ujjával letörölte, majd Jeremyvel a fal mellé húzódtak, s így kikerültek a bámészkodó csavargók alól.

- Legszívesebben megölném az összeset - suttogetta Jeremy.

Ettől hangos vihogásba törtek ki a csavargók. Tapsoltak, s volt aki utánozni kezdte a fiú szavait: - Legszívesebben megölném az összeset.

A fiú visszaadta Tanyának a kését, s az egyik gyertyát is odanyújtotta neki. Liz is megérkezett, majd feltápaszkodott.

- Még egy csaj.

- Nagyon bánatosak vagytok. Hadd vidítsalak fel benneteket.

- Gyere, Cowboy - kiáltott Liz.

- Cowboy? - vihogott az egyik csavargó. - Van köztük egy Cowboy.

- Vetkőzzetek, lányok. Hadd lesselek meg benneteket. Na, ne legyetek ilyenek.

- Nyaljál szart - csattant fel Liz.

- Hadd nyaljalak inkább téged!

Végül Cowboy is megérkezett. Ő a lábát tette előre, és úgy ütközött Samsonba. Mikor lemászott a csúszdáról, a halott fiút is levonszolta. Samson elterült a földön, maga alá temetve Cowboyt.

Samson farmernadrágjának ülepe szétrepedt, s az egész nadrágot átázta a vér. A combja belső oldaláról egy húsdarab lógott le. Ezt az egyik penge művelhette, míg a másik mélyen belehatolt az ágyékába. A látványtól Jeremynek ismét felfordult a gyomra.

Cowboy kimászott a fiú alól, Tanya pedig leguggolt Samson mellé.

- Két rohadt nagy kés áll ki a csúszdából - mondta Cowboy. Majdnem kiabálnia kellett, hogy érteni lehessen a szavait. A csavargók ordítóása betöltötte a helyiséget. - Az egyik éppen a mogoróit vágta ketté.

- Ütőeret érhetett a penge - mondta Tanya. - Attól halt meg ilyen hamar. Egy perce sem maradt szegénynek.

- Rohadt egy érzés lehetett - szólt Cowboy.

Tanya megütögette Samson vállát, majd felállt. - Mennünk kell.

- Én nem hagyom itt - mondta Cowboy.

- Ez hülyeség - szólt Liz.

- Túl nagy ahhoz, hogy magunkkal cipeljük - mondta Tanya. - Örülhetünk, ha ép bőrrel kikerülünk ebből a pokolból. Nem tudunk még egy hullát is magunkkal vonszolni.

- Akkor sem fogom Samuelt itt hagyni. A barátom volt. Mit gondoltok, ezek a kibaszott csavargók mit fognak csinálni vele, miután mi elmegyünk?

- Meghalt - magyarázta Liz. - Nincs már szüksége gondoskodásra.

- Hát szerintem meg van.

A fiú a hátára fordította Samson holttestét, felhúzta ülő testhelyzetbe, és megpróbálta a vállára venni. Előbb Jeremy, majd Tanya is a segítségére sietett.

Samson felemelkedett a földről. Cowboy rogyadozott a hatalmas test alatt.

Éppen úgy, ahogy Samson erőlködött, mikor a kövér, öreg csavargót cipelte azon a bizonyos éjszakán, gondolta Jeremy.

- Bírod? - kérdezte Tanya.

- Ja.

Liz Cowboy mellett ballagott. Jeremy pedig Tanya mögött lépkedett.

A hentesbárdot a jobb kezébe fogta, a ballal pedig maga elé tartotta a gyertyát. Hunyorogva próbált távolabbra nézni, mint a gyertya fényköre, de a lobogó gyertyaláng a szemébe világított, s így a helyiség sötét sarkai még sötétebbnek tunk. Elindultak a folyosón. A csavargók a fejük felett elhallgattak. A folyosón semmilyen nyílás nem látszott, a mennyezeten nem voltak rácsok. Ez megkönnyebbülés volt Jeremy számára, habár tudta, hogy így is támadás érheti őket bármelyik pillanatban. Azzal nekem kell megküzdennem, gondolta.

Samson halott, Cowboy pedig a súlyos holttest alatt görnyedezik. Jeremy úgy érezte, ő lett a csoport védelmezője.

Vigyázni fogok rájuk, gondolta. Én. A Herceg.

Büszkeséget érzett.

Nem sokkal előttük a folyosó cső alakúra változott.

- Megnézem - suttogta, és ellépett Tanya mellett. Jeremy megállt a szerkezet előtt, ami nem volt más, mint egy hatalmas, oldalára fordított hordó. Egy fahordó. A belső felülete pengékkel volt tele, melyek mint sündisznótüskék meredeztek a hordó közepe felé. A pengékről visszaverődő gyertyafény szikrázó csillogással töltötte be a folyosó végét.

A fiú meglökte a hordó szélét.

A mozdulattól a hordó lassan forogni kezdett. Tanya a fiú mellé lépett. - Jópofa - mondta.

- Nem tudunk itt átmenni - szólt Jeremy.

Liz lépett a fiú másik oldala mellé. Némán bámulta a lassan forgó hengert.

- Alaposan felszerelték ezt a rohadt helyet. Hogy a francba megyünk ezen keresztül? Miszlikbe fog aprítani minket.

- Át fogunk menni - szólt Tanya. - Cowboy, hozd ide Samuelt.

NEGYVENÖTÖDIK FEJEZET

Dave felrántotta az ajtót, és bevilágított a helyiségbe az elemlámpával. Amit látott, attól kedve lett volna kirohanni az épületből, és itthagyni az egészet a francba. De Debbie miatt maradni kell. A lány nélkül nem mehetünk sehová. Belépett. - Rendőrség! - ordította. - Fegyvereket eldobni! Mindenki a falhoz!

Joan követte. - Úristen - motyogta. Az ajtó hangos csattanással becsapódott mögöttük.

Szorosan egymás mellett álltak, s a fegyverüket idegesen rángatták jobbra-balra, miközben Dave újabb részleteket fedezett fel az elemlámpa fénycsóvjával.

Fetregő csavargókkal volt tele a padló. Voltak köztük kiterített, mozdulatlan holttestek is. Az élők feltápaszkodtak, és a helyiség jobb oldala felé indultak. Néhányan ledobták a késüket a puha gumipadlóra. Felsorakoztak a fal mellett. Körülbelül egy tucat csavargó lehetett. Nagyrészüik meztelen volt. A testüket csak vér borította.

Négy mozdulatlan test maradt a padlón.

Két férfi és két nő.

Meztelen testükön marcangolás nyoma látszott. Kiharapott darabok, sötétlő szemüregek és tátongó sebek borították a négy holttestet. A lámpa fényköre bevilágította a szörnyű látványt, majd Dave hirtelen elrántotta a fénycsóvját. A barbár mészárlás nyomai sötétbe burkolóztak. Dave a csavargók arcába világított.

- Mi folyik itt? - kérdezte döbbent hangon.

Egy összeaszott, vén banya felemelte az egyik kezét, és így szólt: - Mi folyik itt? Mi folyik itt? - Miközben beszélt, az ujjait a kezére húzott zokni alatt mozgatta, s ettől mintha szája nőtt volna a véres zoknibábnak.

Dave pisztolyával a banyára célzott.

- Golyó a fejébe - folytatta a zoknibáb. - Golyót neki. Sztétloccsan az agya.

- Pofa be!

Joan előrelépett. A négy holttest közül az egyik egy fiatal lányé volt. Dave odavilágított.

Fiatal volt és karcsú. A lábai széjjel voltak feszítve, mintha a csavargók kötélhúzást játszottak volna vele. A melleiből nem sok maradt, az arcából pedig semmi.

- Ez nem Debbie - motyogta Joan. *Honnan tudja ilyen biztosan?* Nem merte megkérdezni.

A másik női holttest kövér volt, ezért semmiképpen nem lehetett Joan húga.

Joan otthagya a megcsonkított és szétmarcangolt testeket, s a másik ajtó felé indult. - Menjünk - mondta.

Dave a felsorakozott csavargókra világított. - Ezekkel mi legyen?

- Nem érdekelnek. Azt csinálnak, amit akarnak.

- Hát eddig azt csinálták. Nézz körül.

- Nem érted? Meg akarom menteni Debbie-t.

Dave az ajtó felé indult. Lámpájával maga elé világított. Lába belesüllyedt a puha gumipadlóba, ami még síkos is volt a kiömlött vértől. A lány megvárta, hogy Dave odaérjen mellé, majd kinyitotta az ajtót.

- Ha valaki megpróbál követni minket, az halott - kiáltotta Dave. Beléptek a folyosóra. A férfi behúzta maga után az ajtót, majd megrángatta az ajtó gombját. Zárva. Habár lehet, hogy csak erről az oldalról.

Tett egy lépést hátra, a kezét rátette a fegyvere markolatára, készen arra, hogy előrántsza, ha a csavargók utánuk rohannának a gumipadlójú helyiségből.

Jeremy a hordó előtt guggolt, és ruhával bebugyolált kézzel két pengét szorított. Sikerült megállítania a hordó forgását, és igyekezett mozdulatlanul tartani, amíg Tanya átmászik rajta. Liz és Cowboy szintén belekapaszkodtak a pengékbe, s nekifeszültek, hogy legyűrjék a hordót mozgó motort. Hármuk ereje megállította a hordó forgását, de teljesen mozdulatlanná nem tudták tenni. A hordó meg-meg rándult a kezük alatt, miközben Tanya átmászott Samson testén.

Szörnyű érzés volt, hogy a halott fiú testét ilyesmire használják. Viszont anélkül, hogy nem dobták volna keresztül Samson holttestét a hordó alján, egyikük sem jutott volna keresztül a késekkel kibélelt hordón. Samson teste elég hosszú volt ahhoz, hogy majdnem végigérjen a hordón, és elég vastag volt ahhoz, hogy a kések ne tudják teljesen keresztülszúrni.

Legalább harminc-negyven penge van Samson testében, gondolta Jeremy.

Szegény, ő már nem érzi.

Ha tudná, hogy mi történik vele, talán nem haragudna meg. Ő a híd, amely kivezeti a barátait ebből a pokolból. Még Tanya is végigcsúszik egyszer a testén. Ennek különösen örülne Samson, gondolta Jeremy.

Tanya végigért a fiún. Megcsókolta a száját, és így szólt: - Köszönöm, Samuel.

Most már mindenki Samuelnek hívja, jött rá Jeremy. Már senki sem mondja rá a becenevét.

Tanya feltérdelt Samson mellkasára, s mindkét kezét kitette a hordón túlra. Elrugaskodott Samson testétől, és elbukfencezett a hordótól.

Mielőtt Liz kezdett volna átmászni, a hordó, mintha új erőre kapott volna, megindult. Minden erejüket összeszedve megállították. Samson teste, mintha oda lett volna ragasztva a hordó aljához, mozdulatlan maradt.

Robin a hátát nekiszorította a háttámlának, és reszketve figyelte, ahogy a csavargó az óriáskerék külső ívéén felé mászik.

Hamarosan elér, gondolta Robin.

Bárcsak zuhanna le!

Ugyan a csavargó óvatosan mozgott a szédítő magasságban, mégsem tűnt úgy, hogy tériszonya lenne. Lovaglóülésben ült a kerék külső íve tetején, és centiről centire húzta magát előre. Soha nem nézett körül. Egyetlen szeme Robinra szegeződött.

A lány a menekülésre gondolt. Egy pillanatra a tekintetét elfordította a közelgő csavargóról, és a legközelebbi gondolába való átmászást mérlegelte. Három méterrel lehetett alatta, és körülbelül ugyanennyivel előtte. Túl messze ahhoz, hogy megkíséreljen átugrani rá. Ha elvéti, lezuhan a mélységbe. Mászni sem sokkal biztonságosabb, és akkor lehet, hogy eléri a félszemű csavargó.

Szembe kell nézni vele, gondolta.

Túl sokáig lógtam a levegőben. Nincs erőm átmászni. Amúgy is csak egy időre oldaná meg a problémát. Jönne utánam, és minden kezdődne előlről.

A harmadik csavargó még mindig biztonságos távolságban volt alatta.

És ha lemásznék egészen?

Nem tudok. Nem merek.

Akkor inkább itt maradok.

A csavargó már csak egy karnyújtásnyira volt Robintól. Bármelyik pillanatban beugorhat a gondolába.

- Ne jöjjön közelebb - kiáltotta a lány. - Le fogom lökni, érti?

Vigyor jelent meg a csavargó arcán.

Robin a bilincs után nyúlt. Ott feküdt a gondola padján, a jobb térde mellett. Az ujjait beledugta a bilincs egyik karikájába.

- Figyelmeztetem... - kezdte a lány.

- Én meg reszketek.

A félszemű csavargó, ahogy lovaglóülésben elérte Robin gondoláját, előredőlt, kezével lenyúlt a gondola széléhez, majd lassan az egyik lábát átemelte az óriáskerék külső íve felett. Robin erre a pillanatra várt. Mikor a férfi lecsúszott a kerék tetejéről, és egy pillanatig csak a

kezével tartotta magát, Robin a gondola oldalához ugrott, és a bilincessel arcon ütötte a félszemű csavargót. A férfi az egyik kezével az arcához kapott, és felüvöltött, s Robin abban a pillanatban a másik, még kapaszkodó kezének ujjait lefeszítette a gondola rúdjáról.

Halálsikoly hasított bele az éjszaka csendjébe. A félszemű csavargó lezuhant, és elterült a társa holtteste mellett. Már csak egy maradt.

* * *

Joan értetlenül és döbbenten állt az előző helyiségben látottakkal szemben, és Debbie miatt is borzasztóan izgult, de ami most tárult a szeme elé, attól földbe gyökerezett a lába.

Egy ember lógott fejjel lefelé a folyosó közepén. Rájuk várt.

Mintha jeges kígyók csúsztak volna végig a lány testén, s úgy érezte, rögtön elájul. Az egész teste libabőrös lett, a gyomra összerándult, s olyan érzése támadt, mintha ezer apró tű bökődne a fejbőrét.

Mozdulni nem bír, csak állt, és a férfit bámulta.

Mit csinálhat ott?

Meg sem mozdul, csak lóg a félhomályban, és minket néz, gondolta a lány. A falon lévő gyertya pislákoló fénye nem volt elég ahhoz, hogy megvilágítsa a fejjel lefelé lógázkodó férfit. Valami azonban azt súgta Joannek, hogy akit lát, az meztelen. Minél tovább figyelte a függő férfit, annál furcsábbnak találta.

Felemelte, és a férfira irányította a fegyverét, majd közelebb lépett.

- Mi van arrafelé? - kérdezte Dave.

A lány visszanézett Dave-re. A férfi még mindig az imént becsukott ajtó felé fordult, s fegyverét felemelve, az esetleges támadást várta. - Nézd meg magad - szólt a lány.

A férfi megfordult - Jézusom! - A lámpát előre tartotta. A fényköre rátalált a fejjel lefelé lógó emberre.

Mindketten felordítottak.

Joan különös keverékét érezte az undornak és a megkönnyebbülésnek. A látványtól ugyan majdnem kifordult a gyomra, de legalább nem kellett tartaniuk egy váratlan támadástól. A fickó belei kilógtak felhasított hasából, s néhány köteg bél már alatta hevert a padlón.

Dave elfordította róla a lámpa fénycsóvját.

Megszaporázták a léptüket, és elmentek a lógó holttest mellett. Dave nem világított a kilógó belű emberre. Elmentek mellette, s már vissza sem néztek rá.

A lány a férfi mögött maradt. Néhány lépés után fémes zörgést hallottak a talpuk alól. Rácsokon lépkedtek.

A lánynak eszébe jutottak azok a mendemondák, amelyek arról szóltak, hogy Jasper Dunn csak azért tartotta fenn az egész nyavalyás kastélyt, hogy belessen a nők szoknyája alá. Ez lehetett az a hely, ahol bámészkodott, gondolta a lány.

Mikor ráléptek a soron következő rácsra, és a lány lenézett, arcok világos foltját pillantotta meg a rács alatti sötétségben. Felsikoltott.

Dave, mint a villám, hátrafordult.

- Semmi - szólt a lány. - Menjünk.

A következő rács alatt még több csavargó zsúfolódott össze.

Átkozott közönség.

Dave megtorpant. Elérték a folyosó végét. A jobb oldalon egy ajtó, míg a balon egy sötét nyílás várta őket.

A férfi a nyíláshoz lépett, letérdelt, és a lámpával bevilágított. - Úristen - motyogta.

- Mi van?

- Ez egy csúszda.

Joan leguggolt mögé, és átnézett a férfi válla felett. A csúszda ezüstösen csillogott. A vége előtt két jókora penge állt ki a bádogból. A pengéket, és a csúszda utána következő részét vér borította.

- Valaki lecsúszott rajta - suttozta Dave. Joan belemarkolt a férfi vállába.

De nem Debbie, gondolta. Ő nem csúszhatott le rajta.

- A többiek ezután biztosan másfelé mentek - szólt Joan.

- Nem biztos. Az első után a többi már biztonságban lecsúszhatott. A kések abba a szerencsétlenbe voltak befűrödve, aki elsőnek csúszott le.

- Átmászhattak rajta?

- Ja.

- Istenem.
- Nézzük azért meg ezt az ajtót - mondta Dave.

Az elemlámpát átnyújtotta Joannek. A lány beállt a folyosó közepére, egyik kezével az ajtóra irányította az elemlámpa fényét, míg a másikkal a pisztolyát szorította. A zsanérok elárulták, hogy az ajtó kifelé fog nyílni.

Dave az ajtó jobb oldalához állt, s a fegyvere csövét közel rakta az ajtó keretéhez. Bal kezével átnyúlt maga előtt, elfordította, majd megrántotta az ajtó gombját.

Az ajtó zárva volt.

Joanne nézett, és megrázta a fejét.

- Miért nem lövöd szét a zárat?
- Ha zárva van, akkor a gyerekek biztosan nem erre mentek.
- Lehet, hogy utánuk záródott be.
- Szerintem lecsúsztak a csúszdán.
- Hát mi nem fogunk.

A zár megzörrent. Dave összerándult. Joanne halkán felsikoltott. A férfi felrántotta az ajtót.

- Ne mozdulj! - ordította Joanne.

Egy tetőtől talpig véres alak esett ki az ajtón. Felnézett, és elmosolyodott. - Nehogy lepuffantsál, Joanne.

* * *

- Még ha akarnánk, se tudnánk kivenni onnan - mondta Tanya.
 - És nem is akarjuk - tette hozzá Liz.
 - Nem bírom itt hagyni - mondta Cowboy.
 - Csillagot is itt hagytuk - emlékeztette Jeremy.
 - És Karent is - tette hozzá Liz. - Ne aggódj. Ha kijutunk, akkor visszajövünk értük. Szólunk a zsaruknak, vagy valami. De ahhoz előbb nekünk kell kimenekülnünk innen lehetőleg minél előbb.

- Ja.

- Adjam ezt vissza? - kérdezte Jeremy, felajánlva a bárdot.

- Maradjon nálad. Nekem megvan a késem. - Hátrafordult, és így szólt: - Ne haragudj, Samuel.

Elindultak az előttük lévő, immár sokadik folyosón. Tanya és Jeremy ment elöl, míg Cowboy és Liz utánuk ballagott.

Egy dupla ajtóba ütköztek.

Jeremy gyomra összerándult.

- A rohadt életbe - nyögte Tanya.

Jeremy belerúgott az egyik ajtóba. Az kinyílt, s a fiú hátraugrott, mikor a gyenge gyertyafényben meglátott egy vékony, tetőtől talpig véres srácot, kezében gyertyával. Ahogy az ajtó becsukódott, rájött, hogy saját magát látta.

Kitárta az ajtót, és beállt az ajtónyílásba.

A szemközti tükörben ismét meglátta magát. A helyiség körülbelül háromszor olyan széles volt, mint a folyosó, s a falait tükrök borították. A gyertyák ebben a helyiségben a padlón sorakoztak, amiről Jeremynek a késekkel teletűzdelt hordó jutott az eszébe. A gyertyák fénye megsokszorozódott a tükrökben, s aranysárga, imbolygó fénnel töltötte be a helyiséget.

A mennyezeten nem voltak tükrök. Ott ismét rácsokat talált.

Jeremy egyik tükörben sem látott csavargókat. Bármerre fordult, mindenütt saját magával nézett szembe. Belépett az ajtón.

Ahogy a többiek követték, s Jeremy beljebb lépett a helyiségbe, egy szakállas pofa nyomódott a feje feletti rácshoz. - Halló, öcsi. Hogyhogy még éltek?

- Baszódj meg - mondta a fiú.
- Mi van, pöcsös? Be vagy szarva?

Jeremy felnyújtotta a gyertyát, és lábujjhegyre állt. A gyertya lángja átnyúlt a rácson, és belekapott a csavargó szakállába.

- Na, ehhez mit szólsz?
- Szép volt, Herceg.

Jeremy figyelte, ahogy a csavargó üvöltve feltérdel, és csapkodni kezdi fellobbanó szakállát. Minden igyekezete ellenére a lángok elborították az arcát, s már belekaptak a hajába is. Néhány másodperc múlva a csavargó feje tűzgolyóvá változott.

- Most legyen nagy a pofád - kiáltott Cowboy.

Jeremy belenézett az előtte lévő tükörbe. Cowboy, Liz és Tanya mind lábujjhegyen ágaskodtak, s a földön talált gyertyákat dugdosták be a rácsok résein. A csavargók ugrálni kezdtek a fejük felett, amitől Liznek nevezhetnékje támadt. Cowboy vidáman kiáltozni kezdett: - Ezt kapd ki, öreg. Pörkölt mogoró lesz a tökeitekből.

Tanya némán és céltudatosan tette a dolgát. A földről további gyertyákat vett fel, és megpróbált minél többet bedugni a rácson. Nyújtózkodás közben a pulóvere felcsúszott, és látni lehetett forradásos hasát.

A csavargók üvöltözve lemásztak a rácsról, de néhányukat sikerült lángok martalékává tenni.

* * *

- Minden rendben. - A két testvér átölelte egymást. Mindketten zokogtak.

Dave torka is összeszorult, s a saját könnyein keresztül nézte, ahogy Joan és Debbie, egymást átkarolva, felszabadultan sír.

Sikerült, gondolta. Időben érkezünk. Habár isten tudja, hogy mi történt eddig Debbie-vel.

Dave lehajolt, és felvette a földről az elemlámpát. Ellépett a két lány mellett, és bevilágított a helyiségbe. Akkor volt, mint egy nagyobbacska szekrény. A falakon nem találta nyomát egyetlen nyílásnak sem, így úgy tűnhetett, csak ez az egyetlen ajtó, amely a helyiségbe vezet.

Egy halott férfi terült el a padló közepén. Mellette, felismerhetetlen véres rongyként, Debbie blúza feküdt. A férfi még mindig görcsösen markolta a lány melltartóját.

Dave a férfi arcára irányította a lámpa fényét.

Annak ellenére, hogy a férfi haja és szakállja összetapadt a vértől, Dave azonnal felismerte. Az a férfi volt, aki pénzt kért tőlük, s miután nem kapott, ordítózni kezdett utánuk.

Az alsóajka, melyet valószínűleg Debbie tépett le, ernyedten lógott a szája sarkából. Mintha egy meztelencsiga fészkelte volna be magát a férfi szakállába.

A halott csavargó feje a jobb vállára bicsaklott. A bal válla és a nyaka találkozásánál hatalmas seb tátongott, melyből egy hentesbárd állt ki.

Az inge szétrepedt a mellkasán. Vértől vöröslő mellét karmolások barázdálták.

Dave hátrafordult. Joan és Debbie még mindig egymást átkarolva álltak, és zokogtak. Pedig Joan még nem is látta ezt a mészárlást, gondolta a férfi.

Debbie hátán és fenekén szintén mély karmolások nyomai látszottak. Szakadt bugyija lecsúszott a combjára, a farmerjét pedig a bokájánál vonszolta.

Dave ellépett a két összeölelkező és zokogó lány mellett, majd nekidőlt a folyosó falának.

Szörnyű küzdelem lehetett, ami ebben a kicsi, és koromsötét lyukban folyhatott, gondolta Dave. Szinte hihetetlen, hogy Debbie még életben van.

Persze lehet, hogy nem véletlen, gondolta. Mégiscsak Joan húga.

Micsoda gyerek!

Mindenképpen le kellett győznie ezt az embert ahhoz, hogy aztán végezhesen vele a bárddal.

- Se...segítenünk kell a többieknek - szípozott Debbie.

- Nem érdekelnék a többiek.

- Ők a barátaim.

Dave elfordította a tekintetét, mikor Debbie megpróbálta visszahúzni magára a bugyija maradékát. -A francba - hallotta a lány hangját, majd. egy reccsenést, ahogy Debbie letépte magáról a hasznavehetetlen ruhadarabot. Felrángatta a farmerjét, és begombolta.

- Mi történt? - kérdezte Joan.

- Semmi.

- Meg...?

- Nem erőszakolt meg. - A lány egy nagyot sóhajtott. - Alig tudom elhinni, hogy élek.

- Szörnyű lehetett, kicsim - szólt Joan.

- Mikor meghallottam a hangotokat... - A lány hangja elcsuklott.

- Nyugodj meg, kicsim. Minden rendben van. Dave, az a fickó halott odabent? - kérdezte Joan.

- Szerintem csak szörnyen aluszékony - mondta Dave. Megpróbálta oldani a feszült helyzetet. Eközben Joan lehúzta magáról a pulóverét.

- Halott - mondta Debbie sírva. - Legalábbis remélem. - Vértől maszatos kezével letörölte a könnyeit.

Noha a felsőtestét szinte elborította a vér, Dave nem látott rajta sérülést.

Joan közben levetette magáról a pisztolytáskát, a késtokot és a golyóálló mellényt is.

Izzadt pólója hozzátapadt a bőréhez. A póló fehérsége megdöbbenetette a férfit. Az elmúlt percek vérözöne után szinte sokkoló volt a ruha fehér színe és tisztasága.

Joan a hűgára adta a golyóálló mellényt, majd rögzítette a tépőzárrakkal. A pulóverét a kezébe nyomta, ő pedig visszahúzta magára a fegyvertokokat. Debbie egy darabig nézte a nővére pulóverét, majd bele törölte véres arcát, s ezután magára húzta.

Joan lehajolt, kihúzta a kicsiny, fényes fegyvert a bokájánál lévő pisztolytáskából, és Debbie kezébe nyomta.

A lány a csúszda felé indult.

- Várj!

- Tudom. Valami várja lent az embert.

Ahogy Dave Joan mellé lépett, a lány megfogta a férfi csuklóját, és a helyiségbe irányította az elemlámpa fényét. - Jézus Mária - motyogta.

Mindketten összerezzenek, mikor egy halálsikolyt hallottak valahonnan. Néhány másodperc múlva a levegő megtelt ordítozás, sikoltozás és nevetés távoli zajával. Úgy tűnt, a kiáltozás valahonnan a lábuk alól hallatszik. Dave végignézett a folyosón. A rácsok alól füst kezdett felszállni, és tűz pislákoló fénye vetült a folyosó falára.

- Mi van itt? - kiáltott Joan.

- Jobb lesz, ha eltűnünk innen - mondta Dave. Debbie belekapaszkodott a nővére kezébe.

Dave a sötétlő nyíláshoz ugrott, letérdelt, és lámpájával végigvilágított a csillogó csúszdán.

- Menjünk vissza arra, amerre jöttünk - javasolta Joan.

- Ne! - fakadt ki Debbie. - A barátaim itt vannak az épületben. Nem hagyhatjuk itt őket.

- Azt hiszem, rájöttem, hogy hogyan tudunk lecsúszni a csúszdán - szólt Dave.

NEGYVENHATODIK FEJEZET

- Ez talán elveszi a kedvüket - mondta Tanya.
- Remélem, porrá ég ez a rohadt hely - szólt Liz.
- Én még remélem, hogy addigra kijutunk innen - motyogta Cowboy. Egyik kezében a gyertyát, míg a másikban a kését tartva, elindult a tükörlabirintusban. Liz szorosan a nyomában lépkedett.

Jeremy és Tanya követték a példájukat. Egymáshoz szorították a vállukat, és úgy indultak el a labirintusban. Még mindig sikoltozást hallottak a mennyezet felől. Sokan nyöszörögtek és jajgattak, míg mások fennhangon átkozódtak.

Adtunk nekik, gondolta Jeremy elégedetten. Talán meg is öltünk egyet-kettőt.

Megölném mindegyiket.

Remélem, hogy bennég az összes tetves csavargó ebben a rohadt épületben.

Sajnos az, hogy meggyújtották egyik-másik csavargó szakállát, nem lesz elég ahhoz, hogy lángra lobbanjon az Elvárásolt Kastély. Ezzel Jeremy is tisztában volt.

Persze ha leégne az épület, akkor Csillag is elégne vele együtt. Ettől Jeremynek nagyon rossz érzése támadt. Karen is, és Samson is a lángok martalékává válna. Szörnyű lenne, ha azokkal együtt égnének el, akik meggyilkolták őket.

Liz hol eltűnt, hol megjelent a fiú előtt. Most úgy látszott, mintha balra kanyarodtak volna. Mikor Jeremy és Tanya odaértek, rájöttek, hogy két társuk nem balra, hanem jobbra kanyarodott, s csak a hátuk tükröződik a szemben lévő tükörben. A számtalan tükör megsokszorozta a látványt. Vértől vöröslő fiúk és lányok vették körül őket. Volt, hogy a hátukat látták, és volt, hogy szembejöttek velük. Jeremy már nem tudta megkülönböztetni Lizt és Cowboyt számtalan tükörképüktől. Néha azonban két társuk eltűnt egy pillanat alatt, s Jeremy ebből tudta, hamarosan elágazáshoz érkeznek. Mikor az ő és Tanya tükörképe eltűnt valamelyik oldalról, már tudták, merre folytassák az útjukat. Ilyenkor Lizt és Cowboyt is megpillantották maguk előtt, hogy aztán két társuk ismét eltűnjön a szemük elől.

- Várjatok - kiáltott Tanya. - Ne veszítsük el egymást.

Jeremy és Tanya előreszaladtak, miközben kezüket a tükrökön húzták végig, hogy az vezesse őket.

A fiú ujjai leszaladtak a tükrőről, s beleütköztek Liz vállába.

- Hé, vigyázz azzal a gyertyával - kiáltott Liz, és elhúzta a gyertyát Jeremy ruhájától.

- Kösz.

- Nézzétek, mit találtam - szólt Cowboy.

Jeremy oldalra lépett, hogy ellásson a lány mellett. Cowboy éppen lehajolt valamiért. Mikor felállt, a kését fogai közt tartotta, a gyertyáját pedig a bal kezében. Jobb kezével egy fényképezőgépet emelt magasra, amelyre hatalmas vaku volt rászerezve.

- Nagyszerű - szólt Tanya.

- És szép is - mondta a fiú, szájában a késsel. - Egy Minolta.

- Ki nem szarja le - csattant fel Liz. - Vedd ki belőle a filmet.

- Inkább megtartom - mondta a fiú. A gépet a nyakába akasztotta. Felszisszent, mikor a szíj beleakadt bekötözött fülébe.

- Tartsd meg, ha akarod - kezdte Tanya -, de a filmet vedd ki belőle most azonnal. Nem kockáztathatjuk meg, hogy mások kezébe kerüljön.

- Oké, ahogy akarjátok. - Lenézett a fényképezőgépre, és összehúzta a szemöldökét. - Azt hiszem, itt kell kinyitni...

- MÖGÖTTED! - kiáltotta Tanya. Liz felsikoltott.

Cowboy meglepetten elengedte a fényképezőgépet, és megperdült. Kését kikapta a fogai közül, és látta, hogy egy hatalmas csavargó jelenik meg a tükrök között, s egy baltát emel a feje fölé. Cowboy egy pillanat múlva már tíz csavargót látott, majd nemsokára húszat. Mire feleszmélhetett volna, számtalan támadója közül az egyik a baltájával lesújtott, s kettéhasította a fiú fejét. A vér magasra felszökött Cowboy nyakából. Fejének két-két fele lehanyatlott a vállaira. Tett néhány bizonytalan lépést, majd elterült a földön. A csavargó kirántotta baltáját a fiú nyakából, és ismét a magasba emelte.

A sikoltozó Liz Cowboyhoz ugrott, és lekuporodott mellé. A fiú fejének darabjait a kezébe vette, mintha azt gondolná, össze tudja illeszteni őket.

- NE! - kiáltotta Tanya.

A csavargó nagyot lépett a zokogó Liz felé.

Jeremy elhajította a hentesbárdot. A bárd repülés közben megcsillant a gyertyák fényében, majd tompa puffanással beleállt a csavargó mellkasába. A csavargó fölüvöltött, de nem mozdult. A mellkasából kiálló hentesbárd nem akadályozta meg abban, hogy baltájával lesújtson Lizre.

Jeremy egy nedves csattanást hallott.

Liz feje, vércsíkot húzva maga után, lerepült a nyakáról. A balta továbblendült, és betörte a falon lévő tükröt. Liz feje is nekiütődött a tükörnek, majd leesett a padlóra, és elgurult.

A lány fej nélküli teste még mindig Cowboy holtteste mellett kuporgott. A vér úgy ömlött nyakának csonkjából, mintha valami tömlőből spricelt volna kifelé. Mögöttük a csavargó éppen kiszabadította a falból beszorult baltáját. Tanya előrelendült, és átugrott a két holttest felett. Egy pillanat alatt elborította a Liz nyakából előtörő vérzuhatag. Nekiugrott a férfinak. Mintha egy fát próbált volna kidönteni. A csavargó meg sem mozdult. Az ütközéstől a lány hátraesett, és elterült a két holttesten. A bárd, ami Tanya támadásától lazulhatott meg, kicsúszott a férfi mellkasából, majd nagyot koppant a folyosó padlóján.

A férfi állt, s baltáját már emelni kezdte, mikor Jeremy észrevette, hogy a csavargó torkából Tanya késének markolata áll ki. A csavargó még néhány másodpercig mozdulatlanul állt, majd hanyatt esett. És közben baltájával a háta mögött lévő tükröt is összetörte, majd egész testével belezuhant a falba.

Csak a Jeremy kezében lévő gyertya maradt égve.

De a tükrök még ennek az egy szál gyertyának a fényét is megsokszorozták, s imbolygó, aranysárga fénnel töltötték meg a folyosót.

Tanya feltápáskodott Liz és Cowboy holttestéről.

Az elterült csavargóhoz ugrott, kikapta a kezéből a baltáját, és gyorsan hátralépett.

Várt egy kicsit, majd átlépett a férfi csípője felett, és szétterpesztette a lábait. Mikor a lány a magasba emelte a baltát, Jeremy elfordította a fejét. Csak hallotta a balta nedvesen tompa puffanását.

Tanya lehajolt, és kihúzta a kését a csavargó torkából. A fiú felé szólt: - Hozd a baltát. - A hangja rekedt volt, és egészen halk. - Még hasznát vehetjük.

Jeremy bólintott. Tett néhány bizonytalan lépést, s közben Liz és Cowboy holttestét bámulta. Mikor közel ért hozzájuk, elfordította a tekintetét. Kénytelen volt a csavargóra nézni. Tanya bennhagyta a baltát a férfi fejében.

Úristen, gondolta a fiú.

Miközben azon gondolkodott, hogyan vegye ki a baltát a csavargó fejéből anélkül, hogy oda kellene néznie, megcsúszott a vértől síkos padlón. Karját felrántotta, hogy visszanyerje egyensúlyát.

A gyertya elaludt.

A sötétség, mint fekete palást, borult rá a szemére.

Elesett, és érezte, hogy rázuhan halott barátainak holttestére.

* * *

A csúszda tetejénél Dave rácsavarta golyóálló mellényét a cipőjére. - Ezt figyeljétek - motyogta. Joan megszorította a vállát. Dave ellökte magát, és összezárt lábakkal csúszni kezdett lefelé. Az elemlámpát maga elé tartva, a két kiálló pengére világított. A mellénybe bugyolált lába elérte a pengéket, s a férfi egy zökkenéssel megállt. A pengék hiába voltak kielezve, nem tudtak áthatolni a golyóálló mellényen.

Combjai közé vette az elemlámpát, és hanyatt dőlt a csúszdán. - Minden rendben - kiáltotta.

Debbie hason csúszva indult el a csúszdán, majd Dave elkapta. Megállította a lány csúszását, majd lassan eresztetni kezdte. - Vidd magaddal az elemlámpát - mondta. - Óvatosan másszál keresztül a késeken. A pisztolyodat meg vedd kézbe, mikor leérsz.

A lány végigmászott a férfi testén. Dave combjai közül kivette az elemlámpát, majd feljebb emelte magát, mikor átmászott a kések felett. - Oké - suttogta.

Lekuporodott a csúszda végén, a lámpával körbevilágította a helyiséget, majd leugrott.

- Lent vagyok, Joan.

Joan is elindult. Mikor végigcsúszott a férfi testén, mellei, a póló átizzadt anyagán keresztül, hozzásimultak Dave arcához. Ettől Dave-nek eszébe jutott az a másik világ, amit maguk mögött hagytak, mikor beléptek ebbe az elátkozott épületbe.

Az épület falain kívül még most is megvan az a másik világ, gondolta Dave.

Átkarolta a lányt, miközben az ereszkedett le a testén, és megsimogatta a hátát. Majd kezét végighúzta Joan fenekén és combjain.

- Látom, minden alkalmat kihasználsz - suttogta a lány.

A férfi halkán felnevetett.

- Akármibe is csöppentünk bele, a lényeg nem változott - mondta a férfi. - Nemsokára úgy is kinn leszünk innen, és ott folytatunk mindent, ahol abbahagytuk.

- Örülök, hogy emlékeztetsz rá. - A lány megszorította a férfi bokáját. - Eddig mindent jól csináltunk, ugye?

- Nagyon jól.

Aztán Joan is átmászott a késeken, felguggolt a csúszda végére, majd Debbie kezét fogva, leugrott. Elvette az elemlámpát a hűgától, és a fényt Dave lábára irányította.

Dave felült. Előredőlt, egészen addig, amíg elérte a lábára kötözött golyóálló mellényt. A mellényt kézzel rászorította a pengékre, majd a lábát kihúzta belőle. Hagyta magát lecsúszni, míg rá nem ült a két betakart pengére.

- Nem túl kellemes érzés - motyogta a férfi.

Joan visszaadta a lámpát Debbie-nek, majd felkapaszkodott a csúszda végére. Térdét előbb nekinyomta a férfi talpának, majd szétterpesztett, és hozzászorította a csúszda oldalához. Ezután kinyújtotta a kezét Dave felé.

- Aha - szólt a férfi.

- Aha - ismételte Joan.

Összekapaszkodtak, Dave előrehajolt, majd Joan megrántotta, A férfi feneke felemelkedett a csúszdáról. Combjainak belső fele a golyóálló mellényt súrolta, miközben a feje hozzáért a csúszda mennyezetéhez. Dave átemelte a derekát a pengék felett, s begömbölyöztette a térdeit. Csúszni kezdtek lefelé a csúszdán, majd mindketten lehuppantak a padlóra.

Miután feltápászkodtak, Dave leemelte a mellényét a pengékről. Joan felé nyújtotta. A lány megrázta a fejét. - Ez a tiéd. Húzd csak fel

- Azt szeretném, ha rajtad lenne - mondta Dave.

- Én meg azt, ha terajtad.

- Nem akarom, hogy ne legyen rajtad semmi - hallatszott egy borízú hang a mennyezet felől. - Mi lesz má', húzd fel...

- Te szemét - csattant fel Debbie. Felemelte a pisztolyt, a rács felé célzott vele, de nem húzta meg a ravaszt. Néhány másodperc múlva zavartan leengedte a fegyvert.

- Mi van, szivi? - szólt a csavargó.

- Bébi, bébi, bébi - hallatszott egy másik csavargó hangja.

- Gyertek, lányok.

- Hol vannak a többiek? - kiáltott Debbie a mennyezet felé. - Hol vannak a barátaim?

A csavargók röhögni kezdtek.

- Ők már rábasztak.

- Messze vannak, nagyon messze.

- Menjünk - szólt Joan. A lámpával végigvilágított a falakon, majd a fénycsövát beirányította a folyosóba.

- Halló, szivi.

- Intsetek búcsút a jó öreg lomposnak. Azonnal előveszem.

Dave meglökte Debbie hátát, majd szaladni kezdtek. Futás közben Dave belebújt a golyóálló mellénybe. Azt szerette volna, ha Joan viseli, de most nem volt idő vitatkozásra.

Joan és Debbie lekuporodtak egy, az egész folyosót betöltő hordó előtt. Mikor Dave melléjük ért, Debbie így szólt: - Jézusom, ne!

Egy halott fiú feküdt hosszában a hordóban. A hordó belsejét úgy borították a késpengék, mint sündisznó hátát a tüskék.

- A barátaid közül való? - kérdezte Joan.

- Samson.
- Úgy tűnik, hogy hídnak használták - szólt Dave.
- Attól félek, mi is annak fogjuk használni - mondta Joan.

Debbie tölcseért csinált a tenyeréből, és bekiáltott a hordóba. - HAHÓ! JEREMY! FIÚK! ÉN VAGYOK AZ, CSILLAG! HALLOTOK ENGEM?

Nem érkezett válasz.

JEREMY! TANYA! COWBOY! LIZ! CSILLAG VAGYOK. VANNAK FEGYVEREINK! VÁRJATOK! GYERTEK VISSZA! NEM LESZ SEMMI BAJ! FEGYVEREK VANNAK NÁLUNK!

Csend.

- A fenébe - motyogta.
- Előremegyek - szólt Dave. Megkerülte a lányokat. Véletlenül belerúgott a hordó szélébe. A hordó megremegett, majd lassan forogni kezdett. - Úristen - motyogta a férfi.

Joan és Debbie elkaptak néhány pengét, és megpróbálták megállítani a hordó forgását.

Dave rátérdelt a halott fiú lábszárára. A fiú teste meg sem moccant alatta. Persze hogy nem, gondolta. Rendesen ide van szögezve.

Előrehajolt, megtámaszkodott a fiú combján, és mászni kezdett.

* * *

Robin, a gondola ülőkéjén térdelve, lebámult az óriáskerékre, s figyelte, ahogy a harmadik csavargó óvatos mozdulatokkal a gondolája felé mászik.

Hogyhogy nem ment el a kedve? - csodálkozott Robin.

Nem baj, majd elveszem.

Kettő már ott fekszik lenn. Ez sem húzza már sokáig.

Ez a csavargó nagyobb darab volt, mint az előző kettő. Hatalmas, kerek feje és sonka méretű vállai voltak. Nyaka, mintha nem is lett volna. Kicsiny malacszelei közel ültek egymáshoz. Az orra tömpe volt és felfelé kunkorodó, a szája pedig mintha nem is nőtt volna gyermekora óta.

Igazán úgy néz ki, mint egy malac, gondolta Robin.

De volt benne valami gyerekes is. Olyan volt, mint egy túlméretezett kisfiú.

A fején sapka volt, de haj nem lógott ki a sapka alól.

- Menjen vissza - kiáltotta Robin. - Nem akarom megölni.

Mikor kiejtette ezeket a szavakat, lelki szemei előtt megjelent a bugyborékoló medence, s benne az ő és Nate összekapaszkodó, zokogó teste.

Aztán látta Nate-et, ahogy az ágyon fekszik, s a fejét vér borítja.

Úristen, Nate.

A torka összeszorult.

Lehet, hogy megérdemelte? Talán ez nem volt más, mint büntetés, az öreg csavargó miatt?

- Higgye el, hogy nem akarom megölni - kiáltotta a lány esedező hangon. - Senkit sem akarok megölni.

A csavargó abbahagyta a mászást, és a lányra meredt.

- Menjen innen - könyörgött a lány. - Kérem.

A csavargó lenézett a mélységbe. Egy darabig tanácstalanul forgatta a fejét, majd tekintete megállapodott halott társain. Egy darabig nézte őket, majd szorosan átkarolta az óriáskerék küllőjét.

Fél, gondolta Robin. Nem akar lezuhan.

- Ha lelököm innen, maga is meg fog halni, mint a társai - kiáltotta Robin.

A csavargó behunyta a szemét, és elpityeredett.

* * *

Oh, ne, gondolta Jeremy. Elfelejtettük a fényképezőgépet.

Ott maradt Cowboy nyakán, benne a terhelő bizonyítékkal.

Nem szólok Tanyának, gondolta.

Biztosan ragaszkodna hozzá, hogy menjünk vissza érte, pedig már rengeteget jöttünk a sötétségen keresztül, gondolta Jeremy.

Úgy érezték, mintha már órák óta tapogatóznának a teljesen sötét labirintusban. Sokszor zsákutcába jutot-
tak, és olyankor megpróbálták visszajutni a már megismert kereszteződésekhez. Innen visszamenni...?

Belebotlani a holttestekbe...?

Jeremy beleborzongott, mikor eszébe jutott, milyen érzés volt rázuhanni Lizre és Cowboyra. Mikor meg-
próbált feltápáskodni, beletenyereelt valamibe, ami nedves volt és puha.

Azonkívül a film már nem sok vizet zavar. A képeken lévő gyerekek nagy része már úgyis halott.

Már csak ketten maradtunk. És Heather. A mázlista. Még időben elmenekült.

Mindannyiunknak ki kellett volna szaladnia innen.

Ha hallgattam volna Csillagra.

Miattam halt meg Csillag.

Mintha már réges-régen történt volna. Az emiatt érzett fájdalom és büntudat már eltompult az elmúlt
percek történései miatt.

Talán negyedórája lehetett? Nem tudom.

A balta foka tükrökhöz koccant. Lassan balra húzta, és miután nem ütközött ellenállásba, arrafelé
folytatták az útjukat. Tanya a fiú mögött lépkedett, s kezét rátette a vállára.

Ha lenne gyertyánk, gondolta a fiú, egykettőre kitalálnánk innen.

A baltával áttörhetnénk a tükröket is, és akkor nem bolyonganánk ebben a kibaszott labirintusban.

De ha sötétben tennénk mindezt, az végzetes lehetne.

Már korábban is beszéltek erről, és mindketten egyetértettek abban, hogy a tükördarabok
összevissza vagdosnák őket.

Mintha már órák óta barangoltak volna a labirintusban. Viszont ez idáig nem történt semmi bajuk.
Egyetlenegy csavargóval sem találkoztak.

Jeremy mereszteni kezdte a szemét.

Pislákoló fényt látott maga előtt.

- Kijutottunk - suttozta Tanya.

Az előttük pislákoló fény nem volt más, mint egy tükör, amelyben egy merőleges folyosó fényei
tükröződtek. Jeremy baltája beleütközött a tükörbe. Elkanyarodtak, és meglátták a gyertyákat.
Kijutottak a labirintusból. Mindketten felsóhajtottak.

- Megcsináltuk - suttozta Tanya. Hozzásimult a fiú hátához, majd mellé lépett.

A folyosó bal oldalán ugyanolyan rácsos beugrókat vettek észre, amilyeneket egy emelettel feljebb
láttak. Ezek viszont üresek voltak, nem kuksoltak bennük csavargók.

- Hol a pokolban van a közönség? - kérdezte Tanya.

- Eltűntek. Talán a tűz elriasztotta őket.

- Erre nem mernék mérget venni.

A folyosó felénél, a jobb oldalon, egy ajtóra bukkantak. Egy másik ajtó a folyosó végén várta őket.

- Mi a francot csináljunk? - kérdezte Jeremy.

Tanya nem szólt semmit. Az egyik ajtóról a másikra nézett. Összehúzta a szemöldökét.

- Az, amelyik a végén van - kezdte Jeremy, s fejével a folyosó vége felé bökött -, az szerintem a
lépcsőházba vezet.

- Ha így van, akkor biztos lehetsz abban is, hogy készülnek a fogadásunkra.

- Ja. Biztosan nem fogják hagyni, hogy egyszerűen csak kisétáljunk innen.

- Le vannak szarva az ajtók - mondta Tanya. - Verjük szét valahol a falat a baltával.

- Jó!

- Mostantól nem az ő szabályaik szerint játszunk a játékot. Van egy baltánk. Most úgy játszunk, ahogy ne-
künk tetszik. - A fal felé fordult, majd késének hegyével böködni kezdte. - Itt mintha valami üreg lenne mö-
götte. Ha áttörjük ezt a falat, lehet, hogy kijutunk a sétányra.

- Az jó lenne.

Tanya félreállt. Jeremy a feje fölé emelte a baltát, majd teljes erejéből belevágta a falba. A balta éle be-
szorult. Jeremy kirántotta, s egy darab fa hullott a padlóra. Szemét rászorította a szűk nyílásra.

A túloldalon teljes sötétség honolt.

Hátralépett, és újra lesújtott. A balta foka eltűnt a falban.

- Menni fog! - kiáltotta.

- Mennie kell!

Miközben a fiú a baltát próbálta kiszabadítani a hasadékból, valaki a túloldalról, egy hirtelen mozdulattal ki-rántotta a kezéből egyetlen fegyverüket.

Mire ráeszmélt, mi is történt valójában, a balta nyele eltűnt a szeme elől.

- Jézusom - nyögte.

- Jobban tesszük, ha...

Félreugrottak, mikor egy faldarab repült feléjük. Mikor Jeremy ismét odanézett, a balta éle éppen eltűnt a repedésből.

Nincs fegyverünk. Elvették tőlünk. Jeremy velőtrázó vihogást hallott. Az ő szájából jött.

Tanya megrántotta a karját, és rohanni kezdtek a folyosón.

Futottak, míg a padló el nem tűnt a lábuk alól. Aztán belezuhantak egy sötét, ismeretlen mélységbe.

NEGYVENHETEDIK FEJEZET

Elfordulva a labirintusban heverő három holttesttől, Debbie összegörnyedt, és hányni kezdett. Joan a húga hátát simogatta, miközben az öklendezett.

Szegény gyerek, megjárta a poklot, és most még ez is.

A legrosszabban azonban már túljutott, gondolta Joan. A legrosszabb abban a szűk helyiségben lehetett, ahol a teljes sötétségben az életéért küzdött. Óriási szerencséje volt, hogy élve került ki onnan, és hogy az elméje sem sínylette meg a dolgot. A legtöbb ember biztosan megöszülne, ha egy ilyen traumán menne keresztül.

Úgy látszik, ez a kaland nem okozott benne maradandónak tűnő testi vagy lelki sérülést.

Jó, hogy most kiadja magából a vacsoráját. Ebből látszik, hogy nem vált közömbössé a szörnyűségekkel kapcsolatban.

Debbie felegyenesedett. Kezével megtörölte könnyes szemét, majd a pulóvere elejével a száját.

- Kettő közülük gyerek - szólta Dave. - Az egyikük lány. A másik meg a fiú a verekedésből.

- A verekedésből? - kérdezte Joan.

- Akinek megmentetted a fülét.

- Oh, ne.

Ezért volt minden? A verekedés? A büntudat? Hogy most kettéhasítsák a fejét egy rohadt elvarázsolt kastélyban?

Debbie körbefordult. Még szipogott, és a szemét törölgette. Újra a két holttestre nézett. - Ez Cowboy - mondta. - Liz. Úristen! - Kezét rászorította a szájára, és behunyta a szemét.

- Maradt még valaki? - kérdezte Joan.

A lány bólintott. - Jeremy - mondta az ujjain keresztül - És Tanya. Csak ők ketten. - A lány hozzászorította az arcát nővére vállához, és szorosan átkarolta. - Jeremy a barátom, Joanie. Megpróbáltam megállítani. Nem akarom, hogy meghaljon.

- Oké - szólta Dave. - A legrövidebb úton megyünk keresztül ezen a szaron. - Felemelte a fegyverét, és felkiáltott. - HA HALLJÁK, AMIT MONDOK, HÚZÓDJANAK EL A FALTÓL! FEKÜDJENEK LE A PADLÓRA! LÖNI FOGOK!

Az óriási, halott csavargó lábainál állva, a férfi a térdei közé vette az elemlámpát, az előttük húzódó tükrökre célzott, és tüzelt.

Debbie összerezsent, ahogy a hatalmas dörrenés megtörte a csendet. Mutatóujját bedugta a fülébe.

Joan is ezt tette.

Dave tovább tüzelt. A Beretta dörgött a kezében, s nagyokat rándult a férfi karja, ahogy a lövedékek kirepültek a fegyverből, és összezúzták az útjukba kerülő tükröket. Az elemlámpa visszatükröződő fénye számtalan töredékké vált szét, ahogy a tükrök összeropogtak. A férfi a fegyvert enyhén jobbra-balra mozgatta, egy folyosót vágva a tükrökön keresztül.

Az összetört tükrök mögül gyertyák fénye tűnt elő, majd egyre tágasabbá vált a nyílás, ahogy Dave szünet nélkül tüzelt.

Tizenhárom lövés után a férfi kivette a kiürült tárat a fegyverből, majd egy teli pisztolytárat csúsztatott a fegyver markolatába.

Joan és Debbie óvatosan megkerülték a holttesteket, majd megálltak Dave mellett. Az összetört tükrökön keresztül jól látszott a gyertyákkal megvilágított folyosó.

És az is, hogy emberi testek fekszenek a folyosó padlóján.

Dave a szája elé kapta a kezét. - Úristen - motyogta. - Hát kiabáltam, hogy feküdjenek le.

- Lehet, hogy nem hallották.

- Menjünk. - Joan kivette a lámpát Dave térdei közül, és elindult az összetört tükrökön keresztül vezető folyosón. Hatalmas, éles fogak között bujkált, miközben cipője talpa alatt ropogott az összetört tükrök. - Vigyázzatok - mondta.

Lassan lépkedett előre.

Néha a hatalmas, belógó tükördarabokat a pisztolya csövével törte szét, mielőtt átbújt volna alattuk. Hallotta, ahogy Debbie és Dave szorosan a nyomában haladnak. Cipőik alatt ropogott a padlót betérítő üvegtörmelék.

Előttük a folyosón az alakok mozogni kezdtek.

Volt, ki mászott, volt, ki feltápaszkodott.

Három test mozdulatlanul feküdt a padlón.

Akiket Joan felállni látott, nem voltak gyerekek.

Csavargóknak sem tűntek.

Hideg futott végig a lány hátán. Tetőtől talpig lúdbőrös lett.

Eszébe jutott, hogy Jasper Dunn régebben torzszülötteket mutatott be a látogatóknak, de aztán a mutatvány felszámolására kötelezték, miután néhány torzszülött elszabadult, és megtámadta az Elvárásolt Kastély vendégeit.

Megszüntette a kiállítást.

Viszont nyilvánvalóan megtartotta a torzszülötteket.

Otthont alakított ki a számukra a lezárt Elvárásolt Kastélyban.

Joan mögött valaki felnyögött. Csak Dave lehetett az. Egy kéz csimpaszkodott a pólója hátuljába, és megpróbálta elrángítani. Halk, remegő hangon Debbie szólalt meg a háta mögött. - Vissza akarok menni. Kérlek, Joanie. Nem mehetnénk vissza?

* * *

Mikor Jeremy belezuhant a sötét mélységbe, azt várta, hogy egy csontokkal borított padlójú veremben fogja magát találni. Ehelyett valami puhára zuhant. Talán egy hálóra. Besüllyedt a háta alatt, majd kicsit megemelte. A feszes zsinórok megremegtek, mikor a fiú megpróbált kigabalyodni belőlük.

Mintha ragacsosak lettek volna.

Úgy érezte, hozzájuk ragad.

Maga mellett hallotta Tanya lihegését. A lány tőle jobbra, nem túl messze feküdhetett. Ő is a ragacsos hálóval küzdött.

- Jól vagy? - suttogta a fiú.

- Mi ez a szar?

Jeremy előtt, balra, egy ajtó nyílt ki.

Ez az az ajtó, jött rá Jeremy, amit a lépcső lábánál találtak.

Ez a kivezető út.

Valaki belépett az ajtón, kezében egy petróleumlámpával.

Jeremy kénytelen volt hunyorogni, ahogy a lámpa fénye beleszúrt a szemébe.

Egy magas, csontvázszerű embert látott, aki cilindert és frakkot viselt. Jasper Dunn.

Csavargók tolokodtak a nyomában, megtöltve a kicsiny erkélyt, amelyre kiállt. A tömeg, különös módon, most nem zajongott.

Ahogy Jeremy szeme hozzászokott a sötétséghez, a fiú már többet látott.

Túl sokat.

Úgy érezte, rögtön elájul, s talán tényleg jobb is lett volna, ha elveszti az eszméletét.

A ragacsos kötelek, mint egy hatalmas pókháló, tartották fogva őket. A háló fél méter magasra emelte őket a homokos talaj fölé, s alattuk megszámlálhatatlan emberi holttest feküdt, melyeket vékony, szürke, selyemszerű anyag borított.

Tanya felsikoltott.

Jeremy a lány felé fordította a tekintetét.

Tanya kétségbeesetten dobálta magát.

Egy pók jelent meg a háló sarkában.

Egy pók, amilyent Jeremy Jasper Csodálatos Gyűjteményében látott.

Csak nagyobb volt, sokkal nagyobb.

Jasperus Giganticus. Jeremy távolról, nagyon távolról a halott Cowboy hangját hallotta. A látvány egy elfeledettnek hitt emléket idézett fel a fiúban. *Új-Zéland őserdejében gyűjtötte Jasper Dunn.*

Az a pók, amit kiállítva látott, az ennek az ivadéka lehet.

- NE! - ordított Tanya. - NE!

A háló remegni kezdett a lány felé mászó állat alatt.
A szemei sárgák voltak. A szája, mint egy hatalmas, tátongó üreg, eluralta szinte az egész fejét.
Csáprágói nedvesen csillogtak.
A fekete, fürgé állat rávetette magát a lányra.
Tanya sikolya belehasított Jeremy fülébe.
A pók szája eltompította a lány sikoltozását. Az állat Tanya arcát támadta először.
A lány teste vadul rángatózott, majd görcsbe rándult.
Jeremy kiszabadította karját a ragacsos hálóból, és benyúlt a zsebébe. A borotvát kereste, amit visszadugott az inge zsebébe, miután odaadta Tanyának a zsebkendőt.
Ha elég gyorsan elmetszené a saját torkát, talán azelőtt meghalna, mielőtt még a pók ideérne hozzá.
A zsebet üresen találta.
Elvesztette a borotvát. Talán akkor, amikor lecsúszott a csúszdán.
Nincs meg.
Jeremy fegyverropogást hallott, mikor a pók a lábaival átkarolta Tanyát, mint valami undok és förtelmes szerető.

* * *

Robin lövések távoli hangját hallotta. Körülnézett. A holdfényben úszó sétány teljesen kihaltak látszott. A tompa zaj alapján Robin arra következtetett, hogy a lövések hangja vagy a sétány alól, vagy a sétány valamelyik épületéből érkezett.

Néhány másodperc múlva minden elcsendesedett. Már csak a saját szívverését, a szél zúgását, a hullámok morajlását, és a csavargó halk nyöszörgését hallotta.

Ismét körülnézett.

A csavargó percek óta mozdulatlanul kapaszkodott az óriáskerék küllőjébe.

Felmászott ideig. Itt meg összecsinálta magát.

Biztosan tériszonya van.

Robinnak eszébe jutottak hasonló élményei. A fák, melyekre gyerekként mászott fel, s valakit mindig meg kellett kérni, hogy hozza le, s a szirtek és hegyfokok, amelyeket kirándulásai során hódított meg. Az elején mindig gond nélkül ment a mászás, s felbátorodva a sikertől, egyre magasabbra kapaszkodott. Aztán jött egy leírhatatlan pillanat, mikor a jeges félelem szinte megbénította, s még levegőt is csak óvatosan mert venni. Erős, hisztérikus félelem. A tudat, hogy közel a halál. S ezután már csak a reszketeg várakozás maradt, s a remény, hogy valami vagy valaki kiszabadítja önként vállalt kelepceből.

Aztán egyszer csak, főleg idősebb korában, a bénultság megszűnt.

Megtört a varázslat.

A teste ismét engedelmeskedni kezdett.

Ez a fickó vagy lezuhan, vagy ismét magához tér.

Ha magához tér, akkor újra nehéz helyzetbe kerülök, gondolta Robin.

De a lány nem akarta lelökni.

A csavargó felemelte a fejét, mikor Robin egy dalba kezdett.

Tegnap este felmáztam a
legmagasabb hegyre.
Gondoltam, hát körülnézek,
milyen a táj este.
Azt hittem, hogy meglátom
magasból az embereket.
Meglátom a csillagokat, s a
sötét tengereket.

A csavargó felegyenesedett, és a lányra bámult.

Miközben keresztülmásztak a szétlőtt tükrökön, Dave eleget látott ahhoz, hogy rájöjjön, Jasper Dunn Torzszülött Parádéjának maradványait találta magukat szemben.

Rengeteg történetet hallott róluk, és fotóikat is látta a Furcsaságok Galériájában.

Állítólag ezek a szerencsétlenek szétszóródtak a városban, majd el is tűntek innen, miután a Parádét bezáratták.

Hat évvel ezelőtt. Nem sokkal ezután költözött ide Los Angelesből.

Ezek azóta itt élnek az Elvárásos Kastélyban?

Azok, akiket nem értek a lövedékek, most felsorakoztak a folyosón. Mozdulatlanul álltak, és figyelték a közeledőket.

Dave nem akarta, hogy Joan lépjen ki először a folyosóra, és hogy ő álljon szemtől szembe ezzel a nyomorult társasággal.

A lány elé ugrott.

Most, hogy ő lépkedett legelő, minden részlet a szeme elé tárult.

A padlón feküdt Donna, a Kutyanő, kinek a torkát egy lövedék járta át. Mellette egy férfi vonaglott a fájdalomtól, akinek egy kicsiny, ráncos, barna kar állt ki a mellkasából. Julian, a Háromkezű Ember. Kicsiny, harmadik kezét rászorította a vállán tatózó lött sebre. Mellette feküdt Csodálatos Wilma. A nő meztelen volt, s csak egy leopárdpöttyös bikinidrágót viselt. Egyik kezével vérző combját szorította, míg a másikkal három mellét próbálta szégyenlősen eltakarni.

Csak Donna halt meg, gondolta Dave. Végződhetett volna rosszabbul is.

Bár csak ne találta volna el őket.

Átlépett az utolsó szétlőtt tükrön, és pisztolyát rászegelte a Kígyónyelvű Antonióra. - Dobd el a baltát - mondta.

A férfi nyelve kicsúszott a szájából. Miközben Dave-et bámulta, rózsaszín nyelvét végighúzta az arcán, lenyálva saját könnyeit.

- Nem akarlak lelőni - szólt Dave.

- Dobd el - kiáltott Joan, miközben a férfi mögé került, és ő is fegyvert fogott rá.

A kétfejű nő, akinek Dave nem emlékezett a nevére, mindkét arcát Antonio felé fordította, és megsimogatta a férfi vállát. Antonio ránézett, visszahúzta a nyelvét, és valami gurgulázó hangot hallatott.

Az egyik fej rábólított. A másik gyengéden mosolygott.

Antonio ledobta a baltát.

- Elnézést kérek - szólt Dave. Elnézést kérek a lövöldözés miatt. Nem akartam senkit lelőni, sem megsebesíteni.

- Nem tudtuk, hogy itt vannak - folytatta Joan. Visszadugta pisztolyát a tartójába, átadta az elemlámpát Dave-nek, és nekiállt, hogy leoldozza a térdéről az odakötözött, piros kendőt.

Dave leengedte a fegyverét, de nem tette bele a pisztolytáskába. Ettől függetlenül, nem tartott attól, hogy ezek az emberek veszélyt jelentenek rájuk. Sokkal inkább szomorúnak és tanácstalannak látszottak, és mintha remény csillant volna meg némelyikük szemében.

- A barátainkat keressük - szólalt meg Debbie. - Látták őket? Nem tudják, hogy merre...? - A lány elbizonytalanodott. - A torkuk - suttogetta.

Sokan bólintottak. Néhányan felnyögtek. Tim vagy Jim, a sziámi ikerpár valamelyike, ujjával a torkán lévő forradásra mutatott. Halk, suttozó hangon így szólt: - Heespeee.

- Jasper? - kérdezte Dave. - Jasper Dunn? Bólogatás és nyögdécselés volt a válasz.

- Elvágta a hangszálaitokat? - kérdezte döbbenten Joan.

- Iiign, iiign. Heespeee.

- Jézusom - motyogta Debbie.

- Fogságban tartott benneteket? - kérdezte Dave. A kétfejű nő egy, a falba vágott nyílás felé mutatott. - Megpróbáljuk kivinni magukat innen - szólt Joan, majd letérdelt, s a kendőt rákötötte a Wilma combján lévő sebre.

- És mi lesz Jeremyvel? - kérdezte Debbie kétségbeesett hangon. - Meg kell találnunk!

- Meg fogjuk találni, ne aggódj. - Joan az őket figyelő társaság felé fordult. - Két gyerek - kezdte. - Egy fiú és egy lány. Nem látták őket? Nem tudják, merre vannak?

A kis csapat megfordult. A folyosó vége felé mutogattak.
 Dave egy ajtót látott a folyosó jobb oldalán, s egy másikat a folyosó végén.
 De ők és a folyosó vége között egy sötét szakadék tátongott a padló helyén.
 Olyan, mint valami csapda.
 Debbie rohanni kezdett. Átugrott Donna, a Kutyanő felett, s a csoport többi tagját kezdte kerülgetni.
 - NE!-kiáltott Joan.
 Dave a lány után iramodott.
 Debbie már majdnem átjutott az álldogáló torzszülöttek csoportján, mikor egy kéz nyúlt felé, és megragadta a csuklóját. A lány felsikoltott, elcsúszott, majd elterült a földön.
 Dave odaugrott, elkapta a lány nyakának hátulját, és leszorította a földre, miközben az minden erejével megpróbált feltápáskodni.
 Dave hátranézett. Egy kopasz férfi emelte fel a fejét, és mosolygott Dave-re. Lábai nem voltak, viszont volt két izmos karja, s egyik kezével Debbie csuklóját szorította. Andy, a Lábnélküli Ember.
 - Kösz - mondta Dave. A férfi kacsintott.
 Joan megütögette Andy vállát, ellepett mellette, és leguggolt Debbie melle. - Bolond kölyök - motyogta. - Maradj mellettünk, és ne...
 Debbie felsikoltott, és megrándult.
 Nyögdécseléseket hallottak a torzszülöttek felől.
 Dave felnézett. Jasper torzszülöttei egészen megvadultak. A folyosó vége felé mutogattak, majd elindultak az összetört tükrökön keresztül, míg néhányan a falba vágott lyuk felé botorkáltak.
 - Dave.
 Joan alig hallható hangon szólt a férfi felé.
 - Dave.
 A férfi a lányra nézett.
 Egy pillanatra találkozott a tekintetük, majd Joan a folyosó vége felé fordította a fejét.
 Dave is abba az irányba nézett.
 Hatalmas, fekete ízelt lábakat pillantott meg a gyertyafényben.
 A lábak belekapaszkodtak a padló szélébe. Karmok kapaszkodtak a folyosó padlójába, és egy hatalmas pók emelkedett ki a padlón tátongó, sötét csapdából.
 A hátán Jasper Dunn lovagolt. A cilindere most kissé hátracsúszott a fején, s mindkét kezében egy-egy revolvvert tartott.
Ez lehetetlen.
 Dave úgy érezte magát, mintha bunkósbottal ütötték volna fejbe.
 Levegő után kapkodott, ahogy a hatalmas pók mászni kezdett feléjük, hátán Jasper Dannel, mint valami örült állatidomárral. De ez az idomár most nem tevé, és nem is elefánton lovagolt, hanem egy visszataszító szörnyetegen, s a kezében sem ostort, hanem két hatlövetű forgópisztolyt tartott.
Ez nem lehet igaz.
 Dave feltápáskodott bénult, remegő lábaira, és Debbie-t is felrángatta a földről. - Gyerünk - mondta. A hangja, mintha nagyon távolról érkezett volna. - Futás.
 A lány csak állt mellette, földbe gyökerezett lábakkal.
 Joan is feltápáskodott, és lassan a pisztolya felé nyúlt, miközben Dave Jasperre emelte a fegyvere csövét. Fegyverdörgés töltötte meg a folyosót. Lövedékek süvítettek el Dave feje mellett. Jasper fejéről lerepült a cylinder. Debbie hátratántorodott, majd elterült. Az állat egyik szeme szétfröccsent. Egy lövedék járta át Jasper jobb csuklóját, kinek kezéből kirepült a revolver. Egy pillanattal később egy következő lövedék pont az arca közepét találta el. A feje félrebillent, s az állkapcsa nagy ívben elrepült. De a férfi tovább lovagolt a hatalmas pókon, s maradék fegyveréből továbbra is tüzelt.
 Az állat már csak néhány méterre volt tőlük. Bármelyik pillanatban elérhette volna őket.
 Dave a pókra irányította a fegyvere csövét. Egy lövedék megsebesítette ugyan a férfi karját, de ő rendületlenül állt, és folyamatosan tüzelt. A pók egyik lába már törött volt. A következő lövés eltalálta az állat zömök, tüskés fejét, de közben Joan a pók felé iramodott.
 - NE! - kiáltotta a férfi.
 A pók mintha megrogyant volna. A potroha elterült a földön, de még így is egyre közelebb vonszolta magát. Csáprágói, mint hatalmas ollók csattogtak a férfi előtt.
 A Beretta utolsó lövedéke az állat másik szemét járta át.

Miközben a .38-asa felé nyúlt, látta, hogy Joan átugrik a pók első és második lábán. A lánynál már nem volt pisztoly. Valószínűleg kilőtte az összes töltényét.

Jasper a lány arcát vette célba. Nem fogja elhibázni. Ilyen közletről nem hibázhat.

Dave előhúzta a .38-asát.

De mintha egy örökkévalóságig tartott volna.

A férfi hallotta, hogy Jasper elhúzza a ravaszt.

Egy rövid, éles kattanás hallatszott.

Az elsütőszerszemet egy üres hüvely végén csattant.

Elmaradt a dörrenés.

Dave már becélozta Jaspert, de nem merte elsütni a fegyverét, mert attól félt, hogy véletlenül a lányt találja el. Ezért közelebb lépett a pókhoz. Eközben a lány már maga is az állat hátán lovagolt. Joan igyekezett Jasper mögé kerülni, majd mikor ez sikerült neki, átkarolta a férfi nyakát, hátrarántotta, s a jobb kezében lévő kést belevágta Jasper mellkasába. Kirántotta, majd újból lesújtott. Ezután a férfit lelökte a pók hátáról, aki fejfelé előreesve becsúszott az állat lábai közé.

A pók tapogatói eközben már elérték Dave-et.

Ráfonódtak a lábszárára.

Hogy lehet, hogy még mindig nem döglött meg?

A férfi folyamatosan tüzelt, s a lövedékei egytől egyig becsapódtak az állat fejébe. Eközben a pók tapogatói már egyre szorosabban fonódtak rá Dave lábára, majd egy hirtelen rántás után a férfi hanyatt esett. Rázuhan a padlót borító töltényhüvelyekre. Joan felsikoltott.

- Miért sikoltozik? - csodálkozott Dave.

Feltámaszkodott a könyökére, és látta, hogy a lány még mindig az állat hátán lovagol, és kését két marokra fogva, kétségbeesetten szurkálja a pók hátát.

Miattam sikoltozik.

A férfi forgolódott és rúgkapált, hogy kiszabadítsa magát, de hiába. A tapogatók lassan húzni kezdték az állat felé.

A pók felemelte a fejét.

Vagy legalábbis azt, ami a fejéből megmaradt. A férfival egy visszataszító, golyó szaggatta massa nézett szembe, melynek sebesüléseiből vörös és sárga színű folyadékok szivárogtak elő.

Ennek a kibaszott dögnök már rég meg kellett volna döglenie. Dave képtelen volt felfogni, hogy mi tartja életben ezt az átkozott pókot.

Az állat Dave-et már egészen magához húzta.

Az üvöltő férfi jobb lábát nekítámasztotta az állat fejének, s megpróbálta távol tartani magát a pók kitátott szájától.

Antonio, izmos karjain a férfi mellé ugrott, felkapta a földön heverő baltát, s kettéhasította a pók fejét. A tapogatók szorítása megszűnt a férfi lábai körül. Dave a könyökén hátrébb vonszolta magát, s eközben Antonio ismét lesújtott.

A férfi hasra fordult.

Szemtől szembe találta magát Debbie-vel.

Mélyen belenéztek egymás szemébe, s közben nedves puffanások hallatszottak a férfi mögöl, ahogy Antonio kaszabolta a szörnyeteget.

A lány Dave-hez kúszott.

A férfi átkarolta Debbie nyakát, és magához húzta. Az arcuk összesimult.

- A golyó a mellénybe ment? - suttogta a férfi.

Érezte a lány bólintását.

* * *

Robin egyfolytában énekelt, ahogy a csavargó feléje mászott. Aztán abbahagyta, és kinyújtotta a karját a férfi felé. Megfogták egymás kezét. Robin besegítette a gondolába.

Borzongva és levegő után kapkodva a férfi leült Robin mellé. Az egyik kezével görcsösen belekapaszkodott a gondola szélébe, míg a másikat a lány tenyerében hagyta.

Robin összeszorította a lábait, és azon töprengett, vajon nem követett-e el végzetes hibát azzal, hogy ezt a csavargót beengedte maga mellé a biztonságot nyújtó gondolába. Szabadon maradt karjával eltakarta melleit. - Minden rendben - mondta. - Most már biztonságban van.

A férfi összerendezte, mikor ismét fegyverdörgés hallatszott valahonnan.

Robin körülnézett. A lövések mintha Jasper Csodálatos Gyűjteményéből vagy az Elvarázsolt Kastélyból hallatszottak volna. Mindkét épület a sétány túloldalán volt. Az ezt megelőző alkalommal, mikor Robin lövéseket hallott, úgy tűnt, mintha egyetlen fegyverből érkezett volna. Most több, különböző kaliberű pisztoly vagy revolver hangját vélte hallani.

A csavargó elengedte a lány kezét, de abban a pillanatban már át is karolta a vállát, és a reszkető testéhez húzta a meglepett Robint.

Minden rendben, gondolta a lány. Egyszerűen csak fél.

A lövöldözés abbamaradt. Néhány pillanat múlva újrakezdődött, majd néhány gyors dörrenés után végképp elhallgattak a fegyverek.

Lassan a csavargó is megnyugodott. A lány érezte, hogy a férfi reszketése abbamarad. A csavargó simogatni kezdte Robin vállát és karját, amitől a lány libabőrös lett tetőtől talpig.

Ránézett a férfira. - Itt vannak a rendőrök - mondta. - Hamarosan leszednek innen.

Remélem, tette hozzá, de már csak gondolatban.

Úristen. Mi van, ha a rendőrök *vesztettek* a lövöldözésben?

- Mindjárt jönnek értünk, és leszednek minket innen. Úgyhogy jobb, ha nem próbálkozik semmivel. Ért engem?

A csavargó a lány felé fordult. A térdét nekinyomta Robin combjának. Ugyan a szemét árnyék borította, de a lány mégis magán érezte a férfi tüzes pillantását. - Denny szeret téged - szólalt meg a csavargó. A hangja nem volt olyan magas és gyerekes, mint amilyennek azt Robin várta, egy nagyra nőtt gyereknek látszó férfitől. A hangja inkább mély volt és rekedt.

Még mindig átkarolva Robint, a másik kezét végighúzta a lány combján.

- Puha - mondta.

Robin elkapta a férfi csuklóját. - Nem - suttogta. - Kérlek.

- Denny szeret téged.

- Akkor se.

A férfi levette a kezét Robin combjáról, és a lány is elengedte a csavargó csuklóját. A férfi másik karja a lány vállán maradt. Szabadon maradt kezével koszos kabátja gombjait kezdte matatni.

- Denny, nem szabad.

A férfi szétnyitotta a kabátját. Alatta egy trikót, és egy kinyúlt nadrágot viselt. A trikóját majdnem szétrepesztették a dagadó izmok.

Nincs esélyem.

Jobban járok, ha hagyom magam.

A francba. Mégsem hagyhatom, hogy megerőszkoljon!

Ezt érdemlem azért, hogy megmentettem az életét.

Denny kihúzta a karjait a kabát ujjából, és a feneke alól kicibálta a kabátja alját.

Ráterítette Robin hátára.

A lány torka összeszorult. Miközben belebújt a csavargó kabátjába, az egy óvatlan pillanatban megsimogatta Robin mellét, majd elhúzta a kezét. - Puha - mondta, majd segített a lánynak begombolni a hosszú kabátot.

Miután végeztek, Robin a férfihoz simult.

- Köszönöm, Denny - mondta. - Robin szeret téged.

A férfi ismét átkarolta a lány vállát.

- Énekelsz? - kérdezte.

- Persze.

NEGYVENNYOLCADIK FEJEZET

Robin énekelt, s Dennyvel együtt hintáztatták a gondolát. Ez a dal a lányt apja temetésére emlékeztette. Az apja öreg barátja, Charlie MacFerson játszott a dudán, miközben ott álltak a sír mellett, és ő bendzsón kísérte a dudaszót. Akkor énekelte utoljára ezt a szomorú dalt.

A dal most Nate-ért szólt.

A lány hangja megremegett. Könnyek csorogtak végig az arcán.

Denny a lányra nézett, majd levette a sapkáját a tejéről, és a lányra tette. A sapka túl nagy volt Robin fejére, ezért egészen lecsúszott, és eltakarta a lány szemeit. Robin rendületlenül énekelt, s közben Denny megigazította a lány fején a szívből jövő ajándékot.

Robin éneklés közben egy halk puffanást hallott. Aztán recsegést. Mintha fát hasogattak volna.

Egy deszkadarab repült le az Elvarázsolt Kastély faláról, és nagyot koppant a sétányon. Egy elemlámpa halvány fénysugara bújott elő a repedésből.

A recsegés-ropogás folytatódott.

A nyílás hamarosan már akkora volt, mint egy ajtó.

Emberek kezdtek kimenekülni a Kastélyból.

Denny lemutatott, majd hangosan felnevetett.

Robin alig akart hinni a szemének. Egy nőt látott, akinek két feje volt. A következő, aki előbújt a hasadékból, egy férfi volt, s a mellkasa közepéből egy harmadik, ráncos, kicsiny kar állt ki. A harmadik menekült megismerte. Az a rendőr volt az, aki gyakran meglátogatta a sétányon zenélés közben. Most egy férfit cibált magával, akinek nem voltak lábai.

Denny a térdét csapkodta felhőtlen jókedvében. A résből most egy nő mászott elő. Minden öltözeke egy bikinadrág volt, és semmi sem takarta el három mellét.

Egy férfi, vagy kettő lépett ki a falba vágott nyíláson. Úgy mozogtak, mintha a csípőjükön össze lettek volna ragasztva.

Egy lány mászott elő a hasadékból. Miután kijutott, a kezében lévő lámpával megvilágította a lyukat, hogy megkönnyítse a kimászást a következő lánynak, aki egy fiút cipelt magával. A fiú magatehetetlenül csüngött a lány karjaiban.

Robin gyomra összeszorult, mikor a lány, kezében a fiúval, kiért a holdfényre. Túl messze voltak ahhoz, hogy Robin láthassa a fiú arcát, de az alkatáról, ruhájáról és sötét hajáról azonnal felismerte. A sebet is látni vélte az arcán, amit még ő ejtett rajta.

Az a rohadt Herceg.

Meghalt?

Hol lehet Tanya? Hol lehetnek a többiek?

A lány lefektette a fiút a sétányra, és leguggolt mellé. Figyelte egy darabig, majd, mikor éppen felállni készült, a fiú megmarkolta a lány pólóját, és sikoltozni kezdett.

Denny rémülten felordított, és mereven figyelt tovább.

Robin megütögette Denny combját, s közben a lányt nézte, aki megpróbálta lefejtetni a fiú ujjait a pólójáról, majd igyekezett leszorítani a fiú mindkét karját a sétány deszkapadlójára. A srác, még mindig sikoltozva, dobálni kezdte magát, s a sarkaival a sétányt kalapálta.

A másik lány átadta az elemlámpát a rendőrnek, és ő is leguggolt a fiú vonagló teste mellé, hogy segítsen lefogni.

Robin levette a fejéről a sapkát, és visszatette Denny fejére. - Azt hiszem, itt az ideje, hogy lejussunk innen - mondta.

- Dennynek jó itt.

- Hát, biztosan vannak ennél rosszabb helyek is.

A gondola előrebillent, ahogy a lány megmarkolta a biztonsági korlátot, és kihajolt.

Majdnem kizuhantak mindketten, mikor Denny követte a lány példáját.

Robin kiabálni kezdett. - Segítség! Itt vagyunk! Denny is felkiáltott: - Segítség! Itt vagyunk! - A lányra vigyorgott. A sétányról tekintetek fordultak feléjük.

NEGYSZÁZHATVANEZEDIK FEJEZET

- Készen állnak a fináléra? - kérdezte Maxwell, a Megdöbbenő. A közönség tapsolni és kiáltozni kezdett.

- Ahhoz viszont szükségem lenne egy bátor és csinos, fiatal hölgyre. Várom az önkénteseket. - Ahogy a karok a magasba lendültek, a férfi már rá is bökött valakire, aki a harmadik sorban ült.

Ahogy a csinos, fiatal lány felállt, és elkezdett kioldalazni a sor szélére, a közönség férfi tagjai helyeslően felkiáltottak.

Joan is megszólalt: - Úristen.

- Ez Debbie! - kiáltott fel Kerry, és ugrálni kezdett Dave ölében. - Mit fog csinálni?

- Majd meglátod.

- Steve-et miért nem viszi magával?

- A fiú biztosan útban lenne Maxwellnek.

- De így most egyedül maradt.

- Majd Debbie visszaül mellé - mondta Joan a négyéves kislánynak.

- Csak azt nem tudom, miért - mondta Dave.

- Azért nem tudod, mert egy öreg tata vagy - szólt Kerry.

Dave gyengéden meglegyintette a kislányt. - Vigyázzon a nyelvére, kisasszony.

A kislány felnevetett.

A közönség is nevetni kezdett, mert eközben Maxwell, a Megdöbbenő felkapaszkodott egykerekű biciklijére, s közben Debbie-be kapaszkodott, úgy téve, mintha a lány nélkül bármelyik pillanatban elvesztené az egyensúlyát. A kerék néha kiszaladt alóla, s csak az utolsó pillanatban egyenesedett fel ismét, hogy aztán egészen más irányba kezdjen dőlni. Az egész játék alatt persze csak arra ügyelt, hogy minél többször, és minél látványosabban belekapaszkodjon a lány formás fenekébe. Végezetül elimbolygott a színpad szélére, és eljátszotta, hogy egy hajsza választja el attól, hogy lezuhanjon a színpadról.

Aztán nagy nehezen megtalálta az egyensúlyát. Egy bordó kendőt húzott elő a zsebéből, és bekötötte vele a szemét.

Debbie indulni készült, de Maxwell a lány után kiáltott: - Várjon, várjon! Nem engedem el ilyen könnyen!

Maxwell segítője három lángoló fáklyával a kezében jelent meg. Az összeset Debbie-nek adta.

- Nagyon kedves ez a lány - szólt Maxwell. - Gyertyát tart nekem!

Folytatva az ugratást, így szólt: - Magácska igazán tűzre lobbant engem. - Ezután megkérte Debbie-t, dobja oda neki az égő fáklyákat. - Dobja nekem, de nehogy hozzám vágja. Ugyan nem vagyok fából, viszont könnyen lángra lobbanok.

A hallgatóság nem reagált a szójátéokra, s emiatt Maxwell a tenyerét elhúzta a feje fölé. Ezt a mozdulatot Dave már ismerte. Azt jelentette, a poén elrepült a fejük fölé. Számtalan előadótól, humoristától, és bohóctól látta már az elmúlt években, amióta családjával együtt rendszeresen kijárnak a vidámparkbeli Amfiteátrumra. Egyébként ezt a gesztust rendkívül bosszantónak találta.

Nem ment el a fejük fölé, gondolta. Egyszerűen csak gyenge volt.

Debbie a három fáklyát egyenként Maxwell felé hajította. A harmadik egy kicsit magasra sikerült. A férfinak gyorsan hátra kellett kerekéznie ahhoz, hogy el tudja kapni a lángoló fáklyát. Ezt a mozdulatot Dave valóban megdöbbenőnek találta.

Miközben a férfi a lángoló fáklyákkal bűvészkedett, megköszönte Debbie-nek a közreműködést, és megkérte arra, hogy találkozzanak az előadás után, „mondván” életben kell tartani a lángot.

A lány hosszú, szőke haja repült a levegőben, ahogy megrázta a fejét. Láthatóan hallani sem akart róla.

Megfordult, és a tapsoló közönség felé intett. Aztán gyorsan leszaladt a színpadról, hogy elkerülje Maxwell további ajánlatait.

Kerry oldalra hajolt, és megcibálta Joan pulóverének az ujját. - Anya, miért nem mész ki?

- Isten ments, szívecském.
- Miért? Pedig olyan jó lenne.
- Nem hiszem, hogy Maxwellnek szüksége lenne egy balekra - válaszolta Joan.
- Mi az, hogy balek?
- Akit megtréfálnak.
- Habár - kezdte Dave -, anya már volt egyszer balek. Fantasztikus Fred hívta fel a színpadra. Te is ott voltál vele.

- Én?
- Igen. Anya a hasában vitt fel a színpadra.
- Uristen, ne emlékeztess rá - szólt Joan. – Életem legkínosabb percei voltak.
- Azért, mert balek voltál?
- Annak éreztem magam, szívem.
- El kell ismerned - kezdte Dave -, a fickónak fantasztikus volt a humora.
- Szerintem inkább fárasztó. Fárasztó Fred - tette hozzá Joan.

Maxwell befejezte a produkcióját, leugrott az egykerekűjéről, és meghajolt a közönség felé. A hangos és ütemes tapsra való tekintettel, ráadásba kezdett. Bekötött szemmel kezdte bűvölni a lángoló fáklyákat, majd fél térdre ereszkedett, és az utolsó fáklyát a térde alatt átnyúlva kapta el.

Átkarolva az ölében ülő Kerryt, Dave tapsolni kezdett. A kislány megfogta az apja csuklóját, és segített neki.

Maxwell, a Megdőbbentő mesterként hajlongások közepette elhagyta a színpadot.

Kialudtak a fények. A közönség elcsendesedett. Dave kintorna halk muzsikáját hallotta a sétány felől. A zeneszerszám hangja nevetéssel keveredett, és kellemes zsongással töltötte meg a levegőt. A zsongásból néha kihallatszott a Hurrikán dübörgése, és a rajta ülő emberek sikoltozása.

- Robin fog következni? - suttogta Kerry.
- Szerintem, igen - mondta Dave.
- El fogja énekelni a „Tejfölöföldet”?
- Ha megígérte, akkor biztosan.
- Remélem, nem felejt el.

A sötétségben a hangosbeszélők bömbölni kezdtek. - Hölgyeim és uraim. Nagy örömmel tölt el, hogy egy különleges produkciót jelenthetek be önöknek. A következő előadónk most ért vissza országos körútjáról.

Dave elégedett morgást hallott a közönség soraiból.

- Az ifjú hölgy dalait gyakran hallhatják a rádióban, és találkozhattak vele a televízió képernyőjén is a Dolly Parton Show-ban.

Mi lesz már, gondolta Dave.

- FOGADJÁK NAGY SZERETETTEL BOLETA BAY DALOSPACSIRTÁJÁT, A VIDÁMPARK BENDZSÓKIRÁLYNŐJÉT, MISS ROBIN TRAVIST!

A közönség szinte megvadult. Joan vállá hozzásimult Dave vállához. A forró lehelet csiklandozta a férfi fülét. - Nate kitett magáért.

- Várható volt.

A közönség felkiáltott, mikor szikrázó fény öntötte el a színpadot. Robin a színpad közepén állt, és mosolygott. Mögötte már felsorakozott az együttese.

Az öltözetet, amit viselt, Dave még sosem látta Robinon. Szarvasbőr dzseki volt rajta, melynek rojtjaiba belekapott a szél, alatta fényes, fehér blúzt viselt. Rövid szoknyája szintén bőrből készült, és szabadon hagyta formás lábait, egészen a fehér csizmaig.

Hátranézett az együttesre. A dob megszólalt a tömeg zajongása közepette. Robin előrefordult. Jobb lábával ütni kezdte a ritmust. Mikor megszólalt a bendzsó, a közönség elcsendesedett. Gyors, vidám dallam töltötte meg a levegőt. Ismét taps harsant fel, ahogy a közönség ráismert a „Cigánylány” dallamára.

Bendzsóval a kezemben,
Kóborlók és dalolok.
Hallottál már biztosan,
A bendzsós cigánylány vagyok.

Dalolok a fűnek,
És dalolok a fának.
A mezei virágnak,
És az erdei madárnak.

Kerry ugrált Dave ölében, ahogy Robint hallgatta. Joan a férfihoz simult, és átkarolták egymást.

- A következő dal nagyon fontos a számomra - jelentette be Robin, mikor az előadás feléhez érkezett. - Egy Nate nevű fiúnak énekeltem el, találkozásunk estéjén. Biztosan tetszett neki, mert elvett feleségül. Szóval ez a dal most Nate-nek szól, és egy másik, nagyon különleges vendégnek, Kerry Carsonnak, aki két nagyszerű rendőr kislánya.

Robin énekelni kezdett.

Kelly és Kerry egy szép nap
Tejföld felé indultak.

Csomagolt a két cica Nyalókát és
csokoládét...

Kerry megfordult, és így szólt: - Ez *én* vagyok! Benne *vagyok*!

A vastaps után Robin még három ráadás számot játszott el. Azután a színpad elsötétült. Néhány másodperc múlva, mikor kigyúltak a nézőtér fényei, Robin és az együttese már nem voltak a színpadon.

Dave, Kerry és Joan megvárták, míg a tömeg eloszlik. Ezután Joan összehajtogatta a régi, barna plédet, amivel a padot takarták le, majd elindultak kifelé.

Debbie-vel és Steve-vel a kijáratnál találkoztak össze. A játékokat és mutatványokat már elkezdték lezárni éjszakára. A színes izzókból álló füzérek sem világítottak már, csak a sétány lámpái mutatták a kifelé vezető utat az Amfiteátrum közönségének. A Vidámpark hirtelen elcsendesedett.

- Adna egy autogramot, kisasszony? - kérdezte Debbie Kerrytől.

- Mi?

- Mostantól nagyon ismert leszel, ugye tudod?

- De te is - szólt Joan.

- Jaj, ne emlékeztess rá. Soha nem voltam még ennyire zavarban. Legszívesebben elsüllyedtem volna szégyenemben.

- De hát akkor elesett volna az egykerekűjével. Csak terád támaszkodhatott - mondta Dave.

Debbie a férfit vicsorgott, és rácsapott a vállára.

- És most, merre? - kérdezte Joan.

Debbie megfogta Steve kezét. - Majd később találkozunk, oké?

- Hová készültök?

- Pete Pizzériájába. Kiderült, hogy Steve-nek holnap haza kell mennie, és ezért muszáj egy-két dolgot... szóval érted.

- Én is mehetek? - kérdezte Kerry.

- Nem, te nem mehetsz - szólt Joan.

- Miéért?

- Azért, mert késő van, kisasszony. Már egyébként is az ágyban lenne a helyed.

- Nem vagyok álmos.

- Útban lennél nekik - magyarázta Dave.

- Nem, nem leszek útban.

- Én igazán nem bánnám, ha velünk jönne - mondta Steve.

- Én sem - szólt Debbie, és megsimogatta a kislány haját. - Nagyon jeles éjszaka ez a mai. Ma lett világhírű. Nem lenne szabad most elrontani.

Dave és Joan egymásra néztek. Joan megrántotta a vállát. - Én nem bánom. Ha tényleg így gondoljátok.

- Egy óra múlva hazavisszük - szólt Steve.

- Tulajdonképpen mi is elmehetnénk Pete-hez - javasolta Dave.

Kerry felnézett, és így szólt: - Útban lennétek nekünk.

- Én inkább sétálnék egy kicsit a parton - mondta Joan.

Dave a szemébe nézett. - Én is. Összekapaszkodtak, és figyelték a kislányukat, ahogy Debbie-vel és Steve-vel elballag.

- Két szerelmes madár és egy kiskacsa - szólt Joan.

- Most biztosan nagyon boldog.

- Nem tudnak majd túl sokat szerelmeskedni, ha ott kotnyeleskedik körülöttük.

Egymásra néztek.

A sétány már teljesen kihaltnak látszott. A férfi átkarolta Joant, magához húzta, és megcsókolta. Miközben ölelkeztek, a sétány lámpái is kialudtak.

- Menjünk le a partra - suttogta Joan.

Összeölelkezve végigballagtak a sétányon. A lépcső aljánál megálltak, hogy Joan szétnyithassa a barna plédet. A strand ezüstösen izzott a holdfényben. A parton túl az óceán fekete tintaként veszett bele a messzeségbe, csak a bukóhullámok fehér taréja látszott a holdfényben, melyek egymást követve szaladtak ki a homokos partra.

- Kérsz belőle? - kérdezte Joan.

- Persze.

Vállukra borították a plédet, és maguk előtt összefogták a két szélét. - Így most nagyon jó - szólt Joan.

- És biztonságos is. - Dave benyúlt Joan pulóvere alá, és megsimogatta a hátát.

- Kitől vagyunk biztonságban?

- Sosem lehet tudni.

Joan körülnézett. Bekémlelt a sétány alatti sötétségbe.

Visszafordította a fejét. Senkit sem látott.

- Csak ijesztegetsz - mondta. Mosolyogva belenyúlt a férfi farzsebébe, és megszorította Dave fenekét.

- Menjünk - szólt a férfi, és nyugtalanságot színelve, igyekezett messzire elvezetni Joant a mögöttük lévő baljós sötétségtől.

Lehet, hogy most is van néhány csöves a sétány alatt, gondolta Dave. Boleta Bayben még mindig előfordulnak, habár nagyon ritkán. Közel sincsenek annyian, mint azelőtt a sok évvel ezelőtti éjszaka előtt.

A csavargók még azelőtt elmenekültek az Elvarázsolt Kastélyból, mielőtt a rendőrök megérkeztek volna a helyszínre. Délre a sétányról és a tengerpartról is eltűntek. A városból kivezető utak tele voltak menekülő csavargókkal.

Az a néhány, aki a városban maradt, az ott élők bosszújának vált áldozatává. Megverték, majd kidobták őket a városból, de volt, akit meg is gyilkoltak. Azokban a hetekben tizennégy csavargó holttestére bukkantak rá gödrökben, a sétány alatt, vagy éppen a város parkjaiban. A tizennégy holttestből háromon találtak kézzel írt kártyát. A szövegét már mindenki jól ismerte. „A Mogorva Medve Haragos Húga és Barátai Üdvözlnek Téged.”

A gyilkosok soha nem kerültek elő.

Hamarosan a csavargóknak még hírmondójuk sem maradt a városban.

Jasper Elvarázsolt Kastélyát és Csodálatos Gyűjteményét tönkretette a tél. Aztán lebontották, s a helyén egy amfiteátrumot építettek, melynek első programja Robin és Nate esküvője volt.

Ez a menyegző végképp elűzte az ördögöt erről a helyről, amely oly sok szörnyűséget látott a korábbi években.

Ezen a nyáron csavargók és koldusok tűntek fel ismét a városban. Nem érte őket semmiféle sérelem az ott élők részéről. Talán mert különböztek a néhány évvel ezelőttről megismertektől. Valahogy nem tűntek ártalmasoknak.

Nem tűntek ártalmasoknak, de a látványuk a férfit állandóan az Elvarázsolt Kastélyban töltött éjszakára emlékeztette. Olyankor a hideg végigszaladt a testén, s a bőre bizseregni kezdett. A férfi tudta, hogy Joan is hasonlóképpen érez s gondolkodik.

Mikor elérték a partot, Joan ismét körülnézett, hogy megbizonyosodjon arról, valóban nem követték őket.

- Tiszta itt a homok? - kérdezte Dave.

- Tisztának látszik.

Joan szétnyitotta a plédet, Dave pedig azonnal átkarolta. Felhúzta Joan pulóverét a mellei fölé, és hozzásimult. A nő bőre lúdbőrös volt, s mellbimbói kifeszültek. Joan felsóhajtott. - Nézzünk egy nyugodt helyet, ahol szétteríthetjük a plédet - mondta.

- Itt a strand közepén?

Joan végignézett a holdfényben úszó strandon, majd a nem messze lévő vízimentő-házikó felé mutatott. - Az alatt jó sötét van - mondta.

Dave megcsókolta Joan melleit, majd visszahúzta a nő pulóverét a hasára. Ismét magukra terítették a plédet, és elindultak a házikó felé. A homok be-besüppedt a lépteik alatt.

- Kezd hideg lenni - szólt Dave.

- Az a te feladatod, hogy ne fázzak, haver.

- Hát, igyekezni fogok.

- Én meg majd segí...

Egy sötét alak tűnt fel a bódé előtti emelvényen. Joan erősen hozzásimult a férfihoz, és belemarkolt a csípőjébe.

Az alak leugrott az emelvényről, és nagyot huppant a homokon. Felállt, és kettejük felé botorkált.

- A francba - motyogta Joan.

Egy férfi jött feléjük. Egy csavargó. Hosszú, ősz hajába és szakállába belekapott az óceán felől fújó szél. Testét hatalmas kabát takarta, ami nálánál sokkal magasabb férfié lehetett valamikor. Kitérdelt nadrágjának mindkét szára fel volt túrva, hogy ne botoljon el bennük. Bokái meztelenül villantak ki a cipőből, melyekből hiányzott a fűző, ezért csattogó hangot adtak lépteik közben. Kitarította a tenyerét.

- Tűnés innen - mondta Dave.

- Csak egy kis pénzt - mondta a csavargó éles és siránkozó hangon. A hangja túl fiatalnak tűnt, ahhoz képest, hogy egy ősz hajú csavargó szájából jött. - Egy dolcsit. Adnának egy dolcsit?

- Adjál neki valamennyit, Dave.

A férfi remegő kézzel húzta elő a pénztárcáját. Zavarodott és dühös is volt egyben amiatt, hogy ez a betolakodó megzavarta annyira áhított együttlétüket. De ezzel együtt sajnálta is a fickót. Előhúzott egy ötdollárost, és a csavargónak adta, vigyázva, nehogy összeérjen a kezük.

- Isten megáldja! Isten megáldja mindkettőjüket!

Megfordult, majd fellépkedett a házikó lépcsőjén.

Dave és Joan elsiettek a sétányra felvezető lépcső felé. A férfi még mindig reszketett belülről. Sajnálta, hogy a csavargó elrontotta ezt a szép pillanatot. - Pedig jó lett volna - mondta.

- Jó lesz, szólt Joan. - Otthon, az ágyban.

- Szétterítjük ezt a plédet, és úgy teszünk, mintha kint lennénk a strandon.

- Kinyitjuk az ablakot.

- Vigyünk haza egy kis homokot is?

- Inkább ne.

* * *

Öt dolcsi. Öt egész dolcsi. Jó emberek.

Azon töprengett, vajon honnan ismeri őket. Biztosan már találkozott velük korábban. A csaj lehet, hogy ápolónő a diliházban. Megpróbálta elképzelni őt fehér köpenyben, ahogy tablettákat kap tőle.

Nem. Mégsem.

A bankjegyet begyűrte az inge zsebébe, majd letérdelt, és az emelvény padlóját kezdte vizsgálni.

Tudta, hogy a padló nyüzsg a pókoktól, habár most egyet sem látott közülük.

Hiába süt a hold, túl sötét van ahhoz, hogy meglássa őket.

A kabátja zsebéből egy flakon rovarirtót húzott elő. A permet halk sziszegéssel tört elő a szórófejből. Végignézett a deszkákon, s igyekezett bepermetezni a padló minden apró zugát.

- Ettől kipurcantok - motyogta. - Ja! Nem jártok túl a jó öreg Herceg eszén.

Miután megnyugodott, visszadugta a flakont a kabátja zsebébe. A másik zsebéből egy üveg vörösbor került elő. Az üveget a hold felé tartotta, majd megrázta.

Van még benne néhány korty bor.

Kihúzta az üvegből a dugót, és elégedetten inni kezdett.

Nyomtatta és kötötte az Alföldi Nyomda Rt.
A nyomdai megrendelés törzsszáma: 6186.66-14-2
Készült Debrecenben, az 1995. évben
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

VIDÁMPARK – EGY VÉRES ÉS TITOKZATOS VILÁG

Boleta Bay már nem olyan nyugalmas és barátságos óceánparti városka, mint amilyennek az ott élők megismerték. Megmagyarázhatatlan eltűnések sorozata borított sötét fátylat a kisvárosra. Az ott élőket és a vakációzókat pedig már egyre jobban nyomasztotta a fecsegő és visszataszító csavargók növekvő hada, amely szinte már elárasztotta a város.

De Boleta Bay nem hagyja magát. Azt gyanítva, hogy a sorozatos eltűnések mögött a csavargók mesterkedései állnak, a helyi tizenévesekből álló csapat bosszút esküszik. Tanya, a keménykezű vezér, végigvezeti kicsiny csapatát azon az úton, melynek első állomása még csak a csavargók zaklatása, de a későbbiekben már a kegyetlenkedésektől sem riadnak vissza. Ahogy egyre bátrabbak lesznek, és bemerészkednek az elhagyatott Elvarázsolt Kastélyba, a titokzatos eltűnések valódi magyarázata is feltárul a szemük előtt...

„Az olvasók olyan sebesen lapoznak, hogy az ujjuk szinte megégeti a papírt.”

Horrorstruck

ALEXANDRA